JUDITH LENNOX

Autoarea bestsellerului *OBSESIA UNEI IUBIRI*

Dragoste și răzbunare

JUDITH LENNOX

Dragoste și răzbunare

Traducere: MIHAELA SĂNDULESCU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA STAR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LENNOX, JUDITH
Dragoste şi răzbunare/Judith Lennox; trad.: Mihaela Săndulescu – Bucureşti: Star 2005 ISBN 973-85918-4-8

I. Săndulescu, Mihaela (trad.)

821.111-31135.1

Redactare: **CLAVATREFIL**
Tehnoredactare: **FLORINA GOGESCU**
Bun de tipar: **EMILIA LEANCĂ**
Coperta: **VERONICA DINU**

GLITTERING STRAND
Copyright © by Judith Lennox
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii STAR**

B-duI Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti, Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22, e-mail: lidere-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipar executat la: **S.C. TIPARG S.A.** Piteşti
Tel.: 0248 221 275; Fax: 0248 221 348
E-mail: officetiparg.ro; www.tiparg.ro

1
1586-1588

O NOVĂ VIAŢA

Creştinii au fost imediat trimişi la galere, să înceapă o nouă viaţă; nu se grăbeau, dar fară podoabe sau haine bogate, au început să tragă la vâsle.

266 de creştini eliberaţi din robia turcilor:
Richar Hakluyt

” Dacă închid ochii, nu văd decât albastru. Şuvoaie diferite de albastru deschis, azuriu sau pal. Culoarea mării luminată de argintiul şi albastrul neliniştitor al cerului…

În Alger, culoarea deschisă a caselor se reflecta în apă şi trebuia să închid ochii pentru a alunga albastrul şi albul puternic. Pe atunci eram bolnavă, ochii mă dureau. Semilunele roşii ale drapelelor de pe vapoare erau ca nişte frânturi de lună de culoarea sângelui, unduindu-se în bătaia vântului.

În portul de aici nu există galere, sunt doar bărci mai mici, galioane, pirogi. Tot mai mult albastru; dacă îmi mijesc ochii aproape că pot vedea cum *Kingfisher* îşi croieşte drum printre celelalte bărci. Are fanioane de culoarea apei, iar pânzele poartă iniţialele mele. Inima îmi bate mai repede, iar răsuflarea parcă mi se opreşte la vederea unui lucru atât de frumos. Ţi-am spus vreodată asta, Thomas? Ţi-am spus vreodată să te opreşti şi să asculţi suspinul acela nedesluşit de plăcere, invidie şi durere abia înţeleasă?

Dar niciodată nu ai făcut-o, fiindcă întotdeauna erai grăbit,

nu-i aşa, Thomas? Potrivind frânghiile, măsurând distanţele şi analizând poziţia stelelor. Întotdeauna grăbit, întotdeauna nerăbdător. Ca şi când ai fi ştiut toate astea.

Oare ştiam în ziua aceea când am plecat din Marsilia? Nu, aveam doar zece ani şi eram sigură de propriul meu destin. Luasem cu mine rochia albastră, de culoarea ochilor tăi şi ai lui Francesco, Thomas. Vino la mine, Francesco, să mă întorc cu spatele la port şi să te iau în braţe.

Nu mai vreau să văd, doar să-mi amintesc.

Marthe, menajera casei Guardi, făcuse rochia albastră, iar Serafina o brodase ea însăşi.

Ochii bătrânei nu mai puteau îndeplini astfel de sarcini migăloase, iar fata nu avea o mamă care să împodobească veşmintele de logodnă ale fiicei sale. Îi plăcea să brodeze la fel de mult cum o încânta să meargă alături de tatăl ei sau cu domnul Jacques sau cu Angelo, în depozitul unde ţineau mătasea. Tatăl ei obişnuia să scoată baloturile şi, arătându-i diferitele culori, îi spunea: „Alege-ţi orice vrei, micuţa mea. Toate sunt ale tale."

Lucrurile se petreceau diferit când mergea cu domnul Jacques. Ochii lui înguşti, căprui cercetau neliniştiţi depozitul, în vreme ce mâna micuţă ştergea sudoarea frunţii:

— Acestea ar fi trebuit să plece deja, rostea disperat. La naiba cu războaiele astea! Pe care să vi-l tai, domnişoară?

Angelo era singurul ce atingea materialul strălucitor cu acelaşi respect şi veneraţie ca Serafina, lăsând ca mătasea imprimată cu diferite modele să-i mângâie degetele asemenea nisipului fin. Smarald, ocru, auriu şi roşu închis; damasc şi brocart. Şi vocea lui Angelo în vreme ce ridica fâşiile:

— Mătasea brută a fost adusă în Franţa din Persia, Serafina. Din Persia în Alep, la Scanderoon, apoi în Florenţa unde atelierele Corsini o transformă în material. După aceea este trimisă la Livorno, de unde vapoarele o transporta la

Marsilia. Iar acum noi, cei din familia Guardi, o ducem către marile oraşe din nord.

Versiunea aceasta îi plăcea Serafinei cel mai mult. Angelo era inteligent, chipeş şi cunoştea comerţul cu mătase la fel de bine ca ceilalţi, chiar şi ca tatăl ei, Franco Guardi. Angelo nu făcea parte din familie. Deşi locuia cu ei încă dinainte ca Serafina să se fi născut, era doar fiul nelegitim al unchiului ei, fratele mai mare al mamei sale. Se numea Angelo Desmoines şi împlinise nouăsprezece ani atunci când Serafina a părăsit oraşul Marsilia. La şase ani, fetiţa avea de gând să se mărite cu el; mai târziu, cam pe la nouă ani, îşi dăduse seama că aşa ceva nu era cu putinţă.

A ales mătasea albastră deoarece avea aceeaşi culoare ca marea şi cerul. O bucată pentru ea şi alta pentru Rosalie, păpuşa ei preferată, făcută din cârpe cu un cap de lemn. Mai târziu, aşezată în balconul ce dădea spre port, Serafina broda partea de sus a rochiei de logodnă cu stele argintii şi lună aurie. Aceleaşi podoabe, numai că în miniatură, completau mătasea albastră a veşmântului lui Rosalie.

Casa familiei Guardi avea patru etaje şi se afla în centrul oraşului, nu departe de drumul principal, La Canebière. Fusese construită de bunicul Serafmei care plecase din Florenţa şi se oprise în Franţa. Îşi dăduse seama de potenţialul oraşului Marsilia – o poartă către nord pe unde puteau trece toate comorile Levantului, bineînţeles, sub supravegherea lui. În cele din urmă, renunţase la comerţul cu arome şi condimente orientale şi se specializase în ţesături. Lână, pânză de în şi bumbac din nord către sud, iar în sens invers mătase, bumbac şi mohair, asemeni unui râu străbătut de doi curenţi alăturaţi, nu opuşi. Trăsurile familiei Guardi parcurgeau valea Ronului, iar vapoarele navigau în Golful Lyon sau pe Marea Ligurică. Afacerea reuşea să reziste în ciuda greutăţilor făcute de soldaţii francezi. Poziţia geografică oferea o izolare confortabilă provinciei Provence,

astfel încât Serafina auzea doar plângerile domnului Jacques şi nu vedea decât cei câţiva cerşetori ologi de pe aleile lăturalnice ale oraşului.

În afara domnului Jacques, contabilul lui Franco Guardi, mai era domnul de Coniques, notarul. Acesta întocmea documentele, asigurările fiecărei nave pierdute şi era arbitru în orice neînţelegeri comerciale. Franco Guardi era singurul ce îi spunea Jehan, căci deşi familia notarului era de origine nobilă, strămoşii lui nu-i oferiseră decât un nume vechi şi o diplomă de la Sorbona. Tocmai de aceea Franco nu lua în seamă episoadele alcoolice ale domnului de Coniques. Tatăl Serafmei nutrea un adânc respect pentru un nume cu tradiţie, o familie şi o avere veche, înţelegând cum cineva care le pierduse ar putea încerca să-şi găsească o consolare în vin. Jehan de Coniques era un bărbat brunet, slab şi inteligent, ce i se părea bătrân Serafmei. Oricine mai mare decât Angelo nu putea fi decât vârstnic. Fata obişnuia să-l studieze în taină – credea ea – întrebându-se cum e să-ţi pierzi totul în afara numelui şi a bunei educaţii.

Marthe, menajera familiei Guardi, fusese cândva doica Serafmei. Îi îngrijise de asemenea şi pe fraţii mai mari ai fetei, dar aceştia se dovediseră mai fragili, stingându-se încă din vremea prunciei. Marguerite Guardi murise de variolă când Serafina avea doar şase luni; copila, crescută la sânul lui Marthe, nu rămăsese decât cu un semn pe stomac, fară a avea câtuşi de puţin febră. Cicatricea fusese singura urmare a acelor vremuri, căci fata nu-şi amintea chipul mamei sale. Marthe era o femeie zdravănă, cu părul negru şi un temperament aprig; înainte ca privirea să-i slăbească, o învăţase pe Serafina să brodeze. De la Jehan de Coniques învăţa latină, de la Angelo cum să deosebească mătasea fină, de pe străzi şi docuri învăţa franceza, iar din familie italiana. Nu ştia cine anume o deprinsese cu cifrele, uneori credea că le învăţase o dată cu laptele supt de la doică.

În dimineaţa zilei în care se aflase de logodna ei, Serafina se jucase cu fiica brutarului, Lisette.

Cu doi ani mai mare, aceasta avea părul negru şi cârlionţat, iar silueta începuse să semene cu cea a unei domnişoare. Ultimele două trăsături stârniseră invidia discretă a partenerei ei de joacă.

Fetele tocmai aranjau un pat pentru Rosalie într-unul din dulapurile Serafinei, iar podeaua era plină de ciorapi, pantaloni, pânzeturi şi cămăşi ce până atunci stătuseră ordonate în sertare. Capul de lemn al păpuşii se odihnea pe o pernă cu margini brodate, în vreme ce o fâşie de mătase o acoperea până în dreptul bărbiei.

Îngenuncheată pe podea, Lisette îi povestea Serafmei cum decursese dimineaţa la brutărie.

— S-a împiedicat, iar sacul cu făină s-a vărsat pe podea. Era alb din cap până-n picioare! Arăta, continuă Lisette cu o voce scăzută, astfel încât să nu poată fi auzită de Marthe, care moţăia într-un scaun în apropierea copilelor, arăta ca Madame Lamotte.

Serafina izbucni în râs. Madame Lamotte era foarte bătrână, purta o perucă portocalie şi mult prea multă pudră pe faţă.

Lisette începu şi ea să chicotească, în vreme ce Marthe, cu ochii întredeschişi, se foi în scaun. Acoperindu-şi gura cu mâna, amândouă îşi îngropară feţele în fustă şi hohotiră îndelung.

Pe hol se auziră paşi, iar uşa camerei se deschise brusc. Marthe deschise ochii, iar Serafina ridică privirea din podea, ştergându-şi lacrimile de râs.

— Papa! strigă ea, şi într-o clipă fu în braţele lui, prinzându-se cu mânuţele de hainele murdare de drum, în timp ce ochii lui negri îi cercetau atent chipul, încercând să vadă eventualele schimbări care ar fi putut să apară în ultimele patru luni, cât fusese plecat.

Franco era un bărbat bine făcut şi, în mod surprinzător pentru un italian, blond. Serafina nu semăna câtuşi de puţin cu el – era micuţă şi brunetă, asemeni mamei ei, din Provence.

— Domnule… încă ameţită de somn, Marthe se ridicase imediat, plecându-se adânc, cu un foşnet de tafta şi brocart. Mă bucur să văd că v-aţi întors teafăr. Hai, copilă, fugi acasă, îi spuse apoi lui Lisette, care o ascultă imediat.

— Uite, papa, i-am făcut un pat lui Rosalie, zise Serafina luând mâna lui Franco şi arătând spre dulap. Nu-i aşa că e frumos?

— Foarte frumos, răspunse tatăl neatent. Vino aici, micuţa mea, continuă el zâmbind. Am o veste pentru tine. Angelo, Jehan şi Marthe, trebuie să fiţi şi voi atenţi.

La auzul acestor cuvinte, Angelo şi Jehan, ce urcaseră să-şi întâmpine stăpânul, intrară în cameră.

— Când am fost în Florenţa, zise Franco, i-am vizitat pe vechii noştri prieteni, familia Corsini. Am vorbit mult cu Michele şi am aflat că are de gând să se recăsătorească. Şi-a ales deja mireasa. A fost o hotărâre importantă şi una pe care, spre marea mea bucurie, am aprobat-o din toată inima. Serafina, *tu* te vei căsători cu Michele Corsini.

La început fata a fost derutată. De fapt, numai femeile sau prinţesele din poveşti se căsătoreau, nu şi Serafina Guardi, care avea tot ce-şi dorea chiar aici, în Marsilia. Apoi, pentru o clipă, se simţi cuprinsă de teamă. Tatăl ei vorbea despre ea ca şi cum ar fi fost un pion pe tabla de şah, un obiect dat la schimb. Voia să o trimită departe. De ce?

Ochii începuseră să o usture. Serafina lăsă mâna tatălui ei să cadă şi se întoarse cu spatele. Aplecându-se, scoase păpuşa din sertar şi o strânse la piept.

— Marthe îţi va face o rochie nouă, Serafina, adăugă Franco. Angelo te va duce la depozit, iar tu îţi vei alege mătasea dorită, zise el zâmbind şi mângâind capul de lemn al

lui Rosalie. Poţi face chiar şi o nouă rochie pentru păpuşă.

— Rosalie, zise Serafina, amintindu-i numele acesteia. Glasul aproape că nu-i tremura deloc. Din aceeaşi mătase, papa?

— Desigur, draga mea, răspunse Franco, cu un zâmbet larg. Apoi îi făcu semn lui Angelo să toarne vinul pentru a sărbători. Serafina începu să se gândească la rochia pe care i-o va face lui Rosalie – albastră, cu luna şi stelele în partea de sus… Inspiră adânc, descoperind că nu-i mai venea să plângă.

Desigur că-şi cunoscuse dintotdeauna îndatoririle. În fond, era singurul copil al tatălui său, unica moştenitoare a casei Guardi. Fără ea nu ar mai avea cine să apere casa, vasele, depozitele sau caravanele ce duceau mătasea spre nord.

Încet, Serafina se uită în jurul ei. Văzu expresia de mândrie oglindită de chipul lui Marthe, în timp ce pe chipul lui Jehan se citea o cumplită plictiseală. Şi Angelo – în ochii negri ai lui Angelo ea nu văzu nici ură, nici resentimente, nici furie faţă de un străin care îi luase ceea ce, în alte împrejurări, ar fi putut fi al lui. Doar un licăr de confirmare, ca şi când ar fi ştiut că această zi avea să vină.

Căsătoria cu Michele Corsini nu avea de ce să o ţină departe de Marsilia, de vase sau de comerţul cu mătase, dantelă şi pânză. Poate că-şi va petrece câţiva ani la Florenţa, dar după aceea va trebui să se întoarcă acasă.

Toţi ridicară paharele în cinstea ei. O copilă de nouă ani, salutată de trei bărbaţi; o fată de nouă ani ce urma să fie logodită anul următor cu un bărbat de vârsta tatălui ei. Serafina se simţea cuprinsă de mândrie.

A doua zi alese mătasea albastră.

O săptămână după aceea, când agitaţia provocată de întoarcerea lui Franco Guardi se mai potolise, Angelo o luă pe Serafina să petreacă o după-amiază la ţară.

Făcea aşa în fiecare lună, atunci când avea timp şi vremea

era bună. Zilele erau încă frumoase, vântul bătea foarte uşor, iar cerul era senin. Parcurgeau dealurile albe din spatele oraşului Marsilia, Serafina călare pe catârul ei blând, iar Angelo pe micuţul lui cal spaniol. Fata purta o rochie de mătase levantină, şaua ei era din piele spaniolă, iar mănuşile răspândeau arome preţioase indiene. Ea nu observa însă nimic din toate astea, nu-l vedea decât pe Angelo înaintea ei, cu părul blond strălucind în lumina soarelui şi penele pălăriei tresăltând în ritmul paşilor calului. Îi plăcea să fie văzută în compania lui, observase cum îl priveau pe Angelo celelalte fete.

Se opriră pe dealuri, iar Angelo o ajută să coboare de pe catâr. În faţa lor se vedeau oraşul Marsilia şi întinderea albastră a Mediteranei, iar în spate dealurile şi vechiul cuib Les Baux unde se adăposteau altădată hoţii. Serafina vizitase cândva locul cu pricina, însă nu ar fi făcut-o din nou, pentru că era bântuit de fantomele celor condamnaţi la moarte şi aruncaţi de pe zidurile înalte ale fortăreţei. O moarte crudă doar pentru plăcerea privitorilor – o astfel de perspectivă asupra vieţii o împiedicase să adoarmă în acea noapte.

Angelo îşi întinse mantaua pe iarbă, iar Serafina se aşeză cu genunchii ridicaţi în dreptul bărbiei, urmărind fluturii ce pluteau aproape nemişcaţi în aerul cald. Totul părea îngheţat. Privea cu coada ochiului către însoţitorul ei. Umbra măslinului sub care se adăpostiseră accentua nuanţa întunecată a pielii lui, îngroşând linia buzelor, a nasului şi gropiţa din bărbie. Angelo purta tunică şi ciorapi albaştri, culoare ce părea mai puternică la umbră. În acea vreme, povestea preferată a Serafmei era cea cu Aucassin şi Nicolette. În închipuirea ei, Aucassin semăna cu Angelo: cu şuviţe aurii ce-i atingeau gulerul şi un zâmbet ce-ţi spunea întotdeauna că dintre toţii oamenii de pe lumea asta, cea alături de care îmi doresc să mă aflu eşti chiar tu. Serafina culese câteva fire de rozmarin şi i le dădu lui Angelo,

dorindu-şi ca lumea ei să nu se schimbe niciodată.

— Îţi va plăcea să fii o femeie măritată, Serafina? întrebă Angelo ridicându-se, cu chipul ascuns în umbră.

Fata uitase cu totul de Michele Corsini şi de casa din teracotă din Florenţa.

— Îmi va face mare plăcere, zise încet, rostogolindu-se pe burtă. Însă nu voi fi măritată pentru încă multă vreme. În primăvara asta voi pleca spre Italia cu vaporul, pentru logodnă, dar asta e tot.

Italia. O încânta doar să spună cuvântul - *Italia.* Cu toate că tatăl ei vizita deseori tărâmurile unde se născuse, Serafina nu fusese încă acolo.

— Logodna e o legătură la fel de serioasă ca nunta, spuse Angelo, împletind leneş firele de iarbă cu cele de rozmarin. Trebuie să iubeşti doar pe logodnicul tău şi pe nimeni altcineva.

Fata îl privi uimită. Dragoste? Dragostea există doar în poveşti sau balade. Cum ar putea să-l iubească pe domnul Corsini, un bătrân, un străin? îi spuse şi lui Angelo ceea ce credea, iar acesta zâmbi, arătându-şi dinţii albi, strălucitori, în contrast puternic cu tenul bronzat.

— Atunci de ce te măriţi, micuţă Serafina, dacă nu din dragoste?

Avea doar nouă ani şi nu înţelegea prea bine vorbele lui. Îşi dădea însă seama că era vorba despre un lucru la care ea nu avea acces, ceva extrem de important, discutat numai între adulţi. Încercă să-şi ascundă ignoranţa sub un aer arogant.

— Dragul meu văr, mă mărit deoarece domnul Corsini este un bărbat important, bogat şi de origine nobilă.

Angelo nu-şi putu reţine zâmbetul. Se ridică şi, dând drumul coroniţei pe care o împletise pe căpşorul brunet al Serafmei, se adăposti la umbra măslinului.

Copleşită de vinovăţie, fata sări în picioare şi alergă în

urma lui.

— Să fim prieteni, Angelo, şopti ea luându-i mâna. Te rog.

Glasul îi tremura, înecat de lacrimi. Tânărul se întoarse, potrivindu-i mai bine coroniţa, însă privirea i se întoarse repede spre marea albastră, spre imaginea micuţei insule de lângă coasta sudică a Franţei şi a marginilor albe de stâncă ce se iveau rupând albastrul nesfârşit al apei.

— Întotdeauna îţi voi fi prieten, Serafina, răspunse încet. Ce altceva aş putea fi?

Degetele fetei erau încă împletite într-ale lui şi Angelo îi ridică mâna, sărutând-o. Apoi se opri şi, extrem de uşor, buzele lui îi mângâiară gura. Ochii îi străluceau întunecaţi şi zâmbitori. Cântecul păsărilor părea dintr-o dată mai stins, înăbuşit de bătăile inimii ei.

În adierea uşoară a vântului, Serafmei i se păru că vede un stol de fluturi purtaţi de vânt. Privind însă îndeaproape, observă că nu erau decât frunze uscate, acele semne ce negreşit anunţă începutul iernii.

Din acea după-amiază, fata se hotărî să renunţe la ignoranţa de până atunci, astfel încât, într-o seară, în timp ce cosea ştrasuri fine, argintii, pe mătasea albastră, o făcu pe Marthe să-i povestească toate tainele căsătoriei.

Află, aşadar, că nu se va mărita cu domnul Corsini decât în ziua când va fi cu adevărat femeie şi, cum avea o constituţie foarte firavă, asta avea să se întâmple abia mult mai târziu. Descoperi cum se concepeau copiii şi cum erau aduşi pe lume. Teama pe care o simţea era legată de faptul că va fi nevoită să renunţe la intimitate şi de ruşinea că trebuia să treacă prin asemenea experienţe intime cu un străin. În ciuda acestor lucruri, îşi cunoştea însă foarte bine îndatoririle. Ascultând-o pe Marthe, Serafina cosea şiruri regulate, fară ca acul să-i tremure sau să i se oprească prea des.

După ce doica termină de povestit, fata spuse:

— Angelo spune că ar trebui să-l iubesc pe domnul Corsini.

— Nu ar trebui să discuţi asemenea lucruri cu domnul Desmoines, micuţa mea, o certă femeia. Nu se cade. Bineînţeles că-l vei iubi pe domnul Corsini, doar va fi soţul tău.

Serafina termină nodul franţuzesc al rochiei, stăpânindu-se să nu rupă firul cu dinţii.

— Mă voi căsători cu domnul Corsini şi voi purta fiii săi, dar nu îl voi iubi. Este prea bătrân.

Marthe părea încurcată; se întoarse cu fustele foşnind către ea.

— Nu trebuie să iubeşti pe nimeni altcineva, Serafina, spuse ea cu asprime. Italienii ţin foarte mult la onoarea soţiilor lor.

Serafina începea să fie iritată de atitudinea iubitei sale Marthe. Căsătoria ei cu domnul Corsini nu-i va afecta adevărata dragoste, ba dimpotrivă, îi va permite să înflorească.

— Acesta este lucrul pe care-l iubesc, zise ea ridicând bucata de mătase albastră ale cărei falduri foşneau aproape neauzit, precum firele strălucitoare de nisip. O parte din material era împodobită de stele şi lună, asemeni cerului de deasupra Mării Mediterane.

Unei femei singure i-ar fi foarte greu să-şi croiască drum într-o lume de afaceri ce aparţinea bărbaţilor, însă o femeie căsătorită ar putea reuşi, dacă era îndeajuns de inteligentă. Alianţa dintre Serafina Guardi şi Michele Corsini nu era decât o tranzacţie, iar ea o va respecta ca atare. Îi va dărui soţului său moştenitori, în vreme ce acesta îi va oferi figura masculină necesară pentru pasiunea ei – afacerea cu mătase a familiei Guardi.

Tatăl Serafmei dezvoltase foarte mult afacerea iniţiată de bunicul ei. Marsilia profitase semnificativ de pe urma

necazurilor Veneţiei. Bogăţia acestui oraş îl făcuse vulnerabil în faţa turcilor, a piraţilor şi îl transformase în obiectul invidiei celorlalte naţiuni creştine. Deşi coastele regiunii Provence erau atacate periodic de vasele barbare, tratatele dintre sultanul Turciei şi regele Franţei reuşeau să menţină această situaţie mai mult la nivelul unei neplăceri, decât al unei probleme serioase.

Serafina cunoştea lucrurile astea dintotdeauna – le aflase ţinându-se în urma domnului Jacques în timp ce el supraveghea încărcatul şi descărcatul navelor la docuri, stând tăcută, cu mâinile la spate, lângă birourile funcţionarilor ce însemnau coloane nesfârşite de cifre sau ascultându-l pe Angelo care povestea despre nenumăratele tipuri de mătase, preţurile lor şi ţările de proveniență. Angajaţii trebuia să dea dovadă de răbdare faţă de singurul copil al patronului.

Familia Guardi avea în proprietate atât galere, cât şi vase mai mari. Acestea din urmă puteau duce o încărcătură mult mai bogată, dar erau mai greoaie; spre deosebire de ele, galerele vopsite în auriu şi alb alunecau uşor, asemeni peştilor. Drapelul Franţei flutura în bătaia vântului, pornind apoi în largul mării.

Echipajul galerelor era alcătuit din sclavi şi condamnaţi: douăzeci şi cinci de oameni legaţi de bănci şi vâslind până cădeau leşinaţi în urma efortului sau mureau. Serafina era obişnuită cu o astfel de privelişte, însă un străin ar fi putut simţi mirosul unui asemenea echipaj cu mult înainte ca ambarcaţiunea să apară în raza vizuală în timp ce intra în port. Sclavii purtau doar pantaloni, iar capetele le erau rase.

În port, locuiau în barăci, având propria lor moschee. În slujba familiei Guardi se afla un păgân, servitor la bucătărie, pe nume Ibrahim, care de cinci ori pe zi, oriunde s-ar fi aflat, obişnuia să cadă în genunchi şi să-şi venereze zeul.

Familia Guardi mai avea, de asemenea, şi numeroşi

soldaţi, mai mult de cincizeci, a căror sarcină era să se asigure ca mătasea, mohairul şi pânza ajungeau cu bine în nord, în Arles, Beaucaire şi Valencia, iar după aceea în îndepărtatul Lyon. În schimb, pânza şi lâna erau nevoite să-şi găsească drumul până în Marsilia, apoi spre Italia. Războaiele religioase făcuseră din Franţa o ţară unde transportul aurului sau al materialelor nu era în siguranţă. Cu toate că domnul Jacques blestema adeseori preţul mare al mercenarilor, aceştia reprezentau o cheltuială necesară.

Astfel de lucruri o învăţă Franco Guardi pe fiica lui în timpul ultimei lor ierni petrecute la Marsilia. Îşi dăduse seama că mai aveau foarte puţină vreme de petrecut împreună, că adeseori fusese ocupat sau plecat prea mult de acasă, stând prea puţin alături de ea. Interesul micuţei faţă de afacerea familiei îl măgulea, ca şi faptul că Angelo şi Jehan păreau a se înţelege mai bine. Îi explică Serafmei importanţa unor astfel de angajaţi şi faptul că întotdeauna trebuia să-i trateze cu respect. Amintindu-şi de nepoliteţea arătată lui Angelo, fata roşi, jurându-şi ca altădată să-şi aleagă cuvintele cu mai multă grijă, faţă de domnul de Coniques mereu se purtase respectuos, niciodată nu ar fi îndrăznit altceva.

Cu toate acestea, atitudinea notarului dezvăluia un resentiment de care chiar şi Serafina îşi dădea seama. Nu era o furie direcţionată împotriva cuiva anume, ci a lumii în general. În acea vreme Jehan de Coniques era încă tânăr, avea douăzeci şi ceva de ani, dar amărăciunea averii pierdute îi dădeau aerul unui om de două ori mai vârstnic. O tolera pe Serafina, aşa cum îi tolera pe toţi cei ce aveau o poziţie egală sau superioară lui. Poate tocmai de aceea nu se înţelegea cu Angelo, nu îşi putea da seama de locul acestuia. Deşi copil nelegitim, tânărul era o rudă apropiată a familiei Guardi, luând masa cu ei în fiecare zi. Serafina bănuia uneori că domnul de Coniques ştia că Angelo râde de el, ceea ce se întâmpla adesea, în spatele lui. Tânărul obişnuia să-şi

îndoaie pălăria făcând-o să semene cu cea a unui avocat, în vreme ce pe chipul lui apărea o expresie de dezamăgire şi mândrie. „Familia mea a avut trei castele şi o sută de oameni înarmaţi, spunea, iar acum nu mai avem nici măcar o ploscă de noapte." în timpul acesta, fata se tăvălea pe jos de râs, iar demnitatea vârstei de nouă ani dispărea în întregime.

În iarna aceea a fost cu adevărat fericită. Se obişnuise cu gândul logodnei, aproape că o aştepta cu nerăbdare, dându-şi seama că viitoarea ei poziţie socială îi furniza o importanţă şi mai mare în casa Guardi. Nici măcar vântul aspru de iarnă

— La început doar o adiere ce ridica frunzele, apoi o pală ce aduna nori negri la linia orizontului şi, în cele din urmă, un monstru furios care smulgea ţiglele de pe acoperiş şi dezechilibra navele – nu a trimis-o ca altădată să caute adăpost în poala lui Marthe. Nu mai era o copilă – doar urma să se logodească – astfel încât acum privea din spatele obloanelor cum vasele erau aruncate în voia valurilor, iar casa de peste drum, a brutarului, rămânea fară acoperiş.

Calmul începu să o părăsească abia în seara plecării spre Toscana. Toată ziua Serafina se simţise neliniştită, fără a putea să coasă sau să citească, cuprinsă de o groază iraţională, dar din ce în ce mai puternică. Tatăl ei stătea de vorbă cu Marthe, care datorită faptului că vederea îi era tot mai slabă, iar starea de sănătate nu-i permitea un drum atât de lung, urma să rămână la Marsilia. Camerista Serafmei urma să fie Mathilde, o fetişcană sperioasă. Vor fi plecaţi tot timpul verii, deoarece, în afara logodnei, Franco Guardi avea treburi la Florenţa, Neapole şi Livorao.

Tăcută, aşezată lângă fereastră, cu păpuşa în poală, Serafina realiză că la întoarcerea ei lucrurile ar putea sta altfel – chiar *vor fi* altfel. Nu va mai fi un copil, ci o femeie logodită, iar familia ei va fi un necunoscut din Florenţa.

Nu, îşi zise încleştând pumnii, în vreme ce Rosalie aluneca

pe podea. Grămada de cutii aranjate de Marthe se acoperi de o ceaţă de lacrimi. Franco Guardi se afla în faţa căminului, cu spatele la fiica lui. Nu, *aceasta* e casa mea, iar numele meu este Serafina Guardi. De ce să plec?

— Serafina?

Tatăl se îndrepta spre ea.

— Serafina, ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nu vreau să plec, mormăi înfigându-şi unul dintre călcâie în podea, copleşită de groaza şi încântarea unei asemenea insolenţe.

Franco nu o auzi, astfel încât fu nevoită să repete, cu buza de jos coborâtă, ca şi când ar fi avut tot doi ani.

— Este o călătorie lungă, draga mea, zise el cu blândeţe, dar vom merge încet, pe lângă coastă. Nu trebuie să-ţi fie teamă de mare.

— Nu vreau să plec, rosti Serafina cu încăpăţânare. Vreau să rămân aici.

Franco încercă să-i pună mâna pe umeri, dar ea se trase înapoi, aţintindu-şi privirea pe fereastră. Soarele încă nu apusese, astfel încât putea vedea nenumăratele catarge şi punţi ce înţesau portul. Unele aparţineau celor trei vase ce urmau să ridice ancora în dimineaţa următoare, pornind către Pisa

— *Gabriellle, Mignon* şi *Petit Coeur.* Marea, până atunci prietenoasă, părea dintr-o dată ameninţătoare, necunoscută. Catargele cu pânzele strânse semănau cu o pădure de spini şi săbii ce străpungea orizontul.

— Vei vedea tărâmul strămoşilor tăi, îşi auzi tatăl spunând cu o veselie forţată. Toţi domnii şi doamnele Florenţei vor veni la ceremonia logodnei tale, iar atunci când vei fi căsătorită îţi vor spune madonna. Vei purta rochia frumoasă pe care Marthe ţi-a făcut-o.

Iar acum, gândi ea furioasă, îmi va promite o cutie de bomboane şi un căţeluş.

— *Tu* eşti familia mea, zise ea. *Aceasta* este casa mea. De ce să plec?

— Deoarece eşti femeie, răspunse Franco cu tristeţe. Şi trebuie să te căsătoreşti.

Când Marthe îi explicase partea fizică a unei căsătorii se simţise înspăimântată, acum însă era furioasă.

— Într-adevăr, spuse întorcându-se cu faţa către tatăl ei. Trebuie să mă căsătoresc pentru a-ţi oferi un moştenitor din patul unui om bătrân.

Auzi şuieratul dezaprobator al lui Marthe şi văzu paloarea instalată pe chipul tatălui ei, ce părea brusc mai bătrân. În aceeaşi clipă îşi regretă cuvintele, nu-i putea suporta suferinţa din privire. Întotdeauna părea un om atât de fericit, atât de inocent ar fi spus, dacă ar fi ştiut ce înseamnă. Descleştându-şi pumnii, alergă spre el şi îşi împleti degetele cu ale lui.

— Iartă-mă, tată, şopti. Bineînţeles că sunt onorată să mă căsătoresc cu domnul Corsini.

Franco părea încă tulburat de spusele ei.

— Casa asta va fi întotdeauna căminul tău, zise el. Cei din familia Corsini au un nume răsunător, dar o avere neînsemnată. În ziua când eu nu voi mai fi, Michele şi fiii lui

— Fiii tăi – vor duce mai departe afacerea începută de bunicul tău. Tu va trebui să-i înveţi cum să o facă, Serafina.

Fata izbucni în lacrimi. O durea capul, pielea îi ardea şi nu-şi găsea batista, iar lacrimile i se prelingeau printre degete, strălucind pe rochie asemeni unor diamante.

În dimineaţa următoare au fost nevoiţi să se trezească devreme pentru a prinde refluxul. Marthe o îmbrăcă în pantalonaşi şi o bogată rochie de catifea neagră, ca şi cum ar fi încercat să-şi dovedească dragostea faţă de micuţa ei protejată. Hainele groase o încălzeau însă peste măsură, chiar înainte de a fi ieşit din casă.

Ziua se anunţa frumoasă, cu un cer senin pe care pluteau

din când în când câţiva nori pufoşi. Au parcurs pe jos distanţa scurtă până la port, iar servitorii, printre care şi Ibrahim, duceau bagajele Serafmei. Acesta se plecă să se roage chiar în clipa când ieşeau din casă, dar deveniseră atât de obişnuiţi cu astfel de gesturi, încât nimeni nu se opri să privească sau să înjure. Fata se simţea de parcă picioarele refuzau să o asculte. Dacă ar fi fost cu câţiva ani mai mică, tatăl ei ar fi luat-o pe umeri, ducând-o aşa până la vas. Astăzi însă, Serafina purta o rochie bogată şi un jupon strâmt, şi deşi greaţa o copleşea, iar picioarele erau ca nişte baloturi lipsite de viaţă, se forţă să păşească.

Asta până când îşi făcu apariţia Angelo, pe care nu-l văzuse încă în dimineaţa aceea, care ţinea în mână frâul calului său ţesălat şi înşeuat. În mijlocul pieţei, se opri în faţa ei şi a lui Franco, îşi descoperi capul şi făcu o plecăciune, astfel încât părul lui şaten, cu şuviţe aurii îi acoperi chipul.

— *My Lady,* zise el, întinzând mâna.

Astfel, Serafina parcurse drumul până la port în şaua unui cal spaniol, asemeni unei mari doamne. Trecu pe lângă măcelărie, brutărie, plăcintărie şi pe lângă coşurile cu peşte întinse pe chei, puternic colorate şi strălucind ca mătasea în bătaia soarelui. Făcu semn cu mâna tuturor acelora pe care-i cunoscuse până atunci, iar ei o salutară la rândul lor, plecându-se amuzaţi, numind-o Madonna Corsini şi aruncându-i flori. Orice lucru părea neobişnuit de strălucitor, ca şi cum fiecare mic detaliu al copilăriei sale încerca să i se întipărească pentru totdeauna în amintire. O dată ajunşi la *Gabrielle,* Serafina acceptă mâna lui Angelo ce o ajută să coboare de pe cal. Pe marginea cheilor, îi sărută obrajii şi degetele. Cu fustele ridicate ca să nu se murdărească de praf, străbătu apoi pasarela, alături de tatăl ei.

În vreme ce galera se depărta de ţărm, Serafina se ridică în picioare făcând cu mâna şi luându-şi rămas-bun de la

Marthe, Angelo şi toţi cei din casa Guardi. După aceea, când nu se mai auzea decât sunetul vâslelor şi murmurul mării şi singura privelişte era cea a dealurilor şi a apei, îşi luă din nou rămas-bun, de data asta în gând, salută şirurile mici de case înghesuite, dealurile albe îndepărtate, fluturii, vânturile şi florile. În adâncul inimii, jură însă că va reveni.

Urmau să navigheze în apropierea coastei, făcând multe opriri, deoarece numai astfel puteau cumpăra şi vinde. *Petit Coeur* şi *Mignon* erau ambarcaţiuni mici, oarecum greoaie, însă *Gabrielle* era un galion lung de cincizeci de paşi, cu două catarge şi la fel de strălucitoare şi graţioasă ca o pasăre.

La începutul călătoriei, Serafina rămase pe punte, urmărind ritmul în care se mişcau vâslele. Mirosul rece de sare acoperea celelalte arome mai puţin plăcute, din partea de jos a navei, iar mişcarea vâslaşilor era un miracol de putere şi ritmicitate.

Soarele bătea cu putere şi Serafina începuse să invidieze goliciunea sclavilor, rochia rigidă, de femeie matură, începuse să o deranjeze în dreptul gâtului, iar corsetul menit să-i evidenţieze sânii inexistenţi, îi apăsa puternic pielea. Deşi i-ar fi plăcut să se scarpine şi să se elibereze de hainele neconfortabile, rămase nemişcată; nu mai era un copil, ci o femeie ce urma în curând să se logodească. Îl privi pe comandantul sclavilor ce urcase pe punte să vorbească tatălui ei, urmări apoi cum *Petit Coeur* şi *Mignon* pluteau în spatele vasului lor. Ochii i se opriră asupra pământului, a insuliţelor strălucitoare din apropierea coastei ce tresăltau în acelaşi ritm cu valurile şi vâslele. Strânse pleoapele, încleştându-şi degetele fierbinţi şi umede pe balustrada de lemn, apoi, cu un mers elegant, se îndreptă către pupă, adăpostindu-se sub acoperişul de pânză.

Nu-i venea să creadă – ea, care avea marea în sânge – suferea de rău de mare şi nici durerea de cap, ce începuse cu o zi în urmă, nu o părăsise. Se gândi să o cheme pe zăpăcita

Mathilde, dar se răzgândi imediat, era prima călătorie a cameristei sale, care se afla în cabina de jos, închinându-se tuturor sfinţilor cunoscuţi. Pânza de mătase dungată o apăra de soarele puternic, iar mulţimea de perne colorate îi oferea un adăpost confortabil, astfel încât, după ceva timp, începu să se simtă mai bine. Întinsă pe perne, cu păpuşa în braţe, se scărpina la încheieturile mâinilor, unde descoperi că pielea era acoperită de o mulţime de puncte roşii, o iritaţie provocată de căldură, gândi copleşită de un dor nespus de Marthe. Reamintindu-şi că era aproape o femeie matură, Serafina îşi îndreptă spatele, cu ochii fixaţi asupra liniei orizontului.

Tocmai de aceea, mai târziu a rămas încredinţată că ea fusese cea care remarcase prima celălalt vas. Îşi dădu seama pe dată că era un galion, deşi, faţă de lungimea şi punţile ei înguste, *Gabrielle* părea doar o bărcuţă. În acelaşi timp auzi glasul comandantului strigându-l pe Franco, ce rămăsese în dreptul catargului principal.

— Da, cred că este un vas veneţian, răspunse acesta întorcându-se şi apărându-şi ochii de lumina puternică a soarelui. Îi pot vedea fanionul.

Serafina se ridică în picioare sprijinindu-se de balustradă, încercând să vadă mai bine. Cealaltă galeră, frumos poleită şi sculptată, se apropia cu repeziciune de *Gabrielle* dinspre est. Dacă se străduia, şi ea putea zări leul Sfântului Marc de pe fanionul triunghiular al navei. Ameţită de căldură, lumina puternică şi mişcarea neîntreruptă a valurilor, se aşeză din nou; mai văzuse galere veneţiene în Marsilia, aşa că se lăsă pe perne, încercând să adoarmă.

Mult timp după aceea i se părea greu de crezut că putuse să aţipească în timpul ultimelor ei clipe de libertate. Cineva, ceva ar fi trebuit să o trezească, să o prevină, să o smulgă din toropeală. Nimeni nu ar trebui să doarmă când lumea e pe cale de a se fărâma chiar în faţa ochilor săi.

În cele din urmă, strigătul comandantului o trezi, făcând-o să alerge, asemeni celorlalţi, către bordul navei. Alte trei galere, ce până atunci stătuseră la adăpostul insulelor, înconjuraseră navele Guardi, leul Sfântului Marc dispăruse şi fiecare vas arbora acum steagul roşu al Islamului.

Erau piraţi barbari de pe coasta Africii de Nord, diavoli turci ce jefuiau şi îi transformau pe creştini în sclavi, punându-i să muncească la galere, în timp ce femeile erau trimise în haremuri. Chiar şi la urechile Serafmei ajunseseră poveşti despre cruzimea lor. Navele Guardi nu le puteau depăşi şi nici nu-i puteau alunga cu ajutorul armelor, deoarece piraţii se poziţionaseră acolo unde tunurile francezilor nu ar fi lovit decât apa.

În timpul acelor clipe lungi, agonizante, nimeni nu-i adresă vreun cuvânt Serafmei, nimeni nu o privi. Rămăsese singură, privind în jurul ei, martor tăcut al distrugerii copilăriei şi viitorului ei. Fiecare om de pe navă era prins într-o agitaţie inutilă şi disperată; lumea era alcătuită acum doar din strigătele comandantului, bătaia regulată a vâslelor şi sunetul biciului pe spatele sclavilor. Şi glasul lui Franco Guardi poruncind ca tunurile să fie pregătite şi încercând să întoarcă vasul greoi cu puntea principală spre vasele turcilor.

Mai întâi au fost încărcate bărcile de salvare, dar speranţa că turcii nu ar dori decât încărcătură dispăru cât se poate de repede. Captura omenească era la fel de valoroasă ca pânza sau mătăsurile, iar imperiul turc fusese ridicat şi întreţinut de munca creştinilor. Uitând de răul de mare, Serafina privea cum două galere păgâne se îndreptau spre *Gabrielle,* în vreme ce tunurile lor traseră asupra punţii lor şi doi bărbaţi alunecară şi se prăbuşiră peste balustrada vasului, cu pielea înroşită.

Fata rămase nemişcată: privea doar, durerea de cap dovedindu-se un fond pentru tabloul îngrozitor din faţa

ochilor ei. Se simţea detaşată de tot ceea ce se petrecea în jurul ei, imaginile îi aminteau de spectacolele pe care le văzuse în pieţele din Marsilia, cu dragoni uciși şi monştri decapitaţi. Nu era adevărat, nu putea fi adevărat. Din ce în ce mai numeroase, săgeţile turcilor străbăteau aerul şuierând, iar marinarii răniţi se prăbuşeau pe punte asemeni unor păpuşi de cârpă.

Mirosul de praf de puşcă devenise înăbuşitor, iar luna tot mai mare flutura agitată pe steagurile navelor barbare. Astrul nopţii semăna cu cel brodat de Serafina pe rochia ei de logodnă, împăturită cu grijă în încărcătură lui *Gabrielle.* Unde era tatăl ei? Deşi fumul o împiedica să-l vadă, ştia că nu va întârzia să vină lângă ea. Atunci va fi în siguranţă. Soldaţii turci se adunaseră la pupa, cu hainele albe şi săbiile curbate reflectând lumina puternică a soarelui. Printre strigăte şi urlete, Serafina auzi în cele din urmă glasul tatălui ei.

Se afla chiar lângă ea. Fumul înnegrise chipul frumos al lui Franco Guardi, ce părea a avea o expresie rătăcită. Pentru prima oară de la declanşarea evenimentelor şi Serafina începu să se simtă cuprinsă de teamă. Strângându-i mâna de parcă ar fi vrut să-i frângă oasele, Franco spuse:

— Nu ai decât şapte ani, Serafina. Doar şapte!

Agitaţia lui reuşi să o înspăimânte mai mult decât săbiile, praful de puşcă sau strigătele din jur. Nu înţelegea de ce îi cerea să mintă în legătură cu vârsta ei, nu era o copilă de şapte ani, ci era aproape o femeie matură, de zece ani. În ciuda îndoielilor, încuviinţă din cap ascultătoare, iar Franco îi dădu drumul mâinii. Abia mai târziu Serafina realiză că el dorise să o salveze de a fi trimisă în serai.

Imediat după aceea vasul turcesc pătrunse în pupa lui *Gabrielle* care se cutremură puternic; micuţa se pomeni în genunchi, cu pernele împrăştiate în jurul ei. Se simţea uşurată că Franco dispăruse de lângă ea, căci agitaţia lui ameninţa să o sperie şi mai mult. Îşi puse păpuşa sub braţ şi

începu să strângă pernele de jos; întotdeauna fusese un copil ordonat – cele albastre aici, cele roşii dincolo, iar portocaliile în colţ. Aranjă ciucurii şi îndreptă mătasea ce strălucea. O voce se auzi în spatele ei, iar Serafina se întoarse zărind în apropiere un bărbat cu barbă şi turban. O clipă se întrebă dacă nu cumva trebuia să facă o plecăciune în faţa lui, acesta însă ridică palma şi smulse păpuşa din braţele ei, atingându-i apoi cu sabia materialul rochiei.

Ochii fetei priveau când spre păpuşă, când spre tatăl său, când spre pirat. Aruncată pe podeaua întunecată, veşmântul albastru al păpuşii părea acum murdar, iar broderia începuse să se destrame. Chipul nemişcat de lemn privea către Serafina, impasibil, ignorând dezastrul. Fata se întoarse auzind înjurătura lui Franco şi, în aceeaşi clipă, îl văzu biciuit peste faţă. Asemeni tuturor celorlalţi creştini de pe vas, Franco Guardi rămăsese îmbrăcat doar în pantaloni.

Înţelegând în cele din urmă ceea ce dorea turcul, Serafina se ridică încet în picioare. Abia în ultima vreme, după conversaţia cu Marthe, începuse să devină conştientă şi întrucâtva ruşinată de trupul său. În ciuda acestui fapt, nu tremură şi nici nu izbucni în plâns în vreme ce desfăcea cu mâini sigure materialul rochiei. Îşi spuse că era aproape bucuroasă să scape de strânsoarea nesuferită a acesteia şi că se va simţi mult mai bine doar în juponul subţire.

Mathilde şi Serafina au fost apoi duse în cabina micuţă de sub punte, unde comandantul depozita butoaiele cu vin. Spre deosebire de Serafina, însoţitoarea ei era încă îmbrăcată în rochie, turcii îi luaseră rochia doar, pentru perlele cusute pe pieptar. Bărbaţii fuseseră puşi să vâslească, fiind eliberaţi doar cei de aceeaşi religie cu a atacatorilor. Închisă în întunericul cabinei, Serafina se gândi că undeva aproape, poate doar la câţiva paşi depărtare, tatăl ei, mândrul Franco Guardi, era înlănţuit de o bancă de lemn, cu mâinile pe vâsle, spatele său era muşcat de biciul turcului, iar singura

mâncare pe care o primea de acum erau doar uscături şi oţet. Se simţi cuprinsă de o teamă de nestăpânit, nu trebuia să se gândească la el. Îşi îndreptă aşadar privirea asupra lui Mathilde, prăbuşită într-un colţ şi plângând; arăta demnă de milă, iar Serafina o dispreţuia pentru asta. Niciodată nu şi-ar fi îngăduit să ajungă astfel.

Îşi revărsă neliniştea asupra unor probleme mult mai practice. De când atacatorii îi luaseră rochia, descoperise că întreg corpul îi era acoperit de pete mici, roşii. Pieptul era pictat în roz şi alb, iar coatele, genunchii şi regiunea de sub braţ erau umflate şi roşii. Se gândi la faptul că trebuia să se logodească arătând astfel, apoi îşi dădu seama că în felul acesta nu mai era nevoită să se căsătorească cu Messer Corsini, astfel încât se întinse pe o bancă, adormind imediat.

După un drum de mai multe ore, vasul s-a oprit în dreptul unei insule micuţe, unde îşi împrospătă proviziile de apă. Toţi prizonierii au fost trimişi la ţărm. Croindu-şi drum printre valuri, Serafina simţea cum apa sărată îi răcorea picioarele înfierbântate. Cu faţa umflată de plâns, Mathilde se lăsa condusă către ţărm, departe de *Gabrielle.*

Aşezată pe nisip lângă însoţitoarea ei, fata îşi zări tatăl pentru ultima oară. Cerul era de un albastru extrem de puternic, iar insula părea a fi doar o mulţime de stânci pustii, cu un singur pârâu strecurându-se printr-un canal străjuit de verdeaţă. Serafina rămase cu ochii întredeschişi, neputându-i deschide nici măcar atunci când, la porunca unui turc, Franco se ridică.

Între ea şi sclavii creştini în lanţuri ardea un foc puternic, aprins de aceştia din urmă. Lângă oalele cu mâncare şi alte ustensile, se mai afla şi un ţăruş de fier, îngropat pe jumătate în jarul fierbinte. Unul dintre soldaţii cu robă roşie îi făcu semn lui Franco Guardi să se aşeze şi să întindă piciorul gol. După aceea, luă bucata de fier, trecând-o de două ori peste pielea acestuia.

Serafina, care încerca să-şi apere ochii de lumina dureroasă, putea zări printre degete ceea ce ienicerul desenase pe piciorul tatălui său.

Soldatul trăsese o cruce; de acum înainte, simbolul credinţei lui Franco Guardi va marca pământul de fiecare dată când va păşi, un ceremonial obişnuit care să asigure prosperitatea călătoriei.

Mâncărimea pielii era de nesuportat. Singură în cabină, alături de Mathilde, Serafina se scărpina neîncetat, în vreme ce însoţitoarea ei se rezuma doar la a plânge în neştire, buzele umflate nu mai rosteau rugăciuni, iar mătăniile îi alunecaseră pe podea. Când i se păru că Mathilde adormise, Serafina ascunse şiragul într-una din găurile scândurilor. Fetiţa de zece ani dădea dovadă de bun-simţ şi nu neapărat de credinţă, nu vedea de ce să atragă mânia păgânilor.

În ciuda hubloului din cabină, Serafina pierdu şirul timpului, se putea la fel de bine să se afle pe mare de o oră sau de o lună întreagă. Uneori aerul i se părea extrem de rece şi tremura fară a se putea opri, convinsă că se îndreptau către ţinuturile îngheţate ale nordului, alteori, transpiraţia îi înmuia părul, lipindu-i hainele de trupul îndurerat.

În cele din urmă, un soldat le duse pe punte. Deşi Mathilde nu dădea semne că s-ar fi putut mişca, Serafina o trase şi o împinse până când aceasta se ridică gemând, urcând treptele spre partea superioară a navei.

Aproape orbind-o, lumina soarelui se reflecta în valuri ca într-o oglindă. Marsilia nu fusese niciodată atât de călduroasă sau însorită. Serafina nu-i permise lui Mathildes să se agaţe de ea şi nici nu se lăsă pradă tremurului genunchilor, gata să cedeze sub greutatea propriului ei trup. Forţându-se să deschidă ochii mari, îşi aţinti privirea asupra oraşului ivit la orizont.

În depărtare se vedeau şiruri de case albe, cu umbre albastre, acoperişuri scunde şi grădinile lor verzi. Semănau

de la distanţă cu muşchiul. În vârful unui deal ascuţit se arăta o imensă fortăreaţă, în vreme ce portul era păzit de un imens dig, iar aceste braţe protectoare păreau să îmbrăţişeze întregul oraş.

Alger.

Serafina a fost închisă singură într-o celulă întunecată, şi nu a mai revăzut-o niciodată pe Mathilde, probabil că fusese trimisă într-un serai, pentru a plânge, a se văicări şi a se ruga.

Din cauza constituţiei fragile şi a vârstei fragede, fata nu avea ce căuta într-un harem. De fapt, nu ar fi fost de folos nimănui. Văzând-o cum se clătina slăbită şi nu putea răspunde nici la cea mai simplă întrebare, soldatul îşi scutură capul şi îi mângâie mâna cu blândeţe. Serafina nu-i putea spune nici măcar numele, cu atât mai puţin vârsta sau locul naşterii. Crezând-o slabă de minte, o lăsă în pace asemeni celorlalţi, oferindu-i o pătură, o bucată de pâine neagră şi un vas cu apă. Rămase neclintită când îi fixară inelul de fier în jurul gleznei; nu mai avea putere nici să se teamă. Oricum nu ar fi putut fugi nicăieri! Serafina privea în jurul ei, cu ochii arşi de febră, nu avea puterea de a fugi şi nici nu ar fi ştiut unde să fugă. Niciunul dintre chipurile dinaintea ei nu îi era cunoscut.

Nu putea mânca bucata de pâine, în schimb bău cu lăcomie apa din vas. Întinsă pe salteaua ei de paie, se înveli în pătură încercând să adoarmă. Braţele simţeau lipsa lui Rosalie. Nenumăratele limbi ale lumii ce se auzeau din camerele alăturate se amestecau acum în mintea ei înfierbântată de febră – franceză, spaniolă, italiană şi multe altele, imposibil de recunoscut. De asemenea, şi limba cea stranie a soldaţilor, un amestec de italiană şi spaniolă, ce uneori i se părea uşor de înţeles. Când închise ochii, glasul sclavilor i se amestecă în vise, vorbind aceeaşi limbă cu ei şi uitând orice altceva.

Închisoarea deşertului era o peşteră imensă, plină de mirosuri neplăcute şi de sclavi cu turbane roşii. Gardianul principal şi soldaţii lui se plimbau de colo-colo, asemeni unor lilieci uriaşi, fiecare cu turbanul sau pălăria lui. Asemeni lui Ibrahim din Marsilia, se aruncau la pământ de cinci ori pe zi, rugându-se, numai că aici nimeni nu-i înjura sau batjocorea.

A doua zi Serafina s-a simţit şi mai rău, astfel încât cu greu a putut răspunde chemării soldatului, urmându-l afară. În lumina puternică, rămase nemişcată, tremurând şi clipind des, în vreme ce alţi sclavi se adunau în jurul ei. Numai femei şi copii, prea bătrâni, mici sau bolnavi pentru harem. Deşi nu recunoştea pe nimeni, dacă privea intens, uneori chipul femeii plinuţe din apropiere căpăta trăsăturile lui Marthe, alteori fetiţa cârlionţată ce strângea la piept o zdreanţă semăna leit cu fiica brutarului din Marsilia. Serafina nu se împotrivea unor astfel de vedenii, începea să descopere că lumea nu era câtuşi de puţin un loc raţional.

Au fost cu toţii duşi într-o piaţă acoperită, ce părea o pădure nesfârşită de corturi şi draperii. Femeile erau acoperite de voaluri din cap până-n picioare, copiii alergau asemeni unor păsări mici şi negre, iar bogaţii cu turbane împodobite cu pene şi bijuterii îşi plimbau servitorii negri. Aroma şerbetului, a mirodeniilor, a mâncării de capră şi a trupurilor înfierbântate de bătaia neostoită a soarelui făceau aerul fierbinte de nerespirat. Mătăsurile colorate îi readuseră în minte imaginea dureroasă a căminului. Îşi întoarse faţa, aţintindu-şi privirea asupra acoperişurilor întunecate de pânză şi a tarabelor. Dincolo de zgomotul din jur, capul îi zvâcnea dureros, iar ochii o usturau cumplit. Înlănţuită, ca şi ceilalţi, păşea mereu, cântându-şi sau vorbindu-şi încetişor. Adesea i se părea că aude glasul tatălui ei, şi totuşi, de fiecare dată când întorcea capul, nu-l putea vedea.

În piaţa de sclavi de la Bedestan, cumpărătorii se zgâiau la sclavi, îi împungeau cu degetul, le deschideau gura, analizându-le dinţii de parcă s-ar fi aflat la un târg de cai. Serafina îi ignora, nu reuşea să se gândească decât la Franco. Tata va veni în curând şi îşi va duce fetiţa acasă. Niciodată nu o dezamăgise. Îi vorbea tatălui ei în latină, în franceză şi uneori chiar în limba ciudată a deşertului. Când unul dintre cumpărători o împinse ceva mai tare, Serafina îl înjură limpede şi tare, în franceza vorbită pe docurile din Marsilia.

Nu îşi dădu seama că cineva îi vorbea până când nu simţi lovitura peste faţă, trântind-o la pământ. Întinsă, în vreme ce se întreba dacă nu cumva îşi pierduse câţiva dinţi, auzi un hohot de râs, urmat de un glas puternic:

— Micuţo, trebuie să-ţi înghiţi vorbele, altfel te vor trimite să vâsleşti la galere!

Ridicându-se în genunchi, îşi aţinti privirea asupra unui chip din multitudinea înceţoşată de turbane roşii. Un bărbat masiv se îndrepta spre ea, cu o privire amuzată. Cu toate că avea părul negru, împletit şi purta o robă şi turban, ochii îi erau albaştri.

— Micuţo, aceşti domni sunt stăpânii tăi şi nu le place câtuşi de puţin să fie comparaţi cu drojdia societăţii.

În ciuda reproşului din glas, îţi puteai da seama de amuzamentul privirii. Plecându-se în faţa celui ce o pălmuise pe Serafina, bărbatul întinse mâna şi o ajută să se ridice în picioare. Îşi simţea gura plină de sânge, iar ochiul drept începuse deja să i se închidă. Interlocutorul ei scutură din cap.

— A trecut multă vreme de când n-am auzit astfel de vorbe, zise el. De fapt, din ziua când am părăsit Marsilia şi asta se întâmpla acum mai bine de douăzeci şi cinci de ani. În schimb, pentru tine bănuiesc că nu a trecut tot atâta vreme, nu, micuţo?

Serafina privea pământul prăfuit şi însângerat.

— Nu, doar trei sau patru zile, şopti, izbucnind în lacrimi, nu doar pentru că o dureau buzele, ci şi pentru că nu-şi putea aminti cu exactitate când îşi văzuse ultima oară casa.

— M-am născut în Marsilia, zâmbi cu blândeţe francezul.

Cumpărătorul ei vorbea repede în franceza din oraşul ei natal, în vreme ce Serafina se străduia să ţină pasul cu el, înţelegea însă tot mai puţin din spusele lui. Simţea că în curând nici măcar mândria nu o va mai ajuta să se ţină pe picioare.

Părăsiseră Bedestanul imediat ce francezul încheiase afacerea – cumpărarea Serafmei şi a altor două femei bătrâne, ce urmau să muncească în bucătărie. În faţa porţii de vest a oraşului, Bab el-Oued, într-un luminiş cu grămezi de lemne şi vânzători de mangal, aştepta o armată de cai şi sclavi. Serafina rămăsese tremurând în bătaia soarelui, cu privirea aţintită asupra bogatelor case din jur, împodobite cu grădini şi fântâni. Pregătit să urce în spinarea calului său, stăpânul ei privi în jos spre fată, încruntându-se.

— Micuţo, îi făcu semn să se apropie.

Ea nu se clinti, în aşteptarea unei noi lovituri. Dar, în loc să ridice mâna bărbatul îşi părăsi calul, apropiindu-se şi cuprinzând faţa Serafmei în palme.

— Micuţa mea, eşti bolnavă, zise el.

Fata izbucni din nou în plâns, fără a-i mai păsa că s-ar putea face de râs.

— Micuţa mea, ai pojar, continuă francezul, atingându-i cu blândeţe fruntea şi ridicând-o apoi în şa.

Într-o altă viaţă, de creştin, noul stăpân al Serafmei îşi câştigase existenţa ca medic. După ce urmase cursurile universităţii din Padua, lucrase în casele nobililor din Florenţa Napoli sau în docurile din Marsilia, locul său de naştere. În timpul unei călătorii din Napoli spre Malta, nava pe care călătorea fusese atacată de piraţii algerieni, însă meseria îi oferise ocazia de a scăpa de chinul vieţii de sclav.

După ce asemeni multor creştini trecuse la religia păgână, îşi putuse câştiga cu ajutorul meşteşugului de medic o casă Inimoasă între Alger şi Oran şi un număr înseninat de sclavi şi cai.

— *La ilaha illa 'llah,* obişnuia să spună. Nu există niciun alt Dumnezeu în afara lui Allah. Cândva numele lui fusese Raoul Herault, dar, de când renunţase la vechea credinţă, devenise Kara Ali.

Dar în timpul îndelungatei şi secetoasei călătorii dinspre Alger, Serafina nu cunoştea nimic din toate astea, doar că stăpânul ei era un om bun. El a găsit leacuri care să-i scadă febra şi un sirop ce o ajuta să doarmă de-a lungul drumului istovitor, i-a legat o fâşie de material în jurul capului, astfel încât ochii să nu mai fie dureroşi la vederea câmpiilor albe sau a dunelor de nisip.

Călătoreau încet, păstrându-se întotdeauna la marginea coastei, se opreau adesea pentru a se aproviziona cu apă şi mâncare la diferite hanuri, fiecare dintre ele având curtea răcorită de fântâni şi copaci. La unul dintre acestea, Kara Ali o hrăni pe Serafina cu lapte acru, în timp ce-i spuse numele său.

— Şi care este al tău, micuţa mea? întrebă după aceea.

— Serafina, răspunse fata, însă cuvântul suna ciudat rostit de buzele umflate. Când Kara Ali se aşeză să mănânce, micuţa se târî lângă fântâna în jurul căreia se formase o băltoacă de apă şi îngenunche, vrând să-şi răcorească chipul.

Imaginea reflectată nu i se părea deloc cunoscută; de cealaltă parte o privea o făptură cu ochii umflaţi, încercănaţi, buze crăpate şi păr negru revărsat de-a lungul unor obraji palizi, însemnaţi de lacrimi.

Aceasta nu era Serafina Guardi; era chipul unei sclave.

Casa lui Kara Ali avea o curte asemănătoare celei a unui han. Serafina rămase la adăpostul răcorii de aici zi şi noapte, până când febra îi scăzu, iar petele roşii dispărură. În toată

această vreme asculta şi privea, pregătindu-se inconştient pentru noua sa viaţă. Fusese dezbrăcată, lovită, legată cu un lanţ de fier în jurul gleznei, nu suferise niciodată astfel de cruzimi până atunci. Întinsă în curte, privind frunzele palmierilor umflate de vântul uşor, Serafina începu să se împace cu noul său mod de viaţă. Dacă veşmintele bogate îi aduceau umiliri, atunci va purta doar zdrenţe; dacă blestemele îi aduceau lovituri, atunci nu va mai spune nimic. Aromele de orez, came de oaie şi mirodenii dinspre bucătărie ajungeau până la ea, în timp ce asculta conversaţiile purtate de sclavi în limba aceea ciudată. Privea femeile acoperite din cap până-n picioare ce traversau curtea ducând pe cap coşuri cu mâncare sau oale.

Când s-a însănătoşit, a fost trimisă să muncească la bucătărie. A învăţat de la bucătarul spaniol cum să cureţe oalele după ce fuseseră folosite la prepararea cuşcuşului, cum să taie legumele sau să aranjeze carnea. Dovedea pricepere, deşi nu mai făcuse niciodată aşa ceva, ba chiar îi făceau plăcere astfel de sarcini. Dacă muncea destul de mult nu se mai gândea la tatăl ei şi nici nu mai avea înaintea ochilor imaginea crucii batjocoritoare, înfierată pe piciorul lui. Dacă muncea din greu în timpul zilei, putea dormi noaptea, fără a mai visa că se afla din nou pe dealurile de acasă, cu o ghirlandă de rozmarin pe cap. Era îndemânatică în bucătărie şi începuse să înţeleagă mersul lucrurilor, chiar dacă rareori scotea vreun cuvânt. Nimeni nu o lovea atunci când tăia ardeii cu atenţie sau când scotea apă din fântână fără a vărsa pe jos. Descoperi astfel un lucru ce şi-l va aminti tot restul vieţii: munca aprigă este alinarea oricărei inimi rănite.

După ce se însănătoşi, Serafina nu-şi revăzu stăpânul multe zile. Sclavii din bucătărie îi şopteau că Kara Ali era un

vrăjitor – noaptea se folosea de puterile sale pentru a chema *djinnii*1 care îl învăţau meşteşugurile lor. Djinnii, spunea bucătarul, fuseseră creaţi de Dumnezeu din fum fară foc – spre deosebire de om, ce fusese creat din lut. Duhurile arătau înspăimântător şi intrau în casă spărgând pereţii de sus până la podea. Într-o seară, când Serafina a fost trimisă cu şerbet la stăpânul ei, se aştepta să-l găsească vorbind cu una din aceste creaturi îngrozitoare.

Cu toate acestea, era singur. Casa era alcătuită din mai multe clădiri ce dădeau spre aceeaşi curte, cabinetul de lucru al medicului fiind situat în colţul opus bucătărie. Deschizând uşa pentru Serafina (ce ducea cu grijă tava cu şerbet), Kara Ali zâmbi, poftind-o înăuntru.

— Ei bine, micuţă Serafina, cum ţi se pare casa mea? întrebă în vreme ce ea aşeza desertul pe masă.

Fata, care rareori vorbise în ultimele săptămâni, amuţi când privi în jur.

— Îmi place foarte mult, domnule, reuşi să îngaime în cele din urmă, în vreme ce ochii cercetau mai departe încăperea.

Camera înaltă avea ferestre mici şi în celălalt capăt se puteau vedea trei cuptoare uriaşe ce gemeau şi fierbeau asemeni unor djinni. Lumina lor portocalie dădea la iveală şi alte obiecte stranii aşezate pe rafturi – carafe, sticle şi grămezi de ierburi uscate. Cele mai îngrozitoare i se păreau oasele adunate într-un colţ pe podea, printre care un craniu de om, fară dinţi şi ochi; priveliştea aceasta o făcu să dea înapoi câţiva paşi.

Şi cărţile! Mult mai multe decât în biblioteca lui Franco Guardi din Marsilia sau decât în cea a notarului. Rafturile acopereau un perete întreg, pe masă erau împrăştiate cărţi – unele deschise, având în apropiere o pană şi o foaie, iar

---

1 Spirite asemănătoare duhurilor

altele închise şi acoperite de praf.

Medicul îi urmări privirea, izbucnind în râs.

— Este oarecum dezordine aici, nu-i aşa? Dacă vrei, poţi aranja; uite o cârpă, şterge coperţile şi aşază cărţile înapoi pe raft. Dar te rog, ai grijă.

Serafina luă bucata de material şi curăţă cu atenţie fiecare volum, aranjându-l apoi în bibliotecă. Unul dintre ele era deschis şi, aruncând o privire pe foi, fata gemu înspăimântată.

Kara Ali se întoarse spre ea:

— Ce s-a întâmplat, micuţa mea?

— Un djinn, stăpâne, răspunse ea arătând spre carte.

— Nu este un djinn, Serafina, ci un elefant, o lămuri el cu un zâmbet. Kara Ali o trase mai aproape, ţinând cartea dedesubtul lumânării: Un dram de fildeş din colţii unui astfel de animal alină din durerile leprei. O bucată din pielea unui elefant legată de trup vindecă frigurile; este cu adevărat o făptură minunată, dar câtuşi de puţin un djinn. Cartea asta este Bestiarul lui Ibn Bakhtishu', un mare medic ce a trăit în urmă cu mulţi ani. Priveşte.

Bărbatul întoarse paginile cărţii arătându-i desenele ce înfăţişau pe rând un leu, urs sau dragon. Ultimul putea ridica cu uşurinţă un elefant între gheare.

— O carte frumoasă, zise Serafina studiind desenele.

— O carte foarte frumoasă, completă Kara Ali, şi una extrem de folositoare în acelaşi timp. Cuprinde o descriere a animalelor şi a medicamentelor ce pot fi obţinute din ele. Şi acesta, zise el scoţând un volum mai mare, fără desene, este folositor, dar acum ochii mei citesc cu greu rândurile de aici.

— *Labirintul unui medic*… rosti Serafina, reluându-şi treaba când văzu că medicul rămâne tăcut.

Nu-şi dădu seama că acesta o fixa uimit. Într-un târziu îl auzi spunând:

— Deci poţi citi, micuţa mea?

Fata aprobă cu o mişcare a capului, aşezând o altă carte în bibliotecă. Bineînţeles că putea citi, nici nu-şi amintea o altfel de vreme.

— Poţi şi scrie?

Serafina dădu din nou din cap; chiar domnul de Coniques o învăţase.

— Şi ştii să şi socoteşti?

Cifrele reprezentaseră întotdeauna un fel de jucării în ochii ei, ceva de care te bucurai.

— Da, domnule, răspunse Serafina.

Kara Ali se încruntă. Lumina cuptoarelor îi scotea în evidenţă barba şi fiecare rid adăugat de trecerea timpului.

— Stai jos, Serafina, spuse, iar ea îl ascultă luând loc pe un scaun înalt ce o ajuta să ajungă aproape la nivelul lui.

Bărbatul rămase tăcut câteva clipe.

— Te-am cumpărat în Bedestan pentru doar cincizeci de bani, deoarece mi s-a spus că eşti bolnăvicioasă, săracă cu duhul şi proveneai dintr-o familie nevoiaşă. Acum însă te-ai însănătoşit, nu eşti deloc săracă cu duhul şi nici nu cred că provii dintr-un astfel de mediu. Povesteşte-mi despre tine, copila mea.

Serafina îi povesti despre Marsilia şi despre afacerea cu mătase a familiei Guardi; în sunetul cuptoarelor şi fluieratul vântului de afară, îi istorisi şi despre tatăl ei.

La sfârşit, medicul se ridică în picioare şi îşi bău şerbetul.

— Piraţii care v-au prins vor să-l ofere pe tatăl tău înapoi familiei, în schimbul unei recompense, zise el. Probabil că acum este prizonier în Alger, aşa cum ar trebui să fii şi tu.

La început, Serafina nu înţelese cuvintele lui, astfel încât Kara Ali o lămuri că un prizonier captiv reprezintă în ochii unui pirat o adevărată mină de aur. Un astfel de prilej de îmbogăţire nu trebuie lăsat să muncească la galere sau ca sclav în Alger, ci vândut înapoi familiei. Probabil că astfel de tranzacţii se făceau cu ajutorul evreilor ca intermediari sau

cu cel al unui ordin de călugări.

— Dacă s-ar fi ştiut că eşti de origine nobilă, continuă medicul, atunci nu te-aş fi putut cumpăra cu cincizeci de bani. Nu, trebuie să fie o greşeală la mijloc. Data viitoare când voi merge în Alger voi încerca să aflu ce s-a întâmplat cu tatăl tău şi ce pot face. Între timp, zise el privind către cartea din faţa sa, tu vei scrie pentru mine.

Din acea seară, Serafina redescoperi speranţa. Ziua muncea în bucătărie, iar seara îşi ajuta stăpânul, îi citea, scria şi lista ingredientele complicatelor sale poţiuni. Scria despre substanţe, cele trei principii chimice, despre piatra filosofală, obiect magic ce ar fi putut transforma orice metal în aur. Adeseori, când miezul nopţii o prindea scrijelind hârtia, iar cuptoarele erau singurele ce întrerupeau tăcerea, se aştepta ca înaintea ochilor să i se ivească chiar şi un djinn. Acum însă nu se mai temea, îşi fixase termenul limită al exilului ei. Va trece destul timp până când stăpânul ei va călători la Alger, până îi va găsi tatăl şi vor traversa amândoi Marea Mediterană. După aceea se va afla în Marsilia, de unde nu va mai pleca niciodată.

Kara Ali plecă spre Alger la sfârşitul Ramadanului. O lună întreagă toată casa a lenevit ziua, iar noaptea a petrecut de parcă lumea se întorsese cu susul în jos. După ce petrecerea a luat sfârşit, medicul şi alaiul său au pornit în călătorie, reluând drumul parcurs şi de Serafina cu luni în urmă.

În fiecare seară stătea în curte, privind oglindirea stelelor în apa fântânii; Kara Ali îi spusese că aceleaşi astre străluceau şi deasupra Marsiliei şi îţi puteau spune viitorul şi trecutul, dacă le descopereai cheia. Fata le privea în fiecare seară, încercând să-şi citească destinul.

Multe săptămâni după aceea, se afla în curte, când Kara Ali se întoarse acasă. Noaptea era rece şi întunecată, astfel încât îşi acoperise umerii cu un şal. Auzi copitele cailor şi rămase ţintuită, neputându-se mişca, îngrozită la gândul unor veşti

proaste.

— Serafina.

Se întoarse la auzul vocii medicului şi îl văzu purtând semnele oboselii unui drum atât de lung.

— Haide să ne plimbăm puţin, micuţa mea.

Îl urmă supusă, părăsind curtea în spatele lui. Grădinile din jurul casei se extinseseră, pentru că pârâul care izvora din munte îndreptându-se spre mare fusese amenajat cu şanţuri pentru irigaţii astfel încât plantele să poată creşte. Palmieri, lămâi şi alţi pomi înfloreau în oaza creată de cursul apei.

Se apropiară tăcuţi de un mic pâlc de copaci, lumina lunii contura ramurile răsucite şi frunzele măslinilor şi eucalipţilor. Serafina nu mai fusese niciodată aici şi nu observase până atunci micuţa piatră ascunsă sub crengile unduitoare.

— Fiica mea, zise Kara Ali încetişor, oprindu-se în faţa stâncii. Se numea Badr-al-Dujja şi înseamnă Lună Plină. Avea zece ani când a murit, a avut febră. Am făcut tot ce am putut, mi-am pus în practică toată îndemânarea, dar nu am putut-o salva. Allah a vrut ca ea să moară.

Fata ridică privirea spre el, oprindu-şi apoi ochii asupra pietrei cenuşii. Presimţea următoarele cuvinte ale stăpânului ei.

— A fost, de asemenea, tot voinţa lui Allah să-l ia pe tatăl tău. M-am interesat în Alger şi am aflat că a murit la scurt timp după ce aţi ajuns aici. A avut febră, moartea i-a fost rapidă. Aşa se întâmplă de obicei în cazul celor de origine nobilă. Sunt afectaţi de căldură şi de schimbarea condiţiilor de viaţă…

Vocea i se stinse. Serafina auzea acum doar foşnetul frunzelor şi şuieratul blând al vântului. Îşi amintea de tatăl ei la masă, în Marsilia, la cârma lui *Gabrielle,* pe ţărmul unei insule necunoscute, în vreme ce o bucată de fier îi înroşea

piciorul. Deşi fusese întotdeauna o parte esenţială a vieţii ei, nu îi presimţise moartea.

Kara Ali nu încercă să o consoleze cu imagini ce înfăţişau minunile raiului, cel creştin sau păgân. O mângâie doar pe cap şi o lăsă singură, sub lumina lunii cu foşnetul frunzelor de măslin şi infinitatea de stele.

Treptat, începu să-şi accepte noua viaţă. Ziua era o sclavă ce muncea la bucătărie, iar noaptea era secretara stăpânului ei. Avusese foarte mare noroc (toţi ceilalţi sclavi erau de aceeaşi părere), căci stăpânul nu o bătea şi nici nu o înfometa. Alţii avuseseră parte de un tratament mai aspru, fuseseră biciuiţi sau întemniţaţi. Aproape că şi ea începu să se considere norocoasă, nu murise ca tatăl ei de febră, nu fusese trimisă într-un harem, asemeni lui Mathilde şi nici nu vâslea pe mare, în slujba păgânilor, aşa cum o făcea restul echipajului navei. Avea apă, mâncare şi un pat unde să poată dormi.

Doar uneori, când se trezea mai devreme, înaintea tuturor celorlalţi, o cuprindea disperarea. De cele mai multe ori nu simţea nimic, doar exista. Încerca să fie pe plac numai fiindcă altfel era lovită, fura mâncare deoarece toţi ceilalţi sclavi o făceau, era firesc. Vorbea franceză cu stăpânul ei şi limba sclavilor în bucătărie, astfel încât în scurt timp le stăpânea pe amândouă la fel de bine.

În ciuda acestor întâmplări, dimineaţa, când cerul nu se lumina încă şi casa era cufundată în tăcere, izbucnea în lacrimi. Plângea pentru tatăl ei, pentru casa pe care o lăsase în urmă şi tot ceea ce pierduse, deşi nu le putea numi cu precizie. Lacrimile curgeau fară zgomot, învăţase să facă totul în linişte, deoarece nu era bine să atragi atenţia celorlalţi.

Adormea din nou abia când soarele îşi făcuse deja apariţia şi perna era udă.

Kara Ali îmbătrânea cu repeziciune. Nu mai putea citi

literele mărunte şi nici sări în spinarea unui cal, aşa cum o făcea altădată. Continua să practice meseria de medic, călătorind prin ţară, dar drumurile nu mai erau la fel de dese, iar obsesiile legate de alchimie şi astrologie îi răpeau acum tot timpul. Serafina îşi pusese soarta în mâinile lui şi începând să-şi accepte noua condiţie, descoperi că viitorul îşi pierduse din importanţă. Lua fiecare zi pe rând, deoarece toate semănau leit şi nimic nu părea la fel de semnificativ ca supravieţuirea. Bucuriile se rezumau la o mână de dulciuri furate de pe o tavă sau o gură de şerbet rece, înghiţit pe furiş, într-o zi toridă. Plăcerea însemna acum vizita ocazională a unui povestitor şi scârţâitul penei pe hârtie în fiecare seară. Dacă avusese vreodată vreo importanţă, dragostea încetase să mai existe. Pierduse persoana asupra căreia îşi revărsase iubirea copilăriei.

Ar fi putut trăi mereu aşa, într-o stare ce nu cuprindea nici fericire, nici nefericire… Era mai bine să nu simtă nimic.

Însă într-una din zilele verii următoare, când soarele ardea cu putere şi ai fi putut tăia cu cuţitul aerul, Serafina fură un vas cu migdale.

Fructele extrem de gustoase şi coapte rămăseseră din ziua precedentă, nimeni nu le observase, iar ea le ascunsese până ce avea să rămână singură. Se aşeză lângă un tufiş stufos din grădină, se adăposti la umbra crengilor şi începu să ronţăie migdalele pe rând. Vasul era nespus de frumos, de un albastru puternic, ca al Mării Mediterane. Nu furase fiindcă îi era foame, ci fiindcă reprezenta una dintre nenumăratele bătălii câştigate împotriva unui inamic imaginar.

Migdalele prăjite în miere erau delicioase, dulci şi crocante. În ziua aceea, nisipul pătrunsese parcă peste tot, se străduiseră din răsputeri să nu între şi în casă, şi acum îngreuna pleoapele şi buzele Serafmei în timp ce mânca. Se acoperise cu hainele negre şi pline de praf, ca nimeni să nu o observe printre frunzele la fel de prăfuite. Auzind călăreţii ce

se apropiau, trase materialul mai bine peste cap, îngropând vasul de porţelan în faldurile hainei şi ghemuindu-se cât mai mult. Devenise extrem de pricepută la a se face invizibilă.

Vocea unuia dintre străini strigă numele stăpânului ei şi-l zări apoi pe Hassan, majordomul, grăbindu-se în căutarea acestuia. În schimb ea rămase la adăpost, mâncând în continuare. Câteva clipe după aceea, Kara Ali ieşi din casă urmat de un necunoscut cu haine purpurii şi pălărie ca a unui soldat.

— Copila este moartă, îl auzi pe medic spunând. Era o făptură bolnăvicioasă.

Cu o migdală între degete, Serafina asculta interesată. Cei doi se îndreptau către pâlcul de măslini şi eucalipţi, către mormântul fiicei lui Kara Ali.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta, prietene, adăugă medicul. M-a costat cincizeci de bani, aş fi putut scoate un profit gras de pe urma ei.

Migdalele se rostogoliră pe pământ, însă Serafina rămase nemişcată cu ochii aţintiţi asupra celor doi bărbaţi ce stăteau cu spatele la ea, în faţa pietrei micuţe.

Soldatul întinse braţele într-un gest de deznădejde.

— Nu mai contează. Allah a îndeplinit ceea ce ar fi trebuit să fac eu. Dumnezeu să fie cu tine, prietene.

— Şi cu tine, răspunse Kara Ali însoţindu-l pe celălalt înapoi în casă. Serafina îşi sprijini capul pe genunchi de teamă ca nu cumva întrebările ivite în priviri să atragă atenţia celorlalţi, asemeni unor săgeţi. *M-a costat doar cincizeci de bani, aş fi putut scoate un profit gras,* cuvintele răsunau încă în mintea ei cu puterea unei tobe. Migdalele rămaseră neatinse.

Când se simţi în siguranţă, se întoarse urmărind plecarea străinului, a cărui siluetă dispăru într-un nor de fum. După aceea îl auzi pe Kara Ali strigând-o.

Era în toiul după-amiezei, soarele ardea încă puternic, iar

aerul era încă înăbuşitor. Arătând tulburat, doctorul se oprise în curte, lângă fântână.

— Ascultă-mă cu atenţie, micuţa mea, zise el. Numele tău nu mai este Serafina, ci Badr-al-Dujja şi ai locuit aici dintotdeauna. Trebuie să dai uitării casa unde te-ai născut, familia ta şi să vorbeşti limba ta doar atunci când suntem singuri. Va fi mai bine astfel.

Serafina îl privea nedumerită. Badr-al-Dujja era numele fiicei stăpânului său, nu al ei.

— De ce? întrebă.

— Deoarece atunci vei fi în siguranţă, răspunse medicul într-un final.

În siguranţă? Cu degetele lipicioase încleştate pe marginea vasului, Serafina privi în jur, către bucătărie, grajduri şi camere.

— Dar sunt în siguranţă, îl contrazise încăpăţânată.

Kara Ali nu-i reproşă impertinenţa, preferând doar să scuture mâhnit din cap.

— Există persoane ce-ţi doresc răul, copila mea, spuse el cu blândeţe.

Nu înţelegea. De ce trebuia să-şi schimbe numele, să dea uitării casa şi familia?

Kara Ali rămase tăcut, iar soarele arunca umbre puternice, accentuând urmele bătrâneţii de pe chipul său.

— Cine urma să fie moştenitorul la moartea tatălui tău, copila mea? Ai fraţi?

Ea îşi scutură capul. Încă din vremea copilăriei îşi înţelesese importanţa în familia Guardi.

— Am doar un văr nelegitim, răspunse. Dar totul este al meu.

Nu se gândise până acum că ea, acum în vârstă de doar zece ani, devenise capul casei Guardi. Apoi îşi aminti de necunoscutul domn Corsini.

— Şi soţul meu, desigur, adăugă. Navigam spre Pisa

pentru a sărbători logodna mea cu domnul florentin.

— Şi atunci când nici tu, nici tatăl nu aţi fi supravieţuit… întrebă medicul fără a o privi, cine ar fi moştenit averea?

Niciodată până atunci nu luase în considerare o astfel de posibilitate.

— Nu ştiu.

Kara Ali o pofti să ia loc pe marginea fântânii, lângă el.

— Micuţa mea, cel care tocmai m-a vizitat mi-a oferit o mare sumă de bani în schimbul morţii tale. I-am spus că ai murit deja de febră, i-am arătat mormântul fiicei mele şi i-am spus că era al tău.

În ciuda căldurii de afară, Serafina se simţi cuprinsă de frig; stăpânul ei îi spusese străinului că ea murise. Acela îi oferise bani pentru ca ea să moară…

Vasul albastru îi alunecă printre degete, izbindu-se de caldarâm. Nu mai întrebă *de ce,* acceptând pur şi simplu cuvintele lui Kara Ali ca o nouă dovadă a lumii bolnave în care trăia. La început nu se putu mişca, nici rosti vreun cuvânt, însă, în cele din urmă, se prăbuşi în genunchi, începând să culeagă cioburile vasului. Degetele înţepenite abia puteau apuca fragmentele de sticlă.

— Atunci voi fi Badr-al-Dujja, papa, spuse în cele din urmă.

Rostise apelativul fără a-şi da seama şi stăpânul o mângâie pe creştet:

— Allah să fie cu tine, copilă, zise înainte de a intra în casă.

Serafina rămase îndelung după aceea în curte; soarele lumina arcadele, unda apei din fântână şi trandafirii cu petale ca de damasc. Rămăşiţele vasului albastru erau adunate în poala ei, şi pentru prima oară îşi dădu seama că nu furase de foame, ci datorită frumuseţii recipientului.

Îşi pierduse casa, familia, limba. Aceeaşi parte din ea ce învăţase să fure şi să distrugă, să supravieţuiască în fiecare zi şi să nu trăiască pentru viitor îi spunea că e mai bine

astfel. Aceasta era calea cea mai uşoară, fără durere.

Începuse totuşi, în acelaşi timp, să descopere furia ascunsă undeva înăuntrul ei, dincolo de acceptare şi resemnare. Îi puteau lua orice, pe oricine iubea, însă cât timp îşi amintea adevăratul ei nume, nu i-l puteau lua. Îi aparţinea şi, într-o bună zi, îl va folosi din nou.

— *Sunt Serafina,* îşi şopti, *sunt Serafina.*

2

1593
ÎNTR-UN LOC PĂRĂSIT

Cum ne aflam într-un loc părăsit,
ne-am sfătuit ce drum să apucăm.

Alungarea lui Toby:
Richard Hakluyt

Necredincioasă *Faith*2, murmură Thomas Marlowe când putu respira în cele din urmă.

Era mijlocul zilei, la jumătatea lunii august, iar ploaia ce inundase străzile din Greenwich trecea neobservată în cel mai bun dormitor al lui Faith Whitlock. Pe podeaua lustruită de stejar, un jupon amintea dojenitor de proprietara sa, în vreme ce pălăria neagră aruncată pasional cu jumătate de oră în urmă pe baldachinul patului, aluneca încetişor, supusă forţei gravitaţionale.

Prefăcându-se ofensată, Faith Whitlock spuse:

— Nu m-ai fi iubit dacă aş fi fost credincioasă, Thomas.

— Adevărat, rânji Thomas prinzând pălăria la timp. Iar

2Faith - credinţă (engl.).

acesta este un mod cât se poate de plăcut de a petrece după-amiaza, nu-i aşa, draga mea?

— Destul de plăcut, răspunse zâmbind Fatih, cu părul roşcat revărsat pe pernă.

Zgomotul străzilor se amesteca cu cel al docurilor din apropiere, într-un zumzet nedefinit. Cu părul încă ud de ploaie şi pălăria proptită pe piept, Thomas Marlowe închise ochii, lăsându-şi gândurile să zboare către navă.

Cu patru catarge, punte îngustă şi mai uşoară decât *Toby* al lui Richard Staper, va fi bine-nţeles armată şi construită din cel mai bun stejar englezesc. Era gata să garanteze că va pluti de două ori mai rapid decât *Toby*, asumându-şi doar jumătate din riscurile acesteia.

Simţind distanţa instalată între ei, Faith remarcă imediat:

— Lucy s-ar putea să se întoarcă în curând şi trebuie să vorbesc neapărat cu bucătarul despre cina de mâine înaintea întoarcerii lui Edward…

Thomas se rostogoli pe o parte, proptindu-se în cot. Pălăria alunecase pe podea, în vreme ce el săruta şi mângâia sânii bogaţi ai femeii.

— Lucy şi Ned vor lipsi pentru încă cel puţin o oră. Ned nu va pleca până ce Lucy nu-i va arăta fiecare navă în parte, într-o bună zi, băiatul acela, continuă el alunecând spre abdomenul lui Faith, va deveni marinar. Vara viitoare îi voi explica aşezarea stelelor. Iar Edward poate foarte bine servi masa şi vinul şi mâine. Astăzi eşti a mea, continuă privind în sus cu un zâmbet.

— Ai vorbit cu domnul Staper? întrebă Faith zece minute mai târziu, pe un ton mai calm.

Ploaia continua să bată în ferestre, în timp ce Thomas se lăsă pe pernă iritat:

— Da. Eşti un pilot minunat, domnule Marlowe, continuă imitând accentul englezesc al lui Richard Staper, membru fondator al Companiei Englezeşti Levant. Eşti un excelent

pilot. Nu un constructor de nave. Vocea deveni apoi mai gravă: încearcă să mă convingă să navighez pe *Toby.*

Soţia unui comerciant de mai bine de zece ani, Faith remarcă:

— Edward spune că *Toby* este un vapor minunat.

— Este o navă potrivită, doar atât. A mea va fi cea mai bună.

Gol puşcă, Thomas coborî din pat, oprindu-se în dreptul ferestrei de unde îşi aţinti privirea asupra docurilor inundate de ploaie.

— Aşadar i-ai răspuns… continuă Faith.

— I-am spus că îşi poate pune pe foc blestemata lui *Toby* şi, o dată cu ea, şi pe neghiobul acela de căpitan al ei.

Cu cinci ani mai vârstnică decât Thomas, Faith oftă aşa cum ar fi făcut-o în faţa încăpăţânării fiului ei mai mic:

— Aşadar domnul Staper ţi-a oferit cinci sute de coroane şi un doc?

Întorcându-se spre ea, Thomas se prefăcu niţel intimidat:

— Nu tocmai, zise scuturând capul. *Toby* va pleca mâine, Faith, şi ştiu că am dreptate în privinţa căpitanului. Se numeşte George Goodiay, este cam de vârsta mea şi are tot atâta minte cât Ned al tău. A devenit căpitan, spuse Thomas îndepărtându-se de lângă fereastră, doar fiindcă tatăl lui i-a făcut o favoare lui Richard Staper. Ştie mai puţine decât tine despre mare, draga mea.

Sunetul unei uşi trântite se auzi la parter.

— Lucy, rosti calm Faith, strângându-şi părul roşcat în vârful capului. Probabil este prima oară când docurile au…

Se întrerupse însă imediat. Paşii ce se auzeau în holul de la parter erau ai unui bărbat, nici urmă de doică şi nici vocea de copil nu-i striga impetuos numele.

— *Edward,* şoptiră într-un glas amândoi, în vreme ce Thomas îşi aduna grăbit pantalonii şi pălăria, îndreptându-se spre scări.

Prea târziu. Cei doi bărbaţi se văzuseră unul pe celălalt, iar dacă pantalonii pe jumătate încheiaţi şi pieptul gol nu ar fi constituit o dovadă îndeajuns de clară, atunci mişcarea rapidă a lui Thomas către fereastra deschisă, cu sabia în mână, nu mai lăsa loc de nicio îndoială.

Dorindu-şi să fi fost mai demnă de numele ei, Faith Whitlock rămăsese ţintuită în pat, urmărind cum amantul ei, cu sabia în dinţi şi cu pălăria pe buclele negre, dispărea prin fereastra deschisă, iar soţul ei, mai prost dispus decât oricând după o călătorie îndelungată, deschidea larg uşa dormitorului, căutându-şi pistoalele, nu înainte însă de a-i arunca o privire acuzatoare. Fuga lui Thomas, înăbuşită de iedera casei, cărămida ce se fărâmiţa şi zgomotul ţevilor au fost urmate de o explozie zgomotoasă a pistolului lui Edward. O exclamaţie – *Iisuse!* — A amantului, apoi replica soţului:

— Te omor dacă te mai prind în Londra! Câteva bucăţi de zid prăbuşite la pământ şi frunze rupte, iar Faith îşi îngropă faţa în mâini.

În dimineaţa următoare, Thomas Marlowe plecă din Blackwall ca pilot al lui *Toby.*

În săptămânile ce au urmat, constatarea că avusese dreptate în privinţa vasului i-a oferit o foarte mică consolare. Nava comercială de două sute cincizeci de tone trebuia să ajungă la Livorno, Zante şi Patras în Morea, având o încărcătură în valoare de douăsprezece mii de lire. Echipajul era alcătuit din oameni destul de responsabili, iar Thomas, aşa cum remarcase şi proprietarul vasului, era un pilot excelent. Însă căpitanul…

Căpitanul, gândi Thomas cu amărăciune, s-a comportat ca un nesăbuit atunci când au întâlnit furtunile din jurul Strâmtorii Gibraltar. Nu a acceptat sfatul nimănui, nici măcar al lui Thomas. În toiul unei furtuni subtropicale, căpitanul purta pantaloni înfoiaţi şi un guler dantelat, franţuzesc; cu

alte cuvinte, ar fi putut constitui un minunat personaj la Whitehall, dar pe puntea unei nave fragile, din lemn, reprezenta doar un mare pericol. Thomas, nedormit de patruzeci şi opt de ore, era tentat să-i dea una peste capul împodobit cu bucle, astfel încât restul echipajului să-şi poată continua nestânjenit treburile, a fost împiedicat doar de calmul şi bunul-simţ al lui William Williams, tâmplarul navei.

— Când îşi va recăpăta cunoştinţa te va arunca în fiare şi va insista să piloteze chiar el. Atunci vom cânta cu toţii alături de sirene, spuse el întorcându-se spre Thomas. Poate doar dacă voiai să te asiguri că nu-şi va mai recăpăta simţurile?

— Mărturisesc că mi-a trecut prin minte şi aşa ceva, rosti

Thomas lovind cu pumnul încleştat peretele de lemn al cabinei. Nu ar însemna prea mult dacă aş fi şi eu înlănţuit, Will. Prea scumpul nostru domn Goodiay nu ţine deloc seamă de ceea ce spun.

— Aşa e, aprobă William Williams scuturându-şi capul. Nava se cutremură violent, busola şi clepsidra lui Thomas se rostogoliră de pe masă. Reuşi să le prindă înainte de a atinge podeaua, apoi îşi luă pălăria, îndreptându-se către punte.

George Goodiay se afla lângă catargul principal, cu o mănuşă brodată strângând un baston din lemnul fructelor de pădure şi cu cealaltă mână proptindu-se de stâlp. Cu o tunsoare modernă, o barbă micuţă, căpitanul era îmbrăcat într-un costum de catifea purpurie, având capul acoperit cu o pălărie împodobită cu bijuterii şi pene.

Încercând din răsputeri să nu-şi iasă din fire, Thomas făcu o plecăciune spunând:

— Cred că ne-am abătut puţin de la cursul iniţial, domnule.

A fost nevoie să strige, ca să acopere vuietul vântului şi al ploii.

— Aceasta este, desigur, responsabilitatea dumitale, domnule Marlowe, zise căpitanul, fără a catadicsi să se întoarcă.

Thomas se strădui să rămână calm. Buclele ude de pe capul lui George Goodiay erau acum lipite de cap, în timp ce marginea pălăriei şi dantela gulerului îşi pierduseră strălucirea. Fulgerele izbucnite din când în când arătau că tenul său căpătase o interesantă nuanţă de verde.

— Vântul ne poartă prea mult în sud, domnule, şi navigăm prea aproape de coastă. Va trebui să întoarceţi nava.

Un val puternic udă haina de catifea a lui George Goodiay şi veşmintele lui Thomas. După ce-şi recuperă pălăria, căpitanul îşi opri privirea dispreţuitoare asupra pilotului său.

— Va *trebui,* domnule Marlowe? Ai uitat cine este comandantul acestei nave, domnul meu.

Thomas îşi înăbuşi pornirea de a-l lovi.

— Iar dumneavoastră uitaţi cine este pilotul, şuieră furios şi, luându-şi şi el pălăria din spatele velaturilor, se întoarse în cabina de sub punte.

Către seară, furtuna începu să se domolească. Singurele lucruri de pe navă ce rămăseseră uscate erau baloturile de pânze de Hampshire şi Devonshire, duzina de pălării cu margini de tafta, cele şase duzini de cămăşi olandeze şi lăzile de cositor îngrămădite în cală. Părul tuturor era încâlcit de apa sărată, iar ochii roşii de oboseală şi vânt.

Cu toate acestea, Thomas Marlowe nu se culcă nici acum. Pe punte, cu braţele întinse de-a lungul bordului, urmărea cum soarele arămiu îşi întindea razele deasupra apei, în timp ce încerca să analizeze cursul navei.

Deviaseră prea mult spre sud şi prea aproape de coastă. Acum două zile zăriseră muntele Bujeo, aşadar, cu o zi în urmă trecuseră pe lângă şi nu prin Strâmtoare; asta însemna că se aflau undeva pe lângă coasta barbarilor, la sud de capul

Espartel. Ar trebui să stea departe de coastă, de valurile şi bancurile ei înşelătoare şi să se întoarcă spre Strâmtoare.

Însă, în loc de asta, ei se pregăteau să profite de vânt şi să navigheze toată noaptea, sperând să recupereze timpul pierdut. Sub lumina soarelui ce apunea, Thomas îşi îngropă gemând capul în mâini. Dacă i-ar fi putut explica lui George Goodiay că ştia foarte bine cum să se folosească de busolă şi compas, că intuia cursul apei, conturul coastei şi marea, atunci poate că omul ar fi înţeles şi nu l-ar mai fi considerat un subordonat impertinent căruia trebuia să-i reaminteşti locul. Însă orice încercare de dialog cu George Goodiay îl transforma pe Thomas dintr-un adult rezonabil într-un şcolar insolent. Neinstruitul William Williams se descurca mai bine cu căpitanul. Dar nici măcar el, la indicaţiile lui Thomas, nu-l putuse convinge pe George Goodiay să renunţe la cursul primejdios urmat de navă.

Dezastrul se petrecu cu o oră şi jumătate înainte de ivirea zorilor. Thomas adormise ghemuit ca un copil pe punte, cu o mână încleştată pe marginea pălăriei de pâslă. Se trezi înainte ca marinarul de veghe să-şi dea seama ce se întâmplă, alarmat de scârţâitul lemnului atunci când *Toby* se lovi de un banc de nisip.

Imediat sări în picioare, apropiindu-se de bord, în timp ce marinarul de veghe striga:

— Marinari pe punte! Ne-am lovit de pământ!

Întorcându-se, Thomas îl zări pe George Goodiay care, încă adormit, urca treptele către puntea principală. Mâna i se încleştă pe mânerul cuţitului, dar rămase tăcut. Era prea târziu pentru vorbe: valurile loveau cu putere carena fragilă de lemn, în timp ce coasta necunoscută strălucea asemeni ţinutului Cockaigne, mult prea departe.

Vocea tâmplarului se auzi în spatele lui Thomas

— *Sfinte Dumnezeule!* îl văzu apoi făcându-şi cruce pe furiş. Căpitanul se prăbuşise în genunchi, cu capul plecat în

rugăciune.

Traversând puntea, Thomas întrebă cu o politeţe rece:

— Să tăiem catargul principal, domnule?

George Goodiay îl fixă cu privirea, în vreme ce se ridica, nesigur:

— E vina mea, rosti… Dumnezeu să mă ierte… însă oricare urmă de milă, pe care pilotul ar fi simţit-o faţă de lipsa de experienţă şi instinct a acestuia, dispăru când îl auzi adăugând:

— Nu, domnule Marlowe, nu vom tăia catargul principal. Vom lansa barca la apă.

Thomas îşi încleştă dinţii atât de puternic, încât începuseră să-l doară.

— Nava se va răsturna, domnule, zise. Este prea grea cu catargul şi pânzele ridicate. Barca ar putea încărca doar doisprezece sau cel mult optsprezece oameni…

Un strigăt se auzi de sub punte:

— Nava ia apă! iar Thomas simţi ritmul navei schimbându-se.

Nu mai voia să ceară permisiunea nimănui. Alături de el, ceilalţi membri ai echipajului susţineau catargul principal, în timp ce tâmplarul navei începuse să-l taie. Prea târziu, prea târziu – aceste cuvinte se repetau încontinuu în mintea lui Thomas, acompaniate de zgomotul valurilor sparte şi cel al ferăstrăului. Avea dreptate, în vreme ce ei coborau catargul cel mare, slăbită de forţa apei dinăuntru şi afară, carena începuse să cedeze de la jumătate.

Thomas se afla lângă pânzele catargului din faţă, alături de cei mai mulţi marinari. Restul echipajului rămăsese în spatele navei, luptându-se cu valurile în încercarea de a supravieţui. Tone de apă loveau prora; se aflau cam la jumătate de milă de ţărm, se pomeni Thomas gândind. Cineva începu să cânte al doisprezecelea psalm: „Ajută-i, Doamne, pe cei credincioşi!” murmură şi el, legându-şi

cuţitul în jurul mijlocului şi îndesându-şi pălăria în cămaşă. După aceea, haosul cuprinse partea din faţă a navei, care, îngreunată de oameni şi de puterea valurilor, se prăbuşi în mare.

Dacă cei pe cale să se înece pot revedea trecutul în vreme ce apa sărată le năpădeşte nările, ochii, gura, atunci înaintea ochilor lui Thomas Marlowe s-au ivit Greenwich, docurile, marea, anii petrecuţi la şcoala ce-l ajutase să-şi depăşească originea umilă, devenind pilot şi nu şef de echipaj, nenumăratele fete frumoase cu vârste, temperamente şi înfăţişări diferite ce-i înseninaseră viaţa de la paisprezece ani, ultimi ani cei mai profitabili, petrecuţi în serviciul Companiei Levant, dar, mai presus de toate, nava *lui,* cea care exista doar în închipuirea lui, dar pe care, cu siguranţă, o va construi într-o zi.

Mult timp după aceea, a crezut că nava asta i-a dat puterea să-şi caute ieşirea din închisoarea verde a apei, luptându-se cu un comandant mai bun. În cele din urmă, poate că Thomas nu se gândea la nimic, dar împingând apa cu palmele capul i s-a ivit la suprafaţă, şi a reuşit să tragă aer în piept, lăsându-se în voia valurilor. Gândurile lui Thomas se opriră apoi doar la cantitatea de apă trecută de palmele lui şi la gura de aer pe care trebuia să o inspire înainte de a-şi coborî capul. După ceea ce păruseră a fi ore întregi de chin, genunchii lui atinseră nisipul, nu mai putea merge, astfel încât s-a târât pe mal, slăbit ca un copil.

Nu ar fi putut spune cât timp a rămas întins acolo, inert ca o stea de mare, pe jumătate îngropat în nisipul alb, nici dacă a adormit sau şi-a pierdut cunoştinţa, dar cuprins de o senzaţie triumfătoare, şi-a dat seama că păcălise moartea.

În cele din urmă, a simţit şi razele puternice ale soarelui ce-i ardeau capul gol, transformându-i părul în inele negre, pline de sare şi îi ardea ceafa. Tremurând de slăbiciune, se strădui să se rostogolească pe spate. Cămaşa şi pantalonii i

se uscaseră; îşi acoperi ochii cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îşi scoase pălăria udă de la piept.

Reuşi să se ridice în capul oaselor şi să privească marea. La început nu a observat nava; Thomas plutise la adăpost de vânt, eşuând într-un mic golf apărat de stânci. Abia după aceea a văzut rămăşiţele carenei lui *Toby,* despicate de greutatea nisipului, şi catargul principal ridicat printre valuri, ce părea ca un pai. În ciuda rezervei resimţite faţă de navă, se simţea acum ca şi când era nevoit să asiste la moartea lentă şi timpurie a unui prieten. Nesigur, se ridică în picioare.

Atât coasta, cât şi marea erau pline de resturi ale naufragiului. Frânghii, pânze, bucăţi de lemn şi toate celelalte lucruri ce aminteau de viaţa cotidiană – căni, sticle, butoaie aruncate pe un ţărm străin, amestecate cu pietricele straniu colorate şi scoici exotice. Împleticindu-se la marginea apei, Thomas zări o carte cu paginile distruse, un butoi cu bere cu dopul slăbit, al cărui conţinut se vărsa cu repeziciune pe nisip. Ochii i-au fost atraşi de o grămadă de carne uşor de recunoscut, lângă stânci, apoi la picioarele lui de o pălărie de catifea, cu penele smulse şi înghiţite imediat de apa lacomă, dar şiragul de perle, încă la locul lui.

Cu ochii închişi, Thomas se întoarse şi-şi goli zgomotos stomacul. După ce elimină conţinutul sărat pe coasta barbară se simţi mai bine, capul îi era ceva mai limpede, iar corpul parcă începuse să-l asculte. Nu conta decât că rămăsese în viaţă; acum trebuia să analizeze situaţia şi să privească spre viitor.

Credea că se află undeva pe coasta Africii de Nord, pe ţărmul Atlanticului, între Tanger şi porturile corsarilor Sallee şi Rabat. În cazul acesta se va îndrepta spre nord, departe de regatul necunoscut al lui Prester John şi înapoi către Marea Mediterană. Mai întâi însă, trebuia să afle dacă era singurul supravieţuitor de pe *Toby.*

Thomas începu să se caţere pe imul din şirurile stâncoase ce înconjurau golful. Piatra neagră şi ascuţită îi rănea mâinile şi picioarele; îşi aminti că aruncase pantofii în timp ce se zbătea să scape de pe *Toby,* dar cum soarele ardea cu putere, era recunoscător pentru faptul că păstrase pălăria.

Ajuns aproape de vârful stâncii golaşe, se opri să-şi recapete răsuflarea. Privirea îi fu atrasă de o sclipire metalică ce mărea de o sută de ori puterea razelor soarelui; urcând mai sus, zări o ladă mică de lemn, aruncată de valuri şi agăţată în crăpăturile unei stânci. Monedele de aur se scurgeau încet printr-o gaură, alunecând una câte una în apa de dedesubt.

Aurul companiei Levant, menit să înduplece câteva palme şi să ungă anumite roţi. O sută de coroane sau chiar mai mult, încuiate în cabina căpitanului până când nava ancora la Livorno, Zante sau Morea. Acum însă, *Toby* nu va mai ajunge în niciunul dintre aceste porturi.

Încruntat, Thomas îşi strânse buzele şi-şi continuă urcuşul. Pentru prima oară, la urechile lui ajunse şi altceva în afara valurilor ce se spărgeau de stânci sau de mal – glas de om. Printr-o crăpătură a pietrelor văzu în golful alăturat o fâşie întinsă de nisip alb şi îl recunoscu pe William Williams, tâmplarul, şi încă pe câţiva oameni. Chiar în clipa când dădu să strige, fluturând pălăria către ei, un nou gând îl îngheţă.

O sută de coroane sau chiar mai mult, pierdute în naufragiul navei.

Respiraţia i se tăie, ca şi cum apa ar fi continuat să-i inunde plămânii. Dacă le făcea semn celorlalţi va trebui să se întoarcă cu ei şi, cu puţin noroc, ar fi ajuns din nou la Londra, pe post de pilot la compania Levant.

Dacă nu le făcea semn…

O sută de coroane i-ar fi permis să înceapă construirea navei sale. Banii aceştia şi un port unde nimeni nu-ţi punea prea multe întrebări.

Nu exista niciun fel de dilemă, restul se vor descurca foarte bine şi fără el. „Ajută-i, Doamne, pe cei credincioşi! 11 îşi şopti, începând să culeagă în pălărie monedele de aur din ochiul de apă dintre stânci.

La început călătoria s-a dovedit a fi destul de uşoară, în ciuda intuiţiei sale, Thomas s-a îndreptat spre mijlocul insulei, la adăpostul tamarinilor şi pinilor. Picioarele goale întâlneau doar nisip alb şi ace de pin. În ciuda faptului că muşchii îl dureau din cauza luptei cu valurile, îşi simţea inima nespus de uşoară. Trăia, nu era un cadavru aruncat de apă pe neprietenoasa coastă barbară. Din rămăşiţele navei luase o sticlă cu apă şi o tunică; la umbra copacilor a desfăcut căptuşeala hainei, înlocuind moltonul cu monede de aur.

La un moment dat pădurea a început să se rărească, iar soarele să bată cu puterea unui gong strălucitor de alamă. Thomas bănuia că era ora prânzului. Deşi nu întâlnise pe nimeni de când îşi părăsise colegii pe plajă, era bucuros că singurii companioni îi erau insectele şi şopârlele. Veşmintele îi trădau originea europeană, iar lipsa unui cal sau a unei cămile şi a unei alte arme, în afara cuţitului, îl făceau inferior în faţa celorlalţi. Nici măcar pielea nu era ca cea a unui barbar, deja simţea cum ceafa şi părţile neacoperite din braţe şi picioare încep să-l usture sub razele soarelui.

Îşi analiză puţinele cunoştinţe despre regatul Maroc şi distanţa pe care trebuia să o parcurgă până la coastă. Navele Companiei Barbare făceau comerţ cu Marocul încă din anul 1585, chiar el ancorase de câteva ori în portul Sallee. Pământurile şi vapoarele barbare erau însă lucrate de sclavi englezi, iar triburile nomade ale deşertului nu cunoşteau alte legi, în afara celor proprii. Pe de altă parte, gândi Thomas fericit, tocmai scăpase de la înec şi împuşcare.

Merse până la căderea nopţii, hrănindu-se doar cu măsline şi curmale, iar când se întunecă de-a binelea, se ghemui sub

un măslin şi adormi imediat sub lumina familiară a stelelor.

În dimineaţa următoare, a fost trezit de un strigăt; cineva i se adresa într-o limbă necunoscută ce semăna cu sunetele scoase de o maimuţă sau de un copil. Însă individul dinaintea lui nu era niciuna, nici alta, îşi dădu seama de asta imediat ce deveni conştient, lămurit şi de piciorul ce-i împingea capul şi de sabia ce-i gâdila abdomenul.

Dintr-o dată, ochii lui fură larg deschişi. În faţa lui se afla un bărbat, posesorul cizmei şi al săbiei, îmbrăcat în haine sărăcăcioase şi murdare, ce păreau să fi fost albe cândva. Omul care mirosea îngrozitor rânjea la el.

Ridicându-se, Thomas dădu la iveală unul dintre cele mai ademenitoare zâmbete, rezervate doar proprietarilor bogaţi de nave sau celor mai frumoase femei. Căută apoi o frază liniştitoare în toate limbile cunoscute, verificând în acelaşi timp dacă pumnalul îi mai era încă legat de mijloc. Dar nici zâmbetul, nici vorbele nu au părut a avea vreun succes: înghiontelile deveniră lovituri, iar sabia apăsă până când sângele începu să curgă.

Zorile abia se iviseră, soarele îşi făcea apariţia la orizont, iar iarba mustea de rouă. Agresorul nu era un bărbat deosebit de bine făcut şi în apropiere păştea un cal cât se poate de folositor. Thomas voia calul şi burdufurile cu apă pe care le putea vedea agăţate de şa. În picioare, cu zâmbetul pe buze, Thomas încleştă o mână pe mânerul cuţitului.

Cu toate acestea, nu apucă să-l folosească. Ceva rece îi lovi ceafa arsă de soare, în vreme ce o altă mână îi înşfăca încheietura, despărţindu-i degetele palmei. Nici nu apucă să-şi dea seama de numărul agresorilor ale căror lovituri de picioare şi pumni îl făcură să leşine.

Îi luaseră cuţitul, pălăria, batista, dar slavă Domnului, nu şi tunica. Când se trezi tot în iarba de la umbra măslinului unde adormise, soarele strălucea demult pe cer, iar el zăcea întins pe spate în acelaşi crâng cu măslini. Deschise încet ochii,

mijindu-i la vederea razelor puternice. Ştia că faţa şi gâtul îi erau murdare de sânge, deja uscat, şi că picioarele, îndurerate de lupta cu marea din ziua precedentă, deveniseră acum o rană vie.

Era înconjurat de bărbaţi, femei şi copii în zdrenţe ale căror siluete se amestecau în lumina după-amiezei, iar ceva mai departe erau câţiva catâri mâncaţi de insecte, câteva cămile mult prea încărcate şi o turmă de oi, răspândite la marginile luminişului de măslini. Thomas încercă să se ridice.

Avea mâinile şi picioarele legate, iar încheieturile palmelor erau fixate de trunchiul unui copac. Fără a-şi da seama, Thomas gemu de durere.

Lovitura primită în abdomen îl făcu să se îndoaie de durere, legăturile picioarelor îi fură apoi dezlegate, iar el obligat să se ridice în picioare. Îşi dădea seama că cei ce făceau parte din caravană începeau să se adune. Cămilele fuseseră legate una de alta, iar catârii erau încărcaţi cu poveri. Se întreba oare ce anume îi mai rezerva soarta unui pilot îndeajuns de nesăbuit încât să se lase dus de apă până pe coasta barbară şi de ce îl lăsau în viaţă.

Află imediat, urma să fie folosit la cărat poveri, asemeni cămilelor, catârilor şi cailor. Umerii i-au fost încărcaţi, mâinile legate de un căpăstru, iar lovitura de bici de pe spate îi făcu semn să înceapă drumul spre sud.

Ştia că se îndreptau spre sud, dar, în curând pierdu şirul zilelor şi al orelor. Nu credea că se îndreptau către Rabat sau Salle, deoarece se apropiau de munţi. Pământul devenise mai uscat şi fâşiile de iarbă tot mai rare.

I Se dădea îndeajuns de multă apă şi mâncare – curmale, măsline şi pâine – cât să-l ţină în viaţă şi, astfel, folositor. Dacă anii petrecuţi pe mare nu i-ar fi întărit picioarele, cu siguranţă s-ar fi prăbuşit în cea de-a doua zi de chin şi ar fi fost lăsat acolo să moară. În schimb, era greu, dar nu cu mult

mai dificil decât a naviga pe timp de furtună.

Mergeau încet, străbătând cam trei mile pe zi, după socoteala lui Thomas. După o vreme, paşii îi urmau un ritm mecanic şi abia mai băga de seamă greutatea ce-i atârna pe umeri; nu-l băteau dacă reuşea să ţină pasul cu restul caravanei. În timpul zilei se apărau cum puteau mai bine de lumina soarelui, iar în timpul nopţii, Thomas dormea sub cerul liber în vreme ce ceilalţi râdeau, se certau şi fumau în corturile lor din păr de capră neagră. Atunci când avea timp să se gândească, îşi spunea că trebuie să fie răbdător şi să-şi păstreze energia în aşteptarea momentului potrivit.

Pierduse şirul zilelor de când erau pe drum – trecuseră două săptămâni, poate trei. Drumul pe *Toby* şi naufragiul deveniseră o amintire lipsită de emoţii, însă o dată cu scurgerea timpului începu să-şi piardă răbdarea. Nu ajunsese aici pentru a fi doar un animal folosit la cărat, în serviciul unui grup de nomazi barbari, ci ca să construiască o navă pe care să o ducă în orice parte a lumii unde se putea face comerţ. Acum avea bani – îşi scosese cămaşa acoperindu-şi capul cu ea şi îmbrăcase tunica pe pielea goală – şi nu-i mai rămânea decât să găsească locul potrivit, să adune tâmplari şi să aleagă lemnul. Putea face foarte bine toate astea, ardea de nerăbdare să le facă.

Aşa cum intuise, momentul potrivit se ivi într-o noapte. Legat de un copac, Thomas privea aşteptând. Cerul nopţii lumina scena din faţa lui, putea zări silueta nomazilor cu robele schiţate în bătaia astrului nocturn şi simţi mirosul greu al părului de cămilă. Toate acestea alcătuiau un punct în favoarea lui; al doilea era grămada de sticle de apă strânse lângă cort, la umplerea cărora ajutase şi el. Mai mult chiar.

Ochii lui albaştri scotoceau întunericul în căutarea celui de-al treilea lucru ce i-ar fi făcut posibilă evadarea – o piatră ascuţită, dă Doamne să se afle o piatră ascuţită în preajma sa! Şi chiar aşa era – bătaia inimii lui, de obicei atât de

regulată, îşi schimbă brusc ritmul, iar Thomas se stăpâni cu greu să nu strige de bucurie. Încet, începu să tragă către el piatra cu un picior.

După câteva minute, obiectul se afla în spatele lui. Fixând mereu cu privirea corturile negre, începu să taie frânghiile. Deşi uneori piatra îi zgâria încheieturile umflate, nu se opri până când nu-şi simţi mâinile libere.

Trebuia să aibă în continuare răbdare. La fel ca în navigaţie, lipsa oricărei acţiuni putea fi la fel de importantă ca orice acţiune. Fumul dinăuntrul cortului începuse să-l facă şi pe el să se simtă binedispus; încă puţin şi în curând nu-i va mai păsa de nimic. Întorcându-şi capul în încercarea de a prinde o gură de aer proaspăt, ochii i se opriră asupra taberei; priveliştea din faţa lui îl făcu să clipească neîncrezător.

La început a fost convins că nu era decât un vis produs de efectele drogurilor, doar o iluzie născută în întuneric de iarba fumată în cort. Însă, după aceea, începu să se lămurească, iar întreg corpul îi tresălta de nerăbdare.

Nu erau singuri, în afara lor apăruseră alţii, aproape invizibili ca nişte fantome negre în lumina lunii. Thomas zări silueta cămilelor albe şi înalte, bogat împodobite, ca nişte fantasme exotice. O robă străluci în semiîntuneric, alături de sclipirea unei săbii sau a unui pumnal.

Hoţi ce voiau să fure marfa şi animalele celor ce-l ţineau prizonier. Dumnezeul lui Thomas, cel al navelor şi al celor încrezători în propriile forţe, se arătase din nou generos. Privind înapoi către corturile barbarilor, auzi hohotele de râs şi văzu că ochii unora dintre ei deja începuseră să se închidă.

Acum nu mai trebuia decât să profite de ocazie şi nimeni nu se pricepea mai bine decât el la a prinde chiar şi cea mai neînsemnată şansă oferită de soartă. Cât se poate de încet, Thomas îşi trase picioarele, încleştându-şi pumnii. Mai întâi

va lua una dintre sticlele cu apă şi un cuţit dacă va găsi, apoi se va îndrepta către munţi şi libertate.

Pomi chiar în clipa când tâlharii pătrundeau în perimetrul taberei. Înainte ca barbarii să-şi dea seama ce se întâmplă, apucase deja două sticle de apă, luând-o apoi la fugă cu un cuţit în mână, înainte de prima încleştare a săbiilor.

În ziua următoare începu să meargă chiar de la revărsatul zorilor. Ştia că, nu departe în urma lui, se aflau cele două triburi şi nu dorea să fie găsit de niciunul dintre ele. Lipsa frânghiilor, a poverii, absenţa glasurilor batjocoritoare şi a mirosului de cămilă îl făceau să se simtă cum nu se poate mai fericit. Îngânând un cântec şi sprijinindu-se într-un băţ, Thomas pomi în căutarea destinului.

Singura problemă era faptul că nu ştia încotro se îndrepta. Marocul era plin de oameni pe care trebuia să-i evite şi cu greu s-ar fi putut adăposti undeva. Pământul devenea tot mai uscat, transformându-se treptat în nisip, în vreme ce pâlcurile de copaci se iveau tot mai rar. Hotărî să se îndrepte în continuare către sud, deoarece drumul către nord ar fi putut să-l pună din nou în calea triburilor de barbari.

Căldura creştea pe măsură ce înainta, iar roiurile de insecte se năpusteau asupra lui. Odihnindu-se la miezul zilei la umbra unui pâlc de palmieri şi scărpinându-şi pielea umflată de pişcături, înaintea ochilor i se ivi o fâşie de un albastru mai limpede chiar decât cerul. Un vas de pescuit, gândi, deşi ştia foarte bine că un asemenea vas nu avea ce căuta într-o astfel de ţară sau loc. Însă Thomas putea vedea nava cu ochii minţii, nava *lui,* cu catarge ce se ridică spre cerul mediteranean precum frunzele de palmier şi numele întipărit pe proră. *Kingfisher,* cu pânze albastre umflate de vânt, uşoară şi graţioasă precum denumirea. El îi va da numele, nu un blestemat de patron:

— *Kingfisher,* strigă către ţânţari şi cerul african. Te numesc *Kingfisher!*

Însă, începând cu ziua următoare, Thomas se văzu nevoit să se întrebe dacă nu cumva fugise de un pericol şi întâlnise altul mai mare. Nu găsise până acum niciun semn al prezenţei omeneşti şi în sticlă mai rămăsese foarte puţină apă. Terenul devenea din ce în ce mai dificil de înfruntat şi oricât de răcoroşi păreau munţii din depărtare, în ciuda încercărilor lui, nu se apropiau câtuşi de puţin. Mintea obosită începea să deseneze imaginea unor cascade reci, a unor crânguri răcoroase. Adăpostit la umbra slabă a câtorva stânci, Thomas descoperi că, închizând ochii, putea simţi bătaia apei şi auzi foşnetul frunzelor. Când deschidea însă ochii şi privea în jurul lui, era numai arşiţa necruţătoare şi nu zărea decât un mic cuib de şerpi, ascunşi şi ei de razele necruţătoare ale soarelui. Buzele i se crăpaseră şi i se cojeau, iar ochii umflaţi deveniseră dureroşi. Greutatea hainei cusute cu monede de aur era mai dificil de suportat decât încărcătura pe care tribul îl forţase să o poarte, îl trăgea în jos, îngreunându-i mersul.

Thomas începu să piardă şirul nopţilor şi al zilelor. Mergea puţin, se odihnea, incapabil să urmeze o direcţie precisă. Fiecare parte a corpului începuse să-l doară; nu simţea însă decât nevoia de apă – îşi umpluse sticla într-o băltoacă murdară, clocită de soare din care acum nu mai avea decât câteva guri. Deşi nu mâncase de zile, nu-i era foame

— Avea nevoie doar de apă, rece ca gheaţa şi limpede ca cristalul.

Deşertul părea însă a-l înconjura, pretutindeni erau numai dune de nisip întrerupte doar de şiruri de stânci. Pielea arsă de soare îi sângera de la muşcăturile insectelor, iar pietrele îi zgâriau degetele atunci când încerca să găsească vreo scoică ascunsă. Uscăciunea aerului, nisipul, cerul senin, toate îl chinuiau.

În cele din urmă, nu a mai putut merge. Nicăieri nu se

zărea vreun petic de verdeaţă sau un fir de apă; doar nisipul şi cerul a căror culoare oscila între galben şi portocaliu, devenind uneori aproape albe. Câteva muşte ameţite se ridicară atunci când Thomas se rostogoli într-un loc adăpostit, lângă o stâncă. Dacă ar mai fi avut puterea necesară, şi-ar fi dat jos haina, deoarece greutatea ei i se părea de nesuportat. Acoperindu-şi faţa cu resturile cămăşii şi murmurând în mintea lui, Thomas Marlowe închise ochii.

Se gândi la familia, la părinţii lui morţi cu ani în urmă din cauza ciumei, la fratele său mai mare ce avusese destulă minte încât să economisească destul cât să-şi deschidă o tavernă în Southwark. Nu Robert era acela care murea într-un deşert dintr-o altă ţară, deoarece Robert nu era certăreţ, încăpăţânat şi nu se lăsa ghidat de anumite idei fixe. Îşi aminti de Faith, de părul ei lung roşcat şi carnea pistruiată şi moale, îi plăceau femeile zdravene, simple, generoase. Se gândi la toate călătoriile din ultimii zece ani şi la *Toby.* Nu-şi mai imagina *Kingfisher*, ea îl ucisese. Îşi închipui că se află la bordul unei nave şi aproape că putea auzi vântul ce umfla pânzele sau simţi apa udându-i faţa.

Ca nişte picături de cristal cusute de un cer de culoarea catifelei negre, stelele indicau schimbare, hotărâre şi sfârşitul liniştii.

Mai târziu, în casă, în timp ce vorbea despre gradele focului şi de ierarhia culorilor, medicul analiză natura mulţumirii. Fericirea era un lucru fragil: o găsise şi o pierduse de multe ori în decursul ultimilor ani, liniştea însă dura mult mai mult. Nu venea decât o dată cu trecerea anilor, cu stingerea oricăror aşteptări şi cu limitarea visurilor.

Kara Ali era bătrân acum, avea aproape şaptezeci de ani. Nu voia să mai folosească pastilele şi siropurile vindecătoare pentru sine, le folosea doar pe acelea ce-i înlăturau durerea sau îi aduceau somnul. Nu se va opune morţii atunci când va

veni, descoperise că nu se temea de ea. De-a lungul anilor, îşi schimbase naţionalitatea, religia, îşi pierduse identitatea, câştigând o alta în schimb. Profesia şi învăţătura îl alinaseră întotdeauna, însă bogatele lui cunoştinţe nu-l ajutaseră niciodată atunci când avusese nevoie mai mare de ele. Îngropase o soţie iubită, îşi pierduse fiica şi găsise o alta.

Serafina. Numele aproape că-l surprinse, încetase să se gândească astfel la ea. Acum era Badr-al-Dujja şi, câteodată, i se întâmpla să uite că prima fiică ce purtase acest nume murise demult şi era acum îngropată sub eucalipţii din grădină. La fel ca şi prima fiică, născută din două rase diferite, Serafina putea trece drept o simplă fată arabă. Cu părul şi ochii negri, îi dădea uneori impresia că propria sa fiică îi fusese răpită şi înapoiată zece ani mai târziu în Bedestan, Alger.

Cu toate acestea, în seara asta, când nu simţea decât mulţumire privind-o cum scria, aşezată la masa din faţa lui, medicul simţi un fior de neliniște. Încetase a mai fi un copil, acum era o femeie de cincisprezece ani. Kara Ali o privi atent cum scrie, cu capul aplecat deasupra hârtiei. Serafina era micuţă pentru vârsta ei, cu un trup armonios şi se mişca cu uşurinţa unei păsări. Oriunde ai fi întors capul dădeai de ea, singurul lucru ce o dădea de gol fiind o uşoară pală de vânt sau un nor subţire de praf. După şase ani petrecuţi pe coastă, pielea ei căpătase o nuanţă măslinie, iar comportamentul era întocmai aşa cum şi l-ar fi dorit orice părinte. Atunci de ce se simţea cuprins de neliniște? Deoarece schimbarea şi hotărârea arătate de astre erau legate de Badr-al-Dujja – *nu,* de Serafina.

— Tată?

Fata ridică privirea, cu sprâncenele ridicate şi pana oprită deasupra hârtiei. Cu inima strânsă, Kara Ali se aşează, încercând să-şi ascundă durerea şi să ignore fiorii presimţirii din sufletul său.

Schimbare, hotărâre şi sfârşitul liniştii. Lucrurile acestea nu aveau legătură cu el, el le depăşise deja. Se refereau la copila pe care soarta i-o dăruise. De la vizita străinului, cu mulţi ani în urmă, nu avuseseră niciun alt oaspete neaşteptat. Cu toate acestea se străduise întotdeauna să o ţină departe de privirile celorlalţi şi niciodată nu-i dăduse voie să călătorească cu el la Alger. Pe Serafina nu păruse că o deranjează acest lucru, dar oare putea el să găsească un soţ unei femei ce nu exista? Poate că în ochii unui vizitator în trecere putea fi foarte bine Badr-al-Dujja, dar Kara Ali se temea că un prieten apropiat putea oricând descoperi înşelătoria.

Cuptoarele aproape că se stinseseră. Trecuse vremea când le putea aprinde el însuşi, însă nu voia să-l cheme pe Hassan. Piatra filosofală putea aştepta încă o noapte. Se strădui să zâmbească.

— Este târziu, micuţa mea. Mergi la culcare.

O urmări ştergând pana şi aşezând-o lângă călimară, apoi presărând nisip deasupra paginii. Trăsăturile fetei erau clare, iar ochii întotdeauna plini de secrete. Ştia foarte bine că Serafina nu-şi dezvăluia niciodată adevăratele sentimente, nici măcar în faţa lui.

Asemeni ei, şi el avea secrete. Îi atinse mâna când fata ieşi şi ascultă îndelung sunetul paşilor ce traversau curtea.

1N curând, va trebui să o lase să aleagă, îşi spuse, înainte ca starea lui de sănătate să se înrăutăţească prea mult. Pentru a-şi alege destinul, Serafina trebuia să cunoască trecutul se jucase prea mult de-a Dumnezeu. Stelele îşi făceau datoria, în curând va şti când să vorbească şi ce să spună.

Toate cunoştinţele sunt doar o picătură din oceanul divin, înţelepciunea un pumn de praf, iar timpul numai o oră din viaţa lui Dumnezeu.

Thomas se afla pe un vas. Toate celelalte evenimente ale săptămânilor trecute probabil că fuseseră doar un vis,

deoarece, întins într-un hamac destul de inconfortabil, simţea mişcarea oscilantă a valurilor.

Deşi cădea destul de des în stare de inconştienţă, de fiecare dată când se simţea stăpân pe sine, Thomas se afla la bordul unui vas. Sentimentul era cât se poate de plăcut: apa îi umplea gura, iar el o înghiţea cu lăcomie, în vreme ce pielea arsă de soare îi era răcorită cu ceva rece. Cu toate acestea, zgomotele înconjurătoare nu erau tocmai cele la care se aştepta: nu auzea deloc pânzele, nici paşii echipajului pe puntea de lemn. În afară de asta se simţea un miros puternic – nu-şi putea aminti exact ce anume era –, dar cu siguranţă nu era vorba de sare sau smoală.

În cele din urmă mişcarea vasului se opri. Thomas deveni conştient de mâinile ce-l scoteau din hamac, apoi din nou de senzaţia plăcută din ultimele zile. Apă rece ca gheaţa ce i se prelingea printre buze: bău înecându-se şi deschise ochii.

Când, în cele din urmă, privirea i se limpezi, îşi dădu seama că se afla în rai. Nu numai că acum avea apă la dispoziţie, dar lângă el era aşezată cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Avea pielea albă, ochii negri şi nu purta voal, asemeni celorlalte de prin partea locului, astfel încât Thomas putu vedea buzele roşii, nasul drept şi ochii migdalaţi cu gene bogate. Sub eşarfa argintie putea vedea şi buclele negre. Veşmântul de mătase îi evidenţia trupul ispititor; bijuteriile – de aur, argint, chihlimbar şi fildeş – îţi atrăgeau privirea către linia fină a gâtului, încheieturile mâinii şi gleznei. Thomas înghiţi, în timp ce femeia îi turnă din nou apă din buretele pe care-l ţinea în mână.

Încet, mintea începu să-i funcţioneze din nou. Se afla într-un cort, iar dincolo de acesta, printr-o uşă pe jumătate acoperită, se vedeau alte corturi, un şir lung de cămile şi oameni adunaţi în jurul focurilor, nişte siluete în lumina soarelui ce apunea în deşert. Senzaţia că se afla la bordul

unei nave, probabil că nu fusese decât mişcarea cămilei, iar aceasta explica mirosul necunoscut – da, călătorise pe spatele unei cămile.

Aşadar fusese găsit de aceşti oameni, iar mâinile şi picioarele nu-i fuseseră legate, îşi spuse privindu-şi mâinile şi picioarele. Privirea scurtă aruncată în jos îi dezvălui încă un lucru – era gol şi îngrijit de cea mai frumoasă femeie din lume. Prea obosit pentru a se împotrivi şi, oricum, nu prea ruşinos din fire, gândurile lui Thomas se opriră doar asupra tunicii. Încercând să se ridice, începu să gesticuleze neclar, arătând către pieptul său.

— Tunica ta? întrebă doamna cu răceală, în spaniolă. E chiar aici, răspunse aşezându-i cu grijă haina în braţe.

El o cântări şi o auzi pe femeie zicând:

— Aurul tău este în siguranţă, iar găurile din material au fost reparate.

Era adevărat: cusături grijulii peticiseră găurile făcute de el. Se străduí să mulţumească într-o spaniolă aproximativă, luând apoi cupa pe care i-a întindea femeia.

În timp ce o golea, Thomas continuă să cerceteze împrejurimile. Cortul era făcut din piele, iar el era întins pe perne aşezate direct pe podea. Pereţii şi uşile erau împodobite cu bucăţi colorate de mătase, iar pernele aveau broderii şi bijuterii încrustate. Lumina lămpii ce atârna dintr-un stâlp al cortului lumina pietrele preţioase şi bogăţia materialului. Pielea femeii părea la fel de fină, în vreme ce părul strâns strălucea ca cerneala neagră. Trecuseră luni întregi de când Thomas părăsise în grabă dormitorul lui Faith Whitlock.

Simţind tresărirea familiară a cărnii, se acoperi cu unul din materialele din apropiere. Femeia rămase tăcută; bătu o singură dată din palme, iar draperia ce acoperea uşa tremură uşor.

O sclavă de culoare intră, purtând o tavă cu mâncare.

Thomas se ridică în capul oaselor când aceasta aşează povara pe perne, părăsind apoi cortul.

Curmale, smochine, miere şi şerbet. Pofta de mâncare începu să-i revină, iar starea de oboseală să se diminueze. Mâncă lacom şi, imediat ce termină, micuţa sclavă neagră îşi făcu din nou apariţia şi luă tava.

— Aşadar, senñr…? o auzi apoi pe femeie întrebând.

— Marlowe. Thomas Marlowe, răspunse el în grabă, înclinându-şi politicos capul.

— Aşadar, senñr Marlowe, ai mâncat, ai băut, iar rănile tale au fost îngrijite. Mai ai nevoie de altceva?

Thomas nu putea ignora senzaţia din josul stomacului; existau şi alte pofte în afara mâncării şi a băuturii. Bucata de mătase fusese înnodată destul de imprecis în jurul taliei, iar creierul nu părea să-i mai funcţioneze normal. Reuşi în cele din urmă să rostească:

— Aş fi onorat dacă mi-aţi spune cine sunteţi – şi încotro ne îndreptăm…

Femeia zâmbi calm.

— Numele meu este Jamila, iar dumneavoastră călătoriţi într-o caravană escortată de supuşii mei, cei din poporul Tuareg. Ducem sare, praf de aur şi sclavi negri conducătorului spaniol din Oran, iar după aceea vom merge până în Alger. Vă convine acest drum, senñr Marlowe?

Femeia era aşezată într-un colţ al cortului, pe o grămadă de perne. Thomas reuşi să dea un răspuns destul de politicos. Alger îi convenea, de acolo putea călători către Italia sau Franţa.

— Foarte bine, zise Jamila, bătând apoi perna de lângă ea.

Thomas nu se putea mişca; o privi îndepărtând eşarfa argintie ce-i acoperea capul; încet, mâinile ei începură să despletească cozile bogate.

Zâmbetul rămânea la fel de liniştit.

— Mă tem că spaniola mea nu e foarte bună. Am învăţat

ceva în Alger şi Oran. Ştiţi cum este… Poate că ar fi trebuit să întreb astfel, senñr Marlowe, *doriţi* şi altceva?

Thomas descoperi apoi că trebuia să plătească cina luată ceva mai devreme.

Au mai trecut alte şase săptămâni până când Allah i-a trimis lui Kara Ali cuvintele şi momentul potrivit.

Drept răsplată pentru vindecarea un copil bolnav, primise o copie din *Geographica* lui Ptolemeu. Deosebit de frumos legată, cu desene ce reprezentau întregul pământ, cartea zăcea deschisă în camera cuptoarelor, în vreme ce Serafina o studia.

Dintr-o dată, Kara Ali îşi aminti de noaptea de acum şase ani, când îi arătase leul, elefantul şi celelalte animale. Imaginea îl lovi cu puterea unei lovituri în piept, ca şi cum cineva l-ar fi izbit cu pumnii. Îşi dădea seama că în seara asta trebuia să-i vorbească.

Aşteptă până ce Serafina găsi harta Mării Meditarene, apoi zise:

— Noi ne aflăm aici, Serafina, între Oran şi Alger. Iar acolo, continuă trasând cu arătătorul calea dinspre Marea Mediterană către coasta sudică a Franţei, este Marsilia, locul unde te-ai născut, căminul tău.

Folosise intenţionat cuvântul *cămin.* Fata ridică privirea, însă, ca de obicei, privirea ei nu dezvălui nimic.

— Şi a ta, tată.

Kara Ali îşi scutură capul.

— Nu, Franţa a încetat să mai fie căminul meu când am acceptat turbanul. Acum sunt musulman şi acesta este locul meu.

Serafina rămase tăcută. El ştia că dintre toate darurile ei, cel de a calcula următoarea mişcare era cel mai mare şi că folosea abilitatea cu care făcea calcule, pentru a analiza avantajele şi dezavantajele situaţiei.

Acelaşi lucru îl făcuse şi el, atunci când i se oferise ocazia;

abia mai târziu învăţase să cântărească ceva mai mult lucrurile.

— Nu trebuie să te hotărăşti acum, micuţa mea. Îţi ofer posibilitatea de a alege.

Rămăsese cu privirea aţintită asupra lui; medicul se ridicase de la masă, oprindu-se în dreptul micuţei ferestre. Cerul era plin de stele ce luminau întunericul.

— Trebuie să-ţi povestesc despre moartea tatălui tău, zise întrezărind sclipirea emoţionată din ochii ei, ascunsă însă imediat.

— Tatăl meu? întrebă Serafina alăturându-şi mâinile.

— Tatăl meu a murit de febră în Alger.

Răspunsul venise automat, asemeni unei litanii, ca şi când nu ar fi însemnat nimic. Un oftat se strecură printre buzele lui Kara Ali, străbătut de o uşoară oboseală.

— Este adevărat, suspină el, că tatăl tău a murit în Alger, clar nu din cauza febrei. Ţi-am spus asta deoarece pe vremea aceea erai doar o copilă şi fiindcă începusem să te iubesc chiar de pe atunci. Acum însă eşti o femeie, şi îmi dau seama că nu mai am mult de trăit, astfel încât trebuie să-ţi spun adevărul.

Serafina stătea neclintită, părul negru şi voalul ce-i acoperea capul îi străluceau în lumina lămpii. Nu exista un mod plăcut de a-i spune ceea ce urma.

— Tatăl tău nu a avut febră, ci a fost ucis. Persoana care (i-a dorit ţie moartea, a dorit-o şi pe a lui, dar în cazul lui a reuşit. Piratului ce a capturat navele tatălui tău i-a fost oferită o mare sumă de bani pentru a-şi ucide ostaticii cei mai de preţ.

Fata rămase îndelung cufundată în tăcere. Apoi spuse răspicat:

— Spune-mi cum a murit.

De acest lucru se temea cel mai mult medicul, dar îi povesti simplu şi cu sinceritate, pentru că îşi dădea seama că

era dator să-i spună adevărul. Când termină de istorisit, Serafina părea să fi întărit şi mai bine scutul din jurul ei.

— Micuţa mea, zise el, îţi povestesc toate astea nu ca să te rănesc, ci ca să-ţi ofer posibilitatea de a alege. Dacă devii musulmană, îţi pot oferi libertate, un soţ bun şi-ţi voi lăsa moştenire micuţa avere strânsă de mine până acum. Nu va fi prea mult: potrivit legii islamice nu am niciun fel de avere. Cu toate acestea, dacă vrei te poţi întoarce în Franţa. Însă sunt încredinţat că la fel ca acum şase ani, dacă vei reveni acolo, te vei afla în pericol. Cred, continuă cântărindu-şi cuvintele, că primejdia vine chiar din Franţa.

Serafina îl privea fix, cu sprâncenele ridicate.

— Cum adică, tată? întrebă pe un ton ascuţit.

Kara Ali se aşeză; nu mai voia să privească stelele.

— M-am gândit mulţi ani la asta. După ce tatăl tău a fost dus în Alger, agenţii piraţilor ar fi trebuit să ia legătura cu familia ta din Marsilia, căreia i-ar fi cerut o recompensă ce trebuia plătită. Lucrul acesta însă nu s-a întâmplat, ba chiar cred că banii au fost trimişi să se asigure că atât tu cât şi tatăl tău nu veţi reveni niciodată în Marsilia. Micuţa mea, cred că ar trebui să te gândeşti la cine ar profita de pe urma morţii tatălui tău.

Voalul îi alunecase de pe creştet, iar ochii măriţi îl priveau cu o expresie de uluială. Îşi dădea seama că Serafina calcula din nou, inventariind fiecare membru al familiei Guardi şi analizând posibila lor vinovăţie. O iubea atât de mult deoarece, dincolo de comportamentul ei rezervat, presimţea altfel de sentimente, pe care viaţa încă nu le adusese la suprafaţă.

— Nu, răspunse ea într-un final încruntată. *Nu.* Acum totul este al meu… continuă ridicându-se şi aşezându-şi mai bine voalul. Totul îmi aparţine, tată. Trebuie să mă întorc la Marsilia, zise simplu.

Doar atât. Kara Ali îşi dădu seama că nu se aşteptase nici

măcar o clipă ca Serafmei să-i vină greu să se hotărască. Fata îi fusese dată în grijă o perioadă de timp şi îi mulţumea lui Allah pentru bucuria ultimilor ani.

— Nu va fi uşor, spuse. Trebuie să procedăm cu atenţie, vom aştepta ca stelele să ne spună ce trebuie făcut.

În săptămânile următoare mersul astrelor îi aduse lui Kara Ali un vizitator. După voalul ce acoperea întreg trupul, în afara ochilor se vedea doar pielea măslinie din jurul lor, medicul ştia că era vorba de un războinic Tuareg.

Află ce anume dorea acesta la un pahar cu lapte şi câteva curmale, servite în răcoarea curţii. Căzătura de pe cal soldată cu piciorul rupt al unui băiat pe care trebuia să-l vindece nu era de ajuns. Îi mai tratase pe cei din tribul Tuareg şi înainte; cunoştea foarte bine caravana imensă care aducea în fiecare an praf de aur, sare şi sclavi din inima Africii spre Oran ori Alger.

Însoţit de Hassan, Ahmed şi înaltul războinic Tuareg, Kara Ali pomi la drum. Oasele îl duruseră întreaga zi şi încă mai stăruia senzaţia neplăcută din dreptul inimii, ce-i amintea de propriile lui obligaţii neterminate. Zâmbi, întrebându-se ce rai îl aştepta, spera să fie cel al Islamului care-i promitea femei frumoase şi plăceri sexuale menite să dureze o sută de ani.

Seraiul era o curte înconjurată de camere, la parterul cărora se aflau grajdurile. Zgomotului făcut de beduini, de cei din tribul Tuareg şi de sclavii lor negri se adăuga cel al caprelor, catârilor şi cămilelor. Mirosul de cuşcuş, came de cămilă, de oameni şi animale era înăbuşitor. În semiobscuritatea unei camere, medicul fixă piciorul copilului şi lăsă o licoare menită să-i ofere un somn liniştitor. Era obosit, iar mâinile începuseră să-i tremure în timp ce lega ultimul bandaj; din curtea de dedesubt se auzeau muzică şi veselie. Kara Ali ieşi apoi din cameră, lăsându-l pe Ahmed să-i strângă uneltele.

Întunericul cuprinse întreaga curte cât timp el luă masa – carne de berbec, porumbei cu migdale şi orez. Lumina focului şi a lămpii de alamă se reflecta în brăţările de aur şi argint ale dansatoarelor, în părul lor lung, închis la culoare şi în ochii negri strălucitori. Bătaia tobei, a tamburinelor şi a sunetelor fluierelor trimiteau către un alt ritm, mai iute şi mai imperios. Însă Kara Ali era prea bătrân pentru astfel de lucruri. Mult prea bătrân.

Dacă ar fi avut douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani, poate i-ar fi plăcut una dintre aceste femei. Chipurile femeilor Tuareg nu mai erau acoperite de voaluri, iar focul evidenţia trăsăturile accentuate de umbrele lămpii de alamă. Erau frumoase, înalte, puternice, graţioase, cu pielea albă şi ochii negri, iar obiceiurile tribului le permiteau oricât de mulţi iubiţi şi-ar fi dorit. Kara Ali se îndepărtă de dansatoare, apropiindu-se de o femeie aşezată în faţa focului. Lângă ea un bărbat; deşi cei doi nu se atingeau, păreau a fi legaţi unul de celălalt. Ba nu, remarcă medicul încruntat şi privind cu atenţie. În cele din urmă înţelese; bărbatul îi aparţinea ei. Părul lui negru nu era acoperit de voalul albastru al celor Tuareg, iar pielea nu avea aceeaşi culoare ca cea a războinicilor; aşadar, nu era din tribul lor. Femeia avea o frumuseţe puternică bine definită care ar fi făcut-o să pară simplă la cincisprezece ani, dar răpitoare la douăzeci şi cinci, în vreme ce scotea miezul câtorva curmale, Kara Ali se gândi că aşa ar putea fi şi frumuseţea Serafmei. Poate că acum bărbaţii nu-i acordau prea multă atenţie – însă peste câţiva ani… în câţiva ani va fi cu adevărat Badr-al-Dujja, Luna Plină. Dacă ar fi fost fiica lui adevărată, medicul i-ar fi putut găsi un soţ bun chiar a doua zi. Frumuseţea îi va acorda putere Serafmei, îşi spuse în vreme ce termina curmalele. Uneori se întreba oare ce anume ar fi făcut ea, dacă ar fi avut putere.

Cu sâmburii curmalelor în mână, Kara Ali se ridică şi se îndreptă încet către marginea seraiului. Drumul alături de

beduini şi de cei din tribul Tuareg, peste munţi şi prin deşert, îl obosise. În ultima vreme obosea foarte repede.

Înconjurat de natură, departe de zgomotul muzicii şi al dansatorilor, medicul împrăştie sâmburii pe pământul gol, pentru ca fructele lor să poată hrăni şi alţi călători flămânzi în următorii ani. Şi el parcursese multe mile; de acum însă lucrul acesta nu va mai fi cu putinţă. Ca întotdeauna, ridică privirea spre stele.

Îi povesteau despre o întâlnire ce urma să aibă loc. Deşi pe măsură ce îmbătrânea mesajul astrelor devenea mai limpede, ştia că nu înţelege decât o mică parte din ceea ce era scris pe cer. Cu voinţa lui Allah, alţii mai înţelepţi ca el vor dezlega aceste secrete.

O întâlnire. Kara Ali se întoarse, îndreptându-se spre serai.

Dansul se terminase, iar când el îşi reluă locul începuse lupta. Cei din tribul Tuareg foloseau săbii cu tăiş dublu, pumnale şi apărători din piele. Dacă nu ar fi fost doar o demonstraţie, bărbaţii s-ar fi aflat în şaua cămilelor albe şi ar fi purtat lăncii.

Spectacolul însă îl impresiona plăcut; într-o anumită măsură, luptătorii erau la fel de graţioşi ca dansatoarele. Voalurile albastre şi pielea umedă străluceau în lumina locului. Acceptând o ceaşcă de ceai de mentă, Kara Ali îşi dădu seama că nu regreta câtuşi de puţin că era prea bătrân pentru astfel de sporturi.

Era pe cale de a aţipi când bărbatul cu părul negru şi ondulat se ridică să lupte. Ochii grei de somn ai medicului urmăreau cum unul dintre războinicii Tuareg câştiga cea de-a treia luptă demonstrativă, aclamat de mulţimea din jur. Cu sabia în mână şi privirea mândră, învingătorul căuta împrejur un alt adversar. Kara Ali văzu apoi, cum, cu o bătaie de gene şi o mişcare graţioasă a mâinii, femeia Tuareg îşi trimitea amantul să lupte.

Trezit de-a binelea, medicul se ridică, proptindu-şi bărbia

în mâini. La început, bărbatul i se păruse a fi un amestec de arab şi negru, explicându-se astfel părul lui cârlionţat; însă, spre deosebire de cei din tribul Tuareg, noul luptător avea pielea albă, ochii albaştri şi o statură potrivită. Era poate italian? Sau irlandez? se întrebă Kara Ali încruntându-se în efortul de a-şi aminti.

Orice rasă ar fi fost, tânărul mânuia cu pricepere spada. Atât europeanul, cât şi adversarul lui aveau o spadă scurtă şi un pumnal; primul îl avea legat la mijloc, iar cel de-al doilea
ii purta în jurul încheieturii mâinii stângi. În timp ce amândoi se învârteau, aşteptând să facă cea mai bună mişcare, ochii războinicului străluceau de plăcere la gândul unui nou triumf.

O zvâcnitură scurtă a săbiei, nu mai mult de o sclipire argintie în întuneric şi lupta începuse.

Medicul îşi dădu imediat seama că aceasta luptă nu semăna cu celelalte de până atunci. Înfruntările anterioare reprezentaseră un spectacol minunat de mânuire a spadei – impresionant, într-adevăr – dar doar un spectacol. Acum, îşi spuse Kara Ali cu inima bătând puternic la fiecare încleştare a armelor, era mai mult decât atât.

Desigur că ştia foarte bine şi motivul încrâncenării. Femeia rămăsese neclintită întreaga seară, îmbrăcată în aur şi mătase, cu profilul accentuat de umbrele întunericului. Era stăpâna europeanului, iar războinicul Tuareg dorea să fie stăpânul ei. Cu toate că bărbaţii tribului îşi tratau femeile cu un respect nemaiîntâlnit în lumea arabă, nevoia de a le poseda era mai puternică decât obiceiurile. Cei doi bărbaţi luptau ca două făpturi sălbatice în rut, cu coarnele încleştate.

Dacă nu ar fi zărit expresia de pe chipul europeanului, Kara Ali ar fi pariat pe victoria războinicului Tuareg. Rareori văzuse atâta hotărâre, o atât de mare încăpăţânare. Bărbatul lupta cu încrâncenare pentru viaţa lui şi pentru viitor, şi nu se lăsă condus de regulile rezervate gentilomilor. Inima lui

Kara Ali bătea tot mai repede; îşi amintea de Marsilia, de aleile întunecate unde învăţase să-şi apere viaţa. O întâlnire, îi spuseseră stelele.

Cu toate acestea, europeanul a fost acela care a dat prima lovitură sângeroasă. Pumnalul tăie pielea de pe braţul adversarului său, marcând o linie neagră pe pielea măslinie. Bărbatul nici nu clipi, ca şi cum încleştarea luptei nu-l lăsa să simtă deocamdată durerea. Sângele se prelingea, murdărind mânerul propriului cuţit. Cei din trib băteau din palme, încurajându-şi preferatul, iar femeile beduinilor începuseră şi ele să strige ca atunci când îşi trimiteau bărbaţii la război, cu părul despletit şi scuturând brăţările grele. Doar femeia Tuareg rămânea nemişcată, asemeni unei statui.

Războinicul dădu următoarea lovitură, atingând coastele celuilalt cu sabia. Deşi se lăsase răcoarea peste întunericul nopţii, Kara Ali vedea doar transpiraţia ce se scurgea de pe trupurile celor doi. Picioarele europeanului se încleştară în jurul celuilalt şi ambii luptători se prăbuşiră la pământ, nori de praf ridicându-se în jurul lor, aruncând scântei deasupra focului.

Amândoi îşi pierduseră săbiile şi apărătorile şi se rostogoleau cu pumnalele încleştate în mâini. Apoi, chiar şi Kara Ali scoase un strigăt când văzu degetele umede de sudoare şi sânge ale europeanului scăpând pumnalul. Obiectul se strecură din mâna lui asemenea unui şarpe şi imediat după aceea cuţitul războinicului Tuareg gâdila gâtul adversarului său.

— Sfinte Iisuse, îl auzi şoptind Kara Ali în mijlocul tăcerii care cuprinsese tabăra. *Este englez,* gândi medicul, aplecându-se, englez.

Liniştea a fost întreruptă de vorbele femeii:

— Este al meu, Hanif.

Tăcerea devenise aproape palpabilă când pumnalul alunecă, zgâriind uşor pielea. Extrem de încet, războinicul se

ridică, scuipă nisipul şi se îndepărtă.

Tot el a fost cel dintâi pe care Kara Ali l-a îngrijit deoarece el ieşise învingător, iar rana era mai gravă decât a celuilalt. După aceea, plin de curiozitate, s-a îndreptat spre englez.

Acesta se afla în cortul femeii Tuareg şi medicul se simţi recunoscător să-l găsească singur. Avea un vas cu apă şi câteva cârpe cu care încerca să-şi cureţe braţul.

— Dă-mi voie să fac eu asta, rosti Kara Ali în franceză.

Constată uşurat că bărbatul înţelesese, aşa că adăugă:

— Prietene, sunt medic şi este datoria mea să îndrept urmările lăsate de nesăbuinţa celorlalţi. Te rog să ierţi faptul că nu vorbesc limba ta, dar ştiu foarte puţină engleză. Înţeleg franceza, limba arabă, chiar şi limbajul acestor oameni, dar niciodată nu am ajuns să stăpânesc engleza.

Aşezat pe podea, îndepărtă vasul şi cârpele şi începu să cureţe rana, o tăietură lungă şi adâncă, dar care se putea vindeca foarte bine dacă era îngrijită. Furia din ochii englezului scădea pe măsură ce constata uşurinţa şi discreţia cu care lucra medicul.

— Stelele mi-au vorbit de o întâlnire, prietene, spuse în cele din urmă Kara Ali. Vezi, cerul mi-a anunţat prezenţa ta.

— Astrele nu te pot ajuta decât să deosebeşti nordul de sud sau solstiţiul de iamă de cel de vară. Doar atât, răspunse englezul.

Rupând o fâşie de bumbac, medicul replică cu blândeţe:

— Nu crezi că ne pot arăta viitorul?

— Ne permit să ne *facem* singuri viitorul. Dacă nu am ţine seama de ele ne-am afla pe fundul oceanului sau izbiţi de pietre, dar nu ne spun destinul.

— Nu? Inima lui Kara Ali îşi iuţise din nou bătăile; încercă să se liniştească, continuând să lege cu mâini sigure bandajul în jurul braţului rănit.

— Să înţeleg să sunteţi marinar, domnule?

— Marlowe. Thomas Marlowe. Da, sunt marinar, pilot, şi

nu cred că m-aş rătăci dacă aş naviga departe de Marea Mediterană şi nici că acele puncte luminoase de pe cer îmi pot prezice viitorul. Dar vă mulţumesc, domnule, continuă privind către bandaj, vă mulţumesc pentru osteneala dumneavoastră.

În picioare, englezul trebui să-l ajute şi pe Kara Ali să se ridice. Sprijinit de umărul lui Thomas Marlowe, medicul ştia că stelele croiseră doar o parte din drum, restul urma să fie îndeplinit de mâna omului şi de Allah.

— Mi-ar face plăcere să mă însoţiţi până acasă pentru o noapte, domnule Marlowe, zise. Aş vrea să vă rog ceva.

Cum medicul vindecase unul dintre copiii tribului, femeia Tuareg nu-i putu refuza cererea ca Thomas să meargă cu el. Cu toate acestea, era limpede că nu era deloc mulţumită; Kara Ali îşi dădu seama de asta după mişcarea imperceptibilă a buzelor şi gestul scurt al mâinii.

În tăcerea casei sale, gazda îl duse pe Thomas Marlowe în camera cuptoarelor. Cum focul nu arsese demult, Ahmed aprinse lămpile de alamă înainte de a se retrage în faţa uşii.

Deşi era obosit, medicul ştia că nu terminase ce avea de făcut în seara aceasta.

— Povestiţi-mi ce vi s-a întâmplat, domnule Marlowe. Spuneţi-mi cum un pilot englez a ajuns să călătorească prin munţi alături de o caravană Tuareg.

— Nava pe care mă aflam a naufragiat, răspunse englezul îmbrăcat acum în pantaloni, cămaşă şi o tunică, ridicând privirea din harta întinsă de medic înaintea sa, pe coasta barbară, cred că aici, zise Thomas arătând unul din colţurile paginii; acum patru luni, ne-am împotmolit de un banc de nisip.

— Iar dumneavoastră eraţi pilotul, domnule Marlowe? întrebă Kara Ali mirat.

— Oricât de bun ar fi un pilot, replică interlocutorul său aspru, nu poate face decât să recomande căpitanului tui

anumit curs, dar nu-l poate forţa să-l accepte, din păcate.

— Iar după aceea, domnule Marlowe? continuă medicul aşezându-se pe un scaun.

— După aceea nu am găsit niciun alt supravieţuitor, aşa că am început să merg către cel mai apropiat port. Atunci am fost însă capturat de un grup de nomazi, care m-au folosit pe post de animal de povară; am reuşit să fug, dar mă lem că m-am pierdut în deşert. Sunt obişnuit cu mările, nu cu întinderile de nisip. Credeam că voi muri, dar cei din tribul Tuareg m-au găsit şi m-au luat cu ei.

În timpul povestirii, ochii pilotului nu au părăsit nicio clipă harta, iar Kara Ali era încredinţat de iubirea adevărată, chiar obsesia, pe care o putea citi în gestul lui.

— Şi acum ce veţi face, domnule Marlowe? Vă veţi mulţumi să călătoriţi alături de ei tot restul vieţii?

Întrebarea trezi întreaga atenţie a interlocutorului său, ochii albaştri căpătaseră din nou o privire furioasă şi plină de dispreţ.

— Sigur că nu. Am lucruri mai importante de făcut.

— Ce fel de lucruri, domnule Marlowe?

— Îmi voi construi o navă, răspunse tânărul, împăturind eu grijă harta.

Medicul rămase tăcut o clipă, în timp ce inima reîncepuse să-i bată cu putere. Simţea că viaţa i se scurge printre degete asemenea firelor de nisip; trebuia însă să-şi păstreze puterile pentru aceste ultime clipe. Îl urmări pe Thomas Marlowe câteva minute, remarcând linia mândră a nasului, fermitatea buzelor, trăsăturile inteligente şi mâinile ce purtau urmele anilor îndelungaţi de muncă grea. Abia după aceea rupse tăcerea:

— Aş vrea să vă spun o poveste, domnule Marlowe. Şi aş vrea să vă fac o propunere.

— Din Oran până în Cartagena? întrebă englezul după ce Kara Ali îşi termină istorisirea. Într-o *barcă?* Mi-aş putea

pierde viaţa pe drum!

— Într-adevăr, domnule Marlowe, remarcă bătrânul, înfăşurându-şi picioarele în faldurile veşmântului. Dar parcă spuneai că eşti un navigator priceput.

— Cel mai bun, răspunse Thomas cu pumnii încleştaţi, uitând cu totul de hartă. Dar nici măcar eu nu pot citi viitorul, dragă domnule. O furtună poate izbucni chiar atunci când ne aflăm la zece mile de port, mai ales în această perioadă a anului, Marea Mediterană este cunoscută pentru asta…

Furia îi întărise fiecare muşchi al trupului; Kara Ali îşi dădu seama că cel din faţa lui nu ar fi ezitat să se lupte cu el, dacă ar fi fost mai tânăr. Cum era însă apărat de vârsta sa înaintată, continuă:

— Nu m-ai întrebat de plată, domnule Marlowe.

— Plată? întrebă acesta întorcându-se. În ultimele şase luni am reuşit să evit moartea de mai multe ori. Ce mi-aţi putea oferi, încât să-mi doresc o nouă întâlnire cu ea?

— V-aş putea oferi aur, bineînţeles, răspunse Kara Ali încet. Ca să vă construiţi nava. Sau v-aş putea oferi libertatea.

— Am aur, zise zâmbind englezul. Şi libertate, completă după aceea.

— Nu cred, remarcă bătrânul, dând din cap.

Anii înaintaţi i-au oferit din nou adăpost în faţa furiei lui Thomas. Sclipirea din ochii albaştri ai tânărului a fost însă ascunsă de coborârea pleoapelor.

— O sclavie destul de plăcută, spuse Kara Ali gânditor, amintindu-şi frumuseţea femeii Tuareg. Cu toate acestea, tot o formă de sclavie. Dar dacă Islamul ar afla de talentele dumneavoastră de navigator, continuă privind drept în ochii englezului, atunci v-aţi petrece întreaga viaţă la bordul unor nave pirat ce pleacă din Alger. Pe coasta barbară, piloţii buni sunt întotdeauna la mare căutare.

Deşi voalată, ameninţarea nu putea fi ignorată.

— Gândiţi-vă, domnule Marlowe, continuă Kara Ali încet, vă ofer şansa de a scăpa din pânza de păianjen în care sunteţi prins. Sau dacă vreţi, în care v-aţi băgat singur.

Furia dispăruse din privirea pilotului, înlocuită acum de înţelegere, poate chiar de ruşine. Când englezul dădu aprobator din cap, Kara Ali îi făcu semn lui Ahmed să o trezească pe Serafina.

3

1594

CHEMAREA AVRULUI

Chemarea aurului
va întâmpina multe împotriviri.

Descoperirea Guyanei de către Sir Walter Raleigh:
Richard Hakluyt

Îşi împachetase hainele şi se schimbase înainte de a-l cunoaşte pe pilotul englez.

Acesta se afla în camera unde luau masa, în aşteptarea ei şi a lui Kara Ali. Serafina observă tresărirea buzelor când întrebă, după ce o privi:

— Parcă spuneaţi că aveţi o *fiică*, domnule?

Fata însă nu se osteni să-i răspundă.

— Serafina, el este domnul Thomas Marlowe, spuse cu blândeţe Kara Ali, care te va duce înapoi în Marsilia. Se întoarse apoi către tânăr: Un bărbat şi o femeie călătorind împreună pe un vas pescăresc poate fi considerat un lucru ciudat în ţara noastră, domnule. Un bărbat şi un băiat este mult mai obişnuit.

— Dar nu purtând o tunică şi ciorapi lungi, remarcă fata

aruncându-i pilotului o privire scurtă.

Niciodată nu-i plăcuseră englezii şi nu avea de gând să facă vreo excepţie în cazul celui de faţă. Bărbatul avea o statură medie, era îndesat, cu părul negru, ondulat şi un chip măsliniu, cu trăsături arogante. Toţi englezii erau aroganţi. Deşi, cu mulţi ani în urmă, englezii stăpâniseră teritorii întinse din Franţa, le pierduseră drept urmare a prostiei şi îngâmfării lor.

Cu părul tăiat şi capul descoperit, purtând o tunică băieţească şi pantaloni largi, Serafina se simţea în largul ei şi întrebă:

— Trebuie să poarte o robă, nu-i aşa, papa?

Kara Ali aprobă cu o mişcare a capului, în vreme ce ochii lui Thomas sclipeau agasaţi de nerăbdare.

— Voi avea nevoie de un magnet, domnule. Aveţi? întrebă el în vreme ce Ahmed fugise în căutarea unei robe.

Dar, pe lângă magnet, bătrânul îi oferi hărţi şi un compas. Privindu-l pe cel care în ultimii şase ani fusese stăpânul şi tatăl ei, Serafina băgă de seamă că mişcările îi deveniseră mai lente, iar faţa mai palidă.

Se oferise să rămână până la sfârşit, dar Kara Ali refuzase. Ştia că luase cea mai bună hotărâre: dacă gândul de a traversa marea într-o bărcuţă, alături de un străin, o înspăimânta, nu trebuia decât să se gândească la pironul de fier însemnând talpa unui picior. În ultimele săptămâni, de când medicul îi povestise adevărata moarte a tatălui său, imaginea începuse din nou să-i apară în vise. În timpul zilei era încă Badr-al-Dujja, o sclavă musulmană supusă; însă noaptea, adevăratul ei nume se armoniza cu bătaia valurilor ce se loveau de nava piraţilor şi cu strigătele captivilor din Alger. Tăierea părului şi schimbarea veşmintelor ce deveniseră aproape parte din ea însăşi o făceau să tresalte încă de nerăbdare.

În întunericul ce cuprindea curtea, în vreme ce cali erau

înşeuaţi şi încărcaţi, Serafina luă mâna medicului. Constată că nu mai era nimic de spus, niciun cuvânt nu ar fi fost cel potrivit.

— Allah să te aibă în pază, micuţa mea, rosti Kara Ali încet. Apoi fata urcă în şa, îndepărtându-se de el pentru totdeauna.

În drumul către coastă, englezul nu păru să ţină deloc seama de vârsta sau sexul ei. Îi spuse că trebuia să plece înainte de revărsatul zorilor, înainte ca pescarii să se trezească şi să-şi dea seama că una dintre bărcile lor lipseşte. Deşi unul dintre braţele domnului Marlowe era bandajat, lucrul acesta nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin. Nu era deloc un călăreţ graţios ca beduinii ce vizitau uneori casa medicului, nici elegant, ca Angelo. Pur şi simplu încerca să profite cât mai mult de forţa animalului şi se aştepta ca şi ea să procedeze la fel.

Au parcurs distanţa până la coastă într-un timp surprinzător de scurt, apoi au descărcat încărcăturile, ascunzând cali la adăpostul unui pâlc de curmali. Ahmed urma să-i ia a doua zi de acolo. În ciuda cerului întunecat, Serafina reuşi să găsească drumul spre mare. Ea şi Kara Ali fuseseră adeseori aici, pretinzând că doreau să cumpere peşte sau să îngrijească bolnavii; de fapt, fata credea că veneau să vadă marea. Să ştie că acea apă albastră atingea în acelaşi timp ţărmurile Africii, Italiei şi Franţei. Apucând mâneca englezului, Serafina îl călăuzi către mal.

Cu pânzele strânse, bărcile de pescuit pluteau pe apă asemeni unor petale albe. Lumina lunii accentua siluetele lor graţioase şi carenele fragile. Croindu-şi drum alături de Serafina, pilotul examină fiecare ambarcaţiune, trecându-şi degetele peste lemn şi înjurând. Apoi, în cele din urmă, spuse:

— Aceasta.

O alesese pe aceea, pentru că avea un singur catarg şi două pânze. Singur, nu credea că putea pilota ceva mai mare

şi ajunsese la concluzia că fata era incapabilă de a-l ajuta. Părea a avea puţin mai mult doisprezece ani în loc de şaisprezece, fără nicio formă feminină, din câte putea el vedea, iar braţele şi picioarele îi erau ca nişte beţe. Rămase tăcută când se oferi să o ajute să urce în barcă, sprijinindu-se mecanic în mâna lui şi oprindu-se pe bord.

Prima rază a soarelui îşi făcu apariţia când Thomas ridica ancora şi începea să dezlege pânzele. Dintr-o dată, se simţi în elementul lui, aşa cum nu se mai întâmplase de când catargul principal al lui *Toby* cedase, aruncându-i pe toţi în valuri. După ce dezlegă pânzele, se folosi de o vâslă pentru a împinge barca în larg. Pescarii urmau să-şi facă apariţia în curând, să strângă plasele întinse de-a lungul întregii plaje.

Pânzele începură să prindă bătaia vântului şi barca aluneca tot mai rapid. Fata rămăsese în dreptul pupei, cu genunchii alăturaţi şi bagajele adunate înaintea ei. Serafina, îşi spuse în timp ce potrivea pânzele ca să profite de briza prielnică. Ce nume stupid!

I Se păru că aude strigătele pescarilor în timp ce se îndepărtau de curenţii coastei şi se îndreptau spre largul mării. Fericit de a fi scăpat de un pământ ce-l ameninţase cu captivitatea până la moarte, îşi scutură pumnii către toţi cei care încercaseră să-l reţină. Privi apoi către Serafina, aşteptându-se să o vadă cuprinsă de emoţie, dar nu văzu nimic, trăsăturile fetei erau împietrite, iar ochii negri priveau doar către linia orizontului.

În cursul zilei următoare Thomas descoperi că barca şi fata aveau ceva în comun. Amândouă erau o pacoste; ambarcaţiunea pentru că cele două pânze şi absenţa unei cârme acceptabile o făceau aproape imposibil de pilotat, iar fata într-un mod mult mai subtil.

La început crezuse că tăcerea ei se datora fie modestiei, fie faptului că era intimidată de prezenţa lui. Ştia că e de origine italiană, născută în Franţa şi că ultimii şase ani şi-i petrecuse

în sclavie. Credea că poate era ruşinată de lipsa unei năframe cu care să-şi acopere capul sau de hainele nepotrivite. Nu pentru că trupul ei ar fi avut ceva de ascuns, totuşi, Thomas încercă să se comporte ca un gentleman şi-i oferi roba sa, atunci când se depărtaseră destul în larg şi haina devenise inutilă. Fata însă îl privi dispreţuitor, spunând:

— Nu, mulţumesc, domnule Marlowe, continuând apoi să privească cu braţele încrucişate către mare. Atunci îşi dădu seama că nu-i vorbea pentru că nu-l considera un interlocutor destul de demn.

Cu ajutorul unui vânt prielnic puteau atinge coasta Spaniei în doar câteva zile, gândea Thomas. Însă la sfârşitul celei de-a doua zile, vântul începu să-l încurce, deşi bătea spre sud, aşa cum şi-ar fi dorit, puterea lui îl făcea să presimtă apropierea unei furtuni. În seara aceea dormi iepureşte, trezindu-se de fiecare dată când vântul izbea puternic pânzele şi căutând stelele atunci când cerul se însenina.

În zori simţea apropierea furtunii nu numai în oase, ci şi după valurile din ce în ce mai puternice şi fluturarea agitată a pânzelor. Merse către Serafina, care dormea la pupă, şi îi legă o frânghie în jurul mijlocului, înainte ca ea să se trezească.

Când însă fata se sculă, îi acoperi gura cu palma, strigând ca să se facă auzit:

— Vine furtuna, ne legăm amândoi de catarg. Uite o găleată cu care să scoţi apa.

După ce legă şi celălalt capăt al frânghiei, Thomas se îndepărtă de Serafina, acum extrem de furioasă. Luptându-se cu vântul, reuşi să strângă pânzele în câteva clipe. Singura speranţă ce-i mai rămăsese era ca micuţa ambarcaţiune să sară deasupra apei ca o coajă de nucă, ocolind dezastrul. Nu o mai putea pilota.

După o jumătate de oră, timp în care totul fusese legat, Thomas se afla în genunchi lângă Serafina, amândoi

încercând să scoată apa din barcă. Izbiturile violente ale furtunii erau urmate de momente scurte de acalmie, în timpul cărora Thomas încerca să alunge oboseala ultimelor două nopţi nedormite, vorbindu-şi pentru a rămâne treaz.

Povestea, desigur, despre *Kingfisher.* Cum Serafina cu siguranţă nu-l asculta, îi istorisea lui Neptun despre vasul său cu patru catarge înguste şi pânze pătrate. Apa grea se prăbuşea din nou pe fundul bărcii, iar Thomas cu cămaşa zdrenţuită şi bandajul fluturând ca un steag, o scotea cu o oală. Chilă lungă, carenă îngustă şi margini deloc înalte – acestea erau părţile greşite în construcţia unui vas. Ofereau ce-i drept pereţi înalţi, frumos împodobiţi cu ornamente şi alte blestemăţii, dar nu erau câtuşi de puţin de ajutor pe vreme rea. *Kingfisher* va fi o adevărată frumuseţe, prin siluetă, şi mai ales ca funcţionalitate.

Vântul începu din nou să bată cu putere şi, de data asta, nici măcar el nu mai putea vorbi. Luă găleata Serafmei, ce stătea tot în genunchi şi o legă de catarg – la timp, căci un val ridică ambarcaţiunea şi Thomas o simţi înclinându-se pe o parte.

Singura soluţie de a o readuce la nivel normal era propria sa greutate, astfel încât se aruncă instinctiv către fundul bărcii. Dacă fata îl urmă era pentru că avusese prevederea de a se lega amândoi cu aceeaşi frânghie.

Barca se îndreptă, iar Thomas băgă de seamă că linia orizontului începuse să se limpezească, iar Serafina era lipită de el, complet nemişcată, ca o păpuşă de cârpă.

Începu să-şi recapete răsuflarea; ochii ei erau închişi şi o dâră subţire de sânge i se prelingea din tâmplă. Ca şi el, avea hainele ude leoarcă: muselina albă se lipise de corpul ei, scoţând în evidenţă contururi pe care până atunci nu le observase. Fata avea oasele fragile, ca de pasăre, dar nici pieptul, nici coapsele nu semănau cu cele ale unui băiat, cum crezuse până atunci. Pielea rece era moale ca mătasea, în

vreme ce părul bogat îi acoperise ochii şi gura. Thomas îl dădu blând la o parte.

Bătaia pulsului ei îi confirmă că fata era încă în viaţă, aşa că o întinse încet la adăpostul carenei. Deşi furtuna nu mai era la fel de puternică, Thomas continua să lege frânghiile, să verifice starea pânzelor după încercarea de a trece de valul uriaş ce fusese cât pe ce să-i înghită. După ce se asigură că puteau pluti, se întoarse lângă Serafina.

Ochii Serafmei erau încă închişi, iar dâra de sânge continua să înroşească pielea ei albă. Îngenunchind lângă ea, Thomas rupea fâşii din roba de muselină.

Tăietura era mică, adâncă, ajungând până la linia firelor de păr. Probabil că se lovise cu arcada de marginea bordului.

Deşi hainele îi erau umede şi reci, continua să se mişte cu repeziciune, ştergând sângele şi legându-i rana cu un bandaj. După ce termină, scutură încet umărul fetei, rostindu-i numele.

Îi văzu pleoapele mişcându-se uşor şi cu o mână în jurul taliei şi capul sprijinit de pieptul lui, încercă să o îndrepte. Apa se scurgea din genele şi părul lui, iar Thomas şi-ar fi vândut şi sufletul pentru o gură de alcool. Trupul cald şi greu se sprijinea în întregime de al lui. Cum nu voia să se mişte, îi rosti din nou numele, atingându-i obrazul şi remarcând că înaintea lor se vedea pământul.

I Cuprinse o emoţie extrem de puternică, ca întotdeauna în astfel de ocazii. Cu toate acestea nu se gândi că şi ea ar putea simţi acelaşi lucru; credea că sentimentele erau numai ale marinarului nu şi ale exilatului.

— Priveşte, Serafina, rosti cu blândeţe încercând să o trezească. Pământ.

Ochii negri se deschiseră, aţintindu-se asupra liniei portocalii dinaintea lor. Până atunci o considerase o adevărată pacoste şi, Thomas Marlowe, pilot la Compania Englezească Levant, observă cu destul de multă uimire cum

tânăra lui pasageră începe să plângă.

Au oprit barca într-un golf micuţ, apărat de stânci, lăsând-o în bătaia valurilor puternice. Cu muşchii slăbiţi şi inima bătându-i nebuneşte, Serafina îi permise englezului să o ajute să coboare pe nisipul a ceea ce el credea a fi coasta sudică a Spaniei.

Aşezată pe o stâncă, fata se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine; niciodată nu crezuse că se va simţi astfel, cuprinsă de dor, nefericire şi bucurie în acelaşi timp.

Cu ochii încă înceţoşaţi îl privi pe Thomas descărcând barca. Oricât de mult îi displăcea englezul, nu putea să nu-i remarce priceperea, puterea şi tenacitatea ce-l făcuseră să menţină ambarcaţiunea la suprafaţă. Îşi dispreţuia propria slăbiciune, lacrimile ce se opreau cu greu.

La întoarcerea în Marsilia trebuia să recupereze şase ani lungi, şase ani petrecuţi fară cei din familia Guardi care să judece mătasea, să încerce anumite lucruri sau să privească viitorul. Gândul că tot ceea ce avusese cândva s-ar putea să nu mai fie era de neîndurat, unul dintre cele mai urâte coşmaruri ale ei.

O săptămână mai târziu, în timp ce se adăposteau de o ploaie de primăvară într-o tavernă de la marginea drumului, Serafina îi vorbi lui Thomas despre ambiţiile lui. Deşi tânărul nu crezuse că ea ascultase vreunul din cuvintele rostite în timpul furtunii, lucrurile stăteau cu totul altfel. Îşi dădea scama că trebuia să-şi reconstruiască viaţa şi pentru asta urma să aibă nevoie de aur, oameni şi nave, aşa că ţinuse minte vorbele lui, păstrându-le în adâncul inimii ca pe o mână de orez sau un vas frumos furate pentru a le utiliza în viitor.

Cu toate că reuşiseră să cumpere cai buni, călătoria era destul de lentă. Vremea era capricioasă, iar drumurile erau într-o stare jalnică. Din cauza hoţilor ce băntuiau zona, călătoreau simplu îmbrăcaţi şi cu cât mai puţine semne de

bogăţie. Serafina era cuprinsă tot mai des de amintiri legate de casă, ce o bântuiau fără a le putea împiedica.

Călărind prin ploaie sau trezită înaintea revărsării zorilor, îşi spunea că atunci când va sta în vârful patului totul va fi la fel ca înainte. Că anii petrecuţi în Africa, ce reprezentau aproape jumătate din viaţa ei, îşi vor pierde importanţa. Va li din nou Serafina Guardi şi nu Badr-al-Dujja sau un băiat de grajduri fară nume; acolo se va afla Marthe, prost-dispusă, îmbrăcată în negru şi crezând cu greu că i se întorsese copila. Kroul fanteziilor sale copilăreşti, la fel de înalt şi chipeş ca întotdeauna, Angelo va zâmbi şi o va săruta din nou. Totul va fi la fel, îşi spunea, dându-şi seama în acelaşi timp că va exista totuşi o schimbare majoră, imposibil de ignorat. După aceea, la fel de meticulos ca întotdeauna, Serafina îşi împăturea hainele ferindu-se de ploaie sau trăgea pătura peste cap alungând orice amintire legată de tatăl ei.

Încă mai purta veşminte de băiat. Înmânându-i nişte haine cumpărate dintr-un sat, domnul Marlowe spusese că aşa era mai simplu. Şi ea fusese de aceeaşi părere, aşa că se îmbrăcase fară niciun fel de împotrivire. În timpul drumului, tăcerea dintre ei era impusă nu numai de viteza cailor, ci şi de antipatia reciprocă.

Englezul avea însă ceva ce ea dorea. Bătuţi de o ploaie insistentă şi un vânt puternic dinspre munţii Spaniei, se retrăseseră mai devreme la adăpostul unui han.

După ce mâncase suficient, iar hainele începuseră să i se usuce, Serafina întrebă:

— Iar dumneavoastră, domnule Marlowe? Ce veţi face când vom ajunge la Marsilia?

Bănuia că până acum berea îi mai schimbase starea de spirit, dar nu într-atât încât să o trimită sus, în camera ei, ca el să poată juca zaruri cu cei câţiva indivizi dubioşi din colţul camerei.

— Eu? rosti Thomas trecându-şi palmele prin păr şi tăind o felie de pâine. Voi recupera timpul pierdut. Se pare că am petrecut şase luni din viaţa mea fără a face ceva folositor.

Se va despărţi de ea când o va înapoia familiei sale din Marsilia. Aceasta era înţelegerea încheiată între el şi Kara Ali.

— Sunteţi marinar, nu-i aşa, domnule Marlowe? întrebă Serafina.

— Pilot.

Fata observă acum sclipirea de interes apărută în privirea englezului, în timp ce tăia pâinea în două.

— În ultimii zece ani am pilotat navele altora. Acum vreau să o pilotez pe a mea.

— *Kingfisher?*

Thomas o ţintui cu privirea. Dacă Angelo reprezentase prinţul fermecat al imaginaţiei sale, atunci cel dinaintea ei, cu o înfăţişare musculoasă, era chiar opusul acestuia. Singurul lucru ce o interesa era ambiţia lui şi nimic mai mult.

II Auzi înecându-se, apoi scuturând capul.

— Ascultai, atunci, pe barcă.

— Nu trebuia? Se întâmplă adesea ca englezii să vorbească singuri, domnule Marlowe?

— Nu e niciun secret, replică el ridicând din umeri. Călătoria dificilă îl făcuse ceva mai dispus să vorbească. Uite, îţi voi arăta ce am de gând să fac.

Cu degetul muiat în bere începu să deseneze pe masă. Zgomotul încăperii părea să dispară pe măsură ce englezul trasa conturul a două ambarcaţiuni. Deşi alcătuite din doar câteva linii, nu erau deloc greu de recunoscut. Apoi arătă către prima schiţă.

— Aceasta este o galeră. Îmi imaginez că pe un astfel de vas navigai atunci când ai fost capturată de piraţi. Iar ei aveau aceeaşi navă.

Serafina aprobă cu o mişcare a capului. Deşi imaginile

bătăliei i se iveau deseori în faţa ochilor, învăţase să le tină la distanţă, ca şi cum ar fi făcut parte din viaţa altcuiva.

— Vasul păgânilor era diferit de al nostru, zise. Mai lung, mai subţire.

Thomas păru aproape mulţumit de răspunsul ei.

— Tocmai de aceea au şi câştigat şi din acelaşi motiv ai petrecut şase ani ca sclavă pe coasta barbară. Probabil că s-au apropiat de voi, iar nava voastră nu a mai putut întoarce. De aceea nu v-aţi putut folosi artileria.

Un deget scurt, muiat în bere, stăruia în dreptul pupei. Serafina îşi aminti tunurile piraţilor ce trăgeau asupra punţii lor şi tunurile *de pe Gabrielle* îndreptate inutil către mare.

— Aceasta este o altfel de navă – o ambarcaţiune minunată pentru transportul mărfurilor, dar chiar mai puţin folositoare decât o galeră atunci când te afli în faţa piraţilor. Grea, instabilă şi cu o viteză ca a melcului.

Ea dădu din nou din cap. Aşa arătau *Mignon* şi *Petit Coeur.*

— Duceam pânză în Italia, spuse ea aranjându-şi părul după urechi.

— Da, însă încet şi cu un risc considerabil.

Cele două imagini conturate de bere începuseră deja să se usuce la căldura focului. Thomas Marlowe începu din nou să deseneze şi o altă navă, mai mare, îşi făcu apariţia.

— Acum, acesta este vasul pe care vreau să-l construiesc. Uite, Serafina: are arme pe fiecare parte, astfel încât nu contează pe ce parte este prinsă. Alunecă cu o viteză dublă faţă de celelalte şi este mult mai uşor de mânuit decât o galeră. Şi, spre deosebire de ea, poate pomi pe mare în orice anotimp.

— *Kingfisher,* rosti Serafina în vreme ce Thomas făcea semn să i se umple halba de bere.

Veşmintele aproape că i se uscaseră.

— Ai de gând să o construieşti în Anglia? întrebă ea.

Bărbatul scutură din cap, iar ochii îi ocoliră privirea.

— Nu. Nu ar fi… potrivit ca eu să mă întorc în Anglia acum.

— Atunci unde, domnule Marlowe? continuă fata, după ce-l privi tăcută câteva clipe.

— Oriunde altundeva! răspunse el cu un gest larg, după ce aşeză halba pe masă. În Spania, Franţa, Italia, în orice ţară mă va primi. Chiar şi pe blestemata coastă barbară dacă e nevoie. Sau, se întrerupse frecându-şi bărbia, poate nu chiar acolo.

Kara Ali îi spusese că Thomas Marlowe avusese o amantă Tuareg.

— Construieşte nava pentru mine, domnule Marlowe, spuse Serafina.

O privi îndelung, apoi izbucni în râs:

— Pentru tine? Draga mea…

— În Spania, domnule Marlowe? întrebă Serafina cu braţele în poală şi studiindu-l cu răceală. Spania este duşmanul Angliei. Vrei să construieşti nave pentru armata spaniolă?

Ochii lui albaştri sclipiră de furie.

— Voi construi un vas numai pentru mine! exclamă el.

— Înseamnă atunci că ai bani?

— Dumnezeule, curiozitatea ta nu e deloc potrivită vârstei tale. Da, draga mea, am bani. Destul cât să încep, dacă nu pot termina. Atunci când voi fi la jumătatea construcţiei, cineva va avea îndeajuns de multă minte, încât să-şi dea seama cât de mult valorează.

Conturul navei strălucea încă pe masă.

— În Marsilia am o companie ce transportă pânză, zise Serafina. Genele îi acopereau privirea, iar chipul îi era pe jumătate ascuns de umbrele serii. Vom avea nevoie de nave.

Thomas nu arăta deloc recunoscător, ci mai degrabă exasperat:

— Mai întâi, zise el ridicând un deget, fetele de vârsta ta nu au companii de transportat pânză. Tatăl sau fraţii lor au

aşa ceva.

— Tatăl meu a murit în Alger. Nu am fraţi, iar afacerea este a mea.

Bărbatul continuă ca şi cum nu ar fi auzit-o:

— În al doilea rând, orice fel de nave aţi fi pierdut acum şase ani, au fost înlocuite demult. Asta în cazul în care compania ta încă mai *există.* În al treilea rând – reluă el, oprind protestele ei cu o mişcare a mâinii – *Kingfisher* nu va li folosită ca să facă drumuri în jurul coastei. Va fi un vas destinat drumului în largul mării, al *oceanului.* Nu va transporta căciuli de lână şi ciorapi de damă.

Amintindu-şi depozitul de mătase din Marsilia, Serafina se simţi la fel de furioasă ca şi el.

— Aşadar vei căuta monştrii cu trei capete din Indii sau/inele aurului din Lumea Nouă, domnule Marlowe?

— Ba deloc, replică el ţintuind-o cu privirea. Voi face comerţ la o scară pe care nici nu ţi-o poţi imagina. Acum la culcare, copilă. O pereche de zaruri îşi făcuse apariţia în mâna lui. Am de gând să-mi sporesc averea.

Se ridică, deoarece ultimii ani o învăţaseră să aibă o atitudine supusă. Îşi strecurase o felie de pâine în buzunar, pe care să o mănânce singură, în cameră, şi reuşise să-l pună pe Thomas pe gânduri. Deocamdată era de ajuns.

Pe măsură ce înaintau pe pământul regiunii Provence, faptul că Franţa se afla în mijlocul unui război civil devenea tot mai evident pentru cei doi călători. Rebeliunea, născută în Paris şi în nordul ţării, cuprinsese şi sudul, astfel încât oraşele coastei mediteraneene adoptau o atitudine loială faţă de ele însele şi nu faţă de regii schimbători.

Urmările războiului, neîncrederea, violenţa, foametea, însemnaseră ţara rozmarinului şi lavandei, satele albe, înghesuite, din apropierea mării. Trupele, precum şi nenumăratele fricţiuni între francezii catolici şi hughenoţi transformaseră frumoasa Provence într-o loc marcat de

conflicte politice şi religioase. Cu patru ani în urmă, Charles de Casaulx cucerise Hotel de Viile, stabilind începutul unei adevărate dictaturi. Pe măsură ce războaiele înaintau, iar conducerea lui Henri al IV-lea asupra moştenirii sale devenea tot mai hotărâtă, Marsilia se găsea din ce în ce mai izolată, fiind nevoită în cele din urmă să ceară ajutorul Spaniei pentru grâu, arme, soldaţi şi galere.

Cu cât se apropiau de Marsilia, cu atât Thomas Marlowe se simţea mai neliniştit. Dacă nu ar fi existat blestemata de fetişcană de lângă el, ar fi luat primul vas dinspre Cartagena sau Valencia spre Italia, ocolind regatul tulburat al lui Henri de Navarra.

Au ajuns în Marsilia la începutul verii, coborând printre stâncile albe şi fiind întâmpinaţi la porţile oraşului de întrebările căpitanului gărzii. După ce Thomas s-a declarat a fi genovez, confecţioner de pânze, a numit-o pe tăcuta Serafina drept Giovanni şi a încercat să dea răspunsuri cât mai creative întrebărilor tot mai insistente, iar la începutul după-amiezei i s-a permis să treacă mai departe.

Au nimerit în mijlocul unei sărbători – peste tot se auzeau sunetele tamburinei, violinelor şi a flautului. O văzu pe Serafina clipind des şi plecându-şi capul în faţa muzicii şi a soarelui puternic. În schimb, Thomas îşi simţea inima uşoară la gândul că în curând va scăpa de ultima lui povară. Peste puţin timp nu va mai fi nevoit să joace rolul de dădacă şi va fi liber să folosească darul pe care marea i-l făcuse, într-un mod atât de miraculos.

Din cauza festivalului, cei doi au fost siliţi să renunţe la cai, pe care i-au lăsat la un han, şi să-şi croiască drum singuri pe străzile aglomerate. Înconjuraţi de figuri mascate, satiri, menade şi bestii cu două capete, Thomas luase braţul fetei, asigurându-se astfel că nu se va pierde de el. Serafina fusese tăcută toată ziua. Nu se arătase nici fericită, nici temătoare, refuzând să dezvăluie orice emoţie şi abia răspunzând atunci

când el i se adresa. Bărbatului însă nu-i păsa prea mult, simţea deja mirosul de sare, peşte şi smoală, iar atunci când pătrundeau în câte o piaţă, pe cerul albastru i se părea că vede prefigurate siluetele mai multor catarge.

Şi Marsilia era o posibilitate. Încă de la conversaţia din tavernă, Thomas fusese în permanenţă preocupat de întrebarea unde anume să-şi construiască vasul. Iritat că trebuia să recunoască, Serafina avusese dreptate. Nu putea construi *Kingfisher* în Spania, deoarece acolo putea fi folosit în armata spaniolă, în lupta împotriva ţării sale; nici în imperiul Otoman, deoarece asta ar fi însemnat să-şi piardă, asemeni lui Kara Ali, numele, religia şi independenţa. În acelaşi timp, întoarcerea în Anglia pentru a construi un vas, finanţat cu banii furaţi de la compania Levant, ar fi fost cu adevărat o nesăbuinţă, în cel mai bun caz. Mai exista, de asemenea, şi Edward Whitlock, al cărui temperament nu era deloc unul liniştit. Nu, îşi spuse, *Kingfisher* îi aparţine doar lui, încă de când îi dăduse numele, în mijlocul deşertului şi până când va pluti pe valuri, încărcată cu mătăsuri, condimente şi coral. Deşi va transporta bunurile altora, vasul va fi doar al lui.

Marsilia – Thomas inspira aerul cald şi sărat în vreme ce se lăsa purtat de Serafina ar putea fi un loc potrivit. Aici existau docuri, lemn şi materiale pentru pânze. Marsilia era un centru comercial, un punct important între Levant şi nord.

Străzile aglomerate erau însă pline de un aer tensionat, dinaintea unei izbucniri violente. Thomas, preocupat de politică doar în măsura în care putea afecta comerţul, descoperi că mâna îi era încleştată pe cuţit, iar paşii îl purtau doar pe aleile lăturalnice şi întunecoase. Un comerciant mai înstărit încercă să-şi croiască drum prin mulţime cu ajutorul calului. Thomas auzi blestemele rostite în gura mare, observă agitaţia mulţimii şi expresiile deloc plăcute de pe

chipurile oamenilor. Era bucuros că veşmintele sale îl ajutau să nu sară în ochi.

Ieşiră de pe o alee îngustă, pătrunzând într-o piaţă pătrată, uncie bărbatul văzu ochii măriţi ai Serafinei, semn că recunoştea locurile, seninul nesfârşit al cerului şi strălucirea mării întinse.

Urmări direcţia privirii ei; dincolo de tarabele unde se vindeau panglici, bere şi dulciuri, dincolo de dansatori şi acrobaţi, de croitori şi iubitele lor, se vedea o casă cu patru etaje, mai înaltă şi mai mare decât celelalte, dominând întregul peisaj.

Probabil aceea era casa Guardi; pentru prima oară, Thomas îşi spuse că poate cei din familie nu erau doar nişte negustori de mărunţişuri, ce plimbau baloturi cu pânze de-a lungul coastei. Ferestrele erau împodobite cu modele bogate, aurite, iar faţada strălucea în lumina soarelui, ca şi cum ar fi fost în întregime din metal preţios. Lui Thomas îi veni în minte imaginea palatului princiar din Veneţia; casa reprezenta o demonstraţie de lux, menită să impresioneze şi să arate puterea celor ce locuiau acolo.

Simţi cum Serafina se desprinde pe nesimţite de lângă el, ocolind tarabele şi vânzătorii ambulanţi şi strecurându-se printre acrobaţi, dansatori, sacagii şi vânzătorii de ceapă. O văzu ajungând în dreptul treptelor casei, aşteptându-se să urce în goană şi să bată la uşă, declanşând astfel scena bucuriei de un patos latin.

Se furişă în urma ei, croindu-şi drum prin mulţime, cu privirea aţintită asupra siluetei de la capătul scărilor. Nu înţelegea de ce Serafina rămânea nemişcată. Se afla în Marsilia, iar aceasta era, fără îndoială, casa ei. Kara Ali îl şantajase pe Thomas, forţându-l să o aducă aici. Cu toate acestea, când ajunse în dreptul ei, văzu că fata nu se clintise, privind doar pierdută în jur.

Răspunse abia când îl auzi rostindu-i numele:

— E schimbat. Totul e schimbat.

Thomas încercă să-şi potolească nerăbdarea tot mai mare:

— Ai fost plecată o vreme îndelungată, spuse el cu blândeţe. Spre marea lui mirare desluşise teamă în ochii fetei, un lucru pe care niciodată până atunci nu-l mai întâlnise, nici măcar în timpul furtunii de pe mare. În încercarea de a o linişti, strânse pumnul micuţ al Serafmei.

Aceasta se trase, ca şi când atingerea mâinii lui ar fi înţepat-o:

— Brutarul… o auzi spunând, apoi o zări îndepărtându-se de casă. Înfuriat, Thomas o urmă.

— Draga mea! exclamă el la capătul răbdării.

— Vreau să vorbesc cu brutarul mai întâi, îi strigă Serafina. Domnul Caillot este un vechi prieten, zise ea mergând cu înverşunare printre cei ce populau străzile Marsiliei.

Cineva îi aruncă lui Thomas în faţă un buchet de lavandă; aşteptându-se să fi scăpat de povara tinerei până acum, acesta îl aruncă iritat într-o parte. O urmă pe Serafina până în brutăria din apropiere.

Deşi luaseră masa cu doar o jumătate de oră înainte, mirosul de pâine, cornuri şi pateuri era încântător. Serafina îl salută pe brutar, iar Thomas observă că bărbatul nu părea a o recunoaşte. Cum ar fi fost posibil aşa ceva? Cu părul tuns scurt, purtând haine băieţeşti, acum exista doar o foarte mică asemănare cu copila ce plecase din Provence cu ani în urmă. Cu o privire imposibil de descifrat şi ochi enigmatici, Serafina parcă îşi recăpătase stăpânirea de sine. Cum cei doi începuseră să discute în dialectul local (provensal), Thomas nu-i mai asculta. În timpul acesta, o fetişcană cam de şaptesprezece ani îşi făcu apariţia din spate, începând să aranjeze pâinile pe tejghea. Silueta feminină şi părul cârlionţat acoperit de un praf subţire de făină atrase privirea lui Thomas care observă că ochii fetei alunecau din când în

când în direcţia lui. Măgulit, zâmbi şi făcu o plecăciune.

Dar nu avu timp să înceapă conversaţia, deoarece constată uluit că în clipa când brutarul se întoarse către fiica lui, Serafina se aplecă, strecurând o pâine în interiorul hainei.

După aceea ieşi liniştită, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce Thomas rămăsese mut de uimire ca un peşte.

Pâinea caldă îi era lipită de piele, iar razele soarelui îi încălzeau capul descoperit. Se îndrepta către docuri; cu toate că îl auzi pe englez alergând în urma ei, îşi continuă drumul.

O ajunse din urmă când Serafina se aşeză pe un butoi, cu marea strălucitoare şi agitată la picioarele ei. Îşi dădea seama că Thomas era furios.

— De ce *naiba* ai făcut asta?

La început nu realiză sensul întrebării. Cuvintele brutarului încă îi mai răsunau în urechi, acompaniate de ritmul muzicii din piaţă; nu dorea să vorbească cu Thomas Marlowe.

— *Asta,* zise el iritat, arătând către bucata de pâine.

Franzela era încă cuibărită ca un copil la pieptul ei. Nu înţelegea de ce făcea atâta caz; luase pâinea deoarece avusese ocazia să o facă.

— M-am gândit că poate mai târziu ni se face foame, răspunse dorind să-l facă să tacă.

— Foame? De ce să ne fie foame? Dacă ni se face foame avem destul aur ca să cumpărăm mâncare. De ce să riscăm să fim aruncaţi într-o închisoare străină pentru o pâine, de care niciunul dintre noi nu are nevoie?

— Nu m-a văzut, continuă fata pe un ton dispreţuitor. Cu o mişcare scurtă, scoase pâinea şi o aruncă în mare. Auzi şuieratul exasperat al pilotului, apoi îl văzu îndepărtându-se de ea, cu degetele prinse în părul scurt şi cârlionţat. Serafina urmări cum aluatul pluteşte apoi se scufundă, dorindu-şi ca şi ei să i se întâmple la fel.

În cele din urmă, nu avusese curajul de a-şi spune numele. Brutarul nu o recunoscuse şi nici fiica lui, partenera ei de joacă din vremea copilăriei. Atunci când îl întrebase despre casa bogată din vârful colinei, acesta îi răspunsese:

— S-a descurcat mai bine decât a făcut-o vreodată nesăbuitul acela de Franco.

S-a descurcat mai bine decât a făcut-o vreodată nesăbuitul acela de Franco. Franco era tatăl ei. *Celălalt* era Angelo.

— Serafina.

Ridică privirea auzindu-şi numele, dar îi trebui mult timp până să recunoască figura englezului şi, cu atât mai mult, să-i răspundă. Brutarul spusese şi altele, dar nu voia să se gândească acum la asta.

Simţi ceva în mâini. Până în clipa când bău gura de alcool, nu-şi dădu seama că tremura cu violenţă, ca şi cum ar fi fost mijlocul iernii şi nu al verii.

— Spune-mi, zise Thomas Marlowe.

Îl privi îndelung. Îşi dădea seama că cel dinaintea ei voia să scape de neplăcuta sarcină de a o ocroti şi că această întârziere neprevăzută nu-i surâdea câtuşi de puţin. În apa de sub ei se zăreau bucăţele de pâine, încă neînhăţate de pescăruşi.

— Tatăl tău a murit, ştiai asta. Ce s-a întâmplat cu mama, surorile, bunicii tăi?

Niciodată nu-i explicase ce anume înţelegea prin *familie.*! n ochii ei, aceasta era constituită din Franco, Marthe, Jehan, domnul Jacques şi baloturile ce urmau a fi transportate sub numele Guardi din Napoli până în Lyon. Cu toate acestea, englezul părea a aştepta un răspuns.

— Mama a murit când eram mică, zise Serafina descoperind cu uimire că avea încă puterea de a articula. Am avut o doică pe nume Marthe şi un văr, Angelo, care-l ajuta pe tata. Pe lângă ei mai era un notar, Jehan de Coniques şi un agent, domnul Jacques. Nu am avut fraţi sau surori.

— Notarul şi agentul, zise englezul cu blândeţe, îngenuncheat pe pietrişul dinaintea ei, unde sunt acum?

— Brutarul mi-a povestit că nu a fost deloc uşor pe aici, răspunse ea fără a-l privi. Că oamenii au ajuns să-i urască pe comercianţi.

Thomas privi înapoi către piaţă, moară, mulţimea agitată şi casa aurie şi strălucitoare. Palmele fetei se odihneau pe pantalonii murdari. Reţinuse de prima oară lucrurile ce-i fuseseră istorisite, dar fără a le înţelege. Ştia însă că trebuia să formuleze un răspuns, altfel englezul ar fi împins-o pe treptele casei, forţând-o să ia parte la o confruntare pe care ea o dorea fară martori. Aşa că, în propoziţii scurte, ce nu lăsau să se întrevadă minciuna, îi spuse lui Thomas Marlowe că familia ei fusese nevoită să vândă tot, iar compania Guardi nu mai exista. Că nu mai rămăsese nimic.

Asemeni fostului său tovarăş pilot, şi William Williams, cândva tâmplar la bordul lui *Toby,* fusese greu încercat în ultimele luni. Deşi cu un temperament plăcut şi lipsit de agresivitate, credinţa lui catolică era nespus de puternică, refuzând să cedeze în faţa ameninţărilor sau a greutăţilor.

La întoarcerea în Londra, descoperise că Anglia nu mai reprezenta un loc sigur pentru el. Cineva – inspirat de convingere religioasă, lăcomie sau doar ură – vorbise; cineva observase prezenţa lui ocazională la biserica Protestantă, fusese văzut în compania unui preot, iar adevărata sa religie, nepotrivită vremurilor actuale, fusese dezvăluită. Oricare ar fi fost adevărata cauză, William Williams considerase mai potrivit să se întoarcă pe mare în numai două săptămâni de la revenirea sa acasă.

În cele din urmă, drumurile îl purtaseră către Marsilia unde a fi catolic nu reprezenta o problemă. Deşi cuprinsă de un război civil, în ciuda aparenţelor, adevăratele cauze ale acestuia erau puterea şi bogăţia, şi nu religia. Primejdiile ce pândeau în Marsilia erau diferite şi mai puţin previzibile

decât cele din Londra. Aici puteai sta într-o tavernă pe docuri şi să-ţi bei berea, fără a-ţi fi teamă de o bătaie pe umăr sau ciocănitul în uşă noaptea. Aici puteai fi prins în cearta altora sau puteai fi rănit de un cuţit în spate deoarece cuiva nu-i plăcuse mutra ta sau croiala veşmintelor tale.

Cu toate acestea, puţini erau cei ce îndrăzneau să-l provoace pe William Williams. Înalt, bine clădit, cu muşchi întăriţi de greutăţile meseriei, tâmplarul avea mintea limpede chiar şi după patru halbe mari de bere. Nu-i plăcea, dar nici nu se temea să lupte: nu avea nevoie de acea eliberare a tensiunii într-o bătaie, care pe alţii îi ajuta, dar atunci când era nevoie, se putea apăra foarte bine. Şi, în seara asta urma să aibă loc o încăierare – tâmplarul ar fi pus prinsoare pe tot conţinutul pungii sale –, dar nu avea de gând să participe la ea. Urma să se întâmple deoarece ziua fusese călduroasă, de sărbătoare, iar Marsilia oferea întotdeauna un prilej de ceartă. Războiul şi bogăţia comercianţilor ofereau o scuză, şi asta era de ajuns pentru o confruntare. De-a lungul celor trei săptămâni de staţionare în port, tâmplarul văzuse un comerciant dat jos din şaua calului şi ucis în bătaie de mulţime, şi erau alţii care refuzau să plece din casă fară o escortă de soldaţi.

Cu toate acestea niciun negustor nu ar fi îndrăznit să între în această tavernă. Astfel de localuri erau peste tot în Londra, Dieppe, Livorno; orice marinar se simţea ca acasă aici, iar ceilalţi nu erau deloc bine veniţi. Aici exista un trio format din fetişcane arătoase ce serveau la mese, un individ coleric şi câţiva jucători de cărţi pe care William îi bănuia că trişează. Atmosfera era aproape ca în Greenwhich.

Lupta, se gândi William Williams ridicând halba către cea mai frumoasă dintre fete pentru a-i fi umplută din nou, va pomi de la cei ce jucau cărţi. Tâmplarul vasului ştia puţină franceză, dar tonul şi gesturile spuneau acelaşi lucru în orice limbă. Un al cincilea partener tocmai fusese inclus la masă.

Cu o tunică veche şi o pălărie neagră în aceeaşi stare, bărbatul stătea cu spatele la William Williams. Îi amintea de cineva, dar nu-şi putea da seama exact de cine anume. Nou-venitul părea a fi un străin, pe cale de a fi escrocat de cei din oraş. Uneori, astfel de partide se soldau cu o încăierare, alteori naivul îşi accepta pierderile fară împotrivire; din când în când, presupunea William, în toiul nopţii, câte un trup era aruncat în apele întunecate ale docurilor.

După socoteala lui era cam zece seara. Străzile răsunau încă de zgomotul sărbătorii, iar taverna era atât de plină, încât uşile nu puteau fi închise. William Williams îşi ridică halba, ca un salut de rămas-bun adresat Franţei şi îl văzu pe cel de-al cincilea jucător ridicându-se în picioare, cu cărţile întinse cu faţa în jos. Bărbatul nu avea de gând să-şi accepte aşa de uşor paguba. Acum le vorbea tovarăşilor de joc, pe un ton scăzut şi politicos, dar nu putea distinge ce spunea. Din nou
i se păru că-i aminteşte de cineva. Atitudinea agresivă, cuvintele alese cu grijă şi palma la câţiva centimetri de cuţit, îi aminteau de cineva.

Thomas Marlowe. William Williams îşi aminti de pilot în timp ce jucătorii îşi scoteau cuţitele, iar masa, cărţile şi berea zburau în aer. Noul venit îi amintea de Thomas Marlowe, pilotul de pe *Toby.* Însă englezul, alături de alţi patruzeci de marinari, se înecase pe coasta barbară. Nu îngropaseră cadavrele găsite mai târziu, preferind să salveze o parte din încărcătură. Fuseseră nevoiţi să facă asta.

Spre marea lui mirare, William descoperi că şi el se ridicase în picioare şi aveau cuţitul în mână. Jumătate din cei din tavernă păreau să se fi alăturat încăierării, lăsând în mod neaşteptat un mic spaţiu gol în mijloc. Thomas Marlowe fusese întotdeauna un ticălos agresiv. Dar Thomas Marlowe era mort.

Acum toţi cei dinăuntru erau fie înarmaţi cu un cuţit sau o

sabie, fie aveau pumnii încleştaţi. Una dintre fetişcanele ce serveau lovea capul cuiva cu o butelcă de bere. Cuţitul străinului tocmai se înfingea în burta adversarului său care se clătină, cu degetele în dreptul rănii, prăbuşindu-se apoi la podea. Amintindu-şi că Thomas Marlowe se înecase, tâmplarul se pomeni totuşi traversând încăperea.

Prietenul jucătorilor de cărţi era mort, iar ceilalţi doreau, fară îndoială, să se răzbune. William Williams scăpă de unul dintre ei cu un pumn puternic, în vreme ce alţi doi se aruncau asupra celui ce semăna cu fostul pilot. Când William reuşi în cele din urmă să-i dea la o parte, aruncându-i în celălalt colţ al încăperii, chiar şi mamei lui Thomas i-ar fi venit greu să-şi recunoască fiul.

Dar tâmplarul îl recunoscu. Apucând tunica pilotului lui *Toby* cu ambele mâini îl ridică în picioare, târându-l apoi prin uşile deschise ale tavernei. După aceea, ascunşi în stradă de întunericul unei porţi, îi scutură haina de praf, îl puse pe englez în picioare, rostind:

— Bun venit în Franţa, Thomas.

Chiar în dimineaţa aceea, totul i se păruse atât de simplu. Va merge până la intrarea în Marsilia, apoi va coborî spre La Canebière şi, în cele din urmă, va urca treptele casei sale unde îi va găsi pe Marthe, Angelo, domnul Jacques şi domnul de Coniques.

Întâmplările din trecut îi reveneau mereu înaintea ochilor, când ieşi tăcută din tavernă, plimbându-se apoi pe străzile din Marsilia. Anunţul logodnei făcut de tatăl ei, iama de pregătiri, călătoria şi Angelo, iarăşi şi iarăşi Angelo, la masă, cu chipul tulburat de cuvintele lui Franco Guardi, pe deal, aşezând o coroniţă de rozmarin pe capul ei. Cândva visa să se căsătorească cu el. Cu capul acoperit de o pălărie purpurie cu o singură pană, Angelo o ridicase în şaua calului său spaniol. *Întotdeauna voi fi prietenul tău,* spusese el sărutând-o. C*e altceva aş putea fi?*

Acum nu mai erau decât Angelo şi domnul de Coniques. Brutarul îi povestise că Marthe murise la un an după ce ea căzuse prizonieră şi că domnul Jacques părăsise de mult timp casa Guardi.

Lucrurile însă se înrăutăţeau. Îl minţise pe Thomas Marlowe pe chei; compania nu fusese vândută, ba dimpotrivă, era prosperă şi îi aparţinea lui Angelo. Iar acesta nu era nici cel care se îngrijea de bunul mers al companiei, nici cumpărătorul ei, ci un moştenitor.

În după-amiaza aceea, printre mirosurile ademenitoare tic fainã, sare şi pâine proaspătă, brutarul îi istorisise toate astea, apoi continuase: *Singur s-a aranjat mult mai bine decât a făcut-o vreodată nesăbuitul acela de Franco pentru el.*

Iată cum apăruse casa aurie şi strălucitoare, casa *ei.*

Clădirea nu-şi pierdea strălucirea nici măcar în timpul nopţii. Felinarele de pe stradă o luminau de departe, făcând-o să strălucească puternic în lumina îndepărtată a făcliilor din piaţă. Cufundată în linişte, casa Guardi semăna cu o oază de pace în zgomotul oraşului. La fel ca în Alger, Serafina îşi simţea inima zvâcnind cu putere şi ochii cuprinşi de durere, în urechi îi răsunau şi alte glasuri în afara celui al brutarului; îl auzea pe Kara Ali: *Micuţa mea, cred că ar trebui să te gândeşti cine ar profita de pe urma morţii tatălui tău.*

Se aşeză pe prima treaptă, sprijinindu-şi capul ameţit de balustrada rece de fier. Nu ştia de ce venise aici. Chipurile mascate din piaţă păreau siluete dintr-un coşmar; petrecuse prea mult timp departe de oraş. Avea oare de gând să-l înfrunte pe Angelo? Să-i spună: „Dă-mi-le înapoi, sunt ale mele?” Iar el i-ar fi răspuns: „Desigur, am avut doar grijă de afacere pentru tine, scumpo.”

Aproape că era prea obosită să-i mai pese. Era târziu şi trecuseră luni de când pornise la drum. Părul îi era încurcat, urât mirositor, iar hainele cleioase de mizerie şi transpiraţie. Până acum nu plânsese moartea lui Marthe, nici măcar pe

cea a tatălui său. Sperase să o facă aici, acasă.

Până când nu auzi glasuri, nu-şi dădu seama că i se închiseseră ochii şi că trecuse ceva timp de când stătea aşa. Trezindu-se, văzu doi bărbaţi ce stăteau sub lumina felinarelor de pe zidul opus al casei. Unul dintre ei era tânăr, chipeş, cu părul cârlionţat lung până la umeri, cu o pălărie roşie şi o tunică matlasată. Celălalt era Angelo.

Acel Angelo din amintirile şi visele ei. Buclele, de culoare blond închis, ieşeau de sub o pălărie cu pene, iar haina scurtă, albastră, aruncată neglijent deasupra unei cămăşi albe. Purta o spadă filigranată şi un pumnal împodobit cu pietre preţioase. Nu se schimbase deloc.

— Uite acolo un băieţandru frumuşel, lăsat ca un balot de mătase pentru colecţia noastră, se auzi glasul străinului, îmbogăţeşte-ţi opţiunile, dragul meu – încearcă *asta o* noapte.

Apoi răspunsul lui Angelo, după o privire scurtă şi intensă:

— Dumnezeule, Pietro, mai degrabă m-aş culca cu iapa mea. Măcar ea duhneşte doar a balegă.

Îşi simţea faţa ca şi când cineva ar fi călcat pe ea. După ce şi-a turnat destulă apă sărată, ca să poată vedea şi gândi clar, Thomas privi către tâmplar:

— *Will,* Dumnezeule, cum ai…?

— Cred că am străbătut un alt drum decât tine, prietene, răspunse galezul cu un rânjet. Credeam că eşti la cules de corali, alături de bietul nostru căpitan.

— Nefericitul domn Goodiay? întrebă Thomas, scuturându-şi capul şi strâmbându-se.

— Aşadar nu te-ai întors în Anglia? Ochii tâmplarului îl fixau plini de interes, iscoditori.

— Nu, replică englezul evitându-i privirea. Dar tu, Will?

— Doar o vreme. Dar nu am fost prea bine primit.

Rămase apoi tăcut şi după câteva clipe, Thomas îşi dădu scama că fostul lui tovarăş nu avea de gând să-i ofere alte

lămuriri.

— Ceilalţi? rosti pilotul, amintindu-şi bucăţile de lemn rămase în urma zdrobirii lui *Toby* de stâncile neprietenoase.

— Au supravieţuit cam doisprezece. Începuseră să meargă de-a lungul ţărmului, astfel încât acum taverna rămăsese doar
0 luminiţă în depărtare. Nu a fost deloc bine, Thomas. Marocanii ne-au obligat să recuperăm resturile corăbiei, apoi ne-au aruncat în închisoarea din Fez. Doi dintre noi au murit de febră. Restul s-au întors acasă, în cele din urmă.

Thomas îşi frecă gânditor bărbia. După câte îşi amintea, William Williams era un excelent tâmplar de nave.

— Ce ai de gând să faci acum, William?

Privind înapoi către tavernă, acesta răspunse zâmbind:

— Să plec din Marsilia. Am auzit că Livorno este un oraş destul de prietenos.

Thomas îşi dorea să nu fi băut şi să nu se fi luat la bătaie, atunci ar fi putut gândi ceva mai clar. Livorno era un oraş - port, ce aparţinea ducelui Ferdinand de Toscana. Acolo existau docuri, oameni apţi de muncă şi un comerţ înfloritor.

— Când? întrebă.

— Mâine. Plec chiar mâine, la bordul unei micuţe nave ce se numeşte *Louise.*

Deşi cu dificultate, Thomas începuse să zâmbească chiar înainte ca William să continue:

— Sunt sigur că se va găsi acolo un loc pentru un pilot. După aceea îşi aminti însă de blestemata de fetişcană, astfel că aranja toate cele necesare, apoi se întoarse în taverna din Marsilia.

Serafina se îmbrăcase chiar înainte ca englezul să bată la uşa camerei sale. Se strădui să pară calmă, nu trebuia să se vadă urma vreunei răni sau a suferinţei.

Când deschise uşa şi el intră în cameră, fiecare rămase ai privirea aţintita asupra celuilalt. Fata, deoarece chipul lui

Thomas arăta îngrozitor, iar marinarul fiindcă niciodată până atunci nu o văzuse îmbrăcată în rochie.

— Ai avut o seară plăcută, domnule Marlowe? reuşi ea să întrebe în cele din urmă.

— Folositoare, răspunse el uitându-se urât. Văd că ai împachetat, adăugă.

— Plec mâine, domnule Marlowe, replică Serafina dând din cap şi străduindu-se să zâmbească. Voi merge să locuiesc cu doica mea. Îţi aminteşti, Marthe.

Ochii lui negri se întoarseră încet asupra ei. Niciodată nu o privise astfel.

— Foarte bine, răspunse dus pe gânduri.

Nici măcar nu s-a îndoit de minciuna ei, constată fata mulţumită.

— Aşadar poţi pleca, lămuri apoi lucrurile.

— Aha. Deşi părea pe cale de a protesta în faţa unei asemenea remarce, Thomas rămase tăcut. Spre surprinderea ei, îşi scoase pălăria, luându-i mâna şi sărutându-i-o.

— Servitorul dumneavoastră, *mademoiselle,* rosti înainte de-a ieşi.

Încăperea părea dureros de goală după plecarea lui. Însă muzica ce se auzea de jos deveni dintr-o dată mai puternică, parcă fiecare flaut şi violină prost acordate se adunaseră în seara aceea în Marsilia. Înjurături, strigăte veneau dinspre mulţimea de jos către fereastra deschisă. Oraşul aduna toate naţionalităţile lumii, iar aerul serii era împânzit de fiecare grai creştin. Serafina cunoştea însă o altă limbă, dialectul francez al deşertului, care-i răsuna în ritmul muzicii şi al râsetelor de pe stradă. *Todo mangiado,* se spunea în Alger şi Oran. *Todo mangiado.*

Se ridică încet de pe pat, apropiindu-se de fereastră. Cumpărase rochia cu ultima monedă de aur pe care i-o dăduse medicul, deoarece voia ca niciun alt bărbat să o privească aşa cum o făcuse Angelo. În ochii aceia negri nu

însemnase nimic, fusese doar o făptură, fară nume, ţară sau sex.

Cei adunaţi în piaţă începuseră să danseze; şiruri lungi se încolăceau până departe în zare, asemeni cozii unui şarpe. Nu ştia unde va merge sau ce urma să facă. Era o străină în propria ei ţară, era dezmoştenită.

Todo mangiado. Era pierdută fară speranţă.

4

1594-1595
UN TĂRÂM LINIŞTIT

Ducele avea o oază de linişte la Ligorao,
Un oraş nou construit şi întărit; florentinii
nu au însă posibilitatea traficului pe mare,
astfel încât bunurile lor sunt exportate
de negustori străini,
care le aduc, de asemenea, provizii şi toate
cele necesare.

Itinerariu: Fynes Moryson

Livorno se afla pe coasta Toscanei. După ce cândva fusese un oraş pierdut în mlaştini pline de insecte, Cosimo de Medici construise portul, iar fiul său, Ferdinand, Duce al Toscanei, îl declarase deschis comerţului.

Livomo începuse de atunci să înflorească; aici puteai cumpăra şi vinde orice – grâu, mătase, pânzeturi, aur, argint şi, bineînţeles, oameni. Ca şi Algerul, oraşul avea galerele sale, populate de sclavi mahomedani sau creştini. Ca şi profiturile pirateriei, la Livorno putea fi comercializată marfa de contrabandă – arme, salpetru şi praf de puşcă. Noile companii comerciale aveau nevoie de el, ca un punct

convenabil de comunicare între Atlantic şi Levant. Toate naţiunile creştinătăţii se adunau în jurul docurilor, alcătuind o mulţime gălăgioasă şi pusă pe ceartă, un loc unde puteai cumpăra priceperea şi talentul. Navele ce transportau marfa, traversând Mediterana, aveau echipaje formate din greci, corsicani, englezi şi olandezi.

În noiembrie 1594, cerul era limpede, soarele strălucea puternic deasupra acoperişurilor de ţiglă, iar coasta era împrejmuită de câmpii de un verde pal. Docurile erau pline în timpul iernii, reparând galere şi construind noi corăbii menite să le înlocuiască pe cele scufundate în furtuni sau capturate de piraţi. Depozitele şi docurile erau pline de butoaie cu smoală, suluri de frânghie, saci de cânepă şi baloturi de pânză. Prorele galerelor, pânzele strânse şi velaturile corăbiilor pluteau încet pe apă, strălucind în lumina soarelui, în aer se auzeau ferăstraie şi ciocane şi se simţea mirosul smoalei şi al cărbunilor. O mulţime de oameni se aflau pe docuri: tâmplari, fabricanţi de frânghie, de pânză, fierari şi dogari.

Pe o porţiune uscată a docurilor, în bătaia soarelui stăteau întinse asemenea măruntaielor unui peşte, chila, pupa şi lemnele unei galere. În apropierea lor, William Williams lucra aplecat, cu un ferăstrău în mână; lângă el, ucenicul său, un băieţandru cam de cincisprezece ani, cu pielea măslinie şi părul cârlionţat, se agita încercând să măsoare bucăţile de lemn.

Când, după o călătorie lipsită de peripeţii dinspre Marsilia, Thomas Marlowe îi arătase planul corăbiei sale, iar William Williams, marinar de cincisprezece ani şi tâmplar de şi mai mult timp, îşi dăduse imediat seama de potenţialul lui *Kingfisher.* Cineva cu mai puţină imaginaţie ar fi izbucnit în râs la vederea entuziasmului tânărului englez şi ar fi ignorat inspiraţia şi intuiţia acestuia, observându-i doar tinereţea şi lipsa de experienţă. Însă William nu fusese intrigat decât de

aurul cusut în tunica lui Thomas, şi asta doar o scurtă perioadă de timp, deoarece căile lui Dumnezeu erau misterioase şi inaccesibile omului de rând. Prima seară din Livorno, acum cinci luni, o petrecuseră într-o tavernă, aplecaţi deasupra planurilor corăbiei, iar de atunci William nu regretase nici măcar o clipă decizia luată. Construcţia navelor era singurul lucru la care se pricepea; dacă nu mai putea munci în ţara lui natală, atunci o va face în Italia, pentru unul dintre compatrioţii săi.

Progresul lucrărilor fusese lent; Thomas avusese nevoie de ceva timp ca să adune cei mai buni tâmplari, fierari, nu se pripise şi nu se mulţumise decât cu cei mai pricepuţi. William însuşi îşi găsise în Cristofano un ucenic tânăr, chiar dacă uneori puţin obositor. Flăcăul avea defecte pe care le puteai întâlni la oricine de vârsta lui: prea multă energie, chef de vorbă excesiv şi imposibilitatea de a se concentra asupra lucrului, atunci când în preajmă se afla o femeie frumoasă. Tânărul era însă talentat, inteligent şi nu se temea de munca grea.

Îndreptându-şi spatele, William scuipă în palme în aşteptarea lui Thomas care se îndrepta spre el, croindu-şi drum prin mulţime.

— *Aprilie,* zise pilotul scoţându-şi pălăria şi dând cu ea de pământ. La naiba, *aprilie…*

— Aha. William Williams aruncă încă o mână de cărbuni în vasul cu jăratic; în ciuda cerului albastru şi a soarelui strălucitor, aerul era încă rece. Cristofano rânji, dar o lovitură bine ţintită a lui William îl făcu să-şi continue măsuratul.

Ochii lui Thomas, de culoarea mării vara, străluceau furioşi.

— I-am spus: cum poţi construi o corabie fară lemn? zise scoţând rotocoale de aburi. Pentru numele lui Dumnezeu, se presupune că omul este un bun negustor.

— Sunt şi alţi negustori de lemn, rosti William cu îndoială, privind către Thomas; îi cunoştea foarte bine tendinţa către perfecţiune şi răbdarea tot mai scurtă din ultima vreme. Ce a spus?

— Mi-a zis, şi Thomas îşi schimonosi vocea imitându-l, că nu poate face copacii să crească, şuieră glasul celuilalt. Numai bunul Dumnezeu poate face asta, domnule Marlowe.

Thomas îşi aţinti privirea către William, aruncându-şi mâinile în sus exasperat:

— Iar eu am înjurat, el şi-a chemat servitorii…

— Şi te-au aruncat afară din casă, încheie tâmplarul calm.

Cristofano, un tânăr talentat, dar deloc înzestrat cu tact, chicoti amuzat. La marginea vasului cu jăratic se afla o sticlă de vin pusă la încălzit; Thomas o apucă cu mâinile acoperite de mănuşi, aşezându-se apoi pe un butoi din apropiere.

— Ceva de genul ăsta, recunoscu întristat. Oricum, omul nu-mi era de niciun ajutor.

Tâmplarul rămase tăcut şi se întoarse la tânărul mus şi la ferăstrău, lăsându-l pe Thomas să-şi înece amarul în vin. Avea foarte multă energie, dar foarte puţină răbdare. Cu toate acestea, avea dreptate; fără lemn nu puteai construi nimic, nici măcar o corabie aşa de simplă şi frumoasă precum *Kingfisher.*

Lipsa acestuia reprezenta o permanentă problemă aici, de altfel singura piedică întâlnită printre oportunităţile oferite de Livorno. Calculând o secţiune de stejar puternic, de Toscana, necesar unei bune corăbii comerciale şi verificând calculele făcute de Cristofano, William îşi dădea seama că neliniştea pilotului nu era deloc exagerată. Lipsa lemnului pentru nave stăruia în Toscana de mulţi ani. Un material mai puţin bun ar fi putut scufunda orice ambarcaţiune; navele înghiţeau foarte mult lemn. Chila, podeaua şi scheletul, alcătuit din mai mult de o sută de bucăţi, puteau avea fiecare o lăţime mai mare de un picior şi jumătate. Întârzierea

construcţiei însemna pierderea unor contracte valoroase, imposibilitatea de a îndeplini angajamentele, plăţi ineficiente şi oameni stând degeaba. Nu puteai împrumuta bani atunci când aveai o corabie doar pe jumătate construită. William Williams îşi dădea seama că, oricare ar fi fost sursa lor, Thomas nu avea suficienţi bani ca să acopere cheltuielile unor întârzieri neprevăzute.

Îl urmări ridicându-se în picioare, lăsând sticla la o parte, în vreme ce proasta sa dispoziţie dispărea la fel de repede cum apăruse.

— Ai dreptate, Will. Mai sunt şi alţi negustori de lemn, rosti pilotul ridicând pălăria de jos şi aşezându-şi-o pe pletele murdare, odihnindu-şi privirea pe una dintre bucăţile navei sale. Şi voi vorbi cu toţi, dacă va fi nevoie.

*

În luna decembrie, negustorul Jacopo Capriani, după multe întârzieri cauzate de sănătatea sa fragilă şi de starea deplorabilă a drumurilor, s-a întors în casa sa din Pisa. Călătoria sa începuse cu aproape nouă luni în urmă, o odisee bine planificată, făcută doar cu scopul de a-şi mări averea.

Domnul Capriani se ocupa cu negoţul cu pietre semipreţioase şi mărfuri scumpe – coral, chihlimbar, piele de antilopă şi podoabe de mătase provenite din sudul cald al Italiei. În Napoli cumpăra panglici, funde de mătase şi podoabe pentru gentilomii şi doamnele din Italia şi Franţa. Călătorea pentru patru sau cinci luni cu marfa încărcată în poveri duse de catâri, ce mergeau din Neapole în Marsilia, întorcându-se apoi la Pisa, aşezată convenabil la jumătatea distanţei. Cunoştea negustorii, factorii sau agenţii lor din fiecare oraş. Obişnuia să viziteze târgurile de mărfuri şi casele celor mai bogate familii, întinzându-şi marfa în faţa lor ca pe o hartă. Asta nu-l împiedica însă să se oprească şi în satele mici şi sărace. Câteva lire în schimbul unei funde nu aveau cum să-i strice; o monedă sau două în plus restabileau

balanţa contabilă.

Domnul Capriani avea o casă în Pisa şi alte proprietăţi, ceva mai mici, în Marsilia şi Napoli. Între aceste oraşe, stătea la hanurile şi hotelurile ce se iveau în drum. Popasurile nu presupuneau cele mai bune adăposturi, scopul călătoriei era de a face bani, nu de a-i cheltui, dar nici cele mai sărăcioase deoarece un negustor trebuia să prezinte încredere clienţilor. Deşi de o mărime potrivită, deloc ostentativă, calitate ce-i displăcea profund domnului Capriani, casa din Pisa era îndeajuns de spaţioasă ca să-i poată găzdui confortabil pe el şi angajaţii săi.

Era văduv. Soţia sa, de care abia îşi mai amintea, murise cu mulţi ani în urmă, la prima încercare de a aduce pe lume un copil. De atunci, Jacopo Capriani nu găsise niciun motiv să se recăsătorească, însă a profitat de plăcerile ocazionale oferite de curtezanele nu prea scumpe din Pisa. Totuşi, şi cu această parte a vieţii terminase de mult timp, trecuseră ani buni de când nu se mai culcase cu o femeie. Avea destui servitori care să-l hrănească, îmbrace şi să-l îngrijească în timpul ocazionalelor sale puseuri de febră, astfel încât nu mai trebuia să suporte flecăreala unei soţii în timpul cinei.

Bineînţeles că domnul Capriani nu călătorise singur. Alături de el călătoreau bucătarii, deoarece stomacul său era extrem de sensibil, şi slujnice, deoarece ajunsese la vârsta când un pat confortabil şi hainele bine aerisite erau foarte importante. În afara lor, mai erau trei funcţionari meniţi să-l ajute a ţine socoteala complicatelor sale tranzacţii comerciale.

În mod neobişnuit, unul dintre ei era o femeie, pe nume Serafina.

Thomas Marlowe sărbătorea într-una din tavernele din Livorno. Cele şase luni de când sosise în Italia fuseseră caracterizate de un progres lent, un amestec de frustrare şi fericire, ce s-ar fi putut dovedi obositoare pentru un om cu

mai puţină energie. În schimb, lui îi priise succesiunea rapidă de eşecuri şi triumfuri, lupta cu lipsa de imaginaţie şi angajament a celorlalţi, cu o fervoare înţeleasă doar de cei care, asemeni lui, se luptaseră din greu să ajungă undeva.

Distanţa mică ce-l despărţea de a-şi îndeplini visul îi dăduse încăpăţânarea şi, uneori, răbdarea de a trece peste nenumărate obstacole. Cea mai îngrijorătoare dintre probleme, lipsa lemnului, fusese rezolvată chiar astăzi, după ce petrecuse două săptămâni scotocind docurile şi străzile din Pisa şi Livorno. Iar acum, alături de William Williams, ucenicul acestuia, Cristofano şi câţiva angajaţi la construcţia lui *Kingfisher,* Thomas sărbătorea.

— Cel mai bun stejar din Toscana şi suficient încât să ne ajungă cel puţin până la primăvară, încheie triumfător, golind a treia halbă de bere.

Elegant îmbrăcat, într-o cămaşă de pânză şi ciorapi multicolori, Cristofano stătea pe o bancă şi striga de zor să i se umple halba. Rufus, fierarul scoţian cu un singur ochi şi tăcut din fire, scuipă pe podea.

— Şi preţul? întrebă William Williams, practic, ca de obicei.

Scuturând din cap, Thomas răspunse cu o strâmbătură:

— Binenţeles că prea mult. Având în vedere că jumătate din constructorii de corăbii din Italia caută cu disperare lemn, nici nu mă aşteptam la un chilipir. Nu am avut de ales, Will. Costă prea mult să ţii oamenii fară să muncească, continuă cu o voce atât de înceată, încât abia se putea auzi în gălăgia şi strigătele din tavernă.

Tăcuţi, amândoi luară o gură de bere. Era sărbătoare, iar taverna era plină. O ploaie rece, de toamnă, tulbura imaginea corăbiilor ancorate în port, în vreme ce mulţimea dinăuntru făcea încăperea să pară o adevărată saună.

— Moştenirea ta, începu William, iar Thomas zâmbi. Un termen convenabil, găsit acum câteva luni pentru a descrie

aurul dăruit cu mai mult de un an în urmă de mare şi resturile lui *Toby.*

Thomas, care băuse destul de mult ca să nu-i mai pese, răspunse uşor:

— Nu a mai rămas prea mult.

Începea să fie cuprins de o ameţeală plăcută, iar bucuria că găsise un nou furnizor de lemn încă nu-l părăsise. Abia acum îşi dădea seama că aurul nu reprezentase decât primul pas, restul reprezenta organizarea, norocul şi foarte multă muncă. Drumul parcurs de la naufragiul lui *Toby,* întâmplările de pe coasta barbară şi până la sosirea în Livorno din vara trecută, păreau acum lipsit de importanţă, doar un simplu mijloc şi nu scopul în sine. Ştia că de mâine va începe din nou să-şi facă griji în privinţa banilor, să ia toate măsurile ca nava lui să nu ajungă doar o altă carenă goală din docurile italiene.

— Voi începe să caut contracte, spuse Thomas privind paharul gol. Dar nu o voi vinde, Will. Voi reuşi să o păstrez, continuă amintindu-şi silueta subţire şi elegantă ce începea să capete formă. Când o vor vedea, negustorii vor sta la coadă să o angajeze, completă cu încrederea pe care numai cele patru halbe de bere i-ar fi putut-o da. O să vezi, de mâine voi începe să-i vizitez.

— Aşa e, zise William cu chipul luminat de un zâmbet larg. Dacă vei putea merge.

Thomas se ridicase în picioare, îndesându-şi pălăria pe cap.

— Chemarea naturii, îl lămuri, pronunţând cuvintele cu grijă. Se simţea nespus de mulţumit de el şi ştia că, abia după ce rezolvase problemele, îşi dăduse seama de gravitatea lor.

Zărise în casa negustorului de lemn o cameristă foarte frumuşică. Croindu-şi drum prin mulţime, cu pasul legănat, Thomas se gândi că i-ar putea face o vizită ceva mai târziu, în seara aceea. Constată că dusese o viaţă de călugăr de când

sosise în Livorno, de fapt, de când plecase din Africa de Nord. Admirase silueta elegantă a madonelor ce stăteau la ferestre, apoi îşi amintise de Faith Whitlock şi legendara gelozie a soţilor italieni. Nu-şi putuse permite compania curtezanelor şi nu dorea să cumpere vreuna din bolile purtate de târfele din port. Tocmai îşi amintea cu optimism părul blond al cameristei când cineva vărsă o carafa de vin pe cămaşa lui.

Thomas zări un chip subţire, arogant, o manta voluminoasă, neagră şi un cuţit ridicat în apropierea veşmântului său umed. Auzi blesteme franţuzeşti amestecate cu plângeri referitoare la propria neîndemânare. Vecinătatea cuţitului ce tremura uşor nu era deloc liniştitoare. Aflat într-o dispoziţie tolerantă în urma alcoolului şi a uşurării sarcinii îndeplinite, Thomas zâmbi împăciuitor, scuzându-se.

— Vă cer iertare. Desigur, a fost vina mea.

Îşi dădu seama că proprietarul cuţitului era chiar mai beat decât el; cuvintele sale au fost urmate de o scurtă pauză, în timpul căreia se pregăti să înşface cuţitul şi să-şi cheme tovarăşii. În cele din urmă, celălalt murmură:

— Ar trebui să te uiţi pe unde mergi.

Thomas dădu încet arma la o parte. Se simţea mărinimos, în absolută armonie cu lumea, astfel încât făcu o plecăciune şi zise:

— Permiteţi-mi să vă cumpăr o altă carafa de vin, drept răscumpărare a greşelii mele, domnule…

— De Coniques, răspunse străinul şovăitor.

Luând carafa din mâna străinului, în timp ce striga să fie reumplută, Thomas recunoscu numele. Însă abia afară, singur, respirând aerul rece, îşi dădu seama de unde îl cunoştea.

De la Serafina, fata pe care o însoţise din Africa de Nord până la Marsilia, drept serviciu făcut lui Kara Ali, medicul

reconvertit. În Marsilia, după ce furase o pâine din brutărie, aşezată pe un butoi de pe docuri, îi povestise despre familia ei. Vărul, agentul şi notarul. Acesta din urmă se numea Jehan de Coniques – bărbatul acela, beţivul agresiv de mai devreme, purta haine de notar.

De la despărţirea lor în Marsilia, Thomas se gândise rareori la Serafina Guardi – nu, de când *fusese concediat* de ea în Marsilia. Acum însă îşi aminti de ea şi, spre surprinderea sa, constată că ultima noapte, singura dată când o văzuse îmbrăcată în rochie, era încă destul de vie în mintea lui. În cea mai mare parte a călătoriei lor din Africa de Nord până în Franţa, rareori se gândise la ea ca la o femeie – în ochii lui fusese pe rând copilă, sclavă şi uneori chiar băiat de grajduri, însă, în seara dinaintea plecării lui spre Livorno, fata purtase o rochie închisă la culoare, sobră şi îşi aranjase părul scurt, astfel încât se simţise cuprins din nou de acelaşi puternic interes ca în corabia cu care plutiseră pe mare. În barcă o simţise lipită de el, fără nicio apărare, pe când în Marsilia părea că devenise dintr-o dată stăpână pe propria-i soartă, avertizându-l să stea departe. Înţelese mirat că atunci zărise în ochii ei negri şi enigmatici pasiune şi urma unei emoţii abia stăpânite.

Cu toate acestea, se bucurase că scăpase de ea. Întorcându-se şi aranjându-şi hainele lipicioase, mirosind a vin, Thomas recunoscu că incidentul cu pâinea îl şocase. Nu valoarea acesteia îl uluise – numai Dumnezeu ştia că el furase aur de sute de ori mai scump decât o franzelă –, ci nepăsarea şi sângele rece al Serafmei. Ca şi cum nu ar fi furat din necesitate, ci doar pentru că se ivise ocazia de a o face.

Aşadar domnul de Coniques. Thomas privi marea, ceaţa ce îngreuna corăbiile tot mai întunecate şi reflecţiile înceţoşate ale felinarelor. Dacă acela era domnul de Coniques al Serafmei, atunci îşi păstrase meseria, chiar dacă nu mai lucra pentru familia Guardi.

Cuprins de curiozitatea ce determină oamenii să treacă oceanul, pilotul englez se întoarse în tavernă.

Bărbatul era încă acolo, ghemuit într-un colţ al încăperii, cu carafa de vin cumpărată de Thomas alături.

— Jehan, spuse acesta, iar francezul ridică privirea.

Interlocutorul său se aşeză imediat pe bancă, ghicind că intuiţia nu-i jucase feste. Taverna era încă plină, oamenii se înghesuiau, iar fumul focului făcea aerul aproape de nerespirat. Cu toate acestea, colţul era destul de liniştit, păzit de două ziduri de cărămidă şi luminat de o singură lumânare, aflată pe masă. Thomas puse o nouă sticlă de vin între el şi domnul de Coniques; voia să-şi satisfacă curiozitatea şi să plece, se gândi. Individul dinaintea lui îi amintea de o insectă uriaşă cu pielea gri şi uscată.

— Îţi cunosc stăpânul, continuă. Pe Franco Guardi.

Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra francezului. Îşi putea da seama că Jehan de Coniques nu putea avea mai mult de treizeci şi ceva de ani, fiind poate cu zece ani mai vârstnic decât el. Chipul lui era însă marcat de amărăciune, riduri adânci săpau pielea în jurul ochilor şi a gurii. Thomas era cât pe ce să-i spună: „Am cunoscut-o pe fiica lui Franco Guardi acum câteva lunii", dar se opri.

— Franco a murit, răspunse notarul ridicând privirea. Compania îi aparţine lui Angelo acum.

Angelo, gândi Thomas străduindu-se să-şi amintească, era vărul nelegitim al Serafmei. Luară amândoi încă o gură de vin, probabil că francezul se înşela. Afacerea familiei nu aparţinea vărului fetei, deoarece afacerea nu mai exista. Ştia fiindcă îi spusese Serafina însăşi, atunci, pe docurile din Marsilia.

— Franco a murit? întrebă, prefăcându-se surprins. Avea o fiică, nu-i aşa?

Atenţia celuilalt se fixă pentru o clipă asupra lui. Ochii gri, care în lipsa alcoolului ar fi avut o privire limpede şi

pătrunzătoare, l-au aţintit studiindu-l atent.

— Şi fata a murit, zise Jehan de Coniques cu un glas răguşit. În acelaşi timp cu tatăl ei.

— Oh, exclamă Thomas umplând din nou paharele. Din cauza ciumei?

— Nu, a blestemaţilor de piraţi din Alger, replică notarul chicotind, după ce-şi şterse buzele cu mâneca.

Ştiu dintr-o dată că ceva nu era în regulă, că ceva nu fusese în regulă de la bun început, dar el nu-şi dăduse seama.

— Atunci, afacerea a fost vândută? spuse, stăpânindu-şi vocea.

— Nu. Iritat, Jehan de Coniques ridică paharul la gură. Am spus că *Angelo* o deţine. Angelo are tot.

Mâna lui Angelo se încleştă pe pahar.

Un fior de teamă străbătu spatele englezului, aşadar Serafina îl minţise în ziua aceea în Marsilia. Compania Guardi încă exista, ba chiar era o afacere înfloritoare, îşi spuse amintindu-şi casa aurită. Înainte de acea seară, fata îi spusese că totul îi aparţine, că ea era singura moştenitoare. Cu toate acestea, refuzase să urce treptele casei, îl minţise intenţionat şi spre mirarea lui, descoperirea îl înfuria.

— Fata a avut o doică, nu-i aşa? întrebă, încercând să afle mai multe. Marthe…

— Moartă. A murit chiar în ziua când a aflat că scumpa ei Serafina nu se va mai întoarce niciodată. Angelo e un ticălos al naibii de isteţ, continuă Jehan privind paharul gol.

Aşadar îl minţise din nou. *Mă duc să locuiesc cu doica mea,* îi zisese abia catadicsind să-l privească, ştiind că Marthe era moartă de mult. Uitându-se la notar, Thomas simţi că i se face pielea de găină. În cele din urmă îşi dădu seama ce era în neregulă. Serafina şi tatăl ei ar fi trebuit răscumpăraţi; cineva, de exemplu scumpul văr Angelo, ar fi trebuit să plătească pentru a-i elibera din captivitate. Dar nimeni nu o făcuse, ba chiar fata fusese lăsată şase ani pe coasta Africii

de Nord, în vreme ce tatăl ei murise în deşert, după spusele lui Kara Ali.

Zgomotul din tavernă începu să-l deranjeze pe Thomas a cărui minte funcţiona cu rapiditate. Deşi îşi irosise trei luni din viaţă cu fata aceea, abia acum îşi dădea seama că înţelesese doar o parte infimă din ceea ce punea ea la cale. Serafina îl minţise; nu rămăsese în Marsilia alături de doica ei, iar compania Guardi încă mai exista. Nu făcuse decât să-i spună ceea ce el ar fi dorit să audă şi Thomas o crezuse. Îi aruncase o momeală, iar el, ca un peşte idiot, o înhăţase. Oscilând între furie şi ameţeala alcoolului, întrebă:

— Fiica lui Franco de ce călătorea? Nu ar fi trebuit să rămână acasă?

Notarul se foi uşor în scaun:

— Serafina urma să se mărite. Călătorea spre Italia ca să se logodească cu Michele Corsini. Franco Guardi cumpăra mătase de la atelierele acestuia.

Jehan de Coniques aproape că se ghemuise în scaun, cu ochii pe jumătate închişi. Înconjurat ca într-un puzzle, de piese diferite, Thomas se străduia să le îmbine, încercând să le descopere înţelesul. Aceeaşi intuiţie care îl avertiza înaintea unei furtuni, îi spunea acum că Serafina îl minţise şi că nimic nu era aşa cum crezuse. Aşadar Serafina călătorea dinspre Franţa spre Italia ca să se logodească. O copilă de nouă sau zece ani ce traversa marea pentru a deveni logodnica unui oarecare bogătaş din Toscana. Cât de nimerită a fost pentru vărul Angelo capturarea vasului lui Guardi de către piraţi…

Prea nimerită. Un alt gând îl străbătu cu răceala unui val de gheaţă.

— Aşadar, nava piraţilor a capturat ambarcaţiunea înainte de logodna fiicei lui Franco? întrebă precaut.

— Da, înainte, repetă notarul cu chipul acoperit de umbre aruncate de lumânarea ce ardea pe masă. Ţi-am spus că e un

ticălos inteligent…

Thomas încercă să-şi controleze răsuflarea. Ochii lui Jehan de Coniques aveau o privire cumplită, zâmbetul era rece, iar dinţii rânjiţi ca ai unui animal de pradă. I se păru că notarul arăta ca şi când Moartea îl vizitase prematur, smulgându-i pielea feţei şi lăsând în urmă doar craniul.

— Cine eşti? întrebă dintr-o dată francezul, cu o sclipire de bănuială în ochii înceţoşaţi. Şi tu eşti un ticălos la fel de inteligent?

Scuturând din cap, Thomas îşi spuse că nu se simţea deloc inteligent, ci doar păcălit:

— Sunt doar un marinar, zise ridicând apoi carafa de vin în dreptul buzelor ce începuseră să tremure, spre marea lui mirare.

— Era o căţea arogantă, adăugă notarul pe neaşteptate. Chicoti din nou, ridicând privirea către Thomas. Se credea mai bună decât oricare dintre noi, restul. Bănuiesc că după câteva nopţi în serai şi-a dat seama la ce era de fapt bună.

Capul pilotului se ridică. Ochii lui Jehan de Coniques râdeau amuzaţi. Se simţea copleşit de o greaţă aproape fizică, stârnită de apariţia notarului şi de pânza de minciuni şi înşelătorie în care se lăsase prins de Kara Ali.

Dându-şi seama că îşi pierdea stăpânirea de sine, Thomas se ridică, salutându-şi interlocutorul cu o mişcare a capului. Nu-şi reluă locul lângă tovarăşii lui, ci ieşi, preferind să inspire aerul rece şi umed al docurilor.

Şirurile regulate ale cifrelor din registru reprezentau un refugiu, o alinare a suferinţei. Singură, într-o noapte, în biroul casei din Pisa a lui Jacopo Capriani, Serafina însemnă ultimul număr, apoi presără nisip pe foaie.

O dată cerneala uscată, închise caietul, apoi se duse să tragă perdelele. Oprindu-se o clipă în faţa ferestrelor, Serafina admiră tumul din Pisa; ochii îi întâlniră după aceea propria imagine reflectată de sticla întunecată. Din cauza

grosimii şi a defectelor oglinzii, amândouă păreau uşor neclare; cu toate acestea distingea părul negru, strălucitor de sub bonetă şi rochia gri ce-i scotea în evidenţă silueta mică, dar unduitoare.

Acum nu mai era sclavă sau băiat de grajduri. După o vară petrecută în călătorii, pielea îi devenise uniform măslinie, ochii îi rămăseseră însă la fel de enigmatici, imposibil de descifrat. Nimeni nu o privea aşa cum o făcuse Angelo. Cândva pierduse totul şi acum nu avea de gând să permită nimănui să-i ia ceea ce reuşise să apuce. Nici măcar nu le va permite să se apropie îndeajuns ca să poată încerca.

Mai întâi lucrase ca servitoare în casa domnului Capriani, angajându-se în timpul unui târg, vara trecută. După ce lucrase în casa lui Kara Ali mulţi ani, munca de aici i se părea destul de uşoară; amintindu-şi însă de medic, curând după aceea făcu în aşa fel încât negustorul să afle de cunoştinţele ei bogate. Îi scrisese câteva scrisori atunci când unul dintre funcţionari se îmbolnăvise. Acesta făcuse câteva greşeli pe care Serafina, cu inocenţă, i le dezvăluise stăpânului ei; în scurt timp nu mai lucra la bucătărie, ci în birou. Şi faptul că ştia limbi străine îi fusese de ajutor. În faţa celor din casă trecea drept franţuzoaică, dar cunoştinţele de latină, italiană şi arabă îi asiguraseră o viaţă mult mai confortabilă decât s-ar fi aşteptat. Există anumite lucruri pe care nimeni nu ţi le putea lua vreodată, oricât de norocos ar fi fost.

Numai norocul orb fusese acela ce îi oferise lui Angelo un viitor strălucit, furându-l în schimb pe al ei. Vărul ei fusese întotdeauna un oportunist. Norocul o plasase pe *Gabrielle* în mâinile piraţilor. Când primise cererea de recompensă, Angelo probabil că deţinea controlul întregii companii de câteva luni de zile. Un astfel de lucru îi plăcea la nebunie, poate descoperise chiar că existau anumite lucruri pe care le putea face mai bine decât Franco Guardi. Mai târziu, soarta îi oferise ocazia de a continua să fie întotdeauna proprietarul

companiei, nu trebuia decât să se asigure că Franco şi fiica lui nu se vor întoarce din Africa de Nord. La cererea de răscumpărare a piraţilor, probabil răspunsese simplu: „Nu, omorâţi-i”, trimiţând apoi bani ca să se asigure că cererea îi fusese îndeplinită. Oricui l-ar fi întrebat, Angelo ar fi răspuns că Franco şi Serafina Guardi fuseseră ucişi de păgâni sau că muriseră de febră în Alger. Uneori i se părea că-i înţelege acţiunile sau chiar că-i plânge de milă. Şi ea ar fi profitat de orice ocazie pe care soarta i-ar fi oferit-o, numai că soarta nu fusese la fel de generoasă cu ea.

Se bucurase să plece din Marsilia vara trecută şi să se îndrepte spre ţara unde dorise să ajungă cu opt ani în urmă. Serafina se gândea acum la trecut aproape cu detaşare, fară resentimente sau amărăciune, iar la viitor deloc, la fel ca în Alger. Viitorul era mort pentru ea, îi aparţinea lui Angelo şi casei aurite. Ea nu făcea parte din el.

Căminul ei era acum alături de domnul Capriani şi contabilii săi. Alături de ea, lucrau alţi doi funcţionari: Bastien şi Amadeo. Cel din urmă s-ar fi dovedit destul de bun dacă nu s-ar fi preocupat atât de mult de propria-i înfăţişare şi de servitoarele din casă, iar Bastien falsifica numerele şi îşi însuşea restul. Atunci când lucrase în bucătărie, cei doi arătaseră un oarecare interes faţă de ea; acum însă reprezenta o raritate faţă de care era înţelept să te comporţi cu prudenţă. O femeie-contabil era o dovadă că domnul Capriani începuse să se senilizeze. În birou, Bastien şi Amadeo aruncau săgeţi de hârtie şi glumeau pe seama angajatorului lor, în vreme ce Serafina calcula.

Constatase cu un oarecare amuzament că urmele copilăriei nu o părăsiseră întru totul. Singura pasiune pe care o mai simţea în ultima vreme se ivea doar atunci când privea registrele de socoteli ale domnului Capriani. Munca în van şi imposibilitatea de a transforma un trai decent într-unul luxos.

Pentru asta era de părere că domnul Capriani ar fi trebuit mai întâi să-şi cumpere o ambarcaţiune. Trăgând încet draperiile, Serafina îşi aminti de pilotul englez schiţând silueta unui vas cu degetul muiat în bere. Călătoriile lui Jacopo Capriani în spatele calului, cu mărfurile după el, erau obositoare, ineficiente şi păguboase. O navă bine echipată ar fi putut străbate acelaşi drum în doar jumătate din timp. Fără a mai vorbi de mărfurile negustorului! Domnul Capriani cunoştea fiecare familie şi fiecare comerciant din Marsilia până la Neapole. Ar fi putut vinde condimente, argint, mătase… în schimb, oferea podoabe. Din nou îi reveni în urechi glasul încărcat de sarcasm al englezului. Kingfisher *nu va transporta căciuli de lână şi ciorapi de damă.* Jacopo Capriani prefera să cumpere cocarde de mătase şi cercei de chihlimbar.

După ce ieşi din birou, cu registrele în braţe, Serafina îl găsi pe negustor în camera sa de studiu, în faţa unei mese încărcate de panglici şi aţe. Deşi era o noapte rece, lumânările nu fuseseră încă aprinse, iar focul din cămin abia ardea. Negustorul purta un halat gros de catifea şi o mantie tivită cu lână. După ce făcu o plecăciune, fata aşeză registrele pe masă.

Una din flăcări străluci în grămada de mătase, satin şi catifea de lângă volume, conferind materialelor modele aurite, nespus de frumoase. Panglicile păreau singurul lucru seducător, aproape imoral în aerul mohorât al camerei.

Domnul Capriani citea registrele cu ochii mijiţi, ţinându-le departe pentru a vedea mai bine.

— Pare satisfăcător, madonna, zise întorcând încet paginile.

Acesta era îndemnul Serafmei de a se retrage, după ce-şi îndeplinise sarcinile din acea zi. Însă fata descoperi că ceea ce era satisfăcător pentru domnul Capriani nu era deloc aşa în ochii ei. Dintr-o dată se întrebă dacă şi Angelo simţise

acelaşi lucru vreodată, privindu-l pe tatăl ei? Deşi panglicile de pe masă nu-i aparţineau, asta nu însemna că nu le preţuia, astfel încât în clipa următoare se auzi spunând:

— Aţi putea cere mai mult pentru panglicile purpurii decât pentru cele roşii. Asta ar însemna un profit de o mie de lire pe an.

— Le-am cumpărat la acelaşi preţ din Neapole, răspunse domnul Capriani fără a o privi. Între timp, scoase o batistă şi îşi ştergea nasul. De ce să cer mai mult pe acelea?

— Deoarece arată mai bine, replică Serafina încercând să alunge sentimentul de a fi fost înfrântă. Trase o panglică purpurie şi una roşie de pe masă, prinzându-le de încheietura mâinii. Negustorul îi aruncă o privire scurtă.

— Amândouă sunt roşii. Purpuriu, roşu aprins, ce mai contează? Dacă le cer mai mult pentru prima, doamnele o vor cumpăra doar pe cealaltă.

Nu era simplu la minte, gândi Serafina, însă nu avea imaginaţie.

— Priviţi, îl îndemnă.

Îşi desfăcu boneta şi lăsă părul să-i cadă pe umeri, trecând panglica purpurie într-o parte a şuviţelor, iar pe cea roşie în cealaltă. Se apropie apoi de foc, astfel încât negustorul să poată vedea mai bine. Era târziu. În cameră nu se auzeau decât scânteile slabe din cămin şi foşnetul hainei domnului Capriani care se întoarse spre ea. Rămase nemişcată în vreme ce acesta se plimba în jurul ei, analizând efectele materialului în părul ei negru. Simţi degetele lui atingându-i capul, însă nu se mişcă. La fel ca în târgul din Alger, bărbatul de lângă ea încerca să-şi dea seama de cât valora.

— Cea purpurie este mai frumoasă, nu-i aşa? întrebă.

— Într-adevăr, madonna, răspunse domnul Capriani cu o mişcare a capului. Imediat după aceea, Jacopo Capriani luă o pană şi începu să schimbe cifrele din registrele de socoteli.

Lipsa banilor şi, cea mai presantă, a materialelor, îl forţă

pe Thomas în luna februarie să parcurgă douăsprezece mile la nord de Livorno, către Pisa. Îl luase cu el pe ucenicul Cristofano; cunoştea destul de bine limba italiană, dar se întâmpla de multe ori să nu reuşească a se face înţeles. Băiatul, născut chiar în Pisa, cunoştea numele şi ocupaţia fiecărui locuitor al oraşului. Deşi nu împlinise şaisprezece ani, ştia cele mai bune taverne, cele mai talentate curtezane. Thomas decise să rezerve astfel de lucruri pentru atunci când vor avea motive de sărbătoare.

Vremea se dovedise nespus de urâtă, oscilând între lapoviţă şi ninsoare, un cadra extrem de potrivit concluziei la care ajunsese: trebuia să se angajeze un an sau doi să transporte diferite mărunţişuri pe coasta Mediteranei ca să termine construcţia vasului.

În Pisa, Thomas evită palatele luxoase din Amo, fiind de părere că acolo se putea intra doar dacă aveai o scrisoare de recomandare. Avea nevoie de un negustor ce voia să se îmbogăţească, nu de unul deja înstărit. Găsi o mulţime de comercianţi, însă cu toţii o adunătură de zgârciţi, pentru care câteva pence în plus la o bucată de pânză constituiau un adevărat chilipir, iar drumul până la Lucca, o aventură. Thomas avea îndeajuns de mulţi bani ca să continue construirea vasului – nevoile lui personale erau destul de restrânse şi cumpărase mare parte din materialele necesare vasului – însă ştia că trebuia să-i găsească un patron înainte de a îl lansa la apă. Echiparea presupunea anumite cheltuieli şi nu puteai face comerţ cu buzunarele goale.

Ploaia rece se scurgea de pe marginea pălăriei pe ceafa lui Thomas. Deşi vremea îi amintea de Londra în luna martie, trebuia doar să ridice privirea către faţadele graţioase ale caselor şi către siluetele feminine întunecate din spatele ferestrelor pentru a-şi da seama că era la mii de mile depărtare. Oraşul părea vopsit în întregime într-un portocaliu pe care cerul de iarnă îl făcea să pară gri.

Cristofano începuse să se plângă de foame, iar Thomas îl pocni peste urechi, îndreptându-se către următoarea casă de negustor.

Au fost lăsaţi să aştepte un sfert de oră în holul rece, în timp ce podeaua se umplea de apa scursă de pe ţigle. Plictisit, Cristofano se aşezase pe un scrin sculptat, desenând cu degetul pe o fereastră aburită din apropiere. Focul nu fusese aprins în cămin, iar când respira lui Thomas îi ieşeau aburi pe nări şi pe gură. Casa era considerabil de mare, cu tencuială de culoarea muştarului, asemeni celorlalte din Pisa, părând însă ceva mai neîngrijită decât restul. Covoarele întinse în hol nu prea erau curate şi praful se aduna în colţurile scărilor. Ca răspuns la întrebarea lui Thomas, Cristofano spuse că domnul Capriani era bătrân şi necăsătorit. Înseamnă că în casă nu exista nicio femeie care să verifice munca servitorilor şi să înveselească atmosfera mohorâtă. Nefiind prea optimist, Thomas căscă plictisit şi se sprijini de un perete.

Aproape că închisese ochii în clipa când o zări. Prinse cu coada ochiului silueta micuţă, subţire a unei fete în gri, cu braţele pline de registre. La început o urmări doar să vadă dacă era frumoasă, dar după aceea realiză că o cunoştea.

Serafina. Thomas se ridicase în picioare, gata să traverseze holul, când majordomul îl anunţă că domnul Capriani era gata de a-l primi. Înainte de a-l urma pe servitor de-a lungul coridoarelor întunecate, avu doar timp să-şi fixeze privirea asupra chipului ei în formă de inimă şi să o audă spunând:

— Nu te va ajuta, să ştii. Călătoreşte singur. Cu *măgari.*

Enervant, fata avusese dreptate. Dacă exista vreun negustor ce avea într-adevăr nevoie de o ambarcaţiune, atunci acela era Jacopo Capriani. Cu toate acestea, după cum afirmase şi Serafina, domnul Capriani prefera măgarii.

Cristofano rămăsese în hol, uitând cu totul de foame.

Fusese cât pe ce să-l pocnească din nou peste urechi când tânărul se ridicase în picioare, ţinându-se după fată ca un căţel.

Domnul Capriani îl primi în camera de studiu de la etaj. Căminul nu era prea bun şi draperiile erau pline de fum. Încăperea mobilată sărac era totuşi răcoroasă în ciuda focului. Asemeni casei, şi stăpânul acesteia părea într-o avansată stare de decădere. Salutându-l, Thomas observă că domnul Capriani trebuie să fi avut mult peste şaizeci de ani; era înalt, slab, cu părul ce cădea în şuviţe transparente de sub bonetă. Roba neagră din catifea părea prea mare, iar pielea galbenă începuse să se întindă peste oasele feţei.

— Domnul Marlowe, salută acesta cu o mişcare a capului, aşezat la un birou mare, inestetic. Cu ce vă pot ajuta?

Thomas începu să povestească, aşa cum o mai făcuse de câteva ori în aceeaşi zi, despre *Kingfisher* şi despre minunata ocazie pe care i-o oferea norocosului domn Capriani. Însă nu era la fel de convingător ca de obicei, deoarece în minte îi revenea imaginea Serafmei îmbrăcată în gri, cu braţele pline de registre. Arăta la fel ca ultima oară când o văzuse în Marsilia: purtând un veşmânt sobru, cu părul pieptănat cu o cărare pe mijloc şi dat după urechi. Chiar şi expresia chipului şi tonul glasului fuseseră aceleaşi – părea sigură, detaşată, mulţumită, vorbind atât cât era necesar şi limitându-se doar la o minimă politeţe. Deşi nu se aşteptase să fie întâmpinat cu sărutări pe obraji, îl supăra faptul că nici măcar nu-i zâmbise. O clipă se întrebă oare cum ajunsese aici.

— … sunt atât de multe probleme cu navigaţia, domnule Marlowe. Furtuni, piraţi, drumul pe uscat mi se pare mai sigur.

Încercând să-şi stăpânească starea de iritare, Thomas îşi reluă discursul, explicându-i că vasul va fi bine apărat împotriva atacurilor piraţilor, că va putea naviga în orice anotimp şi că putea face mai multe călătorii în acelaşi timp

în care un negustor şi catârii săi parcurgea un singur drum. Însă domnul Capriani ridicase deja pana şi îşi reluase scrisul. Ar fi vrut să-l zguduie, să-l facă să vadă faptul că îşi putea dubla profiturile într-un an dacă ar fi folosit *Kingfisher.*

— Şi nu cred în noţiunea de a da bani în avans pe proiecte ce ar putea să nu se finalizeze niciodată, domnule Marlowe, continuă negustorul cu un zâmbet uşor. Niciodată nu am procedat astfel. Thomas simţi încă o dată în aceeaşi zi gustul înfrângerii, făcu o plecăciune stângace şi părăsi încăperea trântindu-şi pălăria pe cap.

Pe scări trecu pe lângă Serafina, care încerca să scape de insistentul Cristofano. Fără a-i spune niciun cuvânt, îl privi pe Thomas de parcă ar fi fost un străin. Nici măcar atât – ca şi cum ar fi fost un servitor, cândva angajat şi ale cărui servicii nu mai erau acum folositoare. Simţind privirea ei uşor batjocoritoare, sângele începu să-i curgă mai repede prin vene şi se auzi spunând:

— Am întâlnit un vechi prieten al tău, Jehan de Coniques. Dacă vrei să ştii ce mi-a spus, mă găseşti la taverna Via di Santa Caterina. Făcând apoi semn ucenicului să-l urmeze, Thomas părăsi casa negustorului.

Taverna era pe jumătate goală; vremea urâtă îi ţinea pe majoritatea locuitorilor în case. După ce petrecuse douăsprezece ore plimbându-se pe străzi, Thomas se despărţi bucuros de Cristofano şi urcă în camera lui să se schimbe.

Aproape că uitase de Serafina. Dar nu întru totul – imaginea ei îi stăruise în minte pe parcursul întregii zile. Imediat ce rostise acele cuvinte, regretase că îi spusese despre Jehan de Coniques; de atunci, pe măsură ce trecea timpul, reuşise să se convingă că fata nu-i va onora invitaţia.

Cu toate acestea, se înşelase. O văzu imediat ce deschise uşa, aşezată pe un scaun în apropierea căminului din camera sa, cu ochii aţintiţi pe peretele dinaintea ei.

Se ridică în picioare când intră Thomas.

— Sper că mă vei ierta, domnule Marlowe. Hangiul mi-a spus că pot aştepta aici. Am rugat-o pe cameristă să facă focul.

Purta aceeaşi rochie gri cu care o văzuse de dimineaţă. Culoarea sobră şi gulerul simplu, alb accentuau culoarea ochilor şi a părului ei, aruncând umbre asupra tenului. Părea extrem de tânără, iar tivul rochiei şi capul ude de ploaie o făceau să arate la fel de lipsită de apărare ca atunci, în timpul furtunii.

Thomas îşi scoase haina şi pălăria, aruncându-le pe un scrin din apropiere.

— Stai jos. Ai mâncat? o întrebă.

Reluându-şi locul, Serafina dădu aprobator din cap, însă neconvingător. Nici lui nu prea îi era foame, nu-şi dorea decât să bea şi să alunge sentimentul neplăcut lăsat de ziua ce tocmai trecuse. Deschizând uşa, Thomas strigă să i se aducă o sticlă de vin.

Cum hainele îi erau şi ele ude leoarcă, îşi scoase tunica, atârnând-o de spătarul unui scaun, apoi se apropie de cămin pentru a-şi usca pantalonii şi cămaşa. O auzi spunând:

— Ţi-ai găsit un patron, domnule Marlowe?

Scutură din cap. Servitorul sosi în cele din urmă cu o sticlă de vin şi două pahare.

— Se pare că negustorii din Pisa fie au deja destule vase, fie preferă catârii, asemeni stăpânului tău. Ambarcaţiunile lor sunt mici, fragile şi slab armate, dar par a fi mulţumiţi de ele.

Turnă vinul şi îi oferi Serafmei un pahar, însă fata refuză.

Căldura trezită de vin nu era o recompensă prea însemnată pentru ziua petrecută bătând străzile oraşului, fară folos.

— Când te-am lăsat în Marsilia, mi-ai spus că vei locui cu doica ta, Marthe, zise Thomas. Cu toate acestea, te găsesc în

Pisa, în serviciul domnului Capriani.

Serafina rămase neclintită.

— Marthe a murit.

— Ştiu, mi-a spus notarul. A murit cu ani în urmă, când tu erai în Alger, continuă trecându-şi degetele prin păr şi vărsând câteva picături de apă pe podea. De ce m-ai minţit?

Serafina dădu din umeri.

— Ţi-am spus ce voiai să auzi. Făcuseşi ceea ce te rugase Kara Ali.

Iluzia fetei lipsite de apărare dispăruse, iar în locul ei îşi făcuse apariţia aroganţa bine cunoscută. Thomas se simţi cuprins de o furie inexplicabilă. În încăperea mică şi aglomerată, apropierea ei îl tulbura, iritându-l şi mai mult.

— Ceea ce el mă *rugase*... Spui asta de parcă ticălosul mi-a cerut să-i însoţesc fosta sclavă până în Marsilia. Dar lucrurile nu au stat chiar astfel, nu-i aşa, Serafina? A existat un uşor şantaj, urmat de o concediere rapidă din partea ta când nu mai aveai nevoie de mine.

Serafina ridică privirea spre el, o jumătate a chipului fiindu-i scăldată în lumina aurie a focului.

— Voiai să pleci din Marsilia. Te-am lăsat să pleci. Ce ai fi preferat, domnule Marlowe?

Să fi avut *încredere* în mine, se gândi fară a spune.

— Să fi fost sinceră, zise.

— Un lucru într-adevăr rar întâlnit, domnule Marlowe, replică ea aproape zâmbind.

Şuierând exasperat, Thomas îşi umplu din nou paharul.

— Erai responsabilitatea mea.

— Doar până când ajungeam în Marsilia, acesta era aranjamentul. În afară de asta, nu am venit aici să discutăm despre trecut. Domnule Marlowe, mi-ai spus că l-ai întâlnit pe domnul de Coniques.

În timp ce lua o gură de vin, englezul observă licărirea de interes, imediat ascunsă.

— L-am întâlnit întâmplător într-o tavernă din Livorno, acum câteva luni. Îmi imaginez că domnul de Coniques petrece o grămadă de timp în astfel de localuri. În Livorno îmi construiesc vasul.

— *Kingfisher,* spuse Serafina dând din cap

Thomas fu dintr-o dată cuprins de dorinţa de a-i trezi o oarecare reacţie. Fata părea a fi stăpâna locului, nemişcată şi rece ca o sculptură, cu un zâmbet în colţul buzelor roşii.

— Domnul de Coniques era extrem de beat şi deloc atent la ceea ce spunea, continuă sprijinindu-se de perete cu privirea aţintită asupra ei. Mi-a spus câteva lucruri extrem de interesante. M-ai minţit de două ori, nu-i aşa, Serafina? în legătură cu Marthe şi cu compania Guardi. Încă mai există, nu? De fapt, familia se descurcă destul de bine, numai că acum au alţi stăpâni.

— Angelo, o auzi şoptind.

— Într-adevăr. Domnul de Coniques lucrează acum pentru Angelo. Eu, dacă aş fi fost în locul acestuia, m-aş fi asigurat că o mână de piraţi scapă şi de domnul de Coniques. De fapt, mă mir că nu a fost trimis pe aceeaşi galeră cu voi.

Efectul vorbelor sale îl luă prin surprindere. Thomas văzu cum ochii fetei devin din ce în ce mai mari, iar pielea albă ca varul. Recăpătându-şi însă imediat stăpânirea de sine, Serafina spuse:

— Trebuia să rămână în Marsilia pentru a-l ajuta pe Angelo să conducă afacerea în lipsa tatălui meu. Tata nu avea niciun motiv să-l ia în Italia.

— Nu tatăl tău, sublinie Thomas. Ci *Angelo.* Notarul acela reprezintă un pericol pentru el.

Fata îl privea fară nicio expresie:

— Nu ar fi putut, o auzi rostind incoerent. Angelo nu a…

Existau şi alte minciuni, alte lucruri ce uitaseră a fi dezvăluite. Thomas avusese timp să se gândească la asta întreaga după-amiază, cât aşteptase în anticamere şi bătuse

la uşi neprimitoare.

— Să nu pierdem timpul vorbind despre prea puţin plăcutul domn de Coniques, zise el cu cruzime. Spune-mi câte ceva şi despre ceilalţi membri ai încântătoarei tale familii. De exemplu, tatăl tău. Când a murit? Şi cum?

Ţinta întrebărilor sale nu era deloc greu de întrezărit.

— Tata a murit în deşert, în Alger, imediat după ce am fost luaţi prizonieri, răspunse Serafina, aranjându-şi părul umed.

— De ciumă? întrebă Thomas cu inocenţă. De febră? Sau în urma torturilor?

Ochii ei se închiseră o clipă, şi-şi plecă fruntea. Se ridică acoperindu-şi faţa cu mâinile şi se întoarse cu spatele la el. Aproape că se simţea ruşinat de comportamentul lui.

— Ştiai, nu-i aşa? întrebă încet. Înainte de a veni la Marsilia. Ştiai că tatăl tău a fost ucis de rudele sale. Tocmai de aceea nu ai alergat ciocănind la uşa casei şi nu ai spus nimănui că trăieşti. Chiar, cum ai reuşit să rămâi în viaţă? De ce piraţii nu te-au ucis şi pe tine?

Urmări cum mâinile îi alunecau ps lângă trup şi o auzi răspunzând slab:

— Aveau de gând să o facă, dar stăpânul meu m-a apărat.

— *Dumnezeule!* Căldura focului transformase aerul din cameră într-un abur cald şi irespirabil. Aşezându-şi paharul pe masă, Thomas deschise o fereastră, inspirând adânc răcoarea de afară.

— Nu ţi-am spus deoarece nu era nevoie să ştii toate astea, se auzi glasul din spatele său. Ce s-a întâmplat în trecut nu te priveşte, domnule Marlowe.

Era o căţea arogantă, spusese notarul şi avusese dreptate. Simţea că obrajii îi deveniseră roşii de furie, iar cămaşa era udă pe spate.

— Aşadar, tatăl tău şi-a semnat propria condamnare la moarte în clipa când i-a lăsat compania lui Angelo, zise întorcându-se spre Serafina.

— Nu, replică fata. Îşi recăpătase sângele rece, iar vocea răsuna ceva mai puternic. Niciodată. Tata nu i-ar fi lăsat niciodată compania lui Angelo. Era un copil nelegitim, totul mi-a fost lăsat mie şi soţului meu, apoi copiilor noştri. Tocmai de aceea urma să mă mărit – pentru a-i oferi tatălui meu un moştenitor. În Marsilia însă, brutarul mi-a spus că Angelo *moştenise* compania.

Ceea ce explica supravieţuirea notarului. Un parteneriat diabolic: unul care să rescrie testamentul lui Franco Guardi, iar celălalt gata de a face aranjamentele necesare, ca de exemplu apariţia la timp a navei de piraţi. Thomas îşi închipui cum trebuie să fi arătat Serafina în acele vremuri, doar o copilă ce pleca într-o altă ţară pentru a se căsători cu un străin.

— Totuşi mi se pare puţin riscant, zise. Tatăl tău paria pe supravieţuirea ta, pe siguranţa ta. Abia peste mulţi ani urma să ai copii.

— Tatăl meu nu era bătrân, domnule Marlowe, răspunse ea privindu-l cu nişte ochi aproape negri. Abia împlinise patruzeci de ani, probabil îşi imagina că va trăi mereu. Aşa cum se întâmplă cu fiecare dintre noi.

În tăcerea ce cuprinsese încăperea nu se mai auzea decât pocnetul lemnelor din cămin şi zgomotul tavernei de dedesubt.

— Ar fi trebuit să ai încredere în mine, spuse Thomas într-un târziu. Ştia că Serafina avea dreptate, că nimic din toate acestea nu-l privea, dar nu-şi putea înăbuşi sentimentul de amărăciune ce-l copleşise. Ar fi trebuit să-mi spui adevărul, Serafina. Nu te-ai gândit că poate ne puneai pe amândoi în pericol?

— În pericol? repetă ea cu o privire dispreţuitoare. Domnule Marlowe, am încetat să mai exist acum opt ani. Cum aş fi putut fi în pericol?

Thomas îşi aşează paharul pe masă.

— Cineva te-ar fi putut recunoaşte, zise, străduindu-se să-şi stăpânească iritarea. Nu crezi că cel care ţi-a aranjat moartea o dată, ar putea să o facă din nou?

În faţa lui, cu trupul încordat, Serafina tremură, scuturată de un fior de teamă.

— Angelo nu a *aranjat* ceea ce s-a întâmplat, îl contrazise cu un glas sugrumat, ca şi cum nu ar mai fi putut respira. A avut doar noroc. Ne-am aflat cu toţii la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, iar el s-a folosit de asta. Întotdeauna a fost un oportunist.

Thomas îşi dădu acum seama că Serafina nu înţelesese nimic, deşi poate ghicise de mult implicarea lui Angelo în capturarea ei şi moartea tatălui său.

— Nu a fost norocos, răspunse liniştit. A fost inteligent. Asta mi-a spus şi notarul tău cel loial. *Angelo este un ticălos inteligent.*

Serafina îşi scutură capul, cu privirea înceţoşată. Ba nu, îşi spuse furios: înţelegea, dar nu voia să accepte adevărul, în mod conştient sau inconştient, fata refuza să admită ceea ce bunul-simţ ar fi trebuit să-i spună cu mult timp în urmă. Dintr-o dată îşi dădu seama de ce nu voia să recunoască adevărul; faptul îl făcu să se simtă fizic rău. O făptură atât de raţională şi practică, avea totuşi punctul ei slab, obsesia ei iraţională.

— Ce aveai de gând să faci? o întrebă şoptind, cu ochii fixaţi asupra chipului ei mic şi furios şi asupra pumnilor încleştaţi. Să intri în casă şi să spui *M-am întors,* sperând că totul va fi la fel ca înainte?

Din expresia ei înţelese că exact acesta fusese planul şi fu cât pe ce să izbucnească în râs. O judecase greşit, considerând-o o femeie rece, fără suflet; nu era deloc aşa – Serafina avea şi ea pasiuni iraţionale.

— Atunci când ai văzut casa şi când ai vorbit cu acel blestemat de brutar, ţi-ai dat seama că lucrurile se

schimbaseră, nu-i aşa? Nu puteai fi stăpâna casei Guardi, aşa că te-ai mulţumit să furi o bucată de pâine…

Îi prinse mâna înainte ca ea să fi avut timpul de a-l pălmui. Avea degetele încordate ca ale unei pisici, iar încheietura mâinii era neaşteptat de puternică.

— Nu ai înţeles? Ai crezut că totul a fost doar noroc?

Cum e, draga mea Serafina, când ştii că vărul Angelo a aranjat totul de la început? Cât de departe eraţi de ţărm atunci când v-au atacat piraţii? Cât de inteligent din partea lui de a te înlătura înainte de a te fi căsătorit…

Scoase un ţipăt de durere când Serafina se aplecă muşcându-i mâna.

— Erai îndrăgostită de el, nu-i aşa? strigă. Dumnezeule, încă mai eşti! Şi el te-a trădat! Ea se răsuci în braţele lui şi amândoi se prăbuşiră pe pat.

Thomas rămase o clipă nemişcat. Din mână îi picura sânge, iar inima îi bătea cu putere. Chipul ei mic, în formă de inimă era atât de aproape încât putea vedea cicatricea micuţă căpătată pe barcă în timpul furtunii; în acelaşi timp îi simţea trupul mişcându-se sub greutatea sa. Dorinţa deveni deodată prea puternică şi Thomas se aplecă sărutând-o.

Închisese ochii, pierzându-se în îmbrăţişare, când genunchiul Serafmei îl lovi chiar între picioare. Când se trezi ghemuit, încercând să-şi recapete răsuflarea, fata se afla deja aproape de uşă.

— Căţea! strigă în urma uşii trântite.

Când adormi în acea noapte, avu acelaşi coşmar. Era aşezată pe nisipul alb, sub cerul de aceeaşi culoare, iar soarele un disc purpuriu. Tot acolo era şi tatăl ei, iar Serafina era nevoită să vadă cum bărbatul îmbrăcat în robă roşie, cu spatele la ea, îl lega de un stâlp, apoi îi lovea picioarele. Biciul lovea aerul ca un cuţit şi pielea lui Franco Guardi era însemnată de cruci sângerii. Nu se putea mişca, nu putea spune nimic, nu făcea decât să privească.

De data asta însă, visul era puţin diferit. Când bărbatul se întoarse spre ea cu biciul ridicat, Serafina zări chipul lui Angelo sub turbanul alb.

Îi putea zări şuviţele blond întunecate şi ochii negri migdalaţi. Pielea îi era bronzată şi un mic zâmbet încolţise în colţul buzelor. Nu putea să strige, să se mişte sau să respire. Când reuşi în cele din urmă să se trezească, în ciuda aerului rece al nopţii, Serafina descoperi că are cămaşa udă. Se ridică, căutând să aprindă lumânarea cu mâini tremurânde. Parcă trecu o veşnicie până la ivirea razei de lumină, iar ea se aştepta să vadă roba purpurie a lui Angelo, ghemuit lângă pat, cu ochii negri şi râzând.

După ce lumânarea se aprinse, Serafina se forţă să cerceteze toate colţurile camerei. Arăta la fel, îşi spuse, nimic nu se schimbase. Aceleaşi obiecte familiare – patul înalt, îngust, draperiile grele şi scrinul simplu în care-şi ţinea cele câteva haine. Scăldată în transpiraţie, începu să tremure din toate încheieturile. Cu greu reuşi să se dea jos din pat, învelită în pătură şi să se îndrepte către fereastră.

Cerul era acum senin şi în depărtare se vedeau silueta unui turn şi a a unui dom. Bătăile inimii deveneau din ce în ce mai regulate, dar înaintea ochilor îi stăruia încă faţa lui Angelo, care zâmbea ca în ziua în care ea plecase din Marsilia. Un surâs îi apăruse pe buze, ochii negri îi străluceau şi îi sărutase mâna. Şi în tot acest timp nu se gândise decât că Franco şi ea nu se vor mai întoarce niciodată. Nu dorise să admită ceea ce era evident, că o astfel de situaţie fusese mult prea potrivită ca să fie o simplă întâmplare. Astă-seară, englezul o forţase să vadă ceea ce cu greu putea suporta; acum se străduia să-şi menţină capul limpede. *Erai îndrăgostită de el, iar el te-a trădat,* îi spusese Thomas Marlowe, pe bună dreptate. Dacă o copilă de zece ani putea iubi, atunci, într-adevăr, ea îl iubise pe Angelo.

Dacă dorea să supravieţuiască, trebuia să încerce să

accepte adevărul. Din acea zi în Marsilia, când Angelo o privise dispreţuitor, nu mai simţise nimic. Nu făcuse decât să trăiască fiecare zi, găsind o casă unde să se adăpostească şi mâncare, când ar fi putut la fel de bine să sfârşească într-o alee întunecată. Asta nu se numea însă viaţă. Acum se gândea că din durerea ei cumplită se putea naşte sămânţa răzbunării şi, astfel, dorinţa de a trăi din nou.

Probabil că Angelo îşi făurise planul atunci când tatăl ei îi anunţase logodna Serafinei. Nu fusese norocos, ci inteligent. *Un ticălos inteligent.* În timpul iernii îndelungate reuşise să-l câştige pe notar de partea sa, avea nevoie de Jehan de Coniques pentru a aranja partea legală a afacerii. Din cale-afară de obosită, cu ochii închişi şi întregul trup dureros, Serafina îşi sprijini capul de sticla rece a geamului, gândindu-se.

Cu toate acestea lui, Angelo nu-i reuşise chiar totul. Gândul o izbi cu claritatea unei revelaţii luminoase, vărul ei eşuase într-o singură privinţă şi nici măcar nu ştia. Ea rămăsese în viaţă.

Răsuflarea îi era acum regulată. Cândva Angelo îi luase totul – familia, casa, numele –, dar deja începuse să-şi croiască drum înapoi. Avea unde să stea şi ce să mănânce. Thomas se înşelase, nu era îndrăgostită de nimeni; trădarea vărului ei îi ucisese capacitatea şi dorinţa de a iubi. Se eliberase de lanţuri; era liberă.

Existau însă nenumărate feluri de libertate. Casa aceasta nu îi aparţinea, iar siguranţa ei depindea de capriciile unui bătrân. Dacă Jacopo Capriani ar fi murit sau ar fi ascultat de convenţii şi ar fi alungat-o din biroul său, atunci ea ar fi rămas din nou fără nimic. Libertatea de acum nu era aceeaşi cu cea pe care Angelo i-o furase. Oricât de mult ar fi dorit să lupte pentru ceea ce-i aparţinea, nu avea cum să o facă. Nu avea arme sau putere, iar lipsa lor era accentuată de faptul că era femeie. Singurele ei avantaje erau supravieţuirea, de

care Angelo nu ştia, şi dorinţa de răzbunare.

John Keane, agent al companiei engleze Levant, ajunse în acea primăvară în Livorno cu un set de piese de şah, un flaut nou acordat şi o micuţă galeră cu trei catarge, aflată într-o formă nu prea grozavă.

Ambarcaţiunea purta stema companiei. În largul mării, sub crucea roşie a Angliei pe care doar vasele companiei aveau dreptul să o arboreze, o furtună zguduise pânzele catargului principal, ce anunţa întregii lumi intenţiile beligerante ale Angliei. Acum, vântul se liniştise în sfârşit, şi toate pânzele atârnau nemişcate. După ce-şi trimisese echipajul epuizat să doarmă sau la cârciumă, John Keane rămăsese singur pe punte.

Era un bărbat de treizeci şi ceva de ani, înalt, cu înfăţişare blândă şi un păr şaten ce începuse deja să albească în dreptul tâmplelor. Ochii erau de un albastru deschis, aproape gri, înconjuraţi de riduri fine, iar pielea măslinie în urma călătoriei de la Londra.

După o oră, John Keane ajunse la concluzia că, deşi *Garland* era niţel veştejită, putea fi reparată, astfel încât să-şi continue drumul până la Alep. Pe punte, printre pânze sfâşiate şi lemne rupte, îşi aminti furtuna întâlnită în apele Mării Tireniene. Vântul îi îndepărtase de restul convoiului şi în mijlocul ploii violente şi a rafalelor puternice, John Keane crezuse că va pierde nava. În cele din urmă, el, echipajul şi Dumnezeu triumfaseră, reuşind să descarce încărcătura de pânză, cositor şi hering de Yarmouth în Livorno. Convoiul avea ca destinaţie Scanderoon, portul comercial din Alep. Va trebui să scrie câteva scrisori, justificând întârzierea.

John Keane era agentul companiei Levant de mai mult de zece ani, angajându-se la scurt timp după ce regina Elisabeta oferise companiei statutul regal. *Destinată comerţului cu alte ţări ale Domnului,* se spunea în act, iar nave sub pavilionul regal englezesc navigaseră de atunci către Scanderoon,

Smyma şi Poarta Otomană. Perioada aceasta de timp se dovedise plină de succes şi interesantă, dar în acelaşi timp primejdioasă, deoarece puterile răspândite în Marea Mediterană nu priviseră cu ochi buni apariţia Angliei. Franţa, de timp îndelungat singurul aliat al Islamului, îi pusese piedici ori de câte ori avusese ocazia. Veneţia, aflată în declin în ultimii zece ani, considerase comercianţii englezi drept o nouă piedică în recăpătarea vechii sale glorii. Trezită din umilinţa armatei sale, Spania accepta orice scuză pentru un nou atac. În privinţa Islamului, John Keane ştia foarte bine că întotdeauna se va simţi străin într-o astfel de regiune.

Portul Livorno oferea un loc de odihnă plăcut şi deloc scump în ruta stabilită a Levantului. Aici englezii, specialişti în comerţ, vindeau pânzeturi şi lână. Oraşul avea şi alte lucruri specifice: furturile, sclavii şi infractorii ce păreau să se înmulţească în fiecare zi. John Keane cunoştea Livorno aproape la fel de bine ca locul unde se născuse, Rotherhithe. Nu se mai oprea să privească doamnele cu pantofi înalţi, de lemn şi nici pe cei ce însoţeau curtezanele. Cunoscu Livorno aşa cum era, un oraş viu, mereu agitat, un loc de întâlnire pentru toţi negustorii Mediteranei. Încărcatul şi depozitarea nu erau foarte scumpe şi foarte mulţi comercianţi veneau din Genova şi Lucca să cumpere marfa. Puteai face afaceri, de asemenea, cu Spania sau Provence; singurii cu care nu se puteau face afaceri erau piraţii păgâni. Englezii ce îndrăzneau să încheie înţelegeri cu ei şi erau descoperiţi, se vedeau apoi vâslind galerele familiei Medici. John Keane, căruia îi plăcea să cânte la flaut, să joace şah şi care avea o relaţie apropiată, deşi uneori frustrantă, cu o doamnă din Londra, privi din nou încruntat către lemnele rupte.

— Pot să-ţi recomand un tâmplar bun, auzi un glas de pe docuri.

Necunoscutul i se adresase în engleză, cu o voce plăcută şi prietenoasă. Aruncând o privire peste bord, John zări un

bărbat brunet, bine făcut, cu părul cârlionţat acoperit de o pălărie de fetru spaniol.

— Nu duc lipsă de tâmplari, răspunse John sprijinindu-şi coatele de marginea balustradei. O ofertă bine venită totuşi, domnule…

— Marlowe. Thomas Marlowe, replică bărbatul scoţându-şi pălăria şi salutând. Nu mă mai recunoaşteţi, domnule Keane?

John Keane, a cărui memorie compensa o vedere nu prea ascuţită, miji ochii.

— *Flying Heart,* strigă Thomas. *Michael.* Şi, îmi pare nespus de rău, *Toby.*

Căpitanul lui *Garland* miji şi mai mult ochii.

— *Toby* a naufragiat pe coasta barbară acum optsprezece luni, strigă la rândul lui. Doar o mică parte din echipaj s-a mai întors…

Cu o privire tot mai limpede, privi către bărbatul ce începea să urce puntea vasului său.

La apropierea acestuia, figura lui John se însenină şi spuse:

— Da, Thomas Marlowe. Tu erai unul dintre piloţii companiei.

Thomas făcu o nouă plecăciune.

— Credeam că ai murit, adăugă John.

— După cum vedeţi, nu prea, domnule Keane, replică el zâmbind larg. Am fost salvat din adâncurile apei, apoi aruncat în sălbăticie şi, în cele din urmă, am ajuns în Toscana. Acum construiesc un vas, destinat mai degrabă navigaţiei. Privi către suprafaţa avariată a lui *Garland,* adăugând: Ar trebui să-l vedeţi, domnule Keane.

Bărbat cu minte ageră, John merse după o sticlă de vin şi două pahare, cântărind cuvintele celuilalt.

— Pentru cine construiţi nava, domnule Marlowe? întrebă când îşi făcu din nou apariţia pe punte.

— Pentru mine. Am avut puţin noroc la cărţi, adăugă Thomas cu o privire limpede ca cerul. Aici poţi câştiga o adevărată avere dacă ai noroc.

John turnă vinul, oferindu-i un pahar.

După ce luară o gură, pilotul adăugă, confirmându-i aşteptările:

— În ultima vreme însă, nu am mai fost la fel de norocos, iar lemnul este al naibii de scump. Cred că ar trebui să veniţi să vedeţi vasul, domnule Keane. Carena aceasta nu va rezista până la sfârşitul secolului.

Cu paharul ridicat, căpitanul aprobă spusele celuilalt.

O vreme, afacerile au fost suspendate în casa din Pisa, deoarece negustorul Jacopo Capriani se îmbolnăvise.

Nu era o boală nouă, ci una căpătată cu ani în urmă. Îi cunoştea şi cauza, mlaştinile de la marginea coastei toscane, şi acum recunoştea şi simptomele ce precedau crizele. Ochii dureroşi, senzaţia de irealitate, coşmarurile în aceeaşi culoare, urmate de febră tot mai mare, tremuratul corpului şi greaţă.

Cu mult timp în urma, soţia lui fusese cea care-l îngrijise, după aceea menajera îi stătuse alături de-a lungul acestor accese de boală, însă ea murise cu un an în urmă. Acum Capriani refuza să plătească un medic. De data aceasta, îşi spuse când se retrase în pat, se va lupta singur cu propriii săi demoni.

Pierdu şirul nopţilor şi al zilelor. Afară era primăvară, anotimpul când boala lovea cel mai des, dar Jacopo Capriani nu a observat cerul albastru şi senin sau frunzele abia înmugurite. Uneori îşi amintea cu o strângere de inimă de munca sa, dar nu avea destulă putere să meargă la birou. Nu avea încredere în Amadeo sau Bastien, iar febra îi mărea neîncrederea. Somnul îi era presărat cu coşmaruri strălucitoare, în care panglicile putrezeau în depozite, iar mărfurile se prăbuşeau în prăpăstii. Fără să-şi dea seama, în

timpul somnului striga îngrozit, încercând să alunge viziunile.

Nu ştia cât era ceasul sau ce zi a săptămânii era când simţi ceva rece lipit de cap. Deschise ochii, însă la început nu zări decât întuneric, bezna mormântului, aşteptându-l. Nu putea respira, simţea deja pământul căzând peste trupul său slăbit.

— Domnule Capriani, auzi o voce, trebuie să beţi asta; cineva îl sprijini de perne şi îi puse o ceaşcă în dreptul buzelor. Bău crezând că cea care-i vorbise era mama sa, iar el era din nou copil. După câteva guri, se lăsă din nou pe perne şi adormi aproape imediat.

Când se trezi după aceea, afară era zi şi lângă el mai era cineva. Nu mama îi stătuse alături, ci Serafina, fata pe care o angajase drept cameristă în Marsilia. Stătea aşezată lângă patul lui, cu registrele aranjate pe un scrin din apropiere. Deşi la început i se păruse destul de neatrăgătoare, acum prezenţa ei îi conferea un sentiment de linişte.

— Am venit să vă arăt cifrele ca să nu vă faceţi griji, zise ea. Avea o voce plăcută şi joasă. Ar trebui să mai beţi, *signor,* şi în curând vă veţi face din nou bine.

Bău îndelung din ceaşca pe care fata i-o întinse, neluând în seamă gustul uşor amărui al lichidului. O clipă se întrebă dacă avea de gând să-l otrăvească, hotărând apoi că nu ar fi avut nimic de câştigat. O angajase pe post de cameristă şi după aceea îi permisese să muncească în birou, deoarece descoperise faptul că Serafina se pricepea la calcule mai bine decât oricine altcineva, bărbat ori femeie.

Pe măsură ce timpul trecea, descoperi că prezenţa ei nu îl deranja deoarece fata nu chicotea sau flecărea asemeni majorităţii femeilor; stătea doar lângă el, lumina soarelui accentuându-i profilul.

Jacopo Capriani descoperi că Serafina îşi făcea tot mai des apariţia în visele sale.

Mergea de două ori pe zi în camera negustorului cu

registrele de socoteli, de fiecare dată rămânând ceva mai mult. Deşi febra scăzuse acum de tot, Capriani era încă foarte slăbit. Serafina era de părere că bătrânul ar fi murit dacă nu ar fi venit la el în noaptea aceea. Nu îşi dorea să moară, Jacopo Capriani era singura garanţie a siguranţei sale. Dacă ar fi murit, s-ar fi pomenit din nou pe drumuri. ÎI forţase să bea o infuzie pregătită după reţeta lui Kara Ali, ce-l ajutase să doarmă, astfel încât de atunci începuse să se simtă tot mai bine.

În seara aceasta îi citea din registre, arătându-i paginile atunci când el i-o cerea. Domnul Capriani stătea sprijinit de perne, cu chipul palid accentuat de aşternutul alb. Restul casei era cufundat în tăcere, bucătăria fusese curăţată şi pregătită pentru dimineaţă, iar ceilalţi funcţionari şi servitorii erau într-o tavernă.

După ce termină de citit, puse volumele lângă ea şi rămase tăcută şi nemişcată. Afară cerul se întuneca, înnegrind acoperişurile caselor.

Abia după câtva timp îşi dădu seama că domnul Capriani nu adormise şi ochii lui mici şi negri o urmăreau de sub marginea bonetei roşii. Nu se mişcă, nu scoase niciun cuvânt, însă inima începu să-i bată tot mai repede. În cele din urmă, îşi lăsă mâna să alunece din poală pe pătura ce acoperea trupul negustorului.

— Trebuie să plec, zise încet.

Degetele lui uscate şi subţiri îi încleştară mâna:

— Nu încă, şopti el.

*

Însănătoşirea se negustorului era greoaie, întreruptă de noi atacuri şi mici îmbunătăţiri ale stării de sănătate.

Era astfel normal ca cele două întâlniri zilnice să cuprindă tot mai multe conversaţii despre mersul afacerilor şi ca atribuţiile Serafinei să se îmbogăţească, cuprinzând şi cumpăratul mărfii. Domnul Capriani începuse să aibă

încredere în ea, iar acesta era un privilegiu de care ceilalţi contabili ai săi nu beneficiau. Abia acum fata îşi dădu seama că era avantajată de faptul că Amadeo era un fluşturatic, iar Bastien un hoţ.

La sfârşitul lunii iunie, Serafina călători la Livorno alături de un servitor, ca să cumpere de pe vasele ce tocmai intraseră în port panglici şi podoabe. O irita imposibilitatea de a cumpăra şi mătasea ce începuse să fie adusă. În curând aproape fiecare ambarcaţiune ce acosta în Livorno urma să aducă sau să cumpere mătase. Când reveni aici, cumpără din banii economisiţi de ea câteva lungimi de material. O parte o vându unui alt negustor cu un profit impresionant, iar din cealaltă îşi confecţionă o rochie. Îi arătă profitul lui Capriani şi acesta, încruntat şi cu ochii strălucitori, căzu de acord că poate ar fi bine ca şi ei să cumpere din când în când puţină mătase.

Pe cheiurile din Livorno, trecându-şi mâinile prin materialele albastre, galbene, argintii, cu modele, Serafina începu să simtă din nou un început de fericire, să intuiască presimţirea unui altfel de viitor. Cu toate acestea, avea grijă ca nimeni să nu-i poată citi adevăratele sentimente. Termină rochia şi îşi reluă lucrul la registre cu o grijă îndoită.

Deveni din ce în ce mai firesc ca studiatul socotelilor să se facă în timpul unei mese. Capriani îşi petrecea cea mai mare parte a zilei odihnindu-se şi era mai cuviincios să-i întâlnească contabilul în camera de zi decât în dormitor. În afară de asta, Serafina începuse să se arate interesată de munca la bucătărie. Ştia ce feluri de mâncare erau potrivite stomacului sensibil al negustorului şi căuta cele mai bune ingrediente din piaţă. Uneori gătea chiar ea feluri uşor condimentate, ce ar fi atras pe oricine. Jacopo Capriani remarca amuzat că nu ştia cum se descurcase până atunci fără ea. Glumeau spunând că îndeplinea sarcinile unei adevărate soţii.

Într-o seară luau cina – prepeliţă înăbuşită cu migdale, alături de vin de Toscana cu miere – când Serafina redeschise subiectul transportului:

— Când va pomi caravana de catâri, începu şovăind, în vreme ce tăia carnea în bucăţele?

Negustorul râgâi şi îşi şterse buzele cu şervetul:

— Trebuia să fi plecat până acum, zise încruntându-se. De obicei plec în luna mai.

— Către Neapole? continuă ea, cunoscând dinainte răspunsul; pentru a şti asta nu trebuia decât să răsfoieşti registrul de cumpărături şi să studiezi listele de mărfuri şi şirurile de cifre.

— Mai întâi acolo, răspunse el sorbind din vin. Mâna îi tremura când ridică paharul; încă nu-şi recăpătase controlul asupra muşchilor.

Serafina spuse apoi ceea ce ştia că îl preocupă pe Messer Capriani:

— Este o călătorie dificilă, *signor.* Drumurile sunt accidentate, iar căldura nu vă face bine.

Bătrânul rămase tăcut, ştergându-şi colţurile gurii de vinul ce începuse să i se prelingă pe bărbie. Fata ştia că teama lui de moarte devenise mai puternică de când se îmbolnăvise.

— Trebuie să vă îngrijiţi, domnule Capriani. Aţi fost foarte bolnav, continuă ridicând către gură una din bucăţelele de came. Ţinea privirea coborâtă, încercând să o evite pe cea a negustorului.

— Nu pot avea încredere în Bastien. Amadeo este destul de inteligent, dar nu-i stă capul la muncă. Mare păcat că nu eşti bărbat, draga mea! Te-aş fi putut trimite în locul meu.

Ridicând ochii, Serafina zâmbi, continuând apoi cu tristeţe:

— Nu aş putea călători până la Neapole în numele dumneavoastră, domnule Capriani. Este prea departe.

— Într-adevăr, aprobă el aşezând cuţitul pe masă şi mestecând zgomotos.

— Dar poate, spuse după aceea fata, nu trebuie să mergeţi la Neapole anul acesta. Pot călători la Livorno în numele dumneavoastră.

Capriani se încruntă; băuse două pahare de vin, iar boneta începuse să-i alunece pe frunte.

— Draga mea, spre deosebire de Livorno, în Neapole se găsesc cele mai bune panglici, zise ţâfnos.

Au continuat să mănânce în linişte.

— Cred că anul acesta va trebui să cumpăraţi şi altceva, zise Serafina într-un târziu.

Ascultându-i glasul blând, nimeni nu şi-ar fi putut da seama de importanţa răspunsului în ochii ei. Capriani izbucni în râs:

— Nepreţuitele tale mătăsuri! Credeam că o bucată sau două de material te-ar mulţumi. Cu toate acestea, adăugă privind-o ascuţit, rochia aceasta îţi vine foarte bine, Serafina. Foarte bine.

Seara aceea era prima oară când purta rochia. Veşmântul avea culoarea aurie a chihlimbarului, accentuându-i pielea şi părul strălucitor. Gulerul era croit după moda italienească, iar marginea de dantelă crem dezvăluia modelele, din dreptul pieptului.

— Aş putea cumpăra mătase în numele dumneavoastră, zise ea dând deoparte farfuria. Dacă-mi spuneţi ce doriţi.

Lumânările aflate între ei licăriră în bătaia vântului ce adia uşor dinspre fereastră. Serafina se ridică să tragă draperiile. Nu-şi amintea să-şi fi dorit vreodată ceva la fel de mult, cum voia să-l audă că e de acord, că-i permite a se aventura în tipul de afacere pentru care fusese născută.

Nu-şi dădu seama că şi negustorul se ridicase, oprindu-se în spatele ei.

— Ceea ce *vreau…* îl auzi rostind cu un glas răguşit.

Cu pumnii încleştaţi şi unghiile pătrunzându-i în piele, Serafina rămase tăcută, fară a se întoarce spre el. Simţea mirosul umed al hainelor lui Capriani şi îi auzea respiraţia neregulată. Îşi dădu seama că o va atinge dacă va rămâne neclintită şi realiză deodată semnificaţia unei astfel de atingeri. Simţi apoi mâna lui mângâindu-i ceafa şi coborând spre umăr.

— Mă pricep la mătase, spuse încercând să-şi păstreze siguranţa glasului. Am lucrat cândva pentru un negustor de mătase.

Mâna bătrânului stăruia pe umărul ei, degetele trecură apoi peste partea din faţă a rochiei, urmând modelul dantelei. Tremura puternic, cuprinsă de teamă. Niciun bărbat nu o atinsese astfel şi o speria gândul că permitea o astfel de intimitate, dăruindu-se. Se temea ca o nouă apropiere de cineva să nu o facă vulnerabilă din nou.

În ciuda sentimentului de spaimă, simţea de asemenea şi bucurie ce nu avea legătură cu atingerea fizică, ci doar cu intuiţia că deţinea o anumită putere. Existau mai multe feluri de a obţine ceea ce-ţi doreai şi până acum nu-şi dăduse seama de cel mai evident dintre ele. Mâna lui Capriani alunecă în dreptul taliei, mângâind mătasea ce-i acoperea abdomenul. Teama Serafmei începu să se risipească, lăsând loc unei senzaţii de triumf. *Avea* ceva de oferit în acest schimb. Angelo se înşelase, bărbatul de lângă ea o dorea.

La fel ca Thomas Marlowe. Văzuse asta în ochii lui, acolo, în taverna Via di Santa Caterina. Îl auzi pe Jacopo Capriani gemând când degetele lui pătrunseră pe sub corset, cuprinzându-i sânii. Îşi aminti de englez şi de acel sărut forţat; imaginea o tulbură, astfel încât propria ei respiraţie deveni neregulată. Se simţea stângace, realiza că greşise atunci când îl îndepărtase cu atâta bruscheţe pe Thomas. Propria ignoranţă îi rămăsese necunoscută, la fel ca şi utilitatea unor astfel de cunoştinţe. Auzea răsuflarea

tremurată a bătrânului, simţea degetele în jurul sânului şi abia acum îşi dădu seama ce anume îşi doreau bărbaţii. Ea, care studiase atât de mult, ignorase singurul lucru ce i-ar fi putut oferi putere. Rămase în continuare neclintită până când negustorul, cu fruntea umedă de transpiraţie şi privirea înceţoşată, îi dădu drumul.

— Cred că ar fi bine să cumpăr puţină mătase, nu-i aşa, domnule Capriani?

Se întoarse zâmbind şi îl văzu dând aprobator din cap.

5

1595

O, SĂRMANA MEA INIMĂ!

This whimpled, whining, purblind, wayward boy,
This senior-junior, giant-dwarf, Dan Cupid;
Regent of love-rhymes, lord of folded arms,
The anointed sovereign of sighs and groans,
Liege of all loiterers and malcontents,
Dread prince of plackets, king of codpieces,
Sole imperator and great general
Of trotting paritos: O my little heart!

Love's Labour's Lost: William Shakespeare

În timp ce discuta cu restul echipajului în carena aproape terminată a lui *Kingfisher,* Thomas Marlowe primi vestea că avea un musafir.

— Poartă o rochie galbenă şi pantofi din aceia de lemn, adăugă apoi fierarul Rufus zgâindu-se în josul scării. Încercând să-şi aranjeze părul ciufulit şi cuprins de o oarecare curiozitate, Thomas ieşi în întâmpinarea vizitatorului.

Nu era nimeni alta decât Serafina. O recunoscu imediat, în ciuda voalului ce-i acoperea faţa şi a rochiei şi pantofilor pe care-i descrisese şi Rufus, ceva mai devreme. Veşmântul însă nu era tocmai galben, ci de o culoare aurie, astfel încât fata părea chiar graţioasă în pantofii aceia, pe care englezul îi găsea de obicei ridicoli.

Cu o bătaie ceva mai accelerată a inimii, Thomas coborî pe docuri. Cerul era senin, iar soarele ardea cu putere. Muştele ce zburau deasupra mlaştinilor din jurul oraşului răzbăteau şi în Livorno, iritând şi mai mult locuitorii scoşi din minţi de temperatura ridicată de afară. Smoala nu se prindea pe o astfel de vreme şi dacă nu erau umezite şi acoperite mereu, lemnele crăpau. Cu toate acestea, Serafina nu părea deloc afectată de căldură sau de insecte.

— Domnule Marlowe, îmi pare foarte bine că vă revăd, zise ea înaintând printre butoaie şi planşee de lemn.

— Abia când mă voi întoarce din Strâmtoarea de NordVest, încărcat de aur şi condimente să-mi spuneţi „Domnule Marlowe, ce bine-mi pare că vă revăd!" răspunse Thomas zâmbind. Mă simt onorat, domnişoară Guardi, zise plecându-se în faţa ei. Ce vă aduce la Livorno?

Folosise un ton formal fără a-şi da seama. Nu mai era Serafina sclava sau băieţandrul de grajduri; devenise între timp o femeie frumoasă şi elegantă. Îşi dăduse voalul pe spate, iar rochia galbenă, cum o descrisese fierarul, strălucea în lumina soarelui, accentuându-i frumuseţea tenului şi culoarea întunecată a ochilor. Se despărţiseră în termeni îngrozitori în urmă cu cinci luni; se comportase scandalos faţă de ea. Cu toate acestea, nu exista nicio urmă de reproş sau duşmănie în privirea enigmatică a Serafinei, doar un licăr distant de amuzament.

— Comerţul, domnule Marlowe, răspunse ea. Ce altceva?

Începu să se plimbe pe lângă carena vasului. Alungând muştele ce-i dădeau târcoale, transpirat în bătaia puternică a

soarelui, Thomas îi observă coafura perfectă şi starea impecabilă a rochiei. Îşi aminti că nici în timpul lungii călătorii dinspre Valencia către Marsilia, Serafina nu arătase vreodată ciufulită sau murdară.

— Domnul Capriani nu s-a simţit bine în ultima vreme, astfel încât m-a lăsat pe mine să mă ocup de o parte din afaceri, spuse ea zâmbind, aşa cum o făcea foarte rar. Nu pentru a cumpăra aur sau condimente, domnule Marlowe, ci mătase.

Ajunseră pe puntea lui *Kingfisher,* oprindu-se acolo unde într-o bună zi bordul navei urma să despice valurile.

Trecându-şi degetele peste lemnul de stejar, Serafina întrebă:

— Ia ceva timp să construieşti o navă, nu-i aşa, domnule Marlowe? De cât timp eşti în Livorno?

Glasul îi suna normal, iar întrebarea părea a exprima doar un interes politicos.

— De aproape un an, la naiba, răspunse Thomas cu o privire încruntată şi bătând cu pumnul în peretele de lemn. Ar fi trebuit să termin mai repede… Dar am avut probleme cu proviziile şi nu am putut angaja câţi oameni aş fi vrut…

Vocea i se pierdu apoi în zgomotul portului. Rezumase în câteva fraze frustrările ce-l încercau de luni de zile şi obstacolele ce-l obsedau zi şi noapte, fie că dormea sau era treaz. În cele mai rele coşmaruri, visa că nava va rămâne neterminată din cauza lipsei banilor şi a efortului constant de a păstra cei mai buni meseriaşi sau de a găsi materialele necesare. Ar fi fost mai rău decât dacă nu ar fi început niciodată construcţia navei.

Inspiră adânc.

— Duşumeaua este aproape gata, în curând o vom putea închide. Am găsit deja nişte stejar englezesc pe care vreau să-l folosesc pentru catarge.

— Va fi o navă foarte frumoasă, remarcă Serafina.

Aproape că uitase de prezenţa ei. Aproape, nu întru totul, exista acel parfum în aer şi foşnetul mătăsii. Dacă visurile lui se amestecau acum cu coşmarurile, oare cum i se păruseră fetei cele câteva luni petrecute în Toscana?

Serafina îl întrerupse însă înainte ca el să fi zis ceva. Îşi acoperise din nou faţa şi o auzi spunând:

— Locuiesc la Palazzo Sacchetti, domnule Marlowe. Poate veţi binevoi să luaţi cina cu mine în seara asta. Avem foarte multe de vorbit, despre afaceri, în primul rând.

Palatul Sacchetti nu se ridica la înălţimea renumelui său. Mică, aflată într-o oarecare stare de degradare, clădirea se găsea pe una din străzile întortocheate din spatele docurilor. Aranjându-şi pălăria înainte de a bate la uşă, Thomas observă că pereţii arşi de căldură nu fuseseră revopsiţi şi o mare parte a obloanelor arătau destul de jalnic.

În timpul cinei cu pui, orez şi vin roşu, Serafina îl lămuri că palatul nu-i aparţinea lui Jacopo Capriani. Acesta avea doar permisiunea de a-l folosi atunci când se afla în Livorno.

Cu gura plină, interlocutorul ei dădea doar răspunsuri monosilabice. Vorbiseră despre vreme, politică, mâncare şi preţurile pământului. După cel de-al treilea pahar de vin, Thomas descoperi că era prima oară după luni de zile, când începuse să se simtă relaxat. Nu-şi dăduse seama cât de mult îl preocupaseră problemele legate de vas până ce nu avusese parte de această seară neaşteptată.

După ce puiul a fost luat de pe masă, îşi făcură apariţia vase cu migdale şi fructe. Reluând unul dintre subiectele dezbătute mai devreme, Thomas zise:

— Aşadar mătase. Nu ştiam că domnul Capriani este negustor de mătase.

O expresie iritată tulbură chipul calm al Serafmei:

— Cocarde, noduri, piele de antilopă, bezoar, dragul meu pilot, adăugă dispreţuitor surprinzându-i privirea nedumerită. Se găseşte în stomacul antilopelor şi se crede că

vindecă muşcăturile de şarpe.

Zâmbind în sinea lui, Thomas remarcă faptul că fata arăta de parcă ar fi vrut să prezinte o mare descoperire nefericitului neguţător.

— Întotdeauna există o piaţă pentru astfel de podoabe, răspunse amuzat.

— Există o piaţă şi mai bună pentru mătase, replică ea ridicându-se şi trăgând draperiile.

Gura ei căpătase o linie aspră, iar privirea devenise rece.

— Cea mai bună mătase din Levant ajunge în Livorno. Astfel de ateliere se găsesc în Florenţa, Pisa şi Siena. Domnul Capriani cunoaşte fiecare negustor, fiecare familie bogată din Neapole până în Marsilia. Iar el le vinde piele de antilopă.

Ascultându-i vocea plină de amărăciune, Thomas îşi dădu seama că Serafina se adresa sieşi, nu lui.

— Mătase, condimente, aur, toate reprezintă lucruri pentru care ne luptăm în Marea Mediterană, Serafina. Acum nu mai este vorba de armate, cruciade duse împotriva paginilor sau cucerire de teritorii. Chiar şi Sultanul şi-a împuţinat atacurile. A devenit o altfel de bătălie. Poate domnul Capriani este mulţumit să-şi plimbe catârii şi cocardele de-a lungul coastei Liguriene.

— Mulţumit? întrebă ea întorcându-se spre el. Tu ai fi mulţumit cu aşa ceva, Thomas? *Să transporţi căciuli de lână şi ciorapi femeieşti?*

Ştia că nu se referă la ambiţiile lui Jacopo Capriani. Îşi dădu seama că visurile ei erau la fel de puternice ca ale lui şi că era prima oară când i se adresa pe numele mic. După ce termină piersica pe care o savurase şi puse sâmburele în farfurie, Thomas zise încet:

— Nu. Nu m-aş mulţumi cu atât. Sunt alte mări, mai întinse decât asta şi pe acelea am de gând să le traversez.

— Trecătoarea de Nord-Vest?

Zâmbind, bărbatul îşi spuse că un drum mai scurt către

Indii era Sfântul Graal la care visau toţi negustorii.

— Dacă asta va fi voinţa lui Dumnezeu. Dar s-ar putea să fiu nevoit a transporta orice lucru de pe urma căruia pot fi plătit, cel puţin pentru o vreme. Sper să nu fie cazul. Deocamdată, mă descurc.

Serafina îşi recăpătase sângele rece, iar privirea calmă căpătase o expresie aproape duioasă:

— Negustorii nu-şi dau seama de valoarea navei tale? întrebă.

— Unii dintre ei, răspunse Thomas amintindu-şi negocierile îndelungate cu John Keane. Unii o apreciază chiar foarte mult.

Serafina rămase tăcută, aşteptându-l să continue. Bărbatul legăna uşor paharul de vin ce tocmai fusese reumplut.

— Am vorbit cu un agent al companiei Levant al cărei pilot am fost timp îndelungat. Acesta – pe nume John Keane – mi-a făcut o ofertă.

Cuvintele i-au fost urmate de o scurtă tăcere. Thomas goli jumătate din pahar dintr-o înghiţitură.

— Dar Keane nu-mi face sarcina tocmai uşoară. Vezi tu, i-ar plăcea să cumpere *Kingfisher.* Şi pe mine alături de ea, desigur. Dacă nu voi fi cu băgare de seamă s-ar putea să nu mai plec niciodată din blestemata asta de mare.

— Atunci, ce vei face?

Amândoi terminaseră de mâncat. Lumânările aprinse accentuau podoabele din cameră, tapiseria uzată de pe pereţi şi vesela uşor ciobită.

— Voi încerca să continuu aşa o vreme, până când voi găsi un patron ceva mai înţelegător, răspunse el ridicând din umeri. Se ridică apoi în picioare, oprindu-se lângă cămin cu un cot sprijinit de marmura acestuia.

— Am împrumutat o parte din bani şi am câştigat ceva şi la zaruri.

— Ce ţi-a oferit compania Levant? întrebă ea aranjându-şi

rochia.

Micuţa cameră părea extrem de călduroasă. Amintindu-şi discuţiile lungi cu John Keane, ce-l enervaseră îngrozitor, Thomas răspunse:

— Să-mi dea suficienţi bani pentru a termina vasul. Dar toate astea treptat, să plătesc pe rând fiecare factură şi fiecare salariu la timpul lor. Îmi vor da câţiva ducaţi atunci când trebuie să cumpăr lemn sau să plătesc oamenii. O sumă mică la un anumit interval ar fi mai bine pentru compania Levant, dar umilitor pentru mine. Mi-ar răpi libertatea. Asta ar însemna că sunt nevoit să dau socoteală companiei pentru fiecare penny cheltuit, oferindu-i în acelaşi timp lui Keane ultimul cuvânt în privinţa oamenilor angajaţi şi a materialelor. Şi cum trebuie să răspundă la rându-i în faţa superiorilor săi din Londra, inevitabil, va alege să economisească decât să plătească lucruri de calitate. Şi, se opri, ezitând înaintea lucrului cel mai greu de suportat.

— *Şi?* întrebă Serafina cu o sprinceană ridicată.

— Şi compania Levant va avea dreptul de a închiria *Kingfisher* în primii cinci ani de la lansarea ei la apă.

Oferta era de-a dreptul exagerată, iar Thomas ştia că aşa şi se voia a fi. Cinci ani era o perioadă prea lungă de timp; Drake făcuse ocolul lumii în doar doi ani. Începuse deja să simtă inactivitatea îndelungată, pericolul de a te afla mereu la mal. Cinci ani să transporte mărfurile companiei de-a lungul coastei mediteraneene suna ca o sentinţă. În vremea copilăriei, stătuse pe docurile din Greenwich şi urmărise cum navele venite din Indii îşi descărcau încărcătură – aur, argint, porţelanuri, mătase, prinţese cu pielea neagră ca abanosul din ţări necunoscute, păsări şi animale exotice. Sentimentul de fericire de atunci nu-l părăsise nici măcar acum, asta îl îndemna să muncească, să fure sau să comploteze.

Thomas ştia că John Keane prefera un astfel de

aranjament, deoarece voia să fie proprietarul vasului său. Keane avea destulă imaginaţie ca să vadă potenţialul ambarcaţiunii englezului şi avea nevoie să o înlocuiască pe *Garland.*

— Încerc să îl conving pe domnul Capriani să închirieze un vas, zise Serafina.

Privirea lui Thomas se aţinti brusc asupra marmurii căminului, pe heruvimii şi zeiţele ce împodobeau stâlpii acestuia. Îşi dădu seama în aceeaşi clipă de posibilităţile unui asemenea aranjament şi de dezavantajele sale.

— Să mergem în salon.

O urmă în camera întunecată unde aerul era ceva mai răcoros. Privi cum Serafina aprinde lumânările cu ajutorul sfeşnicului de pe masă; una câte una îi luminau chipul, scoţând în evidenţă frumuseţea pielii gâtului şi spatelui.

— Ar însemna să lucrez tot în preajma Mediteranei, zise Thomas. Şi în afară de asta, ştii foarte bine că i-am propus deja asta, în primăvară, domnului Capriani.

Uitându-se la ea, englezului îi reveni în minte silueta fragilă a bătrânului, cea a Serafmei urcând scările casei din Pisa şi sărutul de mai târziu. Niciodată până atunci nu dorise o femeie la fel de mult ca pe ea. Îl fascina şi nu-şi putea da seama de ce. Deşi cunoscuse femei mai frumoase, mai bogate şi mult mai calde, ea îl atrăgea cu puterea unui magnet.

— Messer Capriani, îl lămuri Serafina cu răceală, a început să împartă responsabilităţile cu mine. Am cumpărat puţină mătase în numele lui, şi am de gând să o vând în Pisa şi Lucca. Este prea târziu pentru caravana cu catâri anul acesta. Cred că îl voi putea convinge, în cele din urmă, să folosească un alt tip de transport. Ar fi mult mai profitabil şi mai puţin obositor. După cum ţi-am spus, domnul Capriani nu s-a simţit bine în ultima vreme.

La întrebarea nerostită a lui Thomas, adăugă:

— Friguri. I se întâmplă aproape în fiecare an şi îl slăbesc

foarte tare.

Toate lumânările fuseseră aprinse între timp şi pereţii erau acum scăldaţi în lumină. Thomas putea vedea desenele ce urcau până în dreptul tavanului, înfăţişând dansatori şi muzicieni, unii dintre ei goi.

— Poate ar trebui să vorbeşti din nou cu domnul Capriani, spuse Serafina.

O parte din figurile desenate erau încolăcite în jurul altora – femei şi bărbaţi, femei şi femei şi femei cu animale. Întorcând încet privirea către Serafina, Thomas zise:

— Niciodată până acum nu te-am considerat un negustor.

Fata zâmbi, iar englezul îşi spuse că, deşi rareori o văzuse astfel, surâsul îi lumina întregul chip.

— Este o calitate înnăscută, răspunse ea.

Thomas se gândi la Angelo, apoi la notarul Jehan de Coniques şi ceea ce pierduse Serafina din cauza complotului în care fusese amestecată.

— Am fost cumpărată şi vândută chiar eu, Thomas, continuă ea încet parcă dând glas gândurilor lui. De ce să nu fac acelaşi lucru eu însămi?

Străbătut de un fior rece, îşi dădu seama că, oricât de mult se schimbase Serafina în exterior, nu uitase trecutul nicio clipă. Dintr-o dată îi pierise cheful de a bea şi puse paharul pe masă.

— Ştii cum aleg neguţătorii algerieni femeile pentru serai, Thomas? întrebă ea. Sunt îmbrăcate, au capul acoperit cu un voal, conform legilor islamice, şi sunt ascunse în spatele unei cortine. Aceasta însă, asemeni veşmintelor, are anumite găuri ca negustorii să poată verifica ei înşişi că marfa este într-adevăr virgină.

Fata se întrerupse o clipă.

— Salvată de soartă şi de stăpânul meu, nu am fost niciodată vândută seraiului, Thomas. Dar în Alger am învăţat câte ceva despre a vinde şi a cumpăra.

Privirea lui se aţinti asupra peretelui plin de desene şi din nou asupra ei. Deşi purta încă rochia de mătase, o vedea înveşmântată în hainele femeilor Tuareg şi pe jumătate ascunsă după o cortină de fildeş. Dintr-o dată îşi dădu seama de cămaşa udă şi de dorinţa violentă ce-l cuprinsese. Reuşise să alunge dorinţa de când o văzuse ultima oară în Pisa, dar acum sentimentul revenise, de două ori mai puternic. Ca în vis, o văzu pe Serafina aşezând sfeşnicul pe masă şi apropiindu-se.

— Noi doi suntem la fel, şopti ea. Tu vei avea vasul pe care ţi-l doreşti, iar eu voi avea mătasea mea. Poate, într-o bună zi, vei construi o navă pentru mine, Thomas.

Îşi aşezase palma peste braţul lui şi îi putea simţi căldura dincolo de materialul cămăşii. Degetele lui desenară şovăitor conturul umerilor şi gâtului ei. Tăcerea cuprinse întreaga casă, iar camera devenise parcă mai mică, ca şi cum nu ar fi existat decât ei doi. Simţind mâna ei în jurul mijlocului, se aplecă sărutându-i părul, fruntea şi cicatricea mică, albă. Părul negru, la fel de moale ca mătasea, era fixat cu un şirag de perle pe care Thomas le desfăcu încet; şuviţele negre îi acoperiră umerii.

S-ar fi mulţumit să-i sărute pielea rece şi să-şi treacă mâinile prin părul ei. Din pasiunea îmbrăţişării Serafmei îşi dădu însă seama că nu era de ajuns pentru ea, astfel încât începu să-i exploreze trupul, realizând întrucâtva că îşi dorise asta de luni întregi, poate de când traversaseră Mediterana împreună.

Deşi cunoscuse astfel de plăceri încă de la şaisprezece ani, părea că abia acum călătorea pe tărâmuri necunoscute.

O simţea mică şi fragilă în braţele lui; deschizând ochii, zări pasiunea din privirea ei. Deşi el i-a descoperit umerii, pentru a-i săruta pielea fină, Serafina şi-a desfăcut singură corsetul, dezvăluindu-şi comorile.

Ea se lăsă pe podea cu rochia ca un nor de mătase galbenă

şi Thomas îngenunche înaintea ei. Lumina lumânării îi desena sânii, neaşteptat de voluptuoşi pentru o siluetă atât de fragilă. Pielea Serafinei era la fel de moale şi parfumată ca piersica pe care o savurase mai devreme. Îi strânse uşor sfârcurile, ascultându-i răsuflarea întretăiată când palmele lui alunecară pe pântecele ei plat, dezlegând apoi fundele corsetului şi ale fustei.

O privi întinsă pe podea, cufundată între faldurile foşnind ale mătăsii. Foşnetul acela uşor al materialului avea să se identifice mereu în mintea lui cu imaginea ei: a trupului graţios, armonios, în mijlocul bogăţiilor aduse din Est. Plămânii îi erau plini de aroma cu care ea îşi parfuma trupul, în vreme ce lumânările şi mătasea o scăldau într-o lumină aurie. Părea o adevărată zeiţă de dragul căreia ar fi traversat oceane şi ar fi înfruntat furtuni. Îi scoase şi lenjeria, lăsându-şi apoi mâinile să se plimbe de-a lungul trupului ei, de la sânii bogaţi la petecele mătăsos şi ispititor dintre picioarele ei.

Cum era un perfecţionist, Thomas nu se grăbi. Ştia că era mult mai bine atunci când amândoi împărtăşeau plăcerea, astfel încât trebuia să dea dovadă de foarte multă răbdare. Serafina însă nu l-a făcut să aştepte mult: îi văzu ochii negri închizându-se şi gura întredeschisă. Îi simţi trupul relaxându-se la mângâierea petecelui mătăsos. Apoi, când ea şi-a desfăcut picioarele, el se ridică deasupra şi se lăsă tras înăuntrul ei.

În cele din urmă nu a fost atât de greu cum se temuse. Seara aceasta o neliniştise din cale-afară şi, ca să se calmeze, băuse mai mult vin decât obişnuia. Alcoolul se dovedi însă inutil, deoarece trupul ei neexperimentat învăţă foarte repede mişcările dragostei.

De data asta nu simţi nici vulnerabilitatea pe care i-o trezise apropierea de Jacopo Capriani. Ideea de a face dragoste cu Thomas, lucru care la început i se păruse

necesar şi înspăimântător în acelaşi timp, nu fusese atât de îngrozitor, îmbrăţişarea lui, căldura buzelor ce o sărutau i se păreau firești, poate chiar o recompensă pentru anii îndelungaţi de singurătate.

Când au făcut dragoste a doua oară s-a auzit strigând un nume de alint pe care l-a crezut înăbuşit de aşternuturi în noaptea umedă şi parfumată. Cu toate acestea, nu şi-ar fi retras vorbele, chiar dacă Thomas ar fi auzit-o.

Mâine va uita de dragoste şi toate complicaţiile ei; astă-seară însă, se va lăsa pradă, măcar o scurtă vreme, sentimentelor îmbătătoare.

Când Thomas se trezi a doua zi, mahmur după vinul roşu şi noaptea lungă, Serafina plecase.

Urmărind razele ce începeau să pătrundă dincolo de draperii, revăzu întâmplările din seara trecută, nereuşind să înţeleagă ceva. Deşi în mod indiscutabil o ticăloasă, Serafina Guardi fusese, spre marea lui mirare, virgină. Îşi închipuise că anii petrecuţi pe coasta barbară o scăpaseră de un asemenea impediment. Cu toate acestea, se bucura că soarta o păzise de seraiurile de acolo, niciun sultan adevărat nu ar fi fost vreodată de acord să o lase să plece.

Cunoştea foarte bine motivele pentru care el făcuse dragoste cu ea; ar fi fost imposibil să nu o facă. Pe parcursul întâlnirilor din ultimele optsprezece luni, fata reuşise să devină dintr-o adevărată pacoste, o fascinaţie, apoi o obsesie. Motivele lui erau cât se poate de clare. Imaginea ei i se întipărise pe retină, iar glasul, prezenţa ei îi intraseră adânc în suflet. Nu reuşea însă să înţeleagă de ce anume făcuse ea dragoste cu el.

În timpul ultimei lor întâlniri, îi arătase cât se poate de clar că avansurile lui stângace i se păreau scandaloase. O ironizase în legătură cu amestecul de ură şi iubire pe care îl simţea faţă de Angelo, iar ea îl tratase cu dispreţul cuvenit, în ciuda tuturor acestor aspecte, în noaptea trecută îl

încurajase, îl primise, îl îmbrăţişase; Serafina fusese cea care-l atinsese mai întâi, cea care-şi descheiase rochia.

În cele din urmă se îndreptaseră către pat, unde făcuseră dragoste a doua oară. Îşi amintea senzaţia părului ei moale pe chipul lui, privirea din ochii ei când îl dorea. Îi murmurase cuvinte drăgăstoase, iar Serafina îl alintase o singură dată. Nu putea să nu dea importanţă acelui cuvânt; un trecut ca al ei nu avea cum să o ajute să-şi exprime uşor sentimentele. Totuşi nu îl surprindea câtuşi de puţin absenţa ei în dimineaţa asta sau că aşternutul şi perna ei fuseseră aranjate, astfel încât nicio urmă a prezenţei sale să nu mai rămână. Asta nu-l oprea ca, de fiecare dată când închidea ochii, să vadă pielea de culoarea mierii sau ochii negri, plini de dor.

De la fereastra casei sale din Via Santo Domenico, Jacopo Capriani o urmărea pe Serafina întorcându-se în Pisa, într-o după-amiază târzie.

Plecase la Livorno acum trei zile, alături de Amadeo, ca să cumpere mătăsuri şi panglici de la vasele ce tocmai acostaseră în port. Însoţitorul ei se întorsese însă singur, cu o zi în urmă. Capriani avea de gând să o mustre, dar văzând-o că se apropie, îşi dădu seama că nu o va face.

Casa i se păruse goală fără ea. Nu avea niciun rost să între în birou în lipsa Serafmei, care zâmbea şi îl aproba dând din cap sau să mănânce singur, fară ea în celălalt capăt al mesei, transformând fiecare cină într-un adevărat ospăţ. Deseori în ultimele săptămâni se gândise că poate era din nou bolnav, deoarece avea neliniştea dinaintea febrei şi vise scurte şi colorate; dar fruntea nu-i ardea deloc, iar bătaia inimii era la fel de regulată ca întotdeauna. Îşi dăduse seama, în cele din urmă, că anumite sentimente pe care le crezuse demult moarte încă mai existau, că până acum fuseseră doar adormite. Nu împărtăşise nimănui asta, în parte deoarece nu avea cui să-i spună şi pe de altă parte fiindcă ştia că vor râde

de el. Cu toate acestea, el nu râdea decât rareori, cuprins de o beţie încântătoare. Îl făcuse să se simtă din nou tânăr, având parte de o neaşteptată primăvară.

Acum, când nu putea dormi, nu era din cauza bătrâneţii sau a bolii, ci a Serafmei. Deşi nu era de o frumuseţe rară, ceva din zâmbetul, ochii, pielea ei mătăsoasă îl făcea să uite de ceea ce viaţa îl învăţase până atunci. Jacopo Capriani aştepta în salon ca ea să vină, să-i povestească ce anume cumpărase, să îl lase să o sărute şi apoi să-şi descheie rochia pentru ca el să-i atingă sânii. Nu aştepta mai mult de atât; nici nu ceruse mai mult. Serafina îi dăruise deja o bucurie la care nu se mai aşteptase.

Nu se auzi însă nicio bătaie în uşă şi, când ajunse la el sunetul uşii dormitorului ei, Jacopo se simţi cuprins de o teamă nedesluşită. Dintr-o dată se trezi îndreptându-se către camera ei, ca şi cum picioarele îl purtau fără voia lui.

Ciocăni, iar răspunsul ei imediat îl linişti. Deschizând uşa, Jacopo o zări lângă fereastră, în bătaia soarelui ce străbătea de dincolo de draperiile transparente. Umerii strălucitori erau goi şi părul despletit îi acoperea spatele. Un prosop îi înconjura sânii, în vreme ce înaintea ei, pe un altul, se afla un vas mare cu apă.

Inima negustorului începu să bată foarte repede.

— Închide uşa, o auzi, iar el se supuse cu dificultate, abia putând să se mişte. Când se întoarse din nou spre ea, văzu că lăsase prosopul să cadă, îndreptându-se goală către vasul cu apă.

Înţelese atunci că va primi mai mult decât visase vreodată. O urmări cu răsuflarea întretăiată cum ridică buretele, lăsând apa să se prelingă pe piept, pe abdomen, pe spate. Lumina roşiatică a apusului îi aurea trupul desăvârşit, oglindindu-se apoi în apa din faţa ei.

După ce se spălă şi se şterse, se apropie de el, conducându-l spre pat. Vârfurile şuviţelor ei lungi atârnau

umede pe spate, iar obrajii i se îmbujorară. Luând mâna lui Jacopo Capriani, îl lăsă să-i mângâie trupul şi puse capăt aşteptării sale.

În pat practică tot ceea ce o învăţase Thomas Marlowe. Deşi mişcările erau aceleaşi şi folosea chiar o parte din cuvintele englezului, avea senzaţia că se privea de la distanţă, urmărind un dans grotesc, fără înţeles. Ceea ce păruse atât de uşor şi de natural alături de Thomas, acum era un efort degradant al minţii şi al muşchilor. În timp ce gura negustorului o căuta pe a ei, iar degetele lui o mângâiau, simţea lacrimile adunându-se în colţul ochilor şi îngreunându-i genele. Furioasă, Serafina alungă gândul că era doar o păpuşă mânuită în continuare de Angelo.

Vântul cald răscolea perdelele subţiri, scăldând într-o lumină roz cuplul de pe pat. Piele întinsă şi bătrână, un trup tânăr şi altul plin de riduri îndeplinind un ritual vechi de când lumea.

În timpul perioadei îndelungate de căldură excesivă, Thomas dormise la bordul lui *Kingfisher.* Nu numai că încăperile mici ale casei sale păreau sufocante, dar, adeseori, unelte şi materiale valoroase trebuia lăsate la bordul vasului. El dormea pe una din punţile pe jumătate terminate, fierarul Rufus sforăia în spatele catargului principal, în vreme ce William Williams şi tânărul Cristofano moţăiau undeva în cală.

Era mult prea cald pentru a dormi aşa că, întins pe spate, cu mâinile sub cap şi ochii larg deschişi, Thomas studia stelele. Medicul citise cândva viitorul în ele, dar el nu reuşea să vadă decât traseele călătoriilor pe care abia aştepta să le facă. Aceleaşi astre vegheau deasupra Indiilor, Americilor şi a Chinei. Nevoia de a vedea acele pământuri devenea uneori copleşitoare, ca şi cum nu numai *Kingfisher,* ci şi el deveniseră prizonieri aici.

În ultimele două săptămâni o nouă obsesie pusese

stăpânire pe el. Uneori i se părea greu de crezut că acea noapte avusese loc, alteori amintirea ei îl năpădea, şi chiar şi cea mai simplă activitate devenea doar un act mecanic. Din acea noapte petrecută la Palazzo Sacchetti, Thomas nu mai primise nicio veste de la Serafina. Nici nu se aşteptase să primească ceva şi nici nu încercase să ia legătura cu ea. Cu toate acestea, zilele – şi mai ales nopţile – păreau pline de amintirea ei. Inima îi bătea mai repede la vederea unei rochii galbene de mătase, iar mirosul parfumului ei, venit de pe unul din vasele cu mirodenii din Levant îi încorda dureros întreg corpul. Deşi îşi spunea că o astfel de nebunie nu poate dura prea mult, Serafina părea să-i fi pătruns în fiecare colţ al sufletului, stăpânindu-l ca pe o bucată din mătasea la care ea râvnea atât de mult.

Cuprins de o dorinţă ce devenise un obicei, Thomas deschise ochii şi văzu că cerul întunecat începuse să se lumineze şi că o pată portocalie apăruse la orizont. Derutat, la început crezu că deja se iveau zorile; îşi aduse apoi aminte că ceasul bisericii tocmai bătuse miezul nopţii.

Sări în picioare, trăgându-şi cămaşa şi strigând către ceilalţi înainte de a-şi fi dat seama de ceea ce se întâmpla. O astfel de culoare a cerului nu putea însemna decât un motiv de groază pentru docurile supraîncălzite. Un incendiu.

Sărise pe chei, urmat de Cristofano şi William Williams, alergând cu toţii în aceeaşi direcţie – depozitul de lemne. Thomas înjura disperat, alergând cât putea de repede către locul unde se afla lemnul lui, lemnul pentru care implorase, se târguise şi îşi vânduse sufletul.

Când au ajuns acolo, au văzut că jumătate din populaţia oraşului părea să le-o fi luat înainte. Se auzeau strigăte în toate limbile pământului, în vreme ce găleţi cu apă treceau din mână în mână – albă, neagră sau maronie. Şi sclavii se aflau tot acolo, luptându-se să salveze lemnul necesar la construirea galerelor pe care erau forţaţi să lucreze. Scântei

săreau în aer şi, sub cerul înroşit, toate chipurile păreau la fel de întunecate şi îngrozite. Strecurându-se prin mulţime, cu Cristofano în urma lui, Thomas simţi cum căldura îl izbeşte cu puterea unui zid când se apropie de depozit. Uscate de două luni de secetă şi de puternicul soare al Toscaniei, grămezile de lemn se aprinseseră la fel de repede ca hârtiile. Dacă ar fi putut plânge la ceea ce ştia că reprezintă moartea visurilor sale, lacrimile lui Thomas s-ar fi transformat în abur înainte de a se prelinge pe obraji.

Îşi trimise ucenicul să aducă mai multă apă şi începu să tragă o bucată de lemn neatinsă de foc, înjurând de ciudă că nu fusese îndeajuns de prevăzător să-şi ia mănuşi. Simţi brusc povara mai uşoară şi, privind înaintea sa, îl zări pe William Williams la celălalt capăt al bucăţii de lemn, cu mâinile înfăşurate în şorţul de piele. Printre şuieratul aburilor şi strigătele sclavilor atinşi de câte o scânteie, Thomas şi tâmplarul începură să care lemnele în relativa siguranţă a docurilor neatinse de foc.

Ştia foarte bine că eforturile lor erau inutile, că în orice clipă o scânteie putea sări cuprinzând restul curţii, docurile şi oraşul. Dacă depozitul de arme din Livorno ar fi fost aprins, atunci întreaga localitate s-ar fi scufundat în mlaştinile de unde fusese ridicată de către familia de Medici.

Thomas muncea neîntrerupt, fară a băga de seamă că pielea de pe faţă începuse să i se cojească sau că palmele îl dureau. Rufus trăgea din foc o scândură uriaşă de stejar, în vreme ce scânteile săreau în urma sa. Pieptul şi chipul lui Cristofano erau negre de fum, astfel încât arăta la fel ca restul sclavilor dimprejur. Dincolo de mirosul lemnului ars, Thomas îl putea simţi şi pe cel ai pielii şi părului său.

Ştia că reuşiseră să potolească focul atunci când mulţimea din jur începuse să se strângă, stingând flăcările, asemeni unei insecte cu mii de picioare. În acelaşi timp însă, Thomas înţelese la fel de bine că pierduse.

Salvaseră câteva scânduri dintr-un stoc de cincizeci; pierduseră preţiosul stejar englezesc pe care-l cumpărase pentru catarge şi stâlpi de susţinere. În timpul nopţii, preţul lemnului urma să se tripleze şi cel mai mare motiv de îngrijorare erau companiile comerciale, stăpânele marii, care vor avea prioritate asupra materialelor rămase.

Aşezat pe marginea cheiurilor, cu privirea aţintită asupra apei, Thomas abia observa durerea mâinilor. Cea din inimă era mult mai puternică, reprezenta moartea visurilor sale.

Negustorul Jacopo Capriani şi suita sa călătoriseră spre nord, în oraşul Lucca.

Ca întotdeauna, Capriani era însoţit de contabilii Amadeo şi Bastien, servitorii şi paza înarmată. Mersese şi Serafina, dar acum nu mai putea fi numită contabil, devenise ceva mai mult. Deşi încă mai chicoteau în particular, dincolo de amuzamentul lui Amadeo şi Bastien se întrevedea umbra înfrângerii. Servitorii răspundeau la chemarea Serafmei la fel de repede cum răspundeau la cea a domnului Capriani – şi nu pentru că era arogantă, ci fiindcă o anumită privire sau o tonalitate a vocii cerea ascultare. Atunci când negustorul inspecta mărfurile descărcate de pe nave sau cele tocmai terminate în ateliere, Serafina îl însoţea întotdeauna. Uneori vizita piaţa singură, în vreme ce bătrânul rămânea moţăind într-un şezlong.

În Lucca, cei doi au vizitat toate palatele. În vreme ce Jacopo Capriani stabilea preţurile, Serafina etala panglicile, mătasea şi cocardele, notând apoi vânzările într-un caiet special. Într-o bogată anticameră din palatul bancherului Galeazzo Merii, bogăţia de culori a materialelor strălucea în aerul greu al după-amiezei: ocru, purpuriu, roşu închis, toate în armonie cu piatra aurie din jurul ferestrelor şi modelele tapiseriei.

Chiar dacă negustorul nu făcuse călătoriile obişnuite din fiecare an, bilanţul era totuşi satisfăcător. Clienţii apreciau

oferta bogată, culorile mai vii şi calitatea ridicată a mărfurilor oferite de domnul Capriani. Cu meticulozitate, Serafina aranjă ultimele detalii ale materialelor, încercând în acelaşi timp să-şi stăpânească greaţa.

Întotdeauna sinceră cu ea însăşi, îşi dădea foarte bine seama că starea aceasta nu se datora nici febrei, nici mâncării. Îi era greaţă pentru că era înspăimântată, după ce fusese vândută, cumpărată, după ce traversase Mediterana doar într-o barcă de pescuit, acum tremura când se gândea la ceea ce trebuia să facă în continuare. Ochii i se plimbau neliniştiţi prin încăpere, oprindu-se o clipă doar asupra candelabrelor, a scrinurilor împodobite sau a podelei strălucitoare, acoperită de covoare bogate. Putea observa prin fereastră grădina nemaipomenit de frumoasă a domnului Merii, acoperită de un strat de praf. Aranjând mătăsurile, observă că mâinile îi tremurau uşor, iar câteva şuviţe cârlionţate i se lipiseră de fruntea umedă. Îşi spusese mereu să nu fie nesăbuită: nu se temuse în clipa când îşi pierduse virginitatea în pat cu englezul şi nici când îl acceptase pe negustor în patul ei. Atunci de ce inima îi bătea nebuneşte, iar stomacul i se agita îngrozitor?

În dimineaţa aceea, Madonna Merii, soţia lui Galeazzo, îşi alesese mărfurile din oferta lui Capriani. Mai tânără decât Serafina, doamna era micuţă de statură, cu părul negru şi mai degrabă îndesată; camerista ei, al cărei comportament îi amintise de Marthe, o însoţise în timpul cumpărăturilor. Madonna Merii cumpărase mătase cu modele şi panglicile purpurii ce se vindeau atât de bine; soţul ei nu fusese de faţă la achiziţionarea mărfurilor. Cu toate acestea, îşi însoţea acum amanta, pe Costanza.

Retrăgându-se respectuoasă în dreptul ferestrei, în vreme ce se străduia să-şi potolească bătăile inimii, Serafina o urmărea printre gene pe curtezană. Avea între treizeci şi patruzeci de ani şi, deşi nu era chiar frumoasă, profilul ei

dezvăluia trăsături deosebite. Aerul de liniște etalat de ea lipsea cu desăvârșire doamnei Merii, la fel ca demnitatea mișcărilor și privirea ironică. Jacopo Capriani îi șoptise ceva mai devreme că amanta se născuse în Veneția, dar că în ultimii douăzeci de ani dusese un trai cât se poate de profitabil în Lucca.

— Draga mea… privind către Serafina plin de interes, Galeazzo Merii își conduse amanta către materiale. Deși negustorul rămăsese curtenitor în spate, Serafina știa că asemeni bancherului, acesta îi studia cu lăcomie chipul, pielea, trupul.

Cu toate că îi dăruise lui Jacopo Capriani ocazia de a gusta din nou plăcerile tinereții, în ultima vreme aranjase lucrurile în așa fel, încât acum nu mai era cu putință. Trecuse o săptămână de când nu mai împărțise patul cu Capriani; lipsa de intimitate a călătoriilor și dormitul în casele altora făcea dificil acest lucru. Pentru asta nu trebuise decât să împartă camera cu o cameristă sau să pretindă din când în când o migrenă. Nu o făcea pentru că o dezgusta să se culce cu domnul Capriani, ci fiindcă venise timpul ca el să plătească pentru ceea ce primea. La vârsta lui, dorința nu putea dura prea mult; știa că trebuie să se asigure că va câștiga, înainte ca domnul Capriani să fie cuprins de indiferență.

Plănuise totul cu foarte mare grijă și păruse foarte simplu. Cu toate acestea, încăperea aceasta mare i se părea acum sufocantă și se simțea cuprinsă de același sentiment de zădărnicie ca atunci când se afla în brațele negustorului, când parcă trupul nu-i mai aparținea ei, ci altcuiva. Valul de greață o cuprinse și mai puternic, încât își încleștă degetele. Se strădui să privească la grădina de afară, acolo unde triunghiurile de iarbă verde se intersectau cu alei colorate de pământul roșu. Simțea privirea arzătoare a negustorului în ceafă și, o clipă se simți cuprinsă de o ură rece de care nu se știa capabilă. Și Thomas o privise la fel – cu dorință. Cu

câteva săptămâni în urmă, la palatul Sacchetti se văzuse reflectată în ochii englezului, ca şi cum ar fi fost frumoasă, preţioasă.

Nu, nu trebuia să se gândească la el. Thomas nu putea face parte din viitorul pe care ea începuse să şi-l creeze. Nu însemnau nimic unul pentru celălalt. În ochii lui Thomas nu reprezentase decât o modalitate plăcută de a-şi petrece noaptea, de a uita de grijile zilnice. Noaptea petrecută la palat nu însemnase nimic, nu făcuse decât să servească unui anumit scop.

Cu toate astea, tremura în continuare. Vocile domnului Messer Merii şi a Costanzei se amestecau în fundal; aproape înecându-se, Serafina îngăimă o scuză şi ieşi în fugă din cameră, îndreptându-se spre grădină.

Ştia că negustorul o urmărea în continuare de la una din ferestrele de la etaj. Nu-i mai păsa; se aşeză pe zidul mic ce înconjura fântâna şi îşi apăsă mâinile încleştate pe ochi. În ciuda căldurii de afară, tremura ca o frunză bătută de vânt. Cerul era de un albastru intens, iar aerul era înmiresmat de aroma portocalilor şi a lămâilor din jur. Se simţea de parcă s-ar fi aflat din nou în casa lui Kara Ali, în curtea cu arcade şi fântâni, acolo unde mireasma de lămâi stăruia îndelung. Cioburile vasului albastru se aflau la picioarele ei, iar chipul şi părul îi erau acoperite de un voal. Imaginea o linişti; îşi aduse aminte de ce se afla aici – pentru a recupera anii pierduţi, pierderea familiei şi a moştenirii sale. Luându-şi mâinile de la ochi, Serafina îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre fântână. Picăturile de apă desenară lacrimile pe care nu le putuse vărsa. În cele din urmă auzi paşii negustorului pe cărare.

— Îţi vine să crezi că a ales doar culori închise? Mă gândeam că o astfel de făptură ar fi preferat galbenul sau roşul.

Cu chipul întors, Serafina rămase tăcută.

— Poate că ar trebui să mă ajuţi să le stabilim preţul, începu şovăitor Capriani.

— Cred că ar fi mai bine să plec, răspunse ea cu un glas tremurat.

— Nu am vrut să spun că trebuie să începi imediat lucrul, Serafina, zise negustorul. Poate ar trebui să mai rămâi aici puţin dacă nu te simţi bine.

Greaţa îi dispăruse în întregime.

— Adică ar trebui să plec din serviciul dumneavoastră, domnule Capriani, şopti ea.

Deşi nu-şi mută privirea, Serafina îl simţi aşezându-se lângă ea. Auzea foşnetul hainelor şi simţea mirosul bătrâneţii dincolo de aroma portocalilor, a lămâilor şi a eucalipţilor.

— De ce să pleci? Dincolo de falsa veselie, în glasul negustorului se simţea panica. Afacerea are nevoie de tine, Serafina. Cine mai are un asemenea ochi, priceput la mătase?

— Nu mai pot rămâne, zise scuturând din cap şi întorcându-şi chipul către el.

Avea ochii roşii deoarece şi-i frecase, iar obrajii fuseseră umeziţi de apa fântânii. Era însă de ajuns; domnul Capriani îi prinse mâinile într-ale lui.

— Draga mea Serafina, nu trebuie să plângi. Ce te tulbură?

Ea trase adânc aer în piept şi lăsă capul în jos:

— Am fost atât de fericită în serviciul dumneavoastră, domnule Capriani! Dar nu mai pot rămâne. Ce s-a întâmplat între noi – mă tem…

Vocea i se întrerupse, purtată de adierea uşoară a vântului.

Îşi şterse faţa şi continuă cu un aparent aer de hotărâre:

— Nu m-am simţit bine în ultima vreme, domnule Capriani. Sunt anumite slăbiciuni pe care o femeie le simte după ce s-a culcat cu un bărbat.

Chiar şi după ce îl lămurise cât se poate de clar, bătrânului

îi trebui ceva timp să înţeleagă. Într-un final simţi însă mâna lui strângând-o cu putere pe a ei, trăgându-şi răsuflarea.

Aşteptă mai întâi ca ochii lui să oglindească o expresie de înţelegere, apoi de mândrie, şi abia după aceea continuă:

— Nu vreau să dau naştere unui bastard în casa ta, Jacopo. Nu vreau să te fac astfel de ruşine.

Rămase nemişcată, cu mâinile încleştate în aşteptarea reacţiei lui. Acum greaţa fusese înlocuită de bucurie. Îi oferise o alegere între dorinţa fizică şi o reputaţie nepătată şi ştia că balanţa atârna favorabil în partea ei. I se părea că o singură mişcare ar putea-o costa şansa pe care o reprezenta el, astfel încât nu se clinti, încrezându-se în puterea aromei răspândită de corpul ei.

— Voi găsi un alt cămin pentru fiul tău, rosti încetişor.

Îşi dădu seama aproape imediat că spusese ceea ce trebuia. În afara dorinţei fizice şi a mândriei, Jacopo Capriani era străbătut şi de ameţitoarea dorinţă de a-şi recăpăta tinereţea, pe care o crezuse pierdută, de nevoia firească de a lupta împotriva bătrâneţii şi a apropiatei morţi. Când Jacopo Capriani îi luă mâna şi o sărută, Serafina a ştiut că a câştigat.

Când s-au întors în casă, curtezana Costanza se pregătea de plecare. Plecându-se în faţa celor doi ca să-şi ia rămas-bun, eşarfa de mătase de pe cap alunecă şi Serafina îi zări şi partea stângă a chipului.

Dacă partea dreaptă a feţei avea un ten perfect, strălucitor şi fin ca o magnolie, fără nicio urmă a trecerii anilor, întregul obraz stâng era marcat de o cicatrice ce o înfioră pe Serafina, probabil făcută de un amant gelos sau furios; semnul dezvăluia întregii lumi profesiunea ei şi consecinţele acesteia.

Cea mai mare parte a arsurilor aveau băşici când Thomas Marlowe ajunse în Pisa, câteva zile mai târziu.

Cum nu era un om care să se gândească prea mult la nenorocul ce se abătuse asupra sa, în zilele de după incendiu

se ocupase cu inspectarea stocurilor de lemn rămase, vizitând fiecare comerciant din Livorno şi acceptând în aceeaşi măsură natura critică a situaţiei sale. Nu avea bani sau materiale, iar vasul era în continuare neterminat. Avea datorii, oameni pe care nu-i plătise şi de achitat chiria depozitului. În lipsa unui miracol, *Kingfisher* avea mari şanse de a nu se lansa niciodată la apă.

Deoarece nu credea prea mult în minuni, Thomas hotărâse să meargă la Pisa. Refuza să-şi analizeze stările sufleteşti şi nici acum nu stărui asupra acestui aspect. Până acum ar fi trebuit să fie cuprins de disperare; ştia că o ofertă din partea lui Capriani însemna că în următorii ani va fi nevoit să navigheze pe Marea Mediterană. Cu toate acestea, în locul disperării, simţea bucurie; de-a lungul îndelungatului drum gândul că o va revedea pe Serafina – chiar şi numai în timpul unei afaceri – îl înveselea. Când ajunse în oraş, Thomas lăsă calul la un han, îndreptându-se apoi spre casa negustorului.

Înăuntru se văzu întâmpinat chiar de Serafina. Era îmbrăcată în aceeaşi rochie pe care o purtase la prima lui vizită în Pisa: de culoare gri, cu un guler alb şi mâneci lungi. De data asta însă, la gât îi atârna un lănţişor de aur, iar degetele şi urechile îi erau împodobite de bijuterii. Culoarea sobră a materialului contrasta cu roşul pal din obrajii ei, în vreme ce metalul preţios de la gât se armoniza perfect cu tenul.

Thomas făcu o plecăciune, scoţându-şi pălăria:

— Domnişoară Guardi.

Serafina îi întinse mâna, răspunzând la salut.

O urmă apoi într-un mic salon unde mobila era alcătuită din două scaune şi o masă şubredă; razele soarelui luminau podeaua prăfuită şi colţurile pline de pânze de păianjen.

— Aţi auzit de incendiul de la depozitul din Livorno? întrebă el.

— Da, foarte neplăcut, răspunse Serafina. Dacă aş fi cumpărat lemn.. Continuă uşor îngândurată.

O privi descumpănit, neştiind dacă remarca ei ar fi trebuit să-l enerveze sau să-l amuze. Închise uşa, mâncându-şi pălăria pe masă şi râse încetişor.

— Din nefericire, eu *am cumpărat,* iar acum cea mai mare parte din el e bună doar ca să fac focul. Negustorii de lemn au mărit preţurile.

Îi zări apoi privirea aţintită asupra mâinilor lui.

— Îmi cer scuze pentru înfăţişarea mea, spuse ridicând palmele roşii şi pline de băşici. Ca şi pentru tunsoarea mea ciudată. Am reuşit să salvăm ceva.

— Doare?

Serafina stătea în dreptul ferestrei, iar Thomas putea zări grădina micuţă a domnului Capriani în spatele ei.

— Nu doare deloc, răspunse sincer. Acum nu.

Ea îi făcu semn să ia loc, apoi îi întinse un pahar de vin roşu.

— Atunci să înţeleg că aceasta este o vizită de afaceri, domnule Marlowe.

Răceala din glasul ei îi readuse o parte din vechea iritare; observase că privirea fetei îl ocolea cu încăpăţânare.

— Da, din cauza incendiului, răspunse luând câteva guri de vin. Mă aflu într-o situaţie destul de dificilă. Ultima oară când ne-am întâlnit mi-aţi dat de înţeles că m-aţi putea ajuta.

Ultima oară când ne-am întâlnit. O clipă, Thomas nu se mai afla în salonul mic şi prăfuit, ci în măreţia ofilită a palatului Sacchetti.

Serafina nu răspunse imediat. Avea mâinile înnodate în poală, iar ochii negri continuau să-l ocolească.

— Sunt sigură că ne putem înţelege, domnule Marlowe.

Îşi putea da seama că fata evita orice apropiere sau prietenie pe care el ar fi vrut să i le ofere. Era o tehnică pe care probabil că o perfecţionase de-a lungul anilor petrecuţi

pe coasta barbară. Thomas reuşise însă să treacă o dată de acel zid, atunci când, în palatul Sacchetti, Serafina îi murmurase un cuvânt de alint. Acea amintire îl ajută să păstreze acelaşi ton detaşat ca al ei.

— *Kingfisher* nu este încă gata şi nu am lemnul necesar pentru terminarea construcţiei. Nici bani să cumpăr. Investiţia domnului Capriani ar fi bine răsplătită – va fi o ambarcaţiune minunată.

— Desigur. Faldurile rochiei gri o încadrau graţios. Nu m-am îndoit niciodată de asta, domnule Marlowe.

— Thomas. Prea multe amintiri făceau ca folosirea insistentă a numelui lui de familie să sune ridicol. Serafina nu minţea câtuşi de puţin: întotdeauna fusese cât se poate de serioasă în privinţa vasului său.

— Thomas, dacă vrei, răspunse ea cu un glas tremurând uşor. Mâna ce se întinse să sune servitorii era însă cât se poate de sigură. Ar fi vrut să o scuture violent sau să o îmbrăţişeze. Ar fi făcut orice să treacă dincolo de aparenţa de gheaţă.

Servitorul ce-şi făcu apariţia umplu din nou paharul englezului, oferindu-i apoi biscuiţi. Serafina îi şopti după aceea ceva, iar acesta trase obloanele, alungând lumina puternică de afară. Se poartă din nou ca şi cum ar fi stăpâna casei, gândi Thomas amuzat. Încercase cândva să şi-o imagineze în deşert, ca sclavă, dar îi fusese imposibil, deoarece nu o vedea acceptând ordinele altcuiva.

După plecarea servitorului, Serafina adăugă:

— Sunt sigură că ne putem înţelege. Vă pot oferi termeni mai acceptabili decât cei ai companiei Levant.

Dincolo de sentimentul de uşurase trezit de cuvintele ei, Thomas observă folosirea pronumelui personal. Parcă domnul Capriani nici n-ar fi existat, gândi tot mai amuzat. Dincolo de dorinţa fizică, îşi dădu seama că nutrea o profundă admiraţie pentru mintea ei rece şi dură.

— Pentru afaceri, atunci, draga mea Serafina, spuse Thomas ridicând paharul.

— Pentru mătase. Pe jumătate gol, paharul ei reflecta lumina ce reuşea să treacă dincolo de obloane. În cinstea zilei când numele meu se va afla în fruntea celei mai mari companii comerciale de mătase din Europa.

— Ar trebui să ne căsătorim, se auzi dintr-o dată Thomas spunând.

Vorbise fară să-şi dea seama; paharul ei se opri şi vinul se agită ca o mare în miniatură.

— Să ne căsătorim? întrebă ea râzând, aţintindu-şi în cele din urmă asupra lui privirea în care englezul citi un amestec de mândrie şi dispreţ. Să ne căsătorim? O femeie nu poate avea doi soţi, domnule Marlowe. Nici măcar legile islamice nu permit una ca asta.

Deşi îi trebui doar o secundă să-i înţeleagă spusele, lui Thomas i se păru o veşnicie. O privi uluit, întrebându-se pentru prima oară ce însemnau bijuteriile, servitorii şi pronumele *Eu.*

— M-am căsătorit cu domnul Capriani ieri-dimineaţă.

Nu strigă, nu sparse paharul şi nici nu îşi trase sabia.

Temperamentul său, de obicei atât de aprins, nu ieşi la iveală. Serafina stătea mândră, nemişcată, cu trăsături parcă îngheţate. Culoarea din obraji se retrăsese, lăsând-o mai palidă decât de obicei.

— Felicitări, izbuti să spună sec.

— Mulţumesc, domnule Marlowe. O văzu relaxându-se şi luând pana şi o bucată de hârtie de pe masă. Poate ar fi mai bine să discutăm termenii înţelegerii.

Thomas rămase tăcut. Se ridică şi se apropie de fereastră, trecându-şi un deget de-a lungul obloanelor prăfuite. Deşi fusese luat prin surprindere, gândurile începeau să-şi găsească cursul normal.

— Nu v-aţi băut vinul, Madonna Capriani, spuse precaut.

Am uitat ce toast aţi propus.

Nu uitase, dar ţinea să repete. Cu spatele la Serafina, rosti:

— În cinstea zilei când numele dumneavoastră va fi în fruntea celei mai mari companii comerciale de mătase din

Europa… La ce nume te-ai gândit, Serafina? Doar ai avut o mulţime până acum. Badr-al-Dujja – Giovanni – şi acum Capriani. Însă cred că ai prefera tot numele Guardi, nu-i aşa?

Ea rămăsese tăcută. Întorcându-se, îi zări buzele roşii strânse şi privirea întunecată de mânie. Mâinile lui Thomas începură să pulseze, şi dintr-o dată se simţi copleşit de oboseala unei nopţi petrecute în şa, a lunilor de luptă surdă cu obstacolele.

Epuizarea îi oferea o claritate neobişnuită a gândurilor.

— E vorba de Angelo, nu? Vrei să iei totul înapoi. Tocmai de aceea te-ai angajat aici şi te-ai căsătorit cu negustorul. De aceea încerci să-l convingi pe domnul Capriani să comercializeze mătase, ca să-i faci concurenţă lui Angelo. Pielea de căprioară nu este de ajuns, nu, Serafina? Şi de aceea

— Continuă tot mai furios – vrei *Kingfisher.* Doar nu-l poţi distruge pe vărul Angelo cu catâri, nu?

Nu nega, doar îşi deschisese palmele a resemnare:

— Totul îmi aparţine.

— Ce ai de gând să faci, Serafina? o întrebă privind-o uluit, cu vocea sugrumată. Să-l înjunghii noaptea, în timp ce doarme?

— Nu va fi nevoie, răspunse albă la faţă, cu o privire neagră şi inexpresivă, ca a unei păpuşi. ÎI voi ruina. Doar atât.

Vocea ei fragilă îi pătrundea ca un pumnal în inimă.

— Aşadar, pentru Angelo te culci cu un bătrân neputincios? Nu, ai făcut-o înainte de a te căsători, nu? L-ai *făcut* să guste plăcerea, astfel încât să-ţi ofere numele şi averea lui în schimbul companiei tale noaptea. Dumnezeule

– are şaizeci şi cinci – şaptezeci de ani – şi tu ai…

— Şaptesprezece, zise cu ochii arzând. Crezi că asta contează, Thomas?

Abia dacă o auzi.

— Dar eu? întrebă cu un glas ce tremura uşor. Eu ce rol am avut în toate astea? Dintr-o dată înţelese şi izbucni în râs; hohotul părea lipsit de orice urmă de umor. Puţin exerciţiu. Asta a fost, nu, Serafina?

Furia acumulată ameninţa să se transforme într-un abis mai întunecat în care Thomas nu voia să privească. Se forţă însă să spună:

— De *asta* ai făcut dragoste cu mine.

Abia acum Serafina îşi coborî privirea, întinzând mâna să sune; el ajunse însă înainte, apucându-i încheietura subţire cu palmele rănite.

Durerea strânsorii îl ajută să rostească:

— Măcar acum spune-mi adevărul. M-ai lăsat să te seduc pentru a scăpa de virginitate.

Cu sprâncenele ridicate, ochii ei îi întâlniră pe ai lui; pupila era atât de dilatată încât cu greu o puteai deosebi de iris.

— Aveam nevoie să învăţ, zise încet. Nu aş fi putut să o fac fără tine, Thomas.

Răceala şi scopul urmat cu atâta încăpăţânare păreau nepotrivite unui trup atât de fragil. Se simţi tentat să zdrobească încheietura subţire din mâna sa, să strângă până când osul se transforma în pulbere, până când ea i-ar fi cerut mila de care Thomas avea acum atâta nevoie.

Reuşi să se stăpânească; îi lăsă braţul să cadă şi traversând camera, spuse:

— Atunci la naiba cu tine şi afacerea ta. Nu vreau să iau parte la aşa ceva.

Se căsătoriseră cu două zile în urmă, imediat după întoarcerea din Lucca. Ceremonia fusese una extrem de

scurtă, deoarece domnul Capriani se temuse ca nu cumva mireasa să se răzgândească. În salonul prăfuit şi întunecat, la braţul mirelui său, Serafina îşi amintise pregătirile din trecut pentru logodna ce nu avusese loc niciodată. Urma să se mărite cu domnul Corsini într-o rochie albă, cu părul lăsat pe spate şi sub privirile întregii Florenţe. La nunta cu negustorul a purtat rochia de culoarea chihlimbarului pe care şi-o făcuse singură, având ca martori pe Amadeo şi un tânăr iezuit. Îşi lăsase părul desfăcut, în ciuda mândriei penibile a soţului ei că nu mai era fecioară.

Ceremonia nu-i trezise decât sentimentul de iritare, a unei întreruperi intervenite în timpul unei afaceri. Triumful şi neliniştea au cuprins-o ceva mai târziu. Cunoştea foarte bine motivele pentru care se simţea triumfătoare – nu mai era sclavă sau servitoare, ci soţia unui renumit şi bogat negustor. Neliniştea era mai greu de alungat; îşi repeta că nu avea de ce să se simtă astfel, că nu era decât un târg. Îşi dăruise trupul şi frumuseţea în schimbul siguranţei financiare. Astfel de înţelegeri se încheiau de fiecare dată când o mireasă primea inelul din mâna soţului ei.

Greaţa o cuprinsese din nou seara, când domnul Capriani alcătuise un nou testament la ideea ei, deşi ferm convins că el avusese iniţiativa. Toată averea revenea copilului imaginar. Serafina lăsase deoparte paharul cu vin roşu, deoarece mirosul puternic îi trezea durerea de stomac şi bătăi puternice de inimă. Când, mai târziu, negustorul o duse în patul său, descoperi că se simţea din nou bine, aproape primind împăcată îmbrăţişarea acum legală.

Spre deosebire de greaţă, senzaţia acută de irealitate nu revenise; nici coşmaruri nu mai avea, acum somnul îi era adânc şi fară vise. Întinsă în pat, în prima dimineaţă a vieţii de femeie căsătorită, Serafina îşi spuse că totul era bine acum, avea un loc al ei, un nume, o moştenire. Înainte nu fusese decât o servitoare îndeajuns de nesăbuită încât să se

culce cu stăpânul. Căsătoria cu Jacopo Capriani, cu un bătrân neputincios, era esenţială pentru supravieţuirea ei. Nu-şi făcea griji în privinţa copilului imaginar – dacă soţul ei nu-i putea dărui un fiu, nu va fi ea aceea care să deplângă una ca asta. Cu ajutorul tainelor medicinale învăţate de la Kara Ali, era sigură că-l putea ţine în viaţă câţiva ani. În viitorul pe care începuse să şi-l creeze nu era loc pentru un copilaş răsfăţat; spre deosebire de alte femei, nu simţea o afecţiune specială faţă de copii. La următorul ciclu, se va preface că a pierdut sarcina. Acum era soţia negustorului şi nu avea de ce să se teamă, câtă vreme îl făcea fericit şi cât timp el mai trăia câţiva ani. Îi va transforma afacerea într-una înfloritoare, iar căminul va deveni mult mai primitor decât fusese vreodată. Asemeni fiecărei soţii, fericirea ei depindea de cea a soţului său.

Cu toate acestea, neliniştea îi reveni după plecarea englezului. Îşi spuse că regreta doar pierderea ambarcaţiunii, a lui *Kingfisher.* Întotdeauna îşi dăduse seama de importanţa visului lui Thomas, iar în ultima vreme începuse să privească nava cu aceiaşi ochi. Avea nevoie de Thomas Marlowe; de vas şi de el însuşi – numai englezul putea cârmui o barcă minusculă pe apele Mării Mediterane.

Ar fi fost mult mai bine dacă nu i-ar fi cerut să se căsătorească cu el. Amintirea scenei îi urca sângele în obraji; îşi spuse că o înfuriase Thomas, complicând o situaţie ce altfel ar fi fost cât se poate de simplă şi ruinând o afacere ce ar fi fost spre avantajul amândurora. Totuşi, ştia că era furioasă şi pe ea însăşi. Nu procedase aşa cum ar fi trebuit şi pierduse astfel şi vasul şi pilotul englez.

Thomas o înţelegea. Enunţase intenţiile ei cu o acurateţe înfiorătoare şi îşi dăduse seama că era folosit. *Puţin exerciţiu. Asta am fost pentru tine.* Greaţa o năpădi din nou când îşi aminti expresia de pe chipul lui. O sudoare rece îi inundă fruntea, în vreme ce bătăile inimii se porniră din nou ca nişte

tobe. Deschise ferestrele şi, inspirând aerul cald de afară, îşi spuse că nu avea nicio importanţă, englezul îşi îndeplinise pofta şi că totul nu era decât o afacere.

Şi John Keane, acum găzduit confortabil într-o casă înaltă din centrul oraşului Livorno, aştepta vizita lui Thomas Marlowe. Asistase de la etajul casei sale la incendiul din depozit; văzuse focul în cele câteva clipe cât se oprise în dreptul geamului, în restul timpului urcând şi coborând în grabă treptele, alături de servitorul său Antonio, ducând obiectele mai preţioase afară. După ce focul se potolise, porniseră la aranjarea lor înapoi în casă, dar într-un ritm ceva mai liniştit. Clădirea era în siguranţă, la fel ca *Garland* şi depozitele companiei. Într-o noapte când mulţi descoperiseră că sunt ruinaţi pentru totdeauna, John Keane îşi dăduse seama cât de norocos era.

După aceea îi ajunseseră la urechi diferite zvonuri legate de soarta compatriotului său. Auzise că *Kingfisher* rezistase incendiului, spre deosebire de materialele necesare terminării construcţiei. Aşa că aşteptase.

Nu se aşteptase totuşi ca bătaia în uşă să vină în miezul nopţii, tocmai când servitorul se pregătea să aprindă luminile din dormitor. Căscând, John împachetă flautul într-o bucată de catifea roşie.

Îi strigă lui Antonio să conducă musafirul până sus şi, aranjându-şi părul, se ridică salutându-l pe Thomas.

— Domnule, zise acesta cu o plecăciune. Scuzele mele pentru vizita la o oră atât de nepotrivită.

În timp ce remarca inutilitatea unor astfel de formalităţi, John Keane nu uită să-şi verifice pumnalul. Hainele pilotului erau acoperite de praf şi, deşi cuvintele îi erau politicoase, tonul păstra cu greu aceeaşi politeţe.

— Va pot oferi ceva de băut, domnule Marlowe?

Au băut vin roşu în aerul îmbălsămat de aroma mării şi în sunetul vaselor lovite de Antonio în bucătărie.

Golindu-şi paharul înainte ca John să fi băut măcar jumătate, Thomas spuse:

— Am venit să vă ofer *Kingfisher,* domnule Keane. Cam în aceiaşi termeni pe care i-am discutat înainte.

Keane puse paharul pe masă.

— Probabil că focul v-a făcut foarte mult rău, spuse studiindu-l atent.

— Focul? repetă Thomas, neînţelegând la început. Keane observă roşeaţa ochilor şi buclele negre arse.

Confuzia lui Marlowe fu de moment.

— A, da, focul. Da, mi-a făcut destul de mult rău, reluă englezul. În urma lui problemele mele financiare au devenit acute şi tocmai de aceea am venit la dumneavoastră, domnule Keane. Să remediez situaţia.

Keane aprobă cu o mişcare a capului. Cuprins de un uşor sentiment de triumf, ridică pana şi aşezându-se la masă, începu să scrie.

— Va trebui să semnăm înţelegerea atunci când superiorul meu va sosi cu următorul convoi al companiei. Dar sunt încredinţat că nu vor exista probleme. Atunci rămân termenii pe care i-am discutat înainte, domnule Marlowe?

— Da, aceiaşi. Cu o singură clauză.

Keane se întoarse spre el cu pana în mână. Expresia aproape sălbatică ce-l îndemnase să-şi caute pumnalul dispăruse din ochii interlocutorului său; privirea lui era acum doar rece şi calculată.

— Eu voi alege materialele, domnule Keane. Nu vreau să fac compromisuri în această privinţă. Mai degrabă o scufund cu mâna mea, decât să o văd ajunsă la fundul mării de mâna unui pirat numai fiindcă aţi preferat să economisiţi.

Clauza neaşteptată era rostită pe un ton aproape poruncitor. Pana rămăsese în mâna lui John Keane.

— Vă asigur, domnule Marlowe, zise el precaut, că iau

ameninţarea piraţilor la fel de serios ca şi dumneavoastră.

— Nu mă îndoiesc, completă Thomas cu un râs neplăcut. Nu v-aţi da în lături să jucaţi rolul de pirat dacă vă aduce un profit mai mare.

Keane ridică din umeri.

— Nu pot să neg. Nici nu ne-am da în lături de la a vinde cositor turcesc, pentru ca Islamul să-şi facă arme. Nu, domnule Marlowe, nu sunt deasupra unor astfel de lucruri. Nu e decât comerţ.

— Cuvântul *comerţ* pare să acopere o varietate interesantă de păcate, continuă Thomas, umplându-şi din nou paharul cu aprobarea lui Keane. Toscana nu va mai tolera multă vreme excesele companiei, domnule Keane. S-ar putea să vă fi invitat aici, dar nu vor continua să ignore pirateria.

Aşezând pana înapoi în călimară, John Keane îşi încrucişă braţele.

— Credeţi că obiecţiile ducelui Ferdinand sunt legate de presupusele noastre acte de piraterie sau de afacerile noastre înfloritoare, domnule Marlowe? întrebă încet. Mediterana este din ce în ce mai aglomerată, iar atracţiile Levantului şi ale Indiilor tot mai mari. Noi, cei din nord, avem vase şi marinari – navigatori. Veneţia este o putere în decădere, iar Franţa este chinuită de războaie civile. Regele Spaniei este un om bătrân şi obsedat. O anumită pace domneşte în Mediterana de douăzeci de ani; vremurile nu ne-au fost niciodată mai favorabile.

Răspunsul lui Thomas întârzie. Keane îl urmări traversând încet camera, trecând de flaut, setul de şah şi de raftul cu cărţi.

— Totuşi, sunteţi un om educat. Nu vă deranjează că Levantul oferă arme turcilor şi jefuieşte vasele creştinătăţii?

Keane gândi atunci că Thomas Marlowe se maturizase oarecum de când se văzuseră ultima oară. Bănuia că are cam

douăzeci şi cinci de ani, cu zece ani mai tânăr decât el însuşi, având moralitatea unui tânăr.

— Mă deranjează, într-o oarecare măsură. Guvernul îi arde pe rug pe cei ce se consideră creştini… şi a decapitat o regină ce se considera astfel… Astfel de lucruri s-au întâmplat de când sunt eu pe pământ, de fapt amândoi, domnule Marlowe. Complexitatea dogmei nu mă preocupă. Tocmai de aceea am devenit negustor şi nu teolog. Cu toate acestea, voi face tot ce este necesar ca să asigur succesul companiei mele. Aceasta este modalitatea prin care eu, familia şi ţara mea putem supravieţui.

Ridică privirea spre interlocutorul său, întâlnind o pereche furioasă de ochi albaştri.

— Şi dumneavoastră sunteţi un supravieţuitor, domule Marlowe. Şi bănuiesc că, la fel ca mine, aţi face aproape totul ca lucrurile să rămână în continuare aşa.

Thomas nu întinse mâna după pumnal, cum bănuia John Keane, deoarece era nu numai un supravieţuitor, ci şi un bărbat inteligent şi educat, ca şi Keane.

Cântărise destul problema.

— Sunt de acord cu clauza dumneavoastră, domnule Marlowe, zise. Puteţi alege ce materiale şi oameni doriţi la construcţia navei.

6

1595

PARFUMUL CÂŞTIGULUI

Parfumul câştigului este dulce,
Deşi vine din noroi.

Itinerariu: Fynes Moryson

Serafina îşi petrecu primele două luni ale căsniciei făcând curat în casa lui Jacopo Capriani. Angajă noi servitori. O femeie care să gătească şi să supravegheze cameristele şi un nou funcţionar în locul şmecherului Bastien. Uneori ştergea chiar ea praful ce se adunase pe covoare sau draperii şi în ultimele luni se îngrijea de cheltuielile casei, verificând socotelile lui Amadeo. Seara şi-o dedica soţului său.

Din păcate, sănătatea părea să o fi părăsit chiar acum. Era din nou cuprinsă de greaţă, iar în unele după-amiezei se simţea atât de obosită, încât, dacă ar fi închis ochii, ar fi adormit pe loc. Serafina încerca să se împotrivească oboselii şi răului fizic, ascunzându-şi starea în faţa soţului şi a servitorilor. Era aproape ironic ca sănătatea ei, întotdeauna atât de bună, în afara pojarului din Alger, să o părăsească tocmai când viaţa ei căpătase o nouă întorsătură.

Cu toate acestea, pielea de antilopă era treptat înlocuită cu mătase, iar Jacopo Capriani, mai puţin preocupat o vreme de activitatea sa, era mulţumit să lase responsabilitatea pe umerii cuiva ce tânjea după putere, oricât de neînsemnată ar fi fost aceasta. Pisa nu semăna cu Marsilia; deşi vila lui Jacopo Capriani nu era nici pe departe precum casa pe care Angelo i-o furase, Serafina simţea o evoluţie, ca şi cum ar fi început să-şi croiască destinul. Era prima oară din ziua răpirii ei când simţea că preluase controlul asupra propriei sale vieţi, modelând-o ca pe o bucată de lut.

Totul este al meu, îi spusese lui Thomas Marlowe, şi nu putea avea parte de liniște până când nu recăpăta tot ceea ce pierduse – casa, compania şi propriul nume. Vor fi ale ei din nou. Se înarmase cu mijloacele necesare şi descoperise în sine răbdarea şi puterea de a-şi duce planul până la capăt. Tocmai acestea o ajutau să îndure plângerile şi pretenţiile lui Jacopo şi să ignore şoaptele servitorilor şi privirile insistente de pe stradă.

Analizase modalităţile prin care cineva putea fi ruinat;

cele rapide erau furtunile şi incendiile, asupra cărora doar Dumnezeu avea controlul. Existau însă căi mai lente, prin care un inteligent om de afaceri, sau o femeie, le puteau găsi

— Concurenţa, practicarea preţurilor de dumping, preluarea clienţilor sau a vânzătorilor. Ca să poată concura cu Angelo, trebuia să evite comisioanele ce trebuia plătite agenţiilor maritime italiene; trebuia să cumpere mărfurile de altundeva decât din Livorno şi să le distribuie repede şi eficient. Trebuia să folosească Levantul. Pentru mâna lui Angelo era nevoie de *Kingfisher*, îşi spuse furioasă.

Dar, atât Thomas Marlowe cât şi ambarcaţiunea sa dispăruseră din viaţa ei. Examinând firele de praf din colţurile ce tocmai fuseseră curăţate şi analizând cifrele din registre, Serafmei îi păru pentru prima oară rău pentru vasul minunat, pe jumătate construit al englezului.

Dar în privinţa lui Angelo? Ca să-ţi minezi duşmanul trebuie să-l priveşti de aproape, să-i cunoşti fiecare calitate, defect şi ambiţie. Abia acum înţelegea că Angelo nu căutase niciodată fericirea. El se închina altor zei şi, uneori, în liniştea neîndurătoare a dimineţilor, Serafina îşi spunea că şi ea ajunsese să aibă aceleaşi dorinţe în ultimii ani – ambiţia, puterea şi siguranţa.

Ea şi vămi ei împărţeau aceleaşi idealuri. Amândoi născuţi în noiembrie, cu coada de scorpion pregătită să lovească.

Plimbându-se de-a lungul docurilor aglomerate din Livorno, John Keane era extrem de mulţumit de ultimele două achiziţii ale firmei. Reangajarea lui Thomas Marlowe în serviciul companiei Levant având ca rezultat nu doar continuarea construcţiei lui Kingfisher, ci şi restaurarea lui *Garland.* Marlowe fusese fericit să supravegheze reparaţia bătrânei nave şi să-i împrumute tâmplarii şi muncitorii cât timp *Kingfisher* îşi aştepta lemnul. Nu, nu chiar fericit – nu era cuvântul pe care John Keane l-ar fi folosit pentru a-l descrie pe Thomas Marlowe. Omul era energic şi muncitor,

dar nu fericit. Mai degrabă neliniştit.

Keane punea mohoreala noului său angajat pe seama pierderii independenţei sale, lucru uşor de înţeles. Thomas dorea să descopere noi pământuri, să străbată ape necunoscute, să ajungă în Indii, în Americi şi China într-un vas proiectat, construit şi pilotat de el însuşi. Cuşca pe care John Keane îl ajutase să o construiască era în beneficiul companiei Levant, dar tot o cuşcă rămânea. Neliniştea lui Marlowe era aproape palpabilă şi cu greu putea fi domolită de muncă şi băutură. Uneori John se surprindea aşteptând încordat clipa când nervii pilotului aveau să cedeze.

Ajunse lângă *Garland* şi, mijind ochii, încercă să-l descopere pe Thomas printre bărbaţii de la bord. Îşi duse mâinile în dreptul gurii şi strigă:

— Thomas Marlowe! Cum merge treaba?

Prin ceaţa miopiei de care suferea, desluşi într-un final un cap brunet ce se desprinse de lângă muncitorii adunaţi în jurul catargului de la pupa. Cu braţele sprijinite de bord, Thomas răspunse:

— Podeaua este solidă, iar William a reparat arborele artimon. Vino să vezi.

John Keane urcă pe punte – lemnul era acum rezistent, iar catargele şi stâlpii înalţi erau fixaţi, gata de a suporta greutatea vântului în timpul cursei. Pilotul avusese dreptate când apreciase că vasul nu va apuca sfârşitul secolului; reparaţiile de acum îi mai asigurau însă un an sau doi.

Aflat pe puntea din faţă, cu ochii îngustaţi inspectând nava, John zise:

— Ai făcut o treabă bună, Thomas.

Celălalt ridică din umeri. Era îmbrăcat în pantaloni de canava şi o cămaşă murdară de bumbac, iar ochii albaştri străluceau puternic în contrast cu pielea arsă de soarele Toscanei.

— Păstrează felicitările pentru William Williams. Este un

tâmplar al naibii de bun.

— Bineînţeles, replică John cu o privire plină de curiozitate. El a navigat cu tine pe *Toby,* nu-i aşa?

— Şi s-a dus la fund o dată cu ea, de asemenea, aprobă Thomas cu o mişcare a capului. Am fost norocoşi.

Nuanţa ironică din glasul pilotului părea a contrazice înţelesul ultimului cuvânt.

— Întregul oraş caută lemn pentru catarge. O să-l ai. Dar trebuie să ai răbdare. Între timp… se întrerupse şovăind.

— Între timp lasă-mă să o duc pe *Garland* până la Zante, continuă Thomas. Îţi pot obţine un preţ bun pe cositor, John. Iar călătoria va fi un test pentru barca asta bătrână, zise bătând afectuos catargul principal de pe *Garland.*

John Keane scutură din cap.

— Mă gândeam la altceva, Thomas. Voiam să-ţi spun că ţie îţi trebuie femei frumoase, vin bun, şi cele mai alese delicatese ale Mediteranei. Cu alte cuvinte, reprezentanţii companiei Levant au primit o invitaţie la banchetul unuia dintre cei mai respectaţi bancheri ai oraşului Lucca.

În ciuda privirii lungi pe care i-o arunca Thomas, John nu putea desluşi expresia din ochii pilotului său. Abia într-un târziu îl văzu gemând uşor şi refuzând hotărât din cap.

— Matroane italiene grase, copii ce încearcă să cânte şi caracatiţe arse. Am mai fost la astfel de petreceri, John, şi prefer să stau pe puntea corăbiei mele neterminate cu un pachet de cărţi şi o sticlă de vin prost.

— Tocmai de aceea, replică interlocutorul său aspru. Se întoarse apoi cu spatele la Thomas, îndreptându-se spre docuri. Asta ai făcut în flecare seară în ultimele opt săptămâni. Am primit o invitaţie la casa domnului Merii din Lucca pentru vineri seara. Compania face afaceri cu el, aşa că trebuie să fiu acolo. Iar tu mă vei însoţi, încheie aruncându-i o ultimă privire.

În cele din urmă, banchetul se dovedi chiar mai îngrozitor

decât se aşteptase.

Printre invitaţi se numărau jongleuri, scamatori, un înghiţitor de flăcări şi o maimuţă ce se făcu de râs muşcând glezna domnului Merii. Acesta dădu să o lovească cu sabia, dar animalul care, spre deosebire de el, nu băuse atât de mult, o luă la goană, refugiindu-se pe una dintre draperii şi refuzând să mai coboare de acolo toată seara.

Mai era un pitic ce scotea flori de mătase din cele mai neaşteptate locuri – lumânări, nectarine şi din decolteurile doamnelor. Inevitabil, alături de toţi aceştia erau şi cei câţiva copii dolofani ai lui Galeazzo Merii, ce făceau un zgomot greu de suportat. Când cel mai îndesat dintre ei se aşeză, se auzi limpede ceva pârâind, iar Thomas îşi îngropă capul în mâini gemând.

O văzuse deja. Faptul că familia Capriani se afla în Lucca în acea seară nu l-a surprins deloc: ca negustori, şi ei făceau parte din acea restrânsă comunitate ai cărei membri erau şi el şi John. Ştiuse că Serafina ar putea fi acolo încă din clipa când Keane îi făcuse această nedorită invitaţie. O zărise chiar de la intrarea în cameră – stătea într-un colţ, alături de bătrânul ei soţ şi alţi negustori ţâfnoşi. Spatele ei micuţ şi drept era înveşmântat într-un material cafeniu, iar părul negru împletit cu panglici şi perle. Nu se apropiase de ea deoarece ştia că nu era capabil să facă o simplă plecăciune şi să spună *Buona sera, Madonna Capriani.* L-ar fi tentat mai mult să o trimită la dracu" în faţa tuturor şi îşi dădea seama că aşa ceva nu era deloc potrivit.

Invitaţia din partea lui Galeazzo Merii o surprinsese plăcut pe Serafina, deoarece îi oferea oportunitatea recunoaşterii sociale de care avea mare nevoie; o surprinsese însă faptul că bancherul îi considera îndeajuns de importanţi ca să-i fie oaspeţi.

Cu toate acestea, îi înţelese motivele în clipa când, aflată lângă căminul din sala de recepţii, i-a fost din nou

prezentată. Degetele albe şi plinuţe ale lui Galeazzo Merii îi strânseră mâna ceva mai mult decât se cuvenea, în timp ce, după o privire grăbită aruncată asupra chipului şi siluetei ei, ochii i se opriră în dreptul sânilor.

Serafina se strădui să rămână liniştită; învăţase că nu era bine să respingi dintr-o dată un astfel de interes. Plângându-se de căldura de afară, Jacopo nici nu observă întâmplarea. Singura neplăcere era faptul că nu se simţea deloc bine astă-seară, îşi spuse ea după ce bancherul se despărţi într-un final de ea, iar Serafina se refugie în mijlocul oaspeţilor. Doar nervii erau de vină; va trebui să-şi prepare una dintre reţetele lui Kara Ali. Capul o durea de la lumina puternică a candelabrelor, în vreme ce stomacul părea că nu poate sta nici măcar o clipă liniştit.

Îl convinsese pe Jacopo să renunţe la confortul locuinţei lor din Pisa pentru una din tavernele din Lucca, deoarece îşi dăduse seama câte foloase îi putea aduce acest banchet. Inspiră adânc, fluturând evantaiul. Muzica devenise ceva mai lentă; începu să se simtă mai bine amintindu-şi cât de mult îi luase să ajungă aici. Culorile bogate ale mătăsurilor şi brocarturilor se amestecau într-o nuanţă strălucitoare de purpuriu, turcoaz şi galben. Se afla chiar aici, îşi spuse, alături de prinţi şi negustori, la aceeaşi masă, într-una din cele mai frumoase vile din Lucca; cu doar doi ani în urmă nu era decât o sclavă.

Lângă ea, îl auzi pe Jacopo murmurând:

— Nu sunt scaune, şi pentru o clipă se simţi copleşită de o iritare imposibil de stăpânit.

Reuşi însă să se stăpânească şi să spună zâmbind:

— Ba desigur că sunt, dragul meu. Mă duc să-ţi caut chiar eu unul.

Mai târziu, în sala de mese, Thomas rămăsese cu privirea aţintită asupra bogatelor feluri de mâncare – găini în sos roşu, cap de viţel stropit cu busuioc, păuni cu coada întinsă,

farfurii de pui în gelatină, dulciuri şi un imens porc la cuptor. Alături de acestea nisetru, castroane cu supă de migdale, peşte în sos argintiu, cu seminţe de pin, bărci cu marinari şi pânze din zahăr, înotând pe o mare poleită cu marţipan. Emblema familiei Merii se afla pretutindeni: pe argintărie, farfurii, şerveţele sau în gelatina purpurie.

Thomas mâncă puţin, dar bău foarte mult, găsi pe cineva cu care să discute despre navigaţie şi pe cineva ce cunoştea oraşul Greenwich. John Keane se ocupa de subiectele legate de afaceri; pilotul englez ştia foarte bine că în seara aceea nu avea niciun strop din farmecul şi răbdarea necesare. Camera era înaltă, largă, cu draperii bogate, pereţi împodobiţi cu picturi ce înfăţişau câini de vânătoare şi fecioare cu pieptul plin, stând la porţile grădinilor. Thomas se stăpâni cu încăpăţânare să nu privească în jurul său, ştiind că, inevitabil, se va opri asupra acelui cap micuţ, brunet, împodobit cu perle şi panglici. Totuşi, din când în când îi auzea râsul, ca un clopoţel de argint destinat parcă să-i farmece pe cei din jur. Cu dinţii încleştaţi, era recunoscător că muzica şi conversaţiile îl ajutau să nu audă vocea Serafmei.

Ar trebui să ne căsătorim.

Să ne căsătorim? O femeie nu poate avea doi soţi, domnule Marlowe.

Dacă exista vreun motiv pentru care îşi petrecuse fiecare seară din ultimele două luni bând vin roşu şi jucând cărţi, era acest scurt dialog. Cuvintele îi răsunau neîncetat în minte, atunci când era singur sau nu muncea, subliniindu-i mereu nesăbuinţa proprie şi răceala ei.

Nu ştia, nu putea înţelege de ce spusese: *Ar trebui să ne căsătorim.* Era doar conştient că niciodată până atunci nu se făcuse de râs într-un mod atât de penibil.

De atunci, Thomas se adâncise în lucrul la *Garland* şi *Kingfisher.* John Keane îşi ţinuse cuvântul: chiar el alesese

oamenii şi materialele pentru ambele ambarcaţiuni. Munca îndelungată reuşea să-l ţină departe de furie şi regrete; devenea tot mai nerăbdător să-şi vadă vasul terminat, să se afle din nou pe mare, ocupându-se cu ceea ce ştia cel mai bine pe lumea asta. Cu toate acestea, construcţia înainta extrem de încet. Thomas se îndoia că vasul ar putea pluti pe apă înainte de sfârşitul anului, şi până acum, John Keane refuzase să-l lase să piloteze *Garland* până la Zante. Între timp, Thomas trebuia să îndure un astfel de banchet, privind orice altă femeie în afara ei. Îşi aţintea ochii în direcţia opusă celei în care se afla Serafina, care nu ştia şi nici nu-i păsa că el se număra printre oaspeţi. Deşi nu avea intenţia de a-şi repeta greşelile, pe măsură ce golea pahar după pahar, Thomas îşi dădea seama că îi venea din ce în ce mai greu să accepte asta. Îşi dorea să-i audă glasul şi să se vadă oglindit în ochii aceia negri, imposibil de descifrat. Voia doar ca Serafina să ştie de existenţa lui.

— Dragul nostru Galeazzo, se auzi vocea şoptită pe deasupra mesei, îşi va căuta o nouă soţie înainte de sfârşitul anului.

Thomas privi către cel ce vorbise, un negustor din Pisa aşezat chiar în faţa sa, apoi către locul unde se afla familia Merii. Palidă, Madonna Merii se ridicase şi ieşea din cameră, ajutată de cameristă. Gura soţului său era plină de gelatină verzuie ca şi farfuria din faţa lui.

— Îi va dărui încă un fiu dolofan, apoi se va stinge de oboseală. Dar nu cred că Galeazzo va suferi prea mult, nu, domnule Marlowe? Totuşi nu se poate spune că a fost o căsătorie din dragoste.

Thomas îl privi încruntat. Madonna Merii era într-adevăr o femeie micuţă şi îndesată, cu trupul deformat din cauza sarcinii înaintate, iar paloarea îi era accentuată de verdele nefericit al rochiei. Galeazzo Merii era probabil cu douăzeci şi cinci de ani mai vârstnic decât soţia lui. Asta nu înseamnă

nimic, gândi Thomas cu amărăciune; probabil că Jacopo Capriani este mai bătrân cu cincizeci de ani decât soţia sa. Imaginea celor doi în pat îi stârnea un puternic sentiment de greaţă.

Vocea negustorului din Pisa îi întrerupse şirul gândurilor.

— Am înţeles că aveţi un vas eşuat în Livorno, domnule Marlowe?

Se strădui să-şi concentreze atenţia asupra interlocutorului său. Tânăr, cam de aceeaşi vârstă cu Thomas, acesta era îmbrăcat într-un costum de catifea turcoaz, cu modele purpurii. Tunica era încrustată cu bijuterii, iar gulerul şi manşetele erau din dantelă argintie. O şuviţă, având pe margine o fundă de mătase verde, se lipise de obrazul lui. Thomas, care de obicei se simţea mult prea elegant în tunică neagră fară mâneci şi cămaşă albă, de mătase, îl dispreţui pe dată.

— Nu aş spune chiar eşuat, ci mai degrabă întârziat, domnule…

— Tommaso di Credi, răspunse celălalt, cu un zâmbet ce dezvăluia un şirag de dinţi albi, strălucitori. Mă numesc Tommaso di Credi, continuă plecându-şi capul, în timp ce penele purpurii de pe capa sa tremurară uşor.

Arată ca un cocoş, gândi Thomas.

— Dacă transportaţi mărfuri ce mă interesează, v-aş putea scoate din încurcătură, domnule Marlowe.

— *Garland* transportă hering, cositor şi pânză, răspunse Thomas, golindu-şi paharul. Peştele l-am vândut deja, şi, după cum ştiţi, depozitele din Livorno nu sunt foarte scumpe, aşa că nu suntem grăbiţi să ne descotorosim de cositor şi pânză.

Lucru nu tocmai adevărat, de vreme ce mărfurile stocate puteau fi foarte bine considerate pierdute, iar italianul ştia acest lucru foarte bine.

— V-aş putea face o ofertă, domnule Marlowe. Pânza din

depozit tinde să prindă mai degrabă mucegai decât profit, iar pentru cositor v-aş putea oferi un preţ bun.

— Voi obţine unul mai bun în Levant. Thomas se strădui să se relaxeze şi să vorbească surâzător. Încărcătura de pe *Garland* nu va mai sta prea mult timp în depozit, domnule di Credi. Vasul este gata de a naviga şi am de gând să îl duc la Zante în următoarele două săptămâni.

Preţ de o clipă, cât Serafina se întoarse să discute cu vecinul ei, Thomas o putu vedea limpede. Materialul rochiei, despre care crezuse la început că era de un cafeniu obişnuit, era unul de-a dreptul deosebit; strălucea în bătaia lumânărilor, accentuându-i pielea aurie şi uşoara culoare roz a pieptului. Părea să se fi îngrăşat puţin; îi priieşte viaţa de femeie căsătorită, gândi Thomas cu amărăciune, apucând sticla de vin din mijlocul mesei.

Se părea însă că nu fusese îndeajuns de discret, deoarece, urmărindu-i privirea, italianul spuse:

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Marlowe. Este o adevărată frumuseţe; dar multe altele se află în seara aceasta aici. Poate că ar trebui să o excludem pe soţia dragului nostru Galeazzo, dar farmecele ei au fost de o natură mai degrabă financiară… Dar amanta lui, în ciuda nefericitului său accident, este la fel de fermecătoare ca micuţa doamnă Capriani, nu sunteţi de aceeaşi părere?

Thomas urmări fluturarea mâinii domnului di Credi. Dacă iniţial nu ştia ce dorise acesta să spună prin *accident,* o privire mai atentă îl lămuri: când femeia cu piele albă şi părul negru se întoarse, văzu cicatricea ce-i însemna jumătate de chip.

— O cheamă Costanza, zise încet italianul. Dar dacă următoarea călătorie nu vă va aduce o mulţime de bani, vă sfătuiesc să staţi departe de ea. Are un apartament în Lucca şi o casă în Pisa, amândouă dăruite de Galeazzo Merii.

Vinul începuse să i se urce lui Thomas la cap, făcându-l să

uite de furie. Însă după aceea sentimentul reveni şi mai puternic şi fu nevoit să strângă marginea paharului când îl auzi pe Tommaso di Credi rostind:

— Dacă doriţi să câştigaţi rapid o sumă de bani, v-aş sfătui să puneţi o mică prinsoare. V-aş putea provoca să pariem pe faptul că vasul dumneavoastră bătrân se va scufunda înainte de a ajunge în Levant, dar asta ar fi plictisitor. Am auzit însă un altul, *mult* mai interesant. Deja am participat cu zece ducaţi. Este vorba de tânăra doamnă Capriani…

— Profiturile de pe urma mătăsii, spuse Marco Datini, proprietarul câtorva din cele mai mari ateliere de mătase din Pisa, se împuţinează în fiecare an. Câteodată te întrebi dacă o astfel de afacere mai are rost.

Se apropia miezul nopţii, iar oaspeţii lui Galeazzo Merii părăsiseră masa şi se îndreptau către sala de recepţie. În anticamerele din apropiere mesele fuseseră încărcate cu tăvi cu dulciuri şi vase cu băuturi de fructe. Servitorii purtau cu greu paharele goale, croindu-şi drum printre oaspeţi. Maimuţa ce tremura atârnată de draperie îşi arăta dinţii şi gingiile către toţi cei care se apropiau prea mult. Lângă soţul ei aşezat pe un scaun, Serafina acceptă un pahar de vin de la domnul Datini, ascultând cu atenţie conversaţia.

— Dragul meu Marco, zise un francez îmbrăcat într-o tunică verzuie şi ciorapi lungi veneţieni, scuturându-şi capul, şi afacerile cu mătase pot fi profitabile. Mulţi se îmbogăţesc astfel.

Centrul încăperii era ocupat de cupluri ce dansau în ritmul clavecinelor şi al viorilor. Faldurile graţioase ale rochiilor cu care doamnele erau îmbrăcate şi materialele bogate ale hainelor gentilomilor străluceau în lumina aurie a lumânărilor. Serafina dansase deja – cu domnul Datini, cu francezul Philippe Moreau şi cu valetul unui bancher, pe nume Gianfranco. Nu dansase cu soţul ei, deoarece Jacopo era supărat, obosit şi îşi dorea să meargă acasă, nici cu

Thomas Marlowe pe care îl recunoscuse încă de la început, fiindcă acesta nu o invitase.

— Pentru problemele din comerţul cu mătase, eu dau vina pe francezi, zise Marco răutăcios. Aceia care nu şi-au pierdut întreaga avere în războaiele civile, s-au descurcat remarcabil în ultimii ani.

— Într-adevăr, Provence s-a descurcat bine, completă Philippe. Avea o faţă prelungă şi slabă şi nasul turtit ca al unui cal. Capul îi era acoperit de o capă largă de catifea, împodobită cu pene de gâscă de un alb îndoielnic, ce atârnau până în dreptul bărbiei. Cel puţin deocamdată. Prefer să-mi duc vasele în jurul Capului Bunei Speranţe decât să-mi trimit marfa prin Provence.

Jacopo Capriani oftă, închise ochii şi adormi, în vreme ce în centrul încăperii se instalară trei cântăreţi la vioară. Evantaiul Serafmei foşni neliniştit când conversaţia se opri o clipă. Şi ea ar fi vrut să stea jos, să respire aer curat şi să nu mai simtă presiunea corsetului ce aproape o sufoca. Dar, mai presus de orice, şi-ar fi dorit să se afle cât mai departe de mirosul de peşte, apă de trandafiri şi vin ce pătrundea prin uşile sălii de mese.

Refuză însă să-şi acorde privilegiul retragerii, alături de celelalte doamne, în salonul răcoros de la parterul casei Merii. Nu putea permite ca stomacul ei insistent să-i distragă atenţia de la fascinantele subiecte legate de mătase, transport şi politică.

Jacopo începu să sforăie; cu un zâmbet şi o mişcare a evantaiului, Serafina spuse:

— Şi de ce nu Provence, domnule Moreau? în drumul spre nord, mătasea a trecut mereu pe acolo. Mi se pare mult mai rapid şi sigur să călătoreşti prin Franţa decât să navighezi în jurul Capului.

— Doamnă, nu mai transport mătase prin Provence deoarece provincia este acum una mai puţin cinstită,

răspunse Philippe întorcându-se spre ea cu un surâs şi cu capul înclinat în semn de plecăciune. Arătaţi palidă, doamnă Capriani, continuă încruntat, daţi-mi voie să vă caut un scaun.

Cu toate că îşi muşcase buzele şi îşi înroşise obrajii înainte de a pleca de acasă, atunci când îşi surprinse imaginea reflectată într-una din uriaşele ferestre ale palatului, Serafina zărise doar o făptură palidă şi tremurătoare, la fel de fragilă ca vântul de toamnă ce flutura frunzele din grădină.

Însă refuza să se retragă asemeni unei matroane bătrâne. Ştia ce s-ar fi întâmplat atunci, bărbaţii ar fi exclus-o din orice fel de conversaţie interesantă. Efortul de a ajunge până aici fusese prea mare, iar încercările de a-l convinge pe Jacopo prea obositoare pentru a permite să se întâmple una ca asta.

— Este puţin cam cald aici, domnule Moreau, remarcă deschizând evantaiul. Şi zgomotos. Poate ar fi mai bine dacă ne-am continua conversaţia pe unul dintre balcoane.

Câteva astfel de terase se deschideau din sala de recepţii către grădină. Negustorul de mătase îi oferi braţul:

— Aş fi încântat, madonna. Dar soţul dumneavoastră…

Jacopo dormea cu gura deschisă şi bărbia îngropată în faldurile gulerului.

— Nu este interesat de astfel de lucruri, după cum puteţi vedea, domnule Datini.

În răcoarea din balcon şi departe de conversaţiile zgomotoase şi muzică, Serafina începu să se simtă mai bine. Noaptea de septembrie rămânea caldă: putea vedea dedesubt fântânile lângă care Jacopo o ceruse în căsătorie. Picăturile de apă prindeau fragmentat lumina aurită ce se revărsa din balcoane, părând asemeni unor bijuterii prinse în întunericul de catifea.

Valetul bancherului, Gianfranco, îi însoţi. Tânăr, având nu

mult peste douăzeci de ani, o privea pe Serafina aproape cu slugărnicie.

— Provence, continuă Marco discuţia, nu va putea evita, în cele din urmă, războiul civil. Acum patru ani, Madonna Capriani, oraşul Marsilia şi-a declarat independenţa. Henri de Navarra nu este încă îndeajuns de puternic ca să-şi declare puterea acolo. Oraşul este condus de Charles de Casaulx şi nu de rege. Astfel de situaţii nesigure nu sunt benefice afacerilor.

Ştia o mare parte din spusele interlocutorului ei, stătuse acolo anul trecut, dar privirea îi rămase la fel de inocentă, deoarece inocenţa era, de cele mai multe ori extrem de folositoare. Îi încuraja pe oameni să vorbească nestingheriţi.

— Aşadar, doamnă, există fraudă, corupţie şi dobânzi prea mari. Costă mai mult să duci marfa către Marsilia şi Lyon decât să o transporţi în jurul coastei şi să o vinzi direct în nord. Vedeţi dumneavoastră, doamnă Capriani mita scade profiturile.

— Nu mai există nici măcar un singur om cinstit în

Provence, aprobă francezul Philippe Moreau. Iar eu sunt parizian, doamnă.

Marco dădu din cap aprobator:

— Şi, în afară de asta, mai sunt şi războaiele. Atât Spania cât şi Savoia încă se mai amestecă în afacerile Franţei, mai ales în Provence. Dacă soţul dumneavoastră doreşte să vândă mărfuri în nord, sfătuiţi-l să le transporte pe mare, nu pe uscat. Evitaţi Toulonul şi Marsilia.

— Mai ales Marsilia, repetă un alt glas, cu accent englezesc. Deşi nu auzise uşa balconului, Serafina îi simţise prezenţa şi intuise faptul că, mai devreme sau mai târziu, va interveni în discuţie.

Thomas Marlowe purta o tunică neagră şi ciorapi lungi de aceeaşi culoare, alături de o cămaşă de mătase cu mâneci largi. Obişnuită să-l vadă îmbrăcat în haine mai puţin

elegante, Serafmei i se părea acum mai bătrân şi distant. Nu renunţase în schimb la vechea pălărie neagră, ce arăta printre celelalte asemeni unui corb între păuni şi păsări ale paradisului.

— Marsilia este plină de ticăloşi şi vagabonzi, nu-i aşa, madonna?

Îşi dădea seama că Thomas era beat din uşoara dificultate cu care rostea cuvintele. Întorcându-se cu faţa către pilotul englez, întâlni din nou familiara privire albastră.

— Într-adevăr, domnule Marlowe, răspunse fluturând evantaiul. Asemeni Angliei.

Plecăciunea lui a fost formală, iar privirea intensă, uşor amuzată, trădând şi un alt sentiment, ceva mai greu de suportat, care o irita nespus. Era bucuroasă acum că îmbrăcase rochia aurie de mătase şi că folosise culoarea în obraji.

— Aţi găsit un patron pentru vas, domnule Marlowe? întrebă ea.

Uşa se închisese în urma lui, izolându-i de muzică şi râsete. Expresia de pe chipul lui Thomas nu se schimbă:

— Compania englezească Levant, replică pe acelaşi ton.

— Dumnezeule, domnule Marlowe, răspunse Serafina cu un sentiment de satisfacţie şi ciudă, se pare că în cele din urmă v-aţi vândut sufletul.

O tăcere adâncă se lăsă peste ei pentru câteva clipe. Thomas o întrerupse continuând cu un glas ceva mai puternic:

— Dar cât de nepoliticos din partea mea! Domnilor, scuzele mele că am întrerupt o conversaţie atât de interesantă. Vedeţi, doamna Capriani este extrem de interesată de Marsilia unde are câteva cunoştinţe. Nu-i aşa, draga mea?

— Adevărat? Francezul privi spre Serafina cu un interes sporit. După cum spuneam, doamnă, sunt parizian, dar

cunosc oraşul de ani îndelungaţi. Pot întreba numele cunoştinţelor dumneavoastră?

Îşi simţea buzele şi gâtul uscate. Notele înăbuşite ce se auzeau din cameră o scoteau din sărite, iar stomacul începuse din nou să i se agite. Deşi nu mâncase mai nimic în seara aceea, se văzu nevoită să ia o gură de vin pentru a se linişti.

Ignorându-l pe Thomas, Serafina se întoarse către francez şi răspunse:

— Cunoşteam familia Guardi. Dar asta a fost demult.

Aruncă apoi o privire prin uşa întredeschisă a balconului; în apropiere, curtezana Costanza dansa cu domnul Merii. În timpul mişcărilor ei graţioase, lumina lumânărilor îi adâncea cicatricea de pe obraz, făcând-o să semene cu un model negru cusut pe o mătase deschisă la culoare. Din fericire, Jacopo încă nu se trezise.

— Angelo, se auzi glasul puternic şi vesel al englezului. Aşa se numeşte prietenul doamnei Capriani. Un prieten drag şi credincios este o adevărată binecuvântare, nu credeţi, domnilor? Poate că domnul are ceva noutăţi legate de dragul dumneavoastră prieten, Angelo.

Într-adevăr, avea nevoie să afle ultimele ştiri legate de vărul ei, dar nu astfel, cu Jacopo în apropiere şi sub privirile lui Thomas Marlowe, singurul bărbat din Toscana care o cunoştea prea bine şi de prea mult timp. Îşi înfipse adânc unghiile în palme, ignorând transpiraţia rece ce începuse să o cuprindă şi închise brusc evantaiul:

— Guardi? întrebă Philippe încruntat, învârtind absent pana lungă ce-i atârna din pălărie. Îl cunosc întrucâtva pe Angelo Guardi. Am făcut afaceri împreună de câteva ori şi mi se pare că Gianfranco îşi face cumpărăturile de la ei, cred. Familia provine din Florenţa şi au avut întotdeauna o afacere foarte respectabilă. Angelo Guardi a transformat-o însă în ceva mai mult de atât. Cred că acum este unul dintre

cei mai bogaţi oameni din Provence.

— Domnul face afaceri cu heringi? întrebă Thomas Marlowe într-o doară. Sau cu cositor? Sau poate, să vedem, *cu piele de căprioară?*

— Nu, cu pânză, domnule, răspunse Philippe cu răceală. Familia Guardi a făcut întotdeauna afaceri cu pânză. Se întoarse apoi spre Serafina zâmbind: Deşi se spune că lucrurile nu au mers foarte bine pentru domnul Guardi în ultima vreme. Marsilia este izolată din punct de vedere politic, astfel încât negustorilor de pânză le este foarte greu să-şi transporte marfa spre nord. Domnul de Casaulx nu le este prieten, mai ales celor bogaţi. Unii spun că ar fi încurajat nemulţumirea populaţiei.

Oamenii de rând agresaseră în câteva rânduri negustorii bogaţi din Marsilia, încât aceştia erau nevoiţi să meargă înarmaţi şi urmaţi de o strajă. Serafina încă nu uitase agitaţia din luna mai şi tensiunea aproape palpabilă a populaţiei ce o înspăimântaseră.

Cu toate acestea, inima a început să-i bată mai repede la auzul cuvintelor francezului, dar nu de teamă, ci plină de speranţă. *Se spune că lucrurile nu au mers foarte bine pentru domnul Guardi în ultima vreme.* Era oare posibil ca şi Angelo să se lupte cu greutăţile vremurilor?

Simţea privirea stârnitoare a englezului, lipsită acum de orice urmă de amuzament. Dar trebuia să ştie. Mâna i se încleştă atât de puternic în jurul evantaiului, încât structura fragilă din fildeş părea gata să se frângă.

— Se vorbeşte de faliment, domnule? întrebă către domnul Moreau. În privinţa familiei Guardi?

Francezul râse încetişor, rotind vârful penei de gâscă.

— Speraţi oare să puteţi face o achiziţie ieftină, doamnă? Familia Capriani vrea să se extindă din Neapole către Londra?

ÎI auzi pe Thomas râzând, un sunet urât, grosolan. Îşi

plecă ochii încercând să ascundă sentimentul copleşitor de speranţă, bucurie şi furie ce ameninţa să pună stăpânire pe ea.

— Afacerea soţului meu este încă una modestă, domnule, răspunse. Comercializăm panglici, podoabe, cocarde şi doar foarte puţină mătase. Cu toate acestea, într-adevăr, Jacopo şi eu sperăm să extindem acea parte a afacerii.

Expresia de pe chipul domnului Datini trăda un amestec de admiraţie şi amuzament.

— Atunci ar trebui să cumpăraţi o ambarcaţiune, doamnă. Orice negustor important are aşa ceva. Trebuie să construiţi un vas de tip nordic, nu o galeră; o astfel de barcă nu v-ar putea duce în jurul Capului Bunei Speranţe.

Foarte aproape de umărul ei, englezul zise:

— Am discutat deja despre asta cu Madonna Capriani, nu-i aşa? Să le povestim domnilor despre conversaţia noastră? Sau mai bine să dansăm? întrebă el apucându-i strâns degetele mâinii.

Domnul Datini îl privi îndelung:

— Nu cred că doamna Capriani doreşte să danseze, îl contrazise cu răceală. Pare obosită.

Văzând că Thomas era pe cale de a replica, Serafina îl întrerupse; nu putea avea încredere în el; alcoolul şi temperamentul îl făceau dintr-o dată prea vorbăreţ.

— Vă mulţumesc, domnule Datini, zise calmă, dar voi fi fericită să dansez cu domnul Marlowe. Nu sunt obosită şi, în afară de asta, suntem cunoştinţe vechi.

Thomas nu-i dăduse drumul la mână, strângându-i degetele şi conducând-o către ringul de dans. În camera de recepţii, lumina ce păruse până atunci aurită era acum doar o umbră ce întuneca siluetele dansatorilor. Ştia foarte bine că îl minţise pe negustorul italian; niciodată nu se simţise atât de obosită.

Deşi picioarele i se mişcau cu greutate, se supuse paşilor

dansului, acceptând mâna lui Thomas în jurul taliei sau a degetelor. Englezul se dovedea un dansator destul de priceput, era lângă ea sau aşteptând-o, atunci când dansul cerea ca doar partenera să se mişte. În braţele lui se simţea în siguranţă; ar fi vrut să-şi odihnească capul pe umărul lui şi să doarmă, să plângă şi el să o aline.

La jumătatea dansului, când şoaptele clavecinelor încă mai stăruiau în cameră, se opri în mijlocul camerei, cu ea în braţe.

— Eşti *obosită,* şopti. De ce nu mi-ai spus?

Serafina se strădui să zâmbească:

— N-am avut de ales, domnule Marlowe. Ai vrut să discutăm *afaceri.*

Thomas rămase tăcut; îi atinse apoi obrazul cu vârful degetelor care se înroşiră.

— Nu ar trebui să te dai cu aşa ceva.

Obişnuinţa lui de a se amesteca în viaţa ei o înfurie, astfel încât se trase din braţele lui.

— Ce fac eu nu te priveşte, domnule Marlowe, şuieră. Dacă vreau să mă pictez în toate culorile curcubeului, atunci voi face întocmai!

Opriţi în mijlocul încăperii, singura parte nemişcată a unei mulţimi prinsă în dans, o clipă păru că doar ei existau, ca şi cum nimeni altcineva – Jacopo, familia Merii, negustorii, chiar şi Angelo – nu mai conta.

— Târfele de pe docuri folosesc creion roşu şi asta le ucide. Expresia de pe chipul lui era un amestec de aroganţă şi îngrijorare. Şi, în afară de asta, nu ai nevoie de astfel de lucruri.

Deasupra lor, maimuţa sărea din galerie în galerie, cu zgomote ce ridiculizau muzica lentă. Deşi Thomas Marlowe o comparase cu o târfa, Serafina descoperi uimită că rămăsese nemişcată, că nu se întorsese cu spatele la el, lăsându-l singur în mijlocul celorlalţi.

— Domnule Marlowe, limitează-te la ceea ce te pricepi, replică cu răceală. La a citi stelele sau a pilota un vas. Eu îmi vând farmecul, da, chipul şi trupul. Nu m-ar crede dacă le-aş oferi altceva; dacă aş face-o, m-ar un. Aşa că mă ofer pe mine în schimbul informaţiilor.

Privea în sus către el, cu ochii în flăcări şi trupul încordat. Englezul o asculta însă zâmbind.

— Atunci daţi-mi voie să vă ofer o informaţie pe care s-ar putea să nu o ştiţi, doamnă. Sunt sigur că o veţi găsi interesantă.

Ochii încă aţintiţi asupra lui căpătară o expresie întrebătoare.

— Vedeţi, se pun pariuri, zise încet Thomas Marlowe. Dacă soţul dumneavoastră senil va reuşi să vă lase însărcinată până la sfârşitul anului.

La scurtă vreme după aceea, Thomas părăsi palatul Merii, cu obrazul încă purtând urma palmei Serafmei.

Deşi fusese prea beat ca să o oprească, nu băuse totuşi atât de mult încât să facă greşeala de a riposta. Oamenii îi priviseră uluiţi, murmurând şi chicotind, dar nu se întâmplase nimic altceva. Soţul încântătoarei doamne continuase să sforăie, iar el ieşise în grabă din palat.

Piaţa era goală, în afara a două siluete, imposibil de recunoscut în întuneric, ce mergeau înaintea lui. Cu o sticlă de băutură pe jumătate goală la piept şi cu gulerul ridicat pentru a se apăra de ploaia ce începuse să cadă, Thomas se îndrepta către tavernă.

Se simţea dezgustat de el însuşi, de Italia, şi nu voia decât să se scuture de praful Toscanei şi să privească din nou doar către marea albastră, nesfârşită. Inactivitatea îndelungată aproape că-l durea fizic; îşi spunea că staţionarea pe uscat îl făcea să-şi piardă uşor răbdarea şi să exagereze orice lucru, oricât ar fi fost de neînsemnat.

Ploaia continua să cadă, iar gentilomii din faţa sa

ajunseseră deja în colţul îndepărtat al pieţei. Nu, nu erau *gentilomi.* Thomas îşi simţi părul ridicându-se când recunoscu tunica de catifea şi pălăria cu pene a unuia dintre ei. Bărbatul era Tommaso di Credi, negustorul din Pisa ce-i propusese acea prinsoare dezgustătoare, pe care el o repetase mai târziu în faţa Serafmei.

Cu un gust amar, iuţi pasul până când aproape că alerga de-a lungul trotuarului umed. Ceva dinăuntrul său se frânsese în cele din urmă şi trebuia cumva să se descotorosească de furie. Sunt doi, îşi spuse, dar toţi filfizonii aceştia italieni erau efeminaţi, recurgând mai mult la confruntări verbale decât la lupte cu pumni şi săbii. Voia să taie şuviţa de păr parfumat şi să arunce în noroi pielea aceea pudrată.

Cu ochii arzând de furie, Thomas găsi cea mai jignitoare insultă pe care o cunoştea în limba italiană şi o strigă în urma celor doi.

Mai târziu, curtezana Costanza, ce plecase singură de la palatul Merii, zări o siluetă prăbuşită în pragul unei casei, în colţul îndepărtat al pieţei.

Noaptea era întunecată, dar ploaia alungase o parte din căldura înăbuşitoare a verii. Costanza purta o eşarfa de voal, menită să-i apere părul de ploaie. Podoaba era argintată şi fusese un cadou din partea lui Galeazzo. În Veneţia curtezanele erau obligate să poarte o eşarfă galbenă, astfel încât toată lumea să le cunoască profesia. Costanza nu regretase niciodată faptul că părăsise oraşul.

Iniţial vru să treacă pe lângă silueta prăbuşită, dar se răzgândi. I se păru că-l recunoaşte pe cel întins; bărbatul participase la banchetul lui Galeazzo. Deşi nu putea vedea decât buclele negre şi o pălărie veche, aruncată la câţiva paşi de el, îşi dădu seama că era englezul ce sosise cu agentul companiei Levant, domnul Keane. Acelaşi pe care micuţa doamnă Capriani îl pălmuise în faţa tuturor.

Cu toate acestea, se apropie încet – anii şi oamenii o învăţaseră să fie mereu precaută. Deşi nu credea că englezul poate reacţiona violent, rămase la un braţ depărtare de el, cu degetele pe marginea pumnalului pe care îl ţinea întotdeauna ascuns în faldurile rochiei. Atunci când se apropie îndeajuns încât să poată vedea mai bine, îşi dădu seama că imobilitatea bărbatului nu se datora doar alcoolului, aşa cum crezuse.

Englezul avea ochii închişi, iar haina şi pantalonii îi erau murdari de noroi; dintr-o tâmplă i se scurgea o şuviţă de sânge până în dreptul gurii ferm conturate.

Fără a se mai gândi la valoarea eşarfei sau la provenienţa ei, tamponă uşor capul bărbatului şi, în acelaşi timp, începu să vorbească foarte încet, aproape pentru ea. O făcea în italiană, deoarece engleza i se părea o limbă foarte stranie, din care niciodată nu înţelesese mai mult decât câteva noţiuni elementare.

Câteva clipe mai târziu, când pleoapele englezului începură să se mişte, Costanza observă sticla de coniac aruncată pe pietrele din apropiere. O ridică şi după ce îi mirosi conţinutul, o duse la gura rănitului până când acesta reuşi să înghită tuşind, iar viaţa păru să-i revină în priviri.

Aşteptă până când Thomas păru să-şi revină în simţiri, apoi spuse cu o privire îndreptată spre sticlă:

— Poţi avea o companie mai bună decât asta, dacă vrei.

Atenţia englezului se concentră în cele din urmă asupra ei; avea ochi frumoşi, albaştri, pe care-i remarcase încă din timpul petrecerii.

— Nu am bani, răspunse el în italiană.

Impoliteţea nu o făcu nici măcar să tresară, se obişnuise demult cu astfel de reacţii:

— Prietene, îţi ofer compania mea, răspunse cu răceală. Nimic mai mult.

Bărbatul clipi, iar expresia gurii lui o făcu să creadă că

Thomas îi va refuza oferta.

— De ce? se auzi.

Deşi existau răspunsuri mult mai măgulitoare şi nesincere în acelaşi timp, ea preferă adevărul:

— Deoarece seara a fost nemaipomenit de plictisitoare. Şi poţi fi o companie interesantă, dacă eşti îndeajuns de treaz.

Thomas izbucni în râs, însă durerea îl făcu să se strâmbe şi să-şi înăbuşe reacţia. În cele din urmă, se ridică cu greutate, păşind alături de ea în întunericul nopţii.

Patruzeci de săptămâni, atât timp era necesar pentru a face un copil.

Vedeţi, se pun pariuri, spusese Thomas Marlowe. *Dacă soţul dumneavoastră senil va reuşi să vă lase însărcinată până la sfârşitul anului.* Drept răspuns, ea îl pălmuise şi se îndepărtase.

Chiar domnul Merii o însoţise pe Serafina în afara sălii de recepţie. Pomenindu-se singur cu ea câteva clipe, nu ezitase să-i prezinte insultătoarea sa ofertă. Îl privise cuprinsă de o furie rece, imposibil de stăpânit şi răspunsese:

— Nu credeţi, domnule Merii, că trebuie să existe un număr limitat de bărbaţi în vârstă cu care să mă culc? apoi se întorsese cu spatele la el, îşi trezise soţul şi părăsise palatul.

Mai târziu, în liniştea nopţii, îşi regretase reacţia necontrolată. Existau modalităţi mai elegante de a respinge atenţia nedorită a unui bărbat puternic. Însă aproape în aceeaşi clipă uitase de Galeazzo Merii, revenindu-i în minte coşmarul în care cuvintele lui Thomas o aruncaseră.

Abia atunci, în palatul Merii, în centrul ringului de dans, Serafina intuise adevărul. Fragmentele se uniseră asemeni cioburilor răspândite ale unui vas, revelându-i înţelesul ultimelor luni.

Era însărcinată. Îşi dăduse seama de asta chiar acolo, în mijlocul societăţii alese a Toscanei, lângă soţul ei ce sforăia într-un scaun. Tocmai de aceea îl plesnise pe pilotul englez,

pentru că avusese dreptate. Deoarece era din nou victima propriului sex, a slăbiciunii trupului său. Îl urâse pe Thomas fiindcă era bărbat şi nu trebuia să se teamă de consecinţele faptelor sale.

În drumul spre taverna ieftină, unde Jacopo rezervase camere, Serafina realizase faptul că toţi acei nesăbuiţi câştigaseră deja pariul. Neplăcerea aceea lunară, tipic feminină, nu apăruse de la începutul căsătoriei sale; ba nu, îşi spuse privind cu ochii mari în întuneric, aşezată în pat, cu patru sau şase săptămâni înaintea căsătoriei.

În acelaşi timp, rochiile îi deveniseră strâmte, mai ales în dreptul taliei. Şi se simţise mereu rău. Cifrele cu o semnificaţie greu de îndurat se amestecau în capul Serafmei, dezvăluind mereu acelaşi rezultat. Un copil se năştea după patruzeci de săptămâni, trebuia să ştii data conceperii sale ca să-ţi dai seama de cea a naşterii. Ridicându-se în capul oaselor, lângă Jacopo, care sforăia, Serafina încerca să-şi amintească când îi fusese prima dată rău.

Se petrecuse în palatul Merii, în aceeaşi grădină îngrozitoare, cu lămâi şi fântâni. În vară, sarcina nu fusese decât o minciună folositoare: confirmarea virilităţii unui soţ vârstnic. Acum devenise realitate, distrugând speranţele pe care abia le descoperise.

Un copil nu făcea parte din planurile ei –, bebeluşii erau făpturi urâte, ce făceau mizerie şi te ţineau din treburi. Din cauza lor te simţeai rău şi, uneori, chiar îţi pierdeai viaţa. Sarcina o va face să arate precum Madonna Merii, palidă, cu ochii adânciţi în orbite şi trupul deformat. Din cauza unei astfel de neplăceri, femeile deveneau inacceptabile în ochii celorlalţi, fiind doar compătimite, în cel mai bun caz, şi ridiculizate, dacă nu se retrăgeau în spatele ferestrelor acoperite. În timpul sarcinii, femeile îşi pierdeau farmecul şi li se interzicea accesul în lumea bărbaţilor, în care Serafina îndrăznise să-şi imagineze că ar fi putut intra. Însărcinată, în

pat sau alăptând, nu se putea lupta cu Angelo şi nici nu putea lua înapoi ceea ce îi aparţinea. Natura intenţiona să o facă prizonieră într-un mod mai brutal decât o făcuse sclavia, îşi spuse plină de amărăciune.

Totuşi, povestea avea şi o altă întorsătură şi mai neplăcută. Fără Jacopo alături, Serafina ar fi lăsat orice precauţie la o parte, şi-ar fi încleştat pumnii şi ar fi strigat revoltată.

Jacopo o ceruse în căsătorie în grădina domnului Merii, iar asta însemna că în ziua nunţii era deja însărcinată; adică

— Cuprinsă de furie şi disperare, îşi strânse pumnii – oricare dintre cei doi, Thomas Marlowe sau Jacopo Capriani, putea fi tatăl copilului.

Trei zile mai târziu, galera *Garland* a companiei Levant ridica pânzele, pornind către insula Zante din Marea Ionică, încărcătura era alcătuită din cositor şi pânză ce urmau a fi schimbate acolo pentru stafide. Călătoria se anunţa destul de scurtă, străbătând o distanţă mai mică decât jumătatea drumului până la Alep, dar una potenţial profitabilă, dacă micuţa ambarcaţiune reuşea să evite francezii, veneţienii, piraţii şi pericolele vremii nefavorabile.

În afara celor două tipuri de marfa, vasul era plin cu vin, ulei, şuncă, sare, came şi fasole. Puteau parcurge o mare parte din drum în apropierea coastei şi a insulei, acostând în porturi ca să se aprovizioneze, dar astfel de acţiuni erau destul de scumpe, iar acest lucru echivala cu scăderea profitului. Mai mult, opririle prea dese le-ar fi încetinit mersul, iar căpitanul de pe *Garland* îşi dorea o călătorie cât mai rapidă.

Lui Thomas îi trebuiseră o zi întreagă şi nenumărate argumente ca să-l convingă pe John Keane să-i permită a să plece cu *Garland* la Zante. Acesta aştepta sosirea unui alt convoi de nave ale companiei, ce urma să vină din Londra. Regulile companiei interziceau ca o ambarcaţiune să

navigheze singură. Încărcătura de pe *Garland* era în siguranţă în depozitele din Livorno, astfel încât nu vedea rostul unui drum în largul mării. Dar, aşa cum prevăzuse şi Thomas, Keane acceptase în cele din urmă; călătoria până la Zante era relativ scurtă şi, într-adevăr, stocarea mărfurilor în depozit nu le aducea prea mulţi bani. Era, de asemenea, posibil ca Thomas să străbată drumul până acolo şi înapoi înainte ca următorul vas al companiei Levant să ajungă în Livorno.

În sinea lui, Keane îşi spusese că era mai bine să-i dea dreptate pilotului în această privinţă. Thomas se întorsese din Lucca cu un ochi negri şi o mulţime de vânătăi şi tăieturi, încă din ziua când căzuse de acord să lucreze în cadrul companiei Levant în schimbul finanţării necesare pentru *Kingfisher,* englezul fusese extrem de încordat. Iar faptul că se oferise să-şi părăsească mult iubita navă timp de câteva săptămâni ilustra asta cel mai bine. Keane dorea şi vasul şi pilotul şi era pregătit să renunţe la câteva principii pentru a-i avea. În afară de asta, pilotul avea dreptate: dacă dramul se dovedea plin de succes, atunci *Garland* s-ar fi putut întoarce la Londra înainte de venirea iernii, cu o încărcătură preţioasă de stafide.

Kingfisher rămase în mâinile pricepute ale lui John Keane, ce trebuia să aştepte sosirea convoiului. Thomas îi luă cu el pe William Williams şi pe ucenicul acestuia, Cristofano, care avea nevoie de experienţa câtorva săptămâni petrecute pe mare. Însuşi pilotul englez a fost rapid promovat la rangul de căpitan. Stând în port şi privind cum *Garland* se pierde în zare, John Keane se rugă să fi luat decizia potrivită.

Thomas Marlowe nu era străbătut de astfel de îndoieli. Plecarea din Toscana fusese necesară, nu avusese de ales în această privinţă. Pe uscat, se simţea păşind pe marginea unei prăpăstii, o margine peste care aproape că trecuse în acea seară, în Lucca. Străduindu-se să-şi croiască drum prin

Strâmtoarea Messina şi Marea Ionică, era prea ocupat în timpul zilei pentru a se mai gândi la ceva. Pe puntea vasului, având înainte albastrul minunat al Mării Ionice, îşi dădea seama că, de data aceasta, îşi urmase bine instinctele. În Italia, începuse să-şi urască chiar şi propria ambarcaţiune şi să se teamă că fusese înşelat atunci când îşi cumpărase viitorul cu banii găsiţi în naufragiul lui *Toby;* credea că nu câştigase decât deziluzii, întorcându-se în serviciul celor pe care tocmai îi părăsise.

Noaptea lucrurile stăteau însă altfel – luna răsfrântă în valuri forma diferite imagini iar Thomas intuia că această călătorie era doar o pauză luată în faţa prezentului copleşitor. Singur, sprijinit de bord, ascultând fluturarea uşoară a pânzelor şi scârţâitul catargelor, intuia că, deşi vânătăile şi tăieturile primite în lupta din Lucca (o experienţă satisfăcătoare, dar în urma căreia ieşise înfrânt) se mai estompaseră, nimic altceva nu se schimbase. Rămânea angajatul companiei Levant în următorii cinci ani şi Serafina continua să-l bântuie.

Marea din jur nu-i oferea posibilitatea de a evita amintirea discuţiei cu curtezana Costanza. După ce-l ridicase din stradă, femeia îl dusese pe Thomas la reşedinţa sa; casa era mobilată cu bun-gust, dar fară extravaganţă, personalul fiind alcătuit doar dintr-o cameristă şi un paj. Costanza îi oferise apă şi pânză pentru a-şi îngriji rănile şi o companie ce acţionase ca un balsam. Se dovedise atentă, inteligentă, discretă şi tocmai acest ultim lucru îl îndemnase sa se comporte în continuare nesăbuit. Beat şi lovit serios la cap, începuse să-şi uşureze sufletul înaintea curtezanei; Costanza îl ascultase liniştită, analizându-i apoi emoţiile. Încercase să o asculte, apoi renunţase – una dintre frazele spuse de ea refuza însă să-i dispară din memorie. *Dar este foarte simplu, domnule Marlowe – eşti îndrăgostit de ea.*

Thomas închise ochii, trecându-şi mâinile prin păr. Îşi

amintea că la început îl pufnise râsul, apoi se înfuriase. Nu pe Costanza, care îi spusese doar ceea ce el refuzase să recunoască, ci pe soartă, deoarece îi rezervase un rol atât de ridicol. I se întâmplase şi înainte să se creadă îndrăgostit – de Faith Whitlock, de o florărească din St. Paul sau de o fetişcană ce servea în taverna fratelui său. Toate aceste sentimente însă, un amestec de dorinţă şi atracţie fizică, nu se transformaseră niciodată în dragoste. Pe vremea aceea alegea, urmărea şi, de obicei, cucerea, bucurându-se apoi de consecinţe.

Dar relaţia cu Serafina nu-i dăduse niciodată posibilitatea de a alege şi nici nu-i oferise vreodată vreo bucurie. Femeia era o ticăloasă fară inimă, a cărei capacitate de a iubi se irosise în timpul copilăriei, pe un tată prea indulgent şi pe un văr fermecător şi imoral. Nu o preocupau decât răzbunarea şi recăpătarea averii părinteşti şi ca să-şi îndeplinească scopurile nu ezita să folosească orice mijloace şi pe oricine. Nu părea a fi interesată de ceea ce Thomas considera tipic feminin, ca preocupările faţă de casă sau familie. Nu o putea judeca pentru asta: ştia că nu avea dreptul, deoarece în îndeplinirea propriilor scopuri şi el fusese la fel de lipsit de scrupule ca şi ea. Ceea ce îl înfuria era imposibilitatea de a alege. Acum îşi dădea seama că nu se putuse ţine departe de Serafina: se aşteptase să o întâlnească la banchet şi atunci când acest lucru se întâmplase nu avusese îndeajuns de multă minte, încât să plece fară a-i spune nimic. În timpul verii, la palatul Sacchetti, fata pocnise doar din degete, iar el apăruse imediat. Nu-i plăcea rolul de căţeluş.

Blestemându-se, Thomas privi în largul mării întunecate. Apoi, uitând cu totul de Serafina şi de compania Levant, îşi îndreptă brusc spatele, cu ochii aţintiţi asupra formei neclare ce-şi făcuse apariţia la orizont. Iniţial i se păru un miraj, doar o umbră tremurătoare de argint, opal şi gri. După aceea îşi dădu seama că *Garland* nu era singură.

Marea Ionică era imprevizibilă, o furtună puternică putând izbucni oricând. Thomas nu se temea însă de furia zeilor, încruntat şi încercând să desluşească imaginea, îşi spunea că pericolele făcute de mâna omului îl înspăimântau mult mai mult. Emblema regală a Angliei, purtând crucea roşie, atârna de catargul principal al vasului lor, anunţând prezenţa englezilor în apele unde mulţi ar fi luat însemnul drept o ţintă. Francezii, spaniolii, veneţienii, chiar şi cei din Toscana începuseră să dezaprobe succesele din Levant ale Angliei. Piraţii de orice naţionalitate – barbarii sau cei din Ragusa sau de prin insulele mici şi necunoscute ce se îngrămădeau lângă coasta Greciei – ar fi avut motive să vadă în steagul companiei engleze o potenţială pradă. Licărirea greu de identificat de la orizont îi oferea toate motivele pentru a nu se simţi în siguranţă.

Forma nedesluşită începu să se contureze, transformându-se într-o siluetă fantomatică. Mişcându-se cât mai încet, Thomas stinse felinarul, deşi lumina lunii oferea o privelişte cât se poate de clară asupra vasului său. Totuşi, rămase pe punte ştiind că momentul potrivit de a striga oamenilor să scoată tunurile nu sosise încă.

Însă, pe măsură ce ambarcaţiunea se apropia, începu să-şi dea seama că orice acţiune, fie de a lupta, fie de a fugi, ar putea fi inutilă. Privind silueta ivită înaintea sa, uită un moment de orice altceva şi rămase cu ochii aţintiţi asupra ei.

Nava era nespus de frumoasă, un galion cu patru catarge, graţioasă şi elegantă asemeni unei lebede, pe lângă *Garland* ce părea acum ca o răţuşcă. Lumina lunii îi argintea catargele şi pânzele, scăldând într-o nuanţă aurie puntea sculptată. Vasul era aşa cum trebuia şi avea să arate *Kingfisher* într-o bună zi.

Şi naviga sub pavilion francez. O clipă, Thomas zări licărirea florii de crin, iar imediat după aceea, nava se întoarse, aparent neinteresată de ce se afla înaintea ei. Îşi

simţi fruntea scăldată într-o sudoare de gheaţă, în vreme ce nu mai rămăsese nimic altceva în afara pescăruşilor şi a peştilor.

La venirea toamnei, docurile din Livorno au devenit mai liniştite, iar mătasea ce venea din Est tot mai rară. Până atunci însă, Serafina reuşise să adune o cantitate mică, dar bine aleasă de baloturi, păstrate cu grijă într-un depozit din Pisa.

Încercase tot timpul să-şi ascundă sarcina de ochii celorlalţi. Se forţa să mănânce normal, oricât de greaţă i-ar fi fost; continua să discute, să zâmbească, chiar să danseze până la miezul nopţii, oricât de obosită s-ar fi simţit. Umflătura din partea de jos a abdomenului putea fi ascunsă cu uşurinţă dacă strângea ceva mai tare rochia. Se străduia să nu acorde importanţă stării în care se afla, convingându-l şi pe Jacopo să nu spună nimic nimănui, rugăminte pe care soţul ei o asculta, poate de teama ridicolului.

Fiecare bucată de mătase era aleasă chiar de ea însăşi, călătorea la Livorno şi Florenţa inspectând pânzeturile şi cercetând cu atenţie baloturile. Uneori era însoţită de Jacopo, dar, de cele mai multe ori, lângă ea se afla Amadeo, în vreme ce soţul ei rămânea să caute mărgele, podoabe, ciucuri şi panglici. Oscilând între o atitudine fermecătoare şi una ameninţătoare, Serafina îşi dăduse seama că Amadeo devenise între timp mai degrabă un ajutor şi nu o piedică, aşa cum îl considerase în trecut. La fel de tânăr, acesta se purta aproape afectuos cu ea, fiind temperat doar de respectul pentru priceperea şi limba ei ascuţită. Ascunzându-şi poşeta între faldurile bogate ale rochiei, Serafina străbătea alături de el docurile, depozitele şi atelierele. Cu toate acestea, era nevoită să îndure priviri întrebătoare, fluierături, remarce ironice şi i se spunea adeseori că locul ei era mai degrabă în bucătărie sau întinsă pe spate, în pat. Lua masa unde şi când putea, adormind

epuizată imediat ce punea capul pe pernă. Registrele erau într-o ordine desăvârşită, îşi inspecta contabilii atunci când se aşteptau mai puţin şi călătorea incomod pe spatele poneilor nu tocmai ascultători, cu prea puţini însoţitori. Putea fi perla preţioasă a lui Jacopo, dar acesta nu era dispus să plătească prea mult pentru o pază temeinică.

Valetul bancherului, Gianfranco de la banchetul domnului Merii din Lucca, turna vinul, cercetând atent figura musafirului.

Femeia era micuţă, subţire, cu ochi negri, fascinanţi. Cu o desăvârşită lipsă de interes, cerceta cu privirea salonul micuţ de la etaj şi pe valetul bancherului cu aceeaşi lipsă de interes. Deşi nu-şi putea da seama ce anume făcea acei ochi fascinanţi, Gianfranco nu se putea abţine să-i privească.

Când fusese anunţat de sosirea unui oaspete, valetul se aşteptase să-l întâlnească pe bătrân şi nu pe ea. Bine cunoscut în Pisa, Jacopo Capriani folosea banca stăpânului său de mulţi ani. Asemeni celorlalţi, Gianfranco pufnise în râs când aflase de căsătoria negustorului, intuind şi el că nu putea fi vorba decât de o fetişcană uşuratică ce ar fi sărit în pat cu primul bărbat mai atrăgător, imediat ce soţul ar fi întors spatele.

Cu toate acestea, la banchetul lui Galeazzo Merii, Gianfranco aflase că doamna Capriani nu era nici uşuratică, nicio fetişcană oarecare, ci o femeie rafinată, precaută şi extrem de discretă. Era o adevărată plăcere să-i urmăreşti mâinile micuţe întinzând mătasea pe masă şi să-i asculţi vocea joasă şi blândă cerându-şi scuze şi explicând motivul vizitei sale.

Venise să-i vândă material şi nu să împrumute bani de la el. Era responsabilitatea lui Gianfranco de a-i hrăni şi îmbrăca pe toţi cei angajaţi în serviciul bancherului şi, cum era tânăr şi ambiţios, dorea să se achite de sarcină cât mai eficient şi economic cu putinţă. Ignorându-l pe cel cu care

Capriani venise, puse un pahar de vin înaintea ei, apoi se aplecă deasupra mesei, ascultând-o şi privind-o cu plăcere.

— … pânza aurie este din Florenţa, iar damascul din Levant. După cum ştiţi, avem panglici şi dantele asortate.

Madonna Capriani îi întinse materialul pentru ca Gianfranco să-l poată atinge. Mătasea era de culoare albastră, însă un albastru ce reunea toate nuanţele: azuriu, bleumarin, mov sau turcoaz. Erau mii de nuanţe în acel material strălucitor.

— Desigur că vom comanda panglici, doamnă, răspunse valetul, lăsând să cadă înapoi pe masă bucata de material. Ca de obicei. Însă mătasea… se întrerupse, mângâind uşor pânza albastră.

— Ah, exclamă ea aproape ca un oftat, începând apoi să strângă produsele aflate pe masă.

— Sunt materiale minunate, doamnă, replică grăbit, ridicând în dreptul luminii mătasea. Într-adevăr minunate, dar... şovăi el.

Însoţitorul doamnei sări să-i ia pânza din mâini, în vreme ce doamna Capriani spuse:

— Vă întrebaţi poate dacă veţi putea onora contractul?

Vorbea atât de încet, încât italianul abia o putea auzi:

— Doamnă, eu…

— Este lesne de înţeles, domnule. Permiteţi-mi să încerc a vă linişti.

Mâinile înmănuşate pe care strălucea un inel erau aşezate în poala rochiei din catifea purpurie, tivită cu dantelă. Materialul probabil că provenea din Alexandretta, îşi spuse valetul priceput la astfel de lucruri, iar dantela din Bruges.

— Este adevărat că deocamdată nu putem cumpăra de la Scanderoon. Dar putem călători la Neapole, Florenţa şi Livorno şi cumpăra de la atelierele de acolo. Sperăm ca în primăvara următoare să putem angaja propriii noştri

meşteşugari. Până atunci vă ofer un preţ bun, dacă sunteţi dispus să cumpăraţi mătase doar de la familia Capriani pentru un an sau doi.

Serafina spuse apoi un preţ ce însenină ochii valetului, stârnind aproape un geamăt însoţitorului ei. Suma era extrem de mică, iar mătasea de cea mai bună calitate, încât Gianfranco era cât pe ce să accepte.

— Poate ar trebui să ne amintim şi ceea ce a spus domnul Datini despre familia Guardi, furnizorii dumneavoastră actuali.

Surprins, valetul privi cum doamna Capriani se ridică de la masă, îndreptându-se către fereastră. Lumina soarelui o înfăşură într-o strălucire aurie, stârnind scântei în ochii aceia negri şi enigmatici.

— Sunt mulţi ani de când cumpărăm mătase de la familia Guardi, doamnă. Niciodată nu ne-au dat vreun motiv să ne plângem.

— Desigur, răspunse ea zâmbind fermecător. Familia Guardi are o companie mare şi respectată, a cărei principală ocupaţie este transportarea mătăsii către nord şi a celorlalte pânzeturi către sud. Dar, aşa cum a spus şi domnul Datini, Marsilia este o zonă izolată acum. Dramurile ce trec prin oraş nu sunt deloc sigure, iar negustorii de acolo se află sub ameninţarea propriilor compatrioţi. Sub cea a domnului de Casaulx, de exemplu. Marsilia traversează o perioadă tulbure, domnule, şi nu toate afacerile pot supravieţui unor astfel de încercări.

Gianfranco îşi dădu seama că Serafina făcea aluzie la posibilitatea falimentului. Nu era o posibilitate nerealistă: schimbările guvernului, ale regilor puteau distruge o afacere de succes în doar câteva luni, poate chiar săptămâni. Chiar şi cel mai prosper negustor de pânză putea fi minat de pierderea unui singur transport datorită piraţilor sau a furtunilor. În vreme ce o parte din gândurile lui Gianfranco

se învârteau în jurul siguranţei companiei Guardi, cealaltă stăruia asupra siluetei doamnei Capriani. Îşi dădu apoi seama că însoţitorul doamnei începuse să-l privească stăruitor.

— Trebuie să mai luaţi în considerare, domnule, faptul că cele mai fine materiale ale companiei Guardi vor călători – pe post de ambasadori să spunem – la Paris, Bruges sau Londra. Şi atunci vă puteţi întreba dacă vă oferă cea mai bună marfă.

Serafina se opri o clipă, apoi arătă către masa încărcată:

— Acestea sunt *cele mai bune* materiale ale noastre. Nu avem de o calitate mai prejos decât aceasta. După cum ştiţi, până de curând am comercializat doar podoabe şi pietre semipreţioase. Soţul meu speră însă să putem extinde afacerea în viitor şi să ne folosim astfel de relaţiile lui. Sunt sigură, continuă ea privind o clipă în ochii lui, că stăpânul dumneavoastră va fi de acord.

— O, fără îndoială, fără îndoială. Şi după cum am spus, materialul este excelent. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, Gianfranco şovăi nițel, încercând să-şi aleagă cele mai potrivite cuvinte. Există o singură piedică…

Aşezându-se din nou pe canapea, doamna Capriani ridică o privire întrebătoare, în vreme ce valetul îşi simţea gâtul mai uscat ca niciodată.

— Numai că nu sunt sigur că…

Chiar şi la a doua încercare, cuvintele îl părăsiră. Deşi credea că nu se putea face înţeles, doamna Capriani continuă încet:

— Nu sunteţi sigur că stăpânul dumneavoastră ar fi de acord să faceţi afaceri cu o femeie?

Roşu la faţă, valetul aprobă cu o mişcare a capului. Nu este normal, ar spune bancherul.

Urmă o tăcere scurtă şi grea. Madonna Capriani îşi împreunase mâinile, în vreme ce pleoapele grele îi

acopereau privirea.

— Deşi soţul meu nu a putut fi astăzi aici, domnule, daţi-mi voie să vă încredinţez că el ţine frâiele companiei noastre. Doar, continuă ea cu un zâmbet ce-i lumina întregul chip, nu credeţi că eu am de-a face cu cifrele, nu-i aşa? După cum vă poate spune şi Amadeo, nu mă pricep deloc la asta.

Contabilul se înroşi ca racul şi mormăi ceva de neînţeles.

— Soţul meu, continuă doamna Capriani, cu un glas încărcat acum de regret, îmi încredinţează doar sarcina de a vizita clienţii. Sper ca acest lucru să nu vi se pară nepotrivit sau – genele negre coborâră şi mai mult, în vreme ce buzele începură să tremure – jignitor.

— Deloc! strigă Gianfranco, aproape lăsându-se, în genunchi şi sărutându-i mâna. Totuşi, căsătoria este un parteneriat, doamnă. Vă rog să mă iertaţi dacă v-am jignit, vă asigur că nu aceasta a fost intenţia mea.

O urmări apoi luând o gură de vin. Ochii Serafmei păreau uşor aburiţi de lacrimi, iar vocea îi tremura.

— Atunci?

— Atunci îi voi recomanda stăpânului meu să semneze contractul pe care îl voi alcătui cu dumneavoastră, se auzi spunând înainte de a-şi da seama de consecinţe; însă nu-i mai păsa. Mângâie umărul ei fragil încercând să o consoleze. La început vom încheia o înţelegere pe un an, dar contractul poate fi prelungit dacă vom fi mulţumiţi de ceea ce ne oferiţi. Şi sunt sigur că aşa vor sta lucrurile.

Tânăra doamnă Capriani plecă la scurtă vreme după aceea, cu ochii înlăcrimaţi. Zâmbind ca pentru sine şi anticipând cu plăcere afacerile din viitor, valetul bancherului urmări de la fereastră cum tânărul Amadeo o ajută să urce pe cal.

Ar fi fost poate surprins de expresia ochilor Serafmei – ascunşi de voal, aceştia ardeau triumfători.

7

1595

ÎNCONJURATĂ DE PERICOLE

Înconjurate astfel de pericole,
o parte din vase şi-au coborât pânzele
şi s-au lăsat în voia apelor.

A treia călătorie a lui Frobisher în căutarea Chinei: Richard Hakluyt

Zante, spuse încet Thomas Marlowe.

Tremurând la orizont, ceaţa albăstruie, cu nuanţe de smarald anunţa apropierea lui *Garland* de insula Zante, floarea Levantului. O movilă micuţă de măslini şi viţă de vie sălbatică, Zante era o bijuterie preţioasă a Veneţiei, o comoară ce trebuia îndeaproape păzită.

— Într-adevăr, aprobă William Williams, apărându-şi ochii de lumina soarelui în vreme ce scruta orizontul. Şi veneţienii, completă după aceea.

Thomas îi urmări privirea înjurând. Apărând din aerul tremurător, asemeni unui monstru fantastic al mării, o galeră se apropia de *Garland.*

Cu coatele sprijinite de bord, tânărul Cristofano stătea de cealaltă parte a lui William.

— I-am putea depăşi, zise el plin de speranţă.

— Mă îndoiesc, ei nu prea au nevoie de vânt. Cu ochii aţintiţi asupra ambarcaţiunii din faţă, Thomas se încruntă. Dincolo de fanioanele cu emblema leului, insula aproape că nu se mai vedea. În afară de asta, trebuie să vând două duzini de cositor. Nu am nici cea mai mică intenţie de a mă întoarce cu ele la Livorno.

Deşi William Williams rămăsese tăcut, Thomas observase

deja cum lumina soarelui la apus accentua strălucirea coifurilor purtate de soldaţii veneţieni. Neliniştea vagă ce-l însoţea de câteva zile se înteţise brusc. Îşi putea da cu uşurinţă seama de clipa când începuse să se simtă astfel, deşi nu recunoscuse asta faţă de nimeni, nici măcar faţă de tâmplar - se petrecuse în noaptea când nava franceză se apropiase de ei, apoi dispăruse.

— Cred, adăugă el încet, că deocamdată nu le voi lua intenţiile în serios. Totuşi nu au tras încă săbiile. Vom zâmbi frumos şi-i vom invita la bordul vasului, la un pahar de vin. Cristonafo, du-te şi găseşte-ţi o tunică mai acătării. William, ia-l pe tunar – dă-mi voie să văd mai bine – şi încă un marinar şi ascundeţi-vă.

— Pe Samuel? întrebă William încet. Dar este nebun. Crezi că vom avea necazuri?

Thomas se întorsese deja cu spatele. Nu avea rost să mai pomenească de nave-fantomă zărite în miezul nopţii; galera ce se apropia de ei constituia un motiv de îngrijorare îndeajuns de serios. Ar fi putut să le scufunde vasul, să-i ia prizonieri, să le confişte marfa sau să-i arunce în cine ştie ce temniţă grecească. Nu avea nicio altă posibilitate decât aceea de a-şi încerca norocul.

— În ultima vreme, Veneţia a adoptat o atitudine defensivă, zise el încet. Nu are niciun motiv să iubească compania Levant; până acum ambarcaţiunile noastre le-au jefuit pe ale lor.

Galera se apropiase; se puteau vedea foarte bine soldaţii veneţieni, îngrămădiţi asemeni unor piese de şah pe cealaltă punte.

— O tunică? se auzi vocea îngrijorată a lui Cristofano. De ce?

Zâmbind, Thomas se întoarse spre el.

— Deoarece, dragul meu Cristofano, aceşti domni sunt pe cale de a ne cere permisiunea să urce la bordul navei

noastre.

Dacă au intenţii onorabile, aş prefera ca musul meu să arate onorabil servind vinul şi să facă astfel o bună impresie. Dacă lucrurile stau exact invers, prefer ca tunarul meu să stea ascuns şi să fie gata de a-i lua prin surprindere, dacă va fi nevoie să-mi apăr viaţa. Vezi tu, nu ştiu cu care dintre aceste două situaţii mă confrunt. Peste o jumătate de oră s-ar putea să mă aflu la fundul mării cu gâtul tăiat sau m-aş putea afla în drum către o seară încântătoare la palatul agentului veneţian din Zakynthos. Haide, fugi şi pune-ţi blestemata de tunică.

Cea de-a doua variantă s-a dovedit a fi cea adevărată. Urcaţi la bordul lui *Garland,* ocupanţii galerei i-au inspectat încărcătura cu o meticulozitate ce-l surprinse pe pilotul englez. Înveşmântat într-o haină brodată, deasupra unei cămăşi la fel de elegante, Thomas simţea că-l doare faţa în urma efortului de a zâmbi, în timp ce oferea gustări celuilalt căpitan. Chipeş, într-o cămaşă roşie de mătase, Cristofano turna vinul. Căpitanul galerei îşi ceru scuze într-o italiană cu un puternic accent străin, încercând să le explice că o parte din ambarcaţiuni încercau, din păcate, să evite plata taxelor. După ce oamenii săi au terminat de inspectat vasul, acesta se ridică, propunând apoi ca *Garland* să urmeze galera până în portul Zakynthos.

Aşa că micuţa navă *Garland* urmă galera strălucitoare. Căpitanul veneţian rămase la bordul lor, subliniind politicos frumuseţile de pe Zante – munţii din nord-vest, plajele şi golfurile adăpostite, pădurile de pini şi dealurile pline de flori în vreme ce dădeau ocol insulei. Pe măsură ce înconjurau capul şi se apropiau de Zakynthos, insula strălucea în lumina soarelui asemeni unei bijuterii preţioase.

O mulţime de vase populau portul care în depărtare dădea la iveală nenumărate biserici şi palate în stil veneţian, bărci de pescuit, galere cu pânzele strânse şi fanioane fluturând în

bătaia uşoară a vântului, în vreme ce îşi încărcau sau descărcau mărfurile. Caiace şi ambarcaţiuni mici pe lângă care chiar şi *Garland* părea uriaş.

William Williams, tunarul şi adjunctul acestuia şi-au făcut apariţia din spatele grămezilor de frânghie din cabina şefului de echipaj, abia după ce au ancorat în port, iar căpitanul galerei veneţiene a lansat o invitaţie generoasă la adresa lui Thomas şi a oamenilor săi.

Cu trei etaje, un acoperiş cu un strat subţire de smoală şi ferestrele mici, luminate de lămpile cu ulei, palatul guvernatorului veneţian se ridica deasupra oraşului Zakynthos asemeni unei broaşte uriaşe. Soarele începuse să apună, iar lumina lui scălda în portocaliu întreg portul; umbre negre-albăstrui se întindeau peste dealurile şi pâlcurile de măslini ce înconjurau oraşul. În interiorul palatului, Thomas îl salută cu o plecăciune pe guvernatorul veneţian, admirând apoi casa de dimensiuni impresionante, înconjurat de mirosul de santal şi patchouli, în preajma statuilor, tapiseriilor şi a scrinurilor sculptate din lemn de cedru, ce ocupau fiecare colţ al camerei.

Guvernatorul se numea Hieronymo Carcandella şi, din câte îşi putea da seama Thomas, avea o origine amestecată, de grec şi veneţian. Cu ochii negri şi un început de chelie, domnul Carcandella era înveşmântat cu mai multe robe de diferite culori, dintre care niciuna deosebit de curată. După ce îi salută cu entuziasm pe Thomas şi şeful echipajului, apoi cu un interes vădit pe Cristofano, bărbatul îndrumă echipajul de pe *Garland* într-un colţ îndepărtat al casei, unde se puteau îmbăta cu vin ieftin.

— Regret nespus intruziunea oamenilor mei pe vasul dumneavoastră, domnilor, rosti guvernatorul veneţian, arătându-i lui Thomas să ia loc într-un scaun, unde erau îngrămădite o mulţime de perne. Sunt sigur că înţelegeţi că, atunci când am de-a face cu oameni cinstiţi ca

dumneavoastră, o asemenea vizită nu este decât o formalitate. S-a mai întâmplat însă ca încărcătura să fie ascunsă, doar ca echipajul respectiv să nu plătească taxele.

Guvernatorul îşi pocni degetele dolofane şi imediat îşi făcu apariţia un servitor cu vin.

— Taxele, repetă Thomas gânditor, iar domnul Carcandella îşi scutură capul.

— … putem discuta despre ele mâine, nu credeţi, *signor?* Chipul gras şi înmuiat în sudoare se îngropă dintr-o dată în faldurile veşmintelor, încercând să schiţeze un zâmbet politicos. Îmi pare foarte rău că agentul companiei dumneavoastră nu poate fi alături de noi astă-seară. Are febră; nu cred că i se potriveşte clima de aici. Aşadar, sper că vă veţi mulţumi cu compania mea.

Luând câte o gură de vin prost, Thomas se străduia să emită exclamaţii potrivite de regret şi plăcere. Clima din Zante nu era deloc prielnică celor din nord: rând pe rând, agenţii companiei Levant se îmbolnăveau constant de febră.

— Locuiesc singur pe această insulă, domnule Marlowe, continuă Hieronymo. Este un loc destul de plictisitor, zise în timp ce-şi aranja robele, afundându-se într-un fotoliu. Compania sau conversaţia constituie plăceri rare pentru mine. Nu am fost destul de norocos să găsesc o soţie potrivită.

Încă din clipa în care Cristofano intrase în cameră, privirea guvernatorului veneţian rareori îl părăsise pe tânărul care începuse să se strâmbe, în vreme ce Thomas schiţa un zâmbet involuntar. Încăperea era neaerisită, mult prea caldă, iar lămpile cu ulei de la ferestre accentuau zăpuşeala lipicioasă a zilei. Printr-un geam întredeschis, pilotul englez mai mult intuia în întuneric siluetele distante ale vaselor, dar nu putea zări şi *Garland.*

Urmărindu-i privirea, guvernatorul luă o mână de migdale dintr-un vas şi spuse:

— Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa vasului dumneavoastră, domnule Marlowe. Portul este bine păzit, iar încărcătura va fi în siguranţă, credeţi-mă pe cuvânt.

În sinea sa, Thomas îşi spuse că onoarea lui Hieronymo Carcandella nu făcea nici cât o ceapă degerată; atmosfera suspicioasă aproape că devenise sufocantă. Guvernatorul pocni din nou din degete, iar paharul englezului era umplut din nou cu vin.

— Compania Levant, zise Thomas precaut, doreşte să rămână în relaţii bune cu Veneţia. Singura noastră dorinţă este de a face comerţ liberi.

— Dar bineînţeles, domnule Marlowe, rosti Hieronymo cu o privire strălucitoare. Doar asta ne dorim cu toţii. Trebuie însă să luaţi în considerare postura în care se află biata noastră insulă. Avem Imperiul Otoman la est şi coasta barbară la vest, în vreme ce diavolii aceia blestemaţi din Segna şi Fiume invadează Adriatica dinspre nord. Marinarii noştri şi-ar tăia mai degrabă gâtul, decât să cadă în mâinile hoţilor. Trebuie să vă daţi seama că amândoi avem ceva în comun, amândoi ne-am născut pe o insulă. Vedeţi, ţinutul meu natal este Zakynthos.

— Zante este protejată de Veneţia.

— A, da, Serenissima…

Paharele le-au fost umplute din nou. Hieronymo îi făcu semn lui Cristofano să se aşeze pe pernele de lângă el, iar tânărul se supuse cu o evidentă lipsă de entuziasm.

— Problemele din Zante le reproduc în miniatură pe cele din Veneţia, domnule Marlowe. În ultimele decenii, Veneţia a suferit de pe urma invidiei lumii, atât a creştinilor cât şi a turcilor. Ştiţi, fără îndoială, că înţelegerile comerciale dintre Veneţia şi nord s-au împuţinat foarte mult. Acum nici Anglia, nici Ţările de Jos nu mai au nevoie de Veneţia. Aveţi atât ambarcaţiuni, cât şi oameni care să le conducă.

Bărbiile duble ale guvernatorului arătară în direcţia

portului, ascuns acum în întuneric. O mână cu degetele încărcate de inele făcu semn unui servitor să tragă restul obloanelor, lăsând camera cufundată în căldura înăbuşitoare şi aromele estului.

Deşi vinul era destul de tare, Thomas reuşise să-şi păstreze până acum capul limpede.

— Am venit în Zante pentru a face comerţ cinstit, domnule Carcandella. Se prea poate ca vasul să nu-mi aparţină, dar cât timp se va afla sub comanda mea, nu va comite niciun act de agresiune. Îmi voi folosi tunurile doar ca să mă apăr şi nu în acte de piraterie, orice pretext s-ar putea ivi.

Hieronymo izbucni în râs, aplecându-se să-i bată genunchiul lui Thomas.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, domnule Marlowe, cred că ne înţelegem foarte bine. Sunt pe jumătate veneţian, dar cum v-am spus, m-am născut în Zante. Ambarcaţiuni precum a dumneavoastră constituie pâinea insulei, iar astfel de încărcături sunt necesare supravieţuirii noastre. Şi uneori aduceţi cele mai *încântătoare* apariţii.

O clipă, mâna împodobită cu inele atinse şapca de mătase de pe capul lui Cristofano.

— Nu vă faceţi griji, domnule Marlowe, repetă Hieronymo încet, iar Thomas îşi goli paharul, sprijinindu-se de perne, cu pleoapele tot mai grele.

Nu putea face nimic mai mult de atât, gândi ameţit. Jocul nu mai depindea de el; încercase să-şi apere piesele cât mai bine. Acum soarta lui *Garland* se afla în mâinile tâmplarului navei, a tunarului pe jumătate nebun şi a zeilor Mării Ionice.

La bordul vasului, William Williams şi tunarul Samuel jucau cărţi în tăcere, în cală. *Dacă se va ivi vreun necaz,* spusese Thomas undeva între Livorno şi Zante, *va fi iscat din cauza cositorului.* Metalul era unul din principalele elemente din care se fabrica bronzul şi mulţi îşi doreau asta. Din bronz puteai face tunuri.

Se aşezaseră între cală şi puntea cu arme. Dincolo de linia apei, nu existau ferestre care să-i dea de gol înaintea veneţienilor şi se aflau doar la câţiva paşi de cositor. Aerul era umed, urât mirositor, podeaua plină de pânze strânse, cablurile ancorei, praf de puşcă şi arme. Purtau cu toţii cuţite, iar Samuel avea şi o flintă. Dacă l-ar fi lăsat, îşi spuse William, Samuel ar fi luat şi unul din tunurile mai uşoare de pe punte.

Noaptea era neagră ca smoala şi singura lumină era oferită de lumânarea ce ardea pe unul din butoaiele întoarse cu fundul în sus; tăcerea era aproape palpabilă, nu se auzeau decât valurile lovindu-se de cală şi cărţile de joc. Chiar şi gândacii şi şoarecii păreau a fi adormit. Era trecut de miezul nopţii, gândi William, înăbuşindu-şi un căscat. Nu-l invidia pe Thomas pentru faptul că petrecea în casa guvernatorului; tâmplarul îşi prefera propria companie unei nopţi cu vin roşu şi conversaţie convenţională. Tunarul luă încă o gură de coniac, trecându-i sticla apoi lui William, în vreme ce se scotocea în buzunar după monede.

Cu toate acestea, nu a mai avut timp să pună o nouă miză, deoarece tăcerea a fost dintr-o dată întreruptă de sunetul paşilor ajutorului de tunar, ce alerga de-a lungul punţii. Aplecându-se, acesta şuieră:

— Se vede o pirogă… şi cam şase oameni…

Aşadar, Thomas avusese dreptate. Cu chipul brăzdat de cicatrice lăsate de alte confruntări, Samuel îşi scoase zâmbind cuţitul. Simţind cum i se ridica părul de pe ceafă, William Williams stinse lumânarea.

Au aşteptat pe puntea armelor, gândindu-se că doi dintre cei din pirogă rămân la bord să primească încărcătura furată, în vreme ce restul urma să ia marfa de pe *Garland.* Palmele lui William începuseră să transpire atât de tare, încât cuţitul aproape că-i alunecă din mâini. Trei împotriva a patru era o înfruntare rezonabilă, îşi spuse, mai ales când

unul dintre cei trei era Samuel.

În afară de asta, aveau şi avantajul surprizei. Ceilalţi se aşteptau la o pradă uşoară, să golească o navă fără nimeni la bord. William, tunarul şi ajutorul au aşteptat până când doi au urcat scara, apoi Samuel, cu un strigăt de plăcere îl lovi cu dosul flintei pe unul dintre ei. Apoi trase, iar rănitul scoase un strigăt de durere. Bubuitura exploziei sfâşie liniştea nopţii. Surd şi orb, William rămase o clipă nemişcat; imediat după aceea furia îl cuprinse din nou şi se năpusti asupra celorlalţi.

Sătui de vin şi mâncare, căpitanul şi echipajul de pe *Garland* s-au întors pe vas abia a doua zi dimineaţă.

— Am o durere îngrozitoare de cap, iar Cristofano şi-a petrecut toată noaptea apărându-şi virtutea, zise Thomas deschizând larg uşa cabinei. Slavă Domnului că lui Hieronymo îi plac bărbaţii mai tineri.

William Williams închise uşa în urma lui, alungând zgomotele mării şi ale bărbaţilor ce strigau pregătind nava de drum.

— Ajutorul tunarului are un braţ rupt şi este o gaură în podeaua pe de punte, zise încet. Samuel a insistat să ia un pistol.

— Aha, exclamă Thomas ridicând interesat ochii roşii de nesomn. Şi?

— Şi mă tem că am pierdut o parte din cositor. Câţiva dintre ei au reuşit să urce o ladă pe puntea principală; cu toate astea cred că au scăpat-o peste bord. Samuel a redus numărul lor la trei, continuă gânditor William. E greu să spun cu siguranţă. Sunt câteva corpuri în cală, iar Samuel a reuşit se-mpuşte pe unul dintre ei, tocmai când urca în pirogă.

Încruntat, Thomas scoase dopul unei sticle de vin.

— Tocmai am plătit o adevărată avere acelui ticălos din Zakynthos. Nu înţeleg. Credeam că înţeleg, dar se pare că nu.

Dacă îşi doreau atât de mult metalul ăla blestemat, de ce nu l-au confiscat? Nu am fi putut face nimic să-i oprim.

Zâmbind, William acceptă paharul pe care pilotul i-l întinse:

— Fiindcă nu erau veneţieni, răspunse, savurând mulţumit expresia apărută pe chipul interlocutorului său. Erau francezi.

În acea seară, Thomas nu a putut dormi deloc, preocupat de enigma inexplicabilă pe care i-o oferise Zakynthos şi o cumplită durere de cap ce-i amintea ca niciodată în viitor să nu mai accepte darurile unui grec; tentativa de furt a cositorului l-a ţinut treaz, urmărind atent stelele şi marea, în loc să ancoreze într-un port retras.

Francezi. Cei care urcaseră la bordul vasului său noaptea trecută şi încercaseră să-i fure cositorul câtă vreme echipajul se afla în vila guvernatorului, fuseseră francezi. Cu toate acestea, era sigur că Hieronymo Carcandella ştiuse de ceea ce urma să se întâmple – că ajutase chiar la organizarea jafului imediat ce fusese sigur că *Garland* avea o încărcătură de cositor.

Ideea nu avea niciun sens. Un guvernator veneţian nu avea de ce să-i ajute pe francezi să fure marfa de la bordul unei nave englezeşti. Ba dimpotrivă, trebuia să se ocupe cu perceperea unor taxe foarte mari, oprirea ilegală a vaselor şi cu nenumărate alte neplăceri cauzate celorlalţi. Dar nu să acorde ajutor unor operaţiuni conduse de francezi.

Auzi apoi lângă el glasul lui William Williams:

— Dacă vrei, voi sta eu de veghe de acum.

Scutură din cap:

— Nu sunt obosit. Şi înaintea ochilor i se ivi încă o dată, aşa cum se întâmplase de o sută de ori în aceeaşi zi, imaginea vasului fantomă franţuzesc, cu floarea de crin fluturând în bătaia vântului. Rosti încet: Când stăteam de veghe într-o noapte, acum o săptămână, am văzut o navă.

Doar pentru puţin timp, aşa că mi-am închipuit că nu era decât imaginaţia mea de vină. Era ca şi cum s-ar fi întrupat din aer, undeva la linia orizontului, ne-a privit, apoi s-a făcut nevăzută. Era minunată, Will. Şi sub pavilion francez.

— Crezi că i-ar fi putut aparţine proprietarului pirogii? întrebă William încruntat.

Thomas ridică din umeri. *Garland* îşi petrecuse întreaga zi descărcând pânză şi cositor şi luând la bord butoaie cu stafide şi balast, menite să substituie greutatea metalului pierdut. În tot acest timp, avusese destul răgaz să se gândească bine la cele petrecute.

— Nu ştiu. Nu are nicio logică, dar… se întrerupse. În timpul zilei îşi spusese de câteva ori că devenea obsedat de nava străină. Nu putea însă să evite senzaţia, deoarece acum era îndemnat şi de o furie rece, raţională.

Întorcându-se cu spatele la William, Thomas îi strigă câteva instrucţiuni cârmaciului.

— Şi noi? interveni celălalt.

— Şi noi căutăm nava. Sau pe cine ne-a vizitat noaptea trecută. Vom înconjura Zante, pornind de la ideea că orice înţelegere ar avea Hieronymo cu francezii, cei care au încercat să fure cositorul nu aveau cum să se îndepărteze prea mult. Numai atât cât să nu se observe membrii răniţi ai echipajului.

— Thomas, zise William precaut…

— Ştiu. Luminate de razele lunii şi de felinarul ce ardea pe punte, trăsăturile pilotului păreau împietrite. Ar fi mult mai simplu să ne îndreptăm spre Livorno, să-i ducem lui John Keane stafidele şi să câştigăm astfel câteva laude din partea companiei Levant. Dar te-ai gândit oare, William, continuă el cu o privire lipsită de culoare şi rece ca gheaţa – ce s-ar fi întâmplat cu *Garland* dacă nu ar mai fi avut încărcătura de cositor?

— S-ar fi răsturnat şi s-ar fi dus la fund, răspunse

interlocutorul lui mohorât. Iar prietenul tău, Hieronymo, ar fi pus asta, fără îndoială, pe seama vârstei înaintate a vasului, a lemnului şubrezit de drumuri, orice altceva decât adevărul.

— Şi noi nu am fi putut dovedi contrariul. Prima mea călătorie drept căpitan s-ar fi soldat cu un eşec.

În acest timp, *Garland* continua tăcută să-şi croiască drum prin apele întunecate ale Mării Ionice.

— Sunt încredinţat că musafirii noştri din noaptea trecută se ascund undeva în Zante, adăugă Thomas încruntat, trecându-şi mâinile prin păr. Mi-ar face plăcere să ştiu unde sunt, William. Altfel îi voi visa în fiecare noapte.

Au dat peste nava franţuzească chiar înainte de ivirea zorilor.

Dacă nu ar fi fost mirificul răsărit din Marea Ionică, s-ar fi putut să nu o zărească. Vasul sub pavilion francez aruncase ancora undeva la nord de Zante. Portul în care nu se putea ajunge decât pe mare, era înconjurat din trei părţi de stânci verticale. Plaja cu nisip alb, ce marca limita interioară a acestuia, s-ar fi putut zări doar în timpul refluxului. Aproape înconjurată de ziduri de piatră, fară nicio lumină aprinsă la bord, cu pânzele strânse, nava se contura în semiobscuritatea zorilor ce-i evidenţiau cala graţioasă şi stâlpii de susţinere.

Thomas o recunoscu imediat. Deşi acum părea vopsită în roz, i-ar fi putut identifica oricând silueta subţire şi cele patru catarge înalte. Culorile gri şi argintii din noaptea aceea fuseseră doar o iluzie produsă de lumina lunii, ce părea să o poleiască în întregime. Ea era vizitatorul nocturn; deşi prima oară nu făcuse decât să arunce o privire, a doua vizită reprezenta o ilegalitate.

Nici el şi nici William nu au putut dormi; la vederea ei orice urmă de oboseală dispăru pe neaşteptate, iar pilotul nu rămase decât cu senzaţia de furie, resimţită mai devreme.

— Dacă ne-au văzut, probabil îşi închipuie că ne

îndreptăm spre nord, către Cefalonia sau Corfu, zise Thomas înclinând capul în direcţia vasului, în vreme ce *Garland* se făcea repede nevăzută dincolo de stânci. Vom merge în continuare spre nord, dar numai cât să putem ancora într-un loc unde nu ne pot vedea. Apoi am de gând să ne apropiem ceva mai mult.

— Şi după aceea…

— Aş arde blestemata de navă, dacă aş putea, Will. Dar i-ai văzut armele?

— Da, pare să fi fost construită pentru război, răspunse acesta gânditor.

— Aşa e, strigă Thomas îndreptându-se spre cârmă. Dar război cu cine?

Au găsit locul potrivit pentru a arunca ancora chiar la o jumătate de leghe în largul mării. Coasta de nord-vest a lui Zante era extrem de neregulată, astfel încât era foarte uşor să găseşti un loc adăpostit, de unde se putea ajunge pe insulă.

Urcând stâncile ce înconjurau portul şi urmat îndeaproape de tunar, Thomas îşi dădea foarte bine seama de situaţia frustrantă în care se afla. Ambarcaţiunea franceză era mult mai mare şi mai bine armată decât *Garland.* Dacă ar fi vrut, îi puteau arunca în aer, fără măcar a se apropia de bătaia tunurilor lui Thomas. În largul mării, pânzele mai largi şi silueta mai subţire i-ar fi permis cu uşurinţă să îi depăşească.

Aşa că nu dorea decât să o privească îndeaproape şi să-i afle numele. Lac de sudoare, englezul se străduia să atingă vârful muntelui; soarele ardea cu putere şi putea simţi căldura rocilor prin talpa pantofului. Ultimele flori ale verii înveseleau griul stâncilor cu auriu, roz, mov şi alb. Va privi îndelung şi apoi va aştepta. Va aştepta încheierea construcţiei lui *Kingfisher* şi ocazia de a se răzbuna.

Au continuat să meargă de-a lungul coastei, la adăpost de privirile celor aflaţi pe mare. Când au ajuns în portul unde

vasul francez ancorase, Thomas îşi simţi inima bătând ceva mai repede. Culcat, aproape târându-se, se apropie de marginea stâncii. Un tun nu ar fi fost deloc rău, îşi zise ştergându-şi sudoarea de pe ochi cu dosul mâinii. Ceva de mărimea lui Mons Meg ca să scufunde acea blestemată navă…

Numai că nu era doar una, ci două.

A trebuit să-i astupe gura lui Samuel, ca acesta să nu strige în gura mare. Ştia foarte bine ce avea de gând să spună, iar pietrele din jurul lor nu ar fi făcut decât să amplifice ecoul vorbelor lui. *Turcii,* ar fi auzit ecoul, repetând, iar şi iar cuvântul fiind aruncat ca o minge pe acei pereţi imenşi de stâncă.

Îşi auzi propriul glas şoptind:

— Iisuse.

Privirea îi aluneca încet de la vasul turcesc către celălalt – sub pavilion francez, minunat; dacă Thomas ar fi jinduit la ceva de pe lumea asta, atunci nava aceasta ar fi fost acel lucru. Inspiră adânc, observându-i silueta graţioasă, catargele înalte şi puternice, poleiala ce părea a concura însăşi lumina soarelui, în timp ce o compara cu planurile şi schiţele minunatei lui *Kingfisher.* Îl auzi pe Samuel şoptind:

— Uite piroga, sunt sigur, domnule, şi privi către barca micuţă legată de galionul cu pânzele desfăcute.

Vâslele galerei se mişcau toate la unison, iar prora împodobită de flori albastre era îndreptată către gura portului.

Numele vasului francez era inscripţionat cu litere aurii… După ce citi *Fiametta,* Thomas o luă la goană prin arşiţă şi praf, înapoi către *Garland.*

— Deoarece Veneţia nu este de acord cu vânzarea cositorului către turcii care vor să facă tunuri. Vezi tu, au destule necazuri cu piraţii, iar ceea ce am văzut noi, nu te poţi îndoi câtuşi de puţin, Will, era o navă de corsari. Din

Alger sau Tunisia, fară îndoială.

În cabina de pe *Garland,* Thomas îşi întinsese hărţile pe întreaga suprafaţă a mesei, încercând să găsească cel mai bun drum de întoarcere spre Toscana. Pânzele erau dezlegate, iar cârmaciul pornea să scoată nava din ascunzătoare.

Cu privirea aţintită asupra hârtiilor, adăugă:

— Cred că *Fiametta* a încheiat o mică înţelegere cu Hieronymo şi piraţii – ca modalitate de a face piraterie, în schimbul promisiunii că Zante şi vasele ei nu suferă vreun neajuns, iar prietenii noştri francezi sunt intermediarii. Fără fecioare care să ţipe când sunt răpite şi duse în seraiurile din Alger sau încărcături din Zakynthos ce îşi croiesc drum către vreo cală barbară. Hieronymo ne-a spus seara trecută că este loial faţă de Zante, şi nu faţă de Veneţia, şi asta înseamnă că Veneţia nu este amestecată în înţelegere. Singurii participanţi sunt guvernatorul, *Fiametta* şi piraţii.

Thomas desfăcu o nouă hartă, fixându-i colţurile cu mai multe greutăţi.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă curios William Williams.

— Să fac? Deocamdată nimic, bineînţeles, răspunse pilotul trăgând o linie de-a lungul hârtiei. Este un sistem cât se poate de bun, nu crezi? Totuşi, ce am pierdut? Am vândut încărcătura şi am cumpărat stafidele; am plătit taxe ceva mai mari – dar nu mai mult decât am fi făcut-o în Candia sau Alep. Este adevărat că am pierdut puţin cositor, dar o cantitate neînsemnată, deoarece nu am fost o pradă atât de uşoară cum s-ar fi aşteptat *Fiametta.* Deocamdată nu pot face nimic, Will.

Încercase să găsească un curs cât mai prielnic, cel mai bun drum printre potenţialele piedici. La urechi îi ajunse şoapta tâmplarului:

— Dar nu vei lăsa lucrurile aşa.

Compasul se închise cu zgomot, în vreme ce Thomas astupă călimara.

— Ne-ar fi scufundat, Will. Nu în largul mării sau într-o luptă dreaptă, ci aşa – ca şi când nu am fi avut nici cea mai mică importanţă.

Se ridică surprins de puterea furiei sale şi de dorinţa de răzbunare ce-i încordase fiecare muşchi. Se simţea ca şi cum toate frustrările şi necazurile din ultima vreme se opriseră asupra acestei încercări arogante de a-i pune în primejdie meseria şi respectul de sine.

La ieşirea din cabină, Thomas descoperi că se gândea din nou la Serafina. Începuse aproape să o înţeleagă, să simtă aceleaşi impulsuri violente care guvernau firea ei calculată.

— Şi domnul Keane? întrebă William Williams. Îi vei spune?

— Nu cred, replică scuturându-şi capul. Nu cred că *Fiametta* interesează pe altcineva, decât pe noi.

În ciuda răspunsului, ocoli privirea interlocutorului său. Această călătorie îi amintise faptul că avea nevoie de compania Levant, dar doar o perioadă, nu pentru totdeauna. Dreptatea pe care şi-o dorea cu îndârjire îl privea doar pe el şi nu avea nimic de-a face cu restul.

Convoiul aparţinând companiei Levant pătrunse în portul Livorno într-o dimineaţă de toamnă; era alcătuit din trei nave – *Legacy, Sampson* şi *Saviour of Bristol.* Vântul prielnic şi avertizările constante ale căpitanilor le asiguraseră un drum mai rapid, în vreme ce perspectiva comerţului ce-i aştepta ajutase cele trei echipaje să treacă peste săptămânile lungi şi nopţile nedormite. Acostând în Livorno, căpitanul lui *Legacy* refuză să irosească măcar o secundă preţioasă. Deşi zorii nu se iviseră încă bine, reciti adresa de pe scrisoarea ce o purta în buzunar şi porni în căutarea lui John Keane.

Vasul acestuia, *Garland,* se despărţise de restul convoiului vara, în timpul unei furtuni şi de atunci staţionase în Livorno

pentru reparaţii. Probabil că au reparat-o până acum, îşi spuse căpitanul, în vreme ce se îndepărta de docuri şi pătrundea pe străzile înguste ale oraşului. Pierduse deja prea mult timp: cele patru nave trebuia să fie gata de a naviga către Alep şi înapoi în doar o săptămână.

Portul începuse să se trezească: pescarii ridicau pânzele bărcilor, în vreme ce îngrămădeau plasele de pescuit în cală. Casa unde locuia Keane, o clădire înaltă şi îngustă, tăcută în lumina dimineţii, se afla la doar câteva sute de metri de docuri. De la una din ferestre se putea vedea forma familiară a unui flaut atârnat de pervaz. Nerăbdător, căpitanul de pe *Legacy* bătu puternic în uşă. Aburii respiraţiei se ridicau în aerul rece, iar gulerul simplu al hainei era ridicat, în încercarea de a se adăposti de frig. Era înfometat, obosit şi pietrişul alunecos de sub picioare se legăna asemeni punţii unei nave.

În cele din urmă, uşa se deschise. Pe sub halatul tivit cu blană, bărbatul purta o cămaşă de noapte, în vreme ce ochii umflaţi de somn se străduiau să identifice figura din faţa sa. După câteva clipe, un zâmbet larg îi lumină chipul.

— Edward! strigă John Keane, luându-i mâna. Edward Whitlock!

Mai puţin de o jumătate de oră după aceea, Edward Whitlock stătea în salonul lui John Keane, cu o farfurie de friptură şi ouă în faţă, având alături şi un pahar de vin.

— … toate trei sunt vase minunate, murmură Whitlock cu gura plină. Ar trebui ca în două săptămâni să fim gata de a naviga către Scanderoon.

John Keane, îmbrăcat acum, cu o ceaşcă în mâini, evită privirea plină de înţeles a celuilalt. Ned Whitlock era un bărbat inteligent, bun, eficient, dar cu un temperament ceva mai aprig, chiar şi decât ajutorul de bucătar. Interesat de natura umană, nu era prima oară când îşi spunea că Whitlock era o fire cu siguranţă colerică. Avea părul roşcat,

tipic acestora, şi chiar şi acum nu putea mânca liniştit, bătând necontenit cu piciorul în podeaua de lemn.

John hotărî că era mai bine să amâne explicaţiile referitoare la absenţa lui *Garland* şi îi făcu semn lui Antonio să toarne din nou de băut.

— Ce încărcătură aveţi, Ned?

Luând o gură de friptură, Whitlock îşi şterse buzele cu batista şi răspunse:

— Cea mai mare parte este alcătuită din pânze şi podoabe; în afară de asta mai avem veselă, cuţite şi foarfeci. *Saviour* are farfurii din cositor ce au o greutate de trei sute de livre, continuă golind cel de-al doilea pahar de vin. Şi *Garland* ducea tot asta, nu-i aşa, Jack?

Evitându-i în continuare ochii verzi şi întrebători, John aruncă un alt lemn pe foc.

— Da, numai că era vorba de lingouri. Cred că ne-am fi putut descurca fară cositor ca balast suplimentar, completă cu o strâmbătură uşoară. A fost o furtună îngrozitoare.

— Te-ai descurcat bine, Jack, nimeni nu spune altceva, îl consolă Whitlock. După ce termină de mâncat, dădu farfuria deoparte, iar ochii i se aţintiră asupra ferestrei ce dădea spre port. *Garland* poate naviga acum?

— Da, răspunse Keane blestemând în sinea lui faptul că *Legacy* sosise ceva mai devreme, în timp ce propriul lui vas continua să întârzie. Stricăciunile au fost mai mult superficiale şi am găsit oameni pricepuţi să o repare Am cumpărat o altă ambarcaţiune.

Ultimele sale cuvinte i-au atras atenţia lui Whitlock; piciorul încetă să mai bată, iar ochii deveniră ceva mai mari.

— Ei, mai degrabă am *angajat* o altă navă – era doar pe jumătate construită, iar proprietarul nu mai avea banii necesari să o termine. Înţelegerea spune că eu îi ofer suma de care are nevoie, iar el va naviga în serviciul meu vreme de cinci ani – mi se pare un aranjament destul de profitabil.

Vasul este o adevărată frumuseţe, Ned, va trebuie să-l vezi.

Whitlock se ridică de la masă şi îşi luă mănuşile şi pălăria.

— Poate. Acum însă ar trebui să ne pregătim pentru a părăsi portul cât mai repede cu putinţă. Cositorul de pe Garland se află în depozit sau ai încărcat-o deja?

Nu mai putea ocoli răspunsul, astfel încât Keane inspiră adânc şi zise:

— *Garland* a fost încărcată şi a plecat spre Zante. Marfa de pe ea aduna praful de trei luni, continuă privindu-l drept în ochi şi nemulţumit că trebuia să se apere asemeni unui şcolar. Thomas s-a oferit să o ducă la Zante – nu este o distanţă prea mare şi el este un pilot foarte bun, aşa că am fost de acord. Keane se ridicase de asemenea în picioare, pregătindu-se să plece.

— Thomas? întrebă Whitlock încruntat. Cine e Thomas?

În mod ciudat, încă nu se obişnuise cu gândul că *Garland* navigase fară John.

— Thomas Marlowe este proprietarul lui *Kingfisher,* noul vas, îl lămuri acesta. El a supravegheat reparaţiile de pe *Garland;* se va întoarce înainte ca vremea să se înrăutăţească, îşi cunoaşte bine meseria, Ned, te asigur. De fapt, a mai lucrat pentru companie şi înainte – a fost pilotul de pe *Toby.* Îţi aminteşti, nava ce s-a scufundat în Maroc, în 1593.

Interpretă greşit expresia de pe chipul interlocutorului său, astfel încât încercă să explice mai departe:

— Cred că ştim cu toţii că nu pilotul a fost răspunzător pentru naufragiul lui *Toby.* Richard Staper cred că a fost de acord cu faptul că a greşit atunci când l-a numit pe George Goodiay căpitan. Nu mă îndoiesc că Thomas va avea mare grijă de *Garland.* Ar trebui să se întoarcă în orice clipă cu o încărcătură de stafide, iar atunci altcineva va duce vasul înapoi la Londra.

Îl blestemă din nou pe Thomas fiindcă întârziase. Edward

Whitlock rămăsese nemişcat.

— Thomas Marlowe? întrebă după aceea. Ia te uită; credeam că a murit.

Keane îşi aruncă haina pe umeri, îndesându-şi pălăria pe cap.

— Trebuie să se întoarcă, repetă încercând să-şi liniştească interlocutorul. Ce-ţi mai face familia, Ned? continuă, atingând un subiect cum nu se poate mai delicat. Ce mai face încântătoarea ta soţie?

Nu a putut înţelege de ce Edward gemu asemeni unui animal rănit, îndreptându-se spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să o scoată din ţâţâni.

În acea toamnă, negustorul Jacopo Capriani se îmbolnăvi.

Febra se stinse în curând, însă toate licorile pe care Serafina i le pregăti nu l-au putut vindeca de tuşea ce-i scutura cu violenţă trupul, şubrezindu-i plămânii slăbiţi de ani de friguri. Serafina îşi amintea de însemnările din caietul lui Kara Ali: *Ftizie, o boală necruţătoare a plămânilor* şi de faptul că Allah nu-l ajutase să găsească un leac.

Nu avea nici timpul, nici energia de a-şi da seama de consecinţele bolii asupra ei însăşi. Avea doar şaptesprezece ani, se afla în mijlocul unei sarcini pe care nu şi-o dorea, nu mai avea nicio clipă de timp liber. Pe măsură ce starea i se înrăutăţea, Jacopo îi cerea tot mai multe, astfel încât glasul plângăreţ îi stârnea nervii întinşi, iar nevoia lui constantă de atenţie o obosea peste măsură. Deşi nu-i mai cerea să-şi îndeplinească îndatoririle de soţie, nu putea dormi atunci când Serafina nu se afla întinsă lângă el; avea nevoie să audă un glas aproape în clipele când nu putea dormi, amintindu-şi că era un simplu muritor, şi de o mână care să-i aline teama. Adeseori, Serafina îşi simţea ochii închizându-se de oboseală în timp ce inspecta registrele, fiind de multe ori tentată să-l trimită pe Amadeo să examineze ultimele baloturi de mătase sosite din Livorno. Însă întotdeauna îşi amintea la timp de

faptul că se pricepea mai bine decât restul la socoteli şi că Amadeo nu avea aceeaşi pricepere în a alege mătasea. Pentru asta se căsătorise şi se lupta de atâta timp.

Jacopo refuza să plătească un medic; îi numea vulturi, spunând că cereau sume ridicol de mari în schimbul unor remedii inutile. Aşa că îi rămânea Serafmei sarcina de a-i administra cele mai potrivite dintre licorile lui Kara Ali şi să prepare diferite leacuri, administrându-le unui soţ tot mai plângăreţ. Înţelegea temerile lui Jacopo; şi ea se temea de anumite lucruri. Ar fi rămas din nou săracă dacă soţul ei murea sau dacă ar fi dat naştere unei fiice.

Responsabilităţile soţiei creşteau pe măsură ce Jacopo petrecea tot mai mult timp în pat. Refuzând să ia în considerare ideea că viitorul copil ar putea să-i ia orice câştig, continua să călărească la Livorno, să aleagă şi să arate mărfurile în palate bogate, însoţită doar de Amadeo sau de noul funcţionar, Michele. Sarcina încă nu începuse să se arate; renunţase la corsajele vechilor rochii, făcându-şi altele, iar dacă strângea bine pânza aspră, mijlocul părea la fel de subţire ca întotdeauna. Deşi încercase din toate puterile să ignore realitatea următoarelor luni, uneori nu putea să nu se gândească la faptul că era o situaţie fară ieşire. Simţise primele zbateri ale vieţii dinăuntrul ei în casa unui prinţ din Siena, iar acele mişcări uşoare o îmbolnăviseră. ÎI rugase pe Amadeo să scrie înţelegerea, deoarece degetele ei tremurau prea tare.

La Thomas Marlowe nu s-a gândit decât o dată sau de două ori. Într-o zi rece de noiembrie, acoperită de voaluri grele, la marginea docurilor din Livorno, zărise cu coada ochiului ambarcaţiunea lui care era deja lansată la apă şi plutea în apele portului. Prora strălucea cu putere, asemeni unei păsări albastre-aurii ce privea spre Marea Ligurică, ca şi cum abia ar fi aşteptat să scape din prinsoare şi să plutească deasupra valurilor. Uitându-se la *Kingfisher,* Serafina se

simţi cuprinsă pe neaşteptate de disperare, simţea un imens gol în suflet, de parcă printr-o greşeală pierduse ceva extrem de preţios.

Thomas străbătuse drumul înapoi spre Livorno sub un cer senin şi într-o atmosferă înăbuşitoare, plină de ţânţari. Între timp, aerul se răcise, iar vântul începuse să bată cu putere, acoperind apa verzuie cu o spumă albă. Imediat ce au acostat, iar *Garland* se afla în siguranţă, Thomas îl trimise pe William Williams să-i anunţe lui John Keane sosirea lor, în vreme ce el mergea să examineze starea propriului său vas.

Deşi obosit de pe urma unei călătorii neaşteptat de grele, uită de orice în clipa când privirea lui întâlni silueta lui *Kingfisher.* Podeaua era încă plină de materiale de construcţie – cutii cu vopsea, ciocane şi grămezi de talaş, însă, cu toate acestea, structura de bază a calei era terminată, fiind deja etanşată. Catargele fuseseră înălţate şi, în lumina apusului de soare, Thomas îşi putea închipui cu uşurinţă pânzele ce urmau să le împodobească în curând. Prora era vopsită în albastru şi auriu, iar desene de aceeaşi culoare începuseră să apară în jurul pupei. Silueta vasului se înălţa mândră deasupra apei.

Simţindu-se dintr-o dată mai odihnit şi pierdut în visare, Thomas nu auzi paşii din spatele lui.

— Într-adevăr, *este* impresionantă, spuse un glas. Ai fost ocupat, domnule Marlowe, nu-i aşa?

Pilotul se întoarse cu faţa către cel ce-i vorbea.

— Dar niciodată nu ai fost un tip leneş. Întotdeauna ai găsit ceva de făcut.

Bărbatul era mai înalt şi mai solid decât el; îi trebuiră câteva clipe să recunoască vocea ce-i amintea de Greenwich şi trecut.

— Edward Whitlock, rosti printre buzele dintr-o dată uscate.

— Chiar aşa, răspunse Whitlock zâmbind şi înaintând

către el. Nu eram sigur că îţi vei aminti de mine. Pe soţia mea ai cunoscut-o mai bine, nu?

Umbrele începeau să se întindă de-a lungul punţii, în vreme ce Thomas remarca sabia, deloc neglijabilă, de la mijlocul lui Whitlock. Inima îi bătea cu putere şi mâna i se apropie încet de pumnal.

— Compania Levant, rosti făcând repede legătura între prezenţa celuilalt şi angajatorii lui. A sosit convoiul, iar tu eşti…

— … căpitanul de pe *Legacy,* primul vas al convoiului. Îţi aminteşti de ea, nu-i aşa, domnule Marlowe? O ambarcaţiune destul de prezentabilă, chiar dacă grinzile sunt puţin cam late…

— Am pilotat-o, replică Thomas, cu degetele încleştate pe sub haină, în jurul minerului armei. Se blestemă în sinea lui pentru faptul că nu prevăzuse o astfel de posibilitate.

Ultima lui întâlnire cu Edward Whitlock fusese de-a dreptul memorabilă – încă mai simţea zgârieturile iederii şi glonţul ce-i atinsese obrazul. La fel de bine ţinea minte pielea moale şi trupul îmbietor al lui Faith Whitlock.

Străduindu-se să revină în prezent, adăugă:

— Am pilotat *Legacy* de două ori, către Scanderoon.

Nu credea că îl putea atrage pe Ned Whitlock într-un dialog prietenesc despre călătorii din trecut, dar cu cât reuşea să amâne clipa când acesta îşi înşfăcă arma, cu atât existau şanse mai mari ca John Keane sau William Williams să-şi facă apariţia. Dacă diplomaţia lui Keane nu ar fi reuşit să-l tempereze pe Whitlock, atunci statura uriaşă sau temperamentul lui William l-ar fi ajutat să facă faţă onorabil unei lupte.

Portul părea însă părăsit: întreg oraşul îl abandonase în mâinile răzbunării şi ale ultimului om de pe lume cu care şi-ar fi dorit să se întâlnească. Edward Whitlock începuse să se plimbe de-a lungul punţii, trecându-şi mâinile de-a lungul

frânghiilor şi a lemnului.

— Credeam că te-am pierdut o dată cu *Toby,* domnule Marlowe. Trebuie să recunosc că vestea nu prea m-a întristat, adăugă cu un zâmbet neplăcut. I-am povestit lui Faith despre naufragiu în timpul unui banchet al companiei. Nu a vărsat nici măcar o lacrimă, domnule Marlowe.

Deşi cuvintele începuseră să-i trezească furia, Thomas preferă să răspundă cu răceală:

— Poate ar fi mai bine să părăseşti nava mea, domnule Whitlock. Nu cred că avem ce să ne spunem.

Cu un picior pe scară, Whitlock îşi întrerupse plimbarea pe punte.

— A, dar sigur că avem. Avem afaceri de discutat.

Privirea i se plimbă încet de-a lungul vasului, de la proră până la pupă. Thomas surprinse zâmbetul slab de pe chipul celuilalt şi un sentiment de neliniște îşi făcu loc în inima lui.

— Trebuie să discutăm despre acest vas, domnule Marlowe, spuse încet Whitlock. Am înţeles că ai primit o anumită sumă de bani din partea companiei Levant pentru terminarea lui. Îmi pare rău să te anunţ că nu-l mai dorim. Avem prea multe ambarcaţiuni, iar nava dumneavoastră, spuse, după ce urcă treptele către puntea superioară, nu mai este necesară.

— Am încheiat un contract, rosti Thomas cu degetele încleştate în jurul pumnalului şi străduindu-se să-şi păstreze glasul calm. Un contract cu domnul Keane.

— Eu sunt superiorul lui John Keane, domnule Marlowe, replică Whitlock zâmbind. Tocmai am declarat contractul ca nefiind valid. Vasul este neterminat şi mă tem că nu este potrivit decât pentru foc, zise strângând balustrada şi trăgând puternic. Smulse bucata de lemn cu o singură mişcare. Doar pentru foc, reluă, frângând-o apoi în două şi aruncând resturile pe puntea de dedesubt.

— Nenorocitule! strigă Thomas urcând în goană treptele

spre el, cu pumnalul scos.

— Fii atent, domnule Marlowe, nu fac decât să-ţi cer împrumutul acordat de John Keane ceva mai devreme. Te asigur că nu e vorba decât de afaceri. Cala aceasta ne va fi mult mai folositoare ca lemn; compania nu are niciodată suficiente materiale. Şi, în afară de asta, îmi imaginez că nenorociţii nelegitimi, bastarzii au fost întotdeauna specialitatea dumitale.

Aşadar, Whitlock îi cerea împrumutul lui John Keane, iar Thomas nu avea cum să i-l restituie. Drept răsplată pentru faptul că pângărise ceea ce-i aparţinea, Whitlock voia să se asigure că vasul lui nu va putea naviga niciodată. Îi va tăia catargele, va găuri puntea şi îi va transforma carena în lemne de foc.

Nu. Se luptase prea mult şi fusese prea greu – îşi riscase viaţa în foc, apă, minţise şi furase pentru acest vas.

Îşi dădea seama că ceea ce urma să spună nu ar fi putut fi iertat niciodată, dar nu-i mai păsa. Ba dimpotrivă, aproape că-i făcea o la fel de mare plăcere ca gândul înfruntării pe care o vor declanşa.

— Nu mă îndoiesc că fiii mei populează docurile din Greenwich, zise apropiindu-se de Whitlock. Aşa cum încornoraţii locuiesc în casele dimprejurul lor.

Auzi limpede răsuflarea grea şi zări furia, la fel de puternică cu a lui, din privirea lui Edward Whitlock. Sabia căpitanului ieşi din teacă şi ultimele raze ale soarelui ce apunea aruncară o strălucire ca de foc asupra ei.

— Este nava *mea,* rosti Thomas încet. Părăseşte nava mea, Whitlock, înainte de a te arunca de la bordul ei.

Sabia se ridică, ţintind spre trupul lui, însă reuşi să se ferească la timp. Îşi dăduse seama de capacităţile adversarului său încă de când acesta pusese prima oară piciorul pe *Kingfisher-puternic,* dar încet şi greoi. Tocmai de aceea Whitlock prefera lupta cu pistolul; era un bun ţintaş,

dar îi lipseau viteza şi coordonarea în mişcări. Lemnul pe care arma îl întâlni încetini mişcarea acesteia: se auzi o pocnitură şi aşchii se împrăştiară pe punte. *Nava mea,* gândi Thomas rânjind.

Dar Whitlock pusese deja mâna pe un alt obiect, un ciocan, pe care braţul puternic îl rotea ameninţător, lovind balustradele fragile şi transformând lemnul în bucăţi subţiri.

Cineva împodobise una dintre ele cu flori micuţe aurii, pe un fundal albastru. Thomas nu-şi dorea decât să-l vadă mort pe Edward Whitlock.

— Ticălosule! strigă din nou, năpustindu-se asupra celuilalt.

Sabia căpitanului alunecă, izbindu-se cu zgomot de puntea principală, aflată dedesubt. Ciocanul îl izbi, amorţindu-i braţul; pumnalul lovi neputincios pânza. Nebun de furie, Whitlock lovea catargul principal, puntea, bordul.

— Asta numeşti tu vas? striga, aruncând ghemul de frânghie în mare. Nu ai putea să traversezi nici măcar Tamisa cu el, s-ar frânge în două la prima pală de vânt puternic.

Mâna liberă înşfăcase o bucată de lemn pe care o aruncă în valurile ce păreau că aşteaptă flămânde. Înaintea ochilor lui Thomas se pogorâse o perdea roşie: cu mâna încleştată pe mânerul pumnalului, se aruncă din nou asupra lui Whitlock.

Şi de data aceasta ştia că l-a rănit, a simţit alunecarea lamei ce atinse carnea şi osul adversarului. Împleticindu-se, Whitlock îşi pierdu răsuflarea, în vreme ce picături roşii pătau puntea.

Nu era însă de ajuns. Cu ochii înceţoşaţi, cu părul ud lipit de cap, roti ameninţător ciocanul. Lăsându-se în jos, Thomas simţi lovitura în umăr şi îşi dădu seama că ar fi fost mort, dacă arma i-ar fi atins creştetul, aşa cum intenţionase celălalt. Whitlock continua să-i izbească umărul, braţul,

amorţindu-i-le, astfel încât scăpă pumnalul ce alunecă într-un colţ îndepărtat al vasului.

În cele din urmă, lovitura finală nu a venit din partea căpitanului englez, ci a mult iubitei sale *Kingfisher.* Cu mâinile încleştate unul în carnea celuilalt, se învârteau într-un dans absurd, lovind părul, cămaşa sau pielea adversarului; la fel de puternică, furia îi lega într-un mod straniu.

Se pare însă că s-au rotit de prea multe ori şi puterea lui Whitlock îl împinse dincolo de balustrada neterminată. Aceasta începu să se crape, cedând, şi doar Edward a avut timp să renunţe la încleştare şi să se dea înapoi împleticindu-se, căzând în genunchi în vreme ce balustrada sfărâmată se prăbuşea în valuri, o dată cu Thomas.

O mână încercă să înşface lemnul, frânghia, orice l-ar fi putut opri, în timp ce celălalt braţ atârna neputincios pe lângă corp; atinse imediat apa, lovindu-se cu capul de una dintre bucăţile mai mari de lemn.

După aceea nu mai rămase decât un amestec de gânduri nedesluşite. Şocul valurilor reci ce-i năvăleau cu putere în gură, urechi, nări şi senzaţia că nu mai avea decât un singur braţ: ce se întâmplase oare cu celălalt? Marea îl ridică, izbindu-l apoi nepăsătoare de carena lui *Kingfisher.*

Marea, obsesia şi duşmanul lui; *Kingfisher*, pe care o iubise cu un devotament unic, amândouă îşi uniseră forţele încercând să-l ucidă.

Au ajuns pe navă tocmai când Edward Whitlock dobora catargul principal. De la celălalt capăt al portului, William zărise două siluete unindu-se şi apoi depărtându-se şi iar unindu-se, iar în scurt timp rămăsese doar una.

Atunci au luat-o amândoi la goană – el şi John Keane. Deşi John Keane nu vedea decât nişte figuri neclare, putea auzi în schimb pocnitura lemnului sfărâmat şi plescăiturile obiectelor aruncate de Whitlock în apă.

Se aflau la jumătatea distanţei, când căpitanul englez alese un topor în locul ciocanului. Alergând, şi rămas fară suflare în timp ce urca treptele către punte, William reuşi să-i smulgă arma tocmai când catargul principal se prăbuşea, sfărâmând pupa.

Totuşi fuseseră două siluete; în timp ce William lovea bărbia căpitanului de pe *Legacy,* John. Keane zări balustrada ruptă. Ghemuit la marginea punţii, cerceta valurile de dedesubt.

Lumina zilei aproape că dispăruse şi nu-şi putea aminti vreo clipă când îşi regretase mai mult vederea slabă. Dar a putut să desluşească bucăţile de lemn, cantitatea uriaşă de frânghie şi butoaiele goale – în afară de ele, un trup plutea cu faţa în jos, cu părul negru, cârlionţat întins asemeni unei pânze de păianjen şi membrele lipsite de viaţă lovindu-se repetat de carena vasului.

— *William,* strigă Kean. Tâmplarul se afla deja lângă el, şi ghetele şi pumnalul pe punte.

William sări în apă tocmai în clipa când John găsi frânghia necesară. Whitlock zăcea nemişcat: să-l ia naiba, gândi în vreme ce lega un capăt de ceea ce mai rămăsese din catargul principal, e un ticălos. Căpitanul englez distrusese vasul, pe care şi Keane şi-l dorea atât de mult, şi probabil că proprietarul ei era deja mort.

Îngenunche lângă stâlpii de susţinere ai bordului cu ochii mijiţi şi privi în haosul de dedesubt. William Williams reuşise să apuce pilotul de păr; marea încerca să-i despartă, dar braţul tâmplarului se încolăcise în jurul pieptului lui Marlowe. Zări privirea lui William şi aruncă frânghia ce se lovi de *Kingfisher* cu mişcările iuţi ale unui şarpe. Mâna celuilalt reuşi în mod miraculos să atingă capătul frânghiei şi să o apuce.

Aceasta fusese partea mai uşoară – era ceva mai greu însă să o legi de trapul unui om inert, în timp ce te aflai în apa

rece şi adâncă. Trecură minute lungi, pline de agonie, şi Keane ştia foarte bine că puteau fi diferenţa între viaţă şi moarte. În cele din urmă, William reuşi să fixeze frânghia, iar John începu să strige la el, după ce se asigură că Whitlock nu se mişcase.

Trupul era greu ca al unui mort, astfel încât Keane, deşi avea cam aceeaşi statură şi greutate ca Thomas, se văzu nevoit să strângă dinţii şi să-şi încordeze fiecare muşchi. Mâinile nu-i fuseseră obişnuite doar cu şahul sau flautul; corpul învineţit şi lovit al pilotului inconştient atinse marginea bordului chiar în clipa în care tâmplarul ajunse în spatele său, înotând în jurul provei şi împingându-l spre chei, de unde Keane îl ridică pe marginea corăbiei.

Braţele puternice ale lui William îl rostologiră pe spate, iar Keane începu să-i scoată apa din plămâni. Thomas avea braţele, spatele şi faţa pătate de sânge; cămaşa părea să fi fost întotdeauna roşie. Marea îi golise sângele din vene, aruncând apoi doar un corp golit, ce urma să eşueze în cele din urmă pe un mal străin. Oprindu-se o clipă, Keane simţi o bătaie slabă, dar încăpăţânată a inimii.

După ce a scuipat ceea ce părea a fi jumătate din apa mării, Thomas a fost învelit în mantaua lui John şi apoi aruncat pe umărul tâmplarului. Nu deschisese ochii şi nici nu spusese vreun cuvânt. După ce au aruncat o ultimă privire către vasul aflat acum în ruine şi la cel ce zăcea inconştient pe punte, John a fost singurul care a întrebat:

— Ce naiba s-a întâmplat aici?

Cum se afla abia la jumătatea unui drum de multe săptămâni şi marea încercase din nou să-l atragă în îmbrăţişarea ei rece, Thomas încă simţea mişcarea valurilor.

La început a fost doar întuneric, după aceea confuzie şi nenumărate lovituri în urma cărora îşi pierduse cunoştinţa, îi plăcea bezna ce nu-i oferea prilejul de a se gândi; apoi înţelese că se îneca. Avea parte de moartea ce stârnea groaza

fiecărui marinar: marea îi umplea plămânii, înlocuind aerul şi transformându-l într-un corp umflat, alb, imposibil de identificat ca fiind uman. Se afla din nou la bordul lui *Toby* naufragiat lângă Maroc; stâlpii şi pânzele îl loveau cu putere în timp ce încerca să înoate. Trupul nu voia să-l asculte şi nu-şi putea mişca braţele. După aceea văzu că ajunsese pe ţărm şi, chiar pe nisipul din faţa lui, stăteau răspândiţi ducaţii de aur; în spate se zărea un alt vas, alcătuit parcă din firele argintii ale unei pânze de păianjen. Thomas se aplecă spre monedele de aur; metalul fin şi tare îi alunecă apoi din mână şi se simţi din nou tras în adâncuri, în timp ce apa îl înăbuşea.

În cele din urmă îşi dădu seama că valurile se potoliseră şi că cineva stătea în spatele său; uneori i se părea că e femeia Tuareg, Jamila, înfăşurată în mătase şi voaluri aurite – realiză însă brusc că era vorba de Serafina. Voia să-i spună ceva important, dar gura plină de apa sărată nu putea formula cuvintele. I se părea foarte frumoasă, cu părul negru şi ochii limpezi, dar în clipa când ea se întoarse, Thomas îi zări cicatricea de pe obraz.

La fel de brusc cum apăruse, Serafina se făcu nevăzută. Aproape că zâmbi, obişnuit cu maniera ei de a apărea în viaţa lui. Cineva începu să tragă de el; ar fi vrut să strige, dar singurul zgomot pe care îl putea scoate era cel al apei din plămâni. Se bucură când în cele din urmă valurile se năpustiră din nou asupra sa şi se întoarse în întuneric.

L-au dus în casa lui John Keane şi l-au trimis pe Antonio după un medic. Acesta, palpând stângaci trupul inconştient, le-a spus ceea ce ştiau şi ei – existau coaste rupte, un os rupt la gât şi o lovitură puternică la cap. În cazul în care craniul domnului era fracturat (nu putea afirma cu certitudine), atunci era posibil ca el să facă febră şi să moară. Pacientul înghiţise o cantitate însemnată de apă sărată, iar asta îl slăbise şi mai mult. Medicul murmură apoi ceva încurajator

despre lipitori; auzindu-l, Keane îl îndrumă spre uşă.

Thomas se trezi abia după miezul nopţii, când atât Keane cât şi William Williams adormiseră; unul se odihnea în faţa focului ce stătea să se stingă şi celălalt în patul alăturat. Antonio rămăsese în dormitorul oaspeţilor, având instrucţiuni de a-şi trezi stăpânul imediat ce intervenea vreo schimbare în starea pacientului. Pleoapele îi păreau tot mai grele; chipul lui Thomas era la fel de nemişcat ca al unei statui.

Cu toate acestea, întreaga casă ca şi mare parte a străzii se trezi în clipa când Edward Whitlock bătu la uşa din faţă:

— Keane! urlă, lovind lemnul cu ambii pumni. Keane! Ştiu că ticălosul se află aici!

Abia atunci pleoapele pilotului s-au mişcat, închizându-se imediat după aceea şi deschizându-se din nou. Auzind paşii ce urcau în grabă treptele, Antonio închise uşa.

— … dacă te vei comporta ca un gentleman, glasul rece şi aspru al lui John Keane ajunse până la el. Nu am de gând să îngădui o răzbunare în casa mea.

Urmă o tăcere scurtă, iar Antonio pipăi pumnalul pe care îl purta întotdeauna pe sub haină. Auzi însă răspunsul lui Whitlock:

— Foarte bine atunci. Nu îi voi face niciun rău cât timp se află sub acoperişul tău.

Paşii se apropiaseră, câteva clipe după aceea auzindu-se uşa de la salon.

— William, rosti John Keane, el este Edward Whitlock, căpitanul de pe *Legacy.* L-ai întâlnit pe puntea lui *Kingfisher.*

Ridicându-se încet, Antonio întredeschise uşa. ÎI recunoscu pe Whitlock de la vizita precedentă; fruntea bărbatului avea acum o mare vânătaie, iar pe sub cămaşă se putea vedea ceva ce semăna cu un bandaj.

— Am venit aici să-ţi spun, domnule Keane, că nu am de gând să permit ca acest individ să lucreze pentru companie.

Nu ştiu ce înţelegere aţi încheiat, dar nu o voi aproba şi sunt sigur că voi avea sprijinul colegilor mei din Londra.

Urmă o nouă tăcere, în timpul căreia Antonio verifică lama pumnalului său cu vârful degetelor.

— Foarte bine, Ned, îl auzi după aceea pe John Keane. Oricum este foarte posibil să nu-şi mai revină şi atunci protestele tale vor fi inutile.

O altă pauză.

— Dar vasul? adăugă Keane. Orice fel de neînţelegere ai avea cu el, merită oare să pierzi vasul acela?

— Din partea mea, nava poate să ajungă pe fundul mării! Antonio putea auzi răsuflarea lui Whitlock şi bătaia paşilor ce străbăteau încăperea. Marlowe va plăti fiecare penny pe care i l-ai împrumutat sau altfel voi pune pe foc blestemata de navă!

— Eşti nedrept, Edward, rosti Keane cu răceală. I-am dat cuvântul meu. Orice ar fi făcut, eşti nedrept.

— Ba dimpotrivă, sunt generos. Are timp până când mă întorc din Alep şi abia atunci îi voi cere banii pe care i-ai împrumutat, John. Fiecare penny.

Din nou paşii şi uşa ce se închise în urma căpitanului; abia atunci Antonio se întoarse către pacientul lui.

Ochii de un albastru puternic erau larg deschişi în lumina slabă a lumânărilor.

— Ce ai făcut? şopti Antonio, deşi ghicise răspunsul.

— M-am culcat cu soţia lui, răspunse Thomas Marlowe, zâmbind scurt la amintirea clipelor din trecut.

8

1595-1596
SCHIMBĂRI CIUDATE

Există schimbări ciudate, ce-l

Pot dezorienta pe marinar atunci
Când nu-şi cunoaşte prea bine meseria.

Scrisoare semnată de Gerardus Mercator
Despre dorinţa de a descoperi Strâmtoarea de Nord-Est:

Richard Hakluyt

Pe măsură ce se apropia sfârşitul de secol, chiar şi cei mai puternici decât Thomas Marlowe cădeau pradă slăbiciunilor firii omeneşti. În Spania, Filip al II-lea, ce domnea de patruzeci de ani peste Imperiul Habsburgic, se lupta din greu cu febra şi dezamăgirile. Pierduse o mare parte din teritoriul olandez în faţa protestanţilor, iar puternica lui armată nu reuşise să convertească Anglia la adevărata religie. Condamnat să-şi petreacă restul zilelor într-un scaun cu rotile, boala era ca un flagel pentru sufletul său mândru.

În Franţa, după ce-şi schimbase încă o dată religia şi pusese mâna pe coroana Franţei, Henri de Navarra se lupta să instaureze pacea în regiunile rebele ale regatului său. Trupele lui Filip al II-lea încă se amestecau în mersul lucrurilor – Franţa şi Spania se aflaseră în război de la începutul anului – accentuând astfel întrepătrunderea politicii şi a religiei.

În Anglia, noul favorit, contele de Essex, o determina pe regina Elisabeta să evite răspunsurile ferme în privinţa celor două mari temeri ale poporului – boala şi traiul tot mai greu. Atitudinea Angliei devenea tot mai greu de suportat: armata contelui de Essex jefuise Cadizul, în vreme ce vasele regatului făceau acelaşi lucru în Atlantic cu cele ale Spaniei, iar în Marea Mediterană cu orice ambarcaţiune.

Anglia îşi întindea astfel puterea comercială asupra unor mări despre care înainte se credea că nu sunt navigabile şi pe pământuri considerate pustii. Toscana se lupta cu rivalii

ei aşa cum, cândva sclavă, Serafina se lupta să se elibereze din constrângerile sexului şi timpului.

După cum afirmase şi John Keane, Marea Mediterană era un lac aglomerat. Stelele le influenţau drumul, întâmpinându-i pe unii cu furtuni, iar pe alţii cu soare – până când urmau să se întâlnească, cu armele gata de luptă, în largul mării.

— O fată, rosti dezgustat Galeazzo Merii, în timp ce se străduia să-şi desfacă haina. Şi seamănă leit cu mama ei.

După ce aprinse toate lumânările, Costanza zise:

— Ai deja patru fii, Galeazzo.

Deşi în glasul ei nu se simţea nicio urmă de reproş, bărbatul ridică privirea zâmbind:

— Desigur, draga mea, am uitat că şi tu ai fost binecuvântată în acelaşi mod. Dar tu îţi ţii comoara bine ascunsă.

— Fiica, dragul meu Galeazzo, rosti Costanza, simţind puternic dorul de fiica ei de şaisprezece ani, Maria, aflată în siguranţă într-o mănăstire din Neapole. Nu am fii, adăugă ea. Şi nici nu mi-aş dori, completă în gând, aşezându-se pe marginea patului. Numele unei curtezane nu trebuia dus mai departe.

Galeazzo Merii sosise în apartamentul din Pisa al Costanzei cu mai mult de o oră în urmă. Îi servise vin, cântase acompaniindu-se cu flautul şi după aceea, îmbrăcată într-o cămaşă albă de noapte şi un halat de catifea roşie, îl dusese în dormitor.

— Ar trebui să o aduci pe Maria la Pisa, zise el, aruncându-şi haina pe podea. Dacă e la fel de încântătoare ca mama ei, sunt sigur că va avea un succes nemaipomenit.

Femeia rămase tăcută; în spatele ei, Galeazzo începuse să-i scoată acele ce-i strângeau şuviţele bogate. Deşi împărţea dormitorul cu cei care-şi puteau permite asta, niciodată nu-şi deschisese inima decât în faţa fiicei sale şi a câtorva

prieteni. Era mult prea inteligentă pentru a amesteca astfel de lucruri.

— Cum o vei boteza? întrebă, referindu-se la noua fiică a amantului ei.

— O… Caterina… Beatrice… Habar nu am. Are vreo importanţă? Mă îndoiesc că va trăi până la Anul Nou. Arată ca un şoarece mic şi fară păr.

Trăgea stângaci de un ac încăpăţânat şi ea îl opri, spunând încet:

— Lasă-mă pe mine. Din câteva gesturi, îşi eliberă părul ce i se revărsă bogat de-a lungul spatelui.

Galeazzo gemu apreciativ.

— Dar soţia ta? întrebă ea. Madonna Merii se simte bine?

— Destul de bine. Galeazzo îşi îngropase faţa în părul ei, sărutându-i ceafa şi umerii goi. După câteva clipe se opri brusc întrebând: Ai mai văzut-o pe micuţa Capriani în ultima vreme?

Costanza îşi scutură capul, în vreme ce ochii gri şi limpezi erau aţintiţi asupra unui obiect depărtat, invizibil.

— Doar îţi aminteşti de ea, draga mea. Căsătorită cu bătrânul Jacopo. S-a certat la banchetul meu – cu un englez… cum îl chema?

— Marlowe, răspunse ea. Thomas Marlowe. Madonna Capriani, continuă apoi. Ce e cu ea?

Braţul lui Galeazzo o cuprinsese, începând să-i desfacă şiretul ce-i lega halatul.

— Se pare că bătrânul negustor are ceva mai multă viaţă în el decât am fi bănuit. Se zvoneşte că adorabila Madonna Capriani este însărcinată. Mă rog, reluă Galeazzo cutremurându-se când îi simţi pielea caldă de sub materialul subţire, se presupune că este copilul *lui.*

Deşi spunea cuvintele potrivite şi făcea mişcările potrivite, gândurile Costanzei o purtau cu multe luni în urmă, când palma lovise obrazul bărbatului, apoi la pietrişul umed din

acea noapte şi la silueta prăbuşită în pragul unei case.

— Este doar un zvon, adăugă Galeazzo, doamna refuză să spună ceva. Dar ar fi interesant să ştim, nu crezi?

— Atunci întreab-o, dragul meu, replică ea înăbuşindu-şi un căscat.

Galeazzo scutură capul.

— Madonna Capriani se amestecă în afacerile bărbaţilor, răspunse în vreme ce o întindea pe pat. Se pare că se gândeşte să angajeze meşteşugari care să-i fabrice mătase. Se spune că ea controlează acum afacerea, nu Jacopo Capriani. Un copil va pune în curând capăt acestei situaţii. Va fi o experienţă bine venită în viaţa doamnei Capriani să se vadă supusă obişnuitelor slăbiciuni femeieşti. Nu, nu o voi întreba. Dar există alte modalităţi de a afla astfel de lucruri.

ÎI cunoştea de mulţi ani, astfel încât i se păru că recunoaşte nuanţa ce apăruse în glasul lui.

— Galeazzo, rosti şovăitor.

— Sunt curios, doar atât, spuse el sărutând-o. S-a pus o prinsoare…

Zâmbind, bărbatul se lăsă peste ea. Costanza şi-o aminti pe Serafina la banchet – o fată micuţă, brunetă, purtând o rochie din mătase aurie, cu pomeţi înalţi şi ochi oblici ce-i ofereau o înfăţişare exotică. Îşi amintea, de asemenea, şi ceea ce-i spusese mai târziu Thomas Marlowe despre prinsoare. *M-a sedus. Iisuse! O virgină şi m-a sedus ca să poată şti cum să facă acelaşi lucru cu un bărbat mai bătrân.* Costanza ţinea de asemenea minte cât de rău îi păruse lui Thomas că-i povestise totul. Dar nu trebuia să se teamă, nu avea de gând să repete cuvintele lui în faţa nimănui. Atingându-şi cicatricea, îşi spuse că acum cunoştea ceva mai bine consecinţele unui astfel de fapt.

Galeazzo terminase.

După ce el îşi recăpătă răsuflarea, Costanza zise:

— Iar englezul?

— Ce englez? întrebă bărbatul, rostogolindu-se pe spate. Chipul îi era de un roşu închis, iar părul rar lipit de cap. Individul angajat la compania Levant, vrei să zici, draga mea? O, cred că a murit. Am auzit că a avut loc o încăierare legată de o navă.

Thomas construia un vas. O amuzase atunci să-l audă vorbind despre ambarcaţiune la fel de pasionat cum povestise despre Serafina Capriani. Un amestec ciudat de dragoste şi ură, ca şi cum realiza, dar nu voia să accepte modul în care cele două iubiri puseseră stăpânire pe viaţa lui.

Totuşi, mort. Vestea nu o lăsa indiferentă – nu simţea neapărat părere de rău, ci mai mult dezamăgire. Era greu să şi-l imagineze astfel pe pilotul englez: emana o energie ce părea imposibil de stins. Ridicând halatul, Costanza îşi acoperi umerii cu el.

— Mort sau pe moarte, nu sunt sigur, completă Galeazzo somnoros. Gol, întins pe pat, urmărea cu ochii pe jumătate întredeschişi cum ea îşi strângea părul în vârful capului. S-a întâmplat acum o săptămână. În Livorno.

Erau întrebări pe care Costanza ar fi vrut să le pună, însă ştia că nu le va da glas niciodată. Despre ziua de naştere a acelui copil sosit pe neaşteptate şi dacă cineva îşi dăduse osteneala de a-i spune şi Serafmei despre moartea, sau apropiata moarte, a fostului ei iubit.

Galeazzo adormise. Costanza decise să meargă la Livorno.

Habar nu avea unde anume locuia domnul Marlowe, dar i-a fost destul de uşor să afle adresa agentului companiei Levant, John Keane. Costanza călători din Pisa către Livorno însoţită doar de pajul ei negru Helion, fără a spune cuiva încotro mergea. O amuza gândul că, poate, tocmai această taină era motivul principal al călătoriei: vânduse atât de mult din ea însăşi, încât era o adevărată plăcere să facă un lucra lipsit de logică şi din pură curiozitate.

Casa domnului Keane nu se afla prea departe de docuri.

În pragul uşii, cu privirea aţintită asupra portului, zări cu uşurinţă stâlpii şi catargele ce se profilau limpede în lumina dimineţii. Nu părăsise niciodată Italia; singura ei călătorie fusese din Veneţia spre Pisa, cu mult timp în urmă – şi mai erau vizitele destul de rare la Neapole şi Maria. Cu toate acestea, i-ar fi plăcut să călătorească, să vadă dacă restul lumii se descurca ceva mai bine.

Helion ciocăni, iar la uşă se ivi un servitor precaut.

— Aş vrea să vorbesc cu stăpânul tău, domnul Keane.

Vorbea cu blândeţe deoarece băiatul arăta înspăimântat; între timp, ochii servitorului o măsuraseră deja din cap până-n picioare. Ştia că o recunoscuse şi că îşi dădea seama ce fel de femeie era, deoarece pe chipul băiatului se ivise un rânjet.

— Domnul Keane nu e acasă, răspunse obraznic. A plecat spre Scanderoon acum trei zile, continuă holbându-se aproape, în încercarea de a-i vedea chipul.

— Atunci aş vrea să vorbesc cu domnul Marlowe. Sau a plecat şi el la Scanderoon? rosti Costanza cu un glas liniştit.

O cuprinse iar frica. Servitorul clipi, scuturându-şi capul:

— Domnul Marlowe este bolnav. Cel puţin nu era mort. Condu-mă la el.

— O, nu, el nu este aici… replică servitorul cu braţele întinse, păşind înapoi şi împiedicându-se de trepte.

— Cum te cheamă, dragul meu? întrebă fară a-şi pierde răbdarea.

După ce tânărul îngăimă răspunsul, îşi dădu voalul pe spate, întinse mâinile şi zise:

— Ei bine, dragul meu Antonio, după cum vezi, nu sunt înarmată. Este adevărat că îl am pe Helion cu mine, dar abia a împlinit doisprezece ani şi nu poate fi de prea mare ajutor într-o încăierare. Nu vreau să-i fac niciun rău domnului Marlowe. Aş vrea doar să-l văd, să ştiu dacă este bine.

— Nu prea. Este foarte bolnav, rosti Antonio cu ochii aţintiţi asupra chipului ei şi a cicatricei ce-i marca obrazul. Nu se află aici.

— Dar este în Livorno?

Servitorul aprobă cu o mişcare a capului, cercetând cu priviri neliniştite strada şi docurile.

— Atunci fii bun şi du-mă la el, Antonio.

— Nu este un loc prea plăcut, doamnă, răspunse el grăbit. Nepotrivit pentru o doamnă. După aceea, în timp ce ecoul cuvintelor sale stăruia încă în hol, băiatul se corectă roşind. Iertaţi-mă, adică…

Costanza îi atinse braţul.

— Nu are importanţă, Antonio. Haide, mergem să-l găsim pe domnul Marlowe?

Servitorul spusese adevărul: nu era nicidecum un loc deosebit. Păşind în urma lui Antonio, prin străzile şi curţile mici din spatele docurilor, Costanza trebuia să-şi croiască drum prin grămezi de coji de legume şi alte lucruri urât mirositoare; îşi ţinea batista parfumată la nas, în vreme ce pantofii cu tocuri înalte îi alunecau în mizeria străzii.

Casa unde o duse Antonio dădea într-o curte micuţă, populată cu copii zdrenţăroşi şi o familie întreagă de porci. Cineva se auzea cântând la etaj, iar sârmele atârnate între ferestre erau pline de rufărie spălată. Ridicându-şi fustele, Costanza îl urmă pe servitor de-a lungul treptelor.

La început, când Antonio deschise uşa, nu zări nimic. Obloanele încă nu fuseseră ridicate şi nicio lumânare nu fusese aprinsă. Apoi, după ce ochii i s-au obişnuit cu întunericul, văzu aşternutul mototolit şi auzi respiraţia greoaie.

Se apropie în grabă de pat şi, ignorând protestele servitorului legate de zvonuri rău voitoare, deschise ferestrele. Îngenunchind lângă pat, abia îl recunoscu pe bărbatul beat care o insultase în Lucca. Ochii albaştri erau

închişi, însă pleoapele se zbăteau ca şi când dincolo de ele se iveau coşmaruri agitate. Chipul lui Thomas Marlowe era alb ca varul, ud de sudoare, iar degetele încleştate trăgeau aşternutul murdar. Încă înainte de a-i atinge fruntea, ştiu că pielea-i ardea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu asprime, întorcându-se spre Antonio.

Acesta ridică din umeri.

— Domnul Marlowe s-a culcat cu soţia domnului Whitlock. Aşa că domnul a încercat să-l omoare.

Şi se pare, gândi Costanza privind în jos către pat, că soţul gelos aproape reuşise.

— Domnul Whitlock a plecat cu domnul Keane spre Scanderoon, completă Antonio. Dacă domnul Marlowe va rămâne în viaţă până la întoarcerea sa, atunci îl va ucide şi-i va distruge vasul.

Ca de multe ori până atunci, Costanza se simţi iritată de gesturile necugetate ale bărbaţilor; însă, ca o femeie practică ce era, se concentră asupra celor mai potrivite moduri de a repara situaţia.

Îl trimise pe Helion după apă şi pe Antonio să caute pânză pentru bandaje. După aceea, în timp ce desfăcea îmbrăcămintea umedă şi îndepărta legăturile însângerate, Costanza plănui drumul de întoarcere în Pisa.

De Anul Nou, Serafina Capriani şi funcţionarul ei, Amadeo, au călătorit la nord de Pisa, de-a lungul coastei ligurice.

Dimineaţa era senină, cu un cer albastru colorat în roz la linia orizontului. În ultima vreme, starea lui Jacopo părea să se fi îmbunătăţit şi, după discuţii îndelungate, fusese de acord cu plecarea soţiei sale pentru o zi întreagă.

În aerul curat, călărind pe drumul îngheţat, Serafina se bucura de vântul uşor. Trecuse o lună de când Jacopo nu ieşise din casă; noaptea dormea în dormitorul de la etaj, iar ziua şi-o petrecea pe canapeaua din camera de studiu. Tuşea

nu mai era la fel de puternică, însă Serafina bănuia că intervalul de liniște era unul scurt. Glasul plângăreț al soțului ei părea să o cheme de sute de ori pe zi – fie că se afla în birou sau la bucătărie, fie discuta cu un client sau făcea pâine alături de bucătăreasă. Putea ieși din casă doar atunci când Jacopo adormea, dar numai dacă la întoarcere îl alinta și îmbrățișa. Uneori se gândea că sub acoperișul lui Kara Ali avusese parte de o mai mare libertate; acolo nu i se cerea decât să lustruiască bine podeaua și să scrie citeț.

În timp ce călărea, Serafina își reaminti ceea ce reușise să facă în ultimele șase luni – adunase baloturi de mătase într-un depozit din Livorno, în Pisa se aflau panglici, dantele și alte podoabe de același fel, strânsese un număr mic, dar valoros de clienți; avea o listă de alte nume din Neapole până în Marsilia, pe care urma să-i viziteze la anul, după nașterea copilului ăsta blestemat. Avea, de asemenea, o casă, servitori, contabili și oricât de multă mâncare sau haine și-ar fi dorit – un cămin, un viitor.

Mai angajase și jumătate de duzină de meșteșugari să-i facă veșmintele din mătase pe care le cerea, oamenii erau plătiți și munceau doar pentru ea. Într-o bună zi va deschide ateliere asemenea celor din Florența. Nici măcar familia Guardi nu-și țesuse propria mătase, preferând să cumpere și să vândă materialul propriu-zis.

Își dădu seama că zâmbea, uitând de greutățile din Pisa și de umflătura neiertătoare de sub rochie. În timpul nopții, făptura dinăuntrul ei începuse să se agite și să lovească constant – deși creștea în ea, nu o putea controla. Ziua însă putea să o ignore; chiar și acum ideea că va da naștere unui copil părea ireală, aproape imposibilă. *Acestea* erau reale – siluetele îndepărtate și negre ale copacilor în ținutul înghețat, marea liniștită, argintată sub cerul alb; răsuflarea aburită a calului, sunetul hamurilor și al mușcăturii; navele adunate în port sau făcându-se nevăzute în largul mării. Ea și

Amadeo se aflau acum în căutarea unei bărci dintr-un sat de pescari, nu departe de Viareggio.

La intrarea în sat, Serafina zări casele micuţe din piatră şi colibele mai sărăcioase, îngrămădite la periferie. Avea nevoie de un vas şi era hotărâtă să găsească unul până în primăvară. Nu mai vizitase Livorno din toamnă; ceva o oprise – poate gândul la *Kingfisher,* pe care nu o mai putea avea. Refuza să creadă că era tulburată de celelalte amintiri, legate de Thomas Marlowe şi frumosul palat Sacchetti. Ce se întâmplase atunci era doar o afacere, aşa cum şi această călătorie avea drept scop comerţul.

Cu toate acestea, imediat ce văzu barca îşi dădu seama că nu asta căuta. Pescarul, unul dintre nenumăraţii greci ce veniseră în Italia auzind de lipsa de marinari de aici, i-a condus prin port, povestindu-le entuziast despre ambarcaţiunea acostată în port. O parte din buna dispoziţie a Serafmei dispăru când văzu vasul, observând vopseaua crăpată şi scoicile prinse de lemn. Era prea mică, prea veche şi într-o avansată stare de degradare.

— … o barcă frumoasă, doamnă. Am adus-o din Toscana până în Marsilia în mai puţin de patru săptămâni. Desigur, îmi pare rău să o pierd, dar…

— Nu. Bătaia vântului izbi cuvântul drept în obrazul pescarului. Răsucindu-şi rochia de catifea, Serafina o luă înapoi spre locul unde lăsaseră cali.

În urma ei, pescarul se străduia să o ajungă, cu răsuflarea tăiată de efort:

— Doamnă, nu are nevoie decât de un strat nou de vopsea. Urcaţi la bord şi atunci…

— Nu. Înaintea ochilor îi apăru din nou imaginea navei lui Thomas Marlowe, pe care o alungă furioasă.

Călătoria fusese în van; pierduse timp preţios. Deşi acum era abia amiază, deja începuse să se simtă obosită, un sentiment tot mai frecvent cu care trebuia să se lupte pe

măsură ce sarcina înainta. Oprindu-se, se întoarse către bărbat, rostind:

— Vasul acela are nevoie de mai mult decât un simplu strat de vopsea. Fundul este şubred, iar lemnele nu sunt etanşe, îndrăznesc să spun că jumătate din stâlpi sunt rupţi, iar pânzele au putrezit. Vasul acela nu va rezista nici măcar până la iarnă, domnule; cu atât mai puţin mă poate duce în Provence la primăvară.

Când ajunse în apropierea calului, îl auzi pe pescar mormăind ceva în şoaptă. Simţise privirea ascuţită a lui Amadeo, dar continuă să dezlege frâiele, chiar dacă vorbele pescarului ajunseseră până la ea extrem de limpede.

Ma îndoiesc că vei merge undeva în primăvară, în afara casei moaşei.

Amadeo o privea în continuare. Serafina se aruncă în şa fără a mai aştepta ca acesta să o ajute, conştientă de expresia de pe chipul pescarului şi de şocul întipărit pe chipul tânărului. Se simţea stângace, urâtă şi cu o înfăţişare aproape grotescă. Lovi calul şi pomi la drum fără a arunca nici măcar o privire către sat, port şi vasele ancorate în apa gri.

În timp ce se întorceau la Pisa, începu să cadă o ploaie rece. În ciuda ei, Serafina refuză să încetinească pasul ca şi cum în acest ritm ar fi putut scăpa de povara ridicolă a fiinţei în care se transformase şi ar fi redevenit atrăgătoare şi ironică ca întotdeauna. Picăturile deveniseră lapoviţă, înţepându-i obrajii dezgoliţi şi fruntea. Ştia că Amadeo se afla chiar în spatele ei, auzea copitele calului; peisajul părea părăsit, întrerupt doar din când în când de câte un copac stingher.

Mă îndoiesc că vei merge undeva în primăvară, în afara casei moaşei. Pescarul avusese dreptate. Viaţa îi scăpa din nou de sub control, iar destinul pe care se străduise să şi-l croiască redevenea imprevizibil, la fel de imposibil de ghicit

ca dealurile îndepărtate. Dacă un străin putea intui starea ei, cât timp spera să o ascundă de negustorii din Pisa? Probabil că deja era prea târziu; fără îndoială că îşi împărţeau deja profiturile prinsorii în taverne şi case de joc. Dacă se afla faptul că era însărcinată, atunci şansele de a îmbunătăţi afacerea lui Jacopo, într-atât încât să poată concura cu cea a lui Angelo, dispăreau cu totul. A face comerţ cu o femeie era destul de neobişnuit, dar a încheia afaceri cu o femeie însărcinată era de-a dreptul imposibil.

Îl auzi pe Amadeo strigând ceva în urma ei, dar nu îl băgă în seamă. Serafina lovi din nou calul, iar lapoviţa îi lovea puternic obrajii, iar necazurile din trecut, prezent şi viitor treceau pe lângă ea, fiecare asemenea unui fulg. Marsilia, Alger, Toscana – adunase trecutul în mâinile ei puternice, străduindu-se să-i dea o formă, un înţeles. După aceea se întâmplase *asta:* ca un trăsnet trimis de Dumnezeul în care Serafina încetase să mai creadă încă din Alger. *La naiba* cu copilul ăsta, nu-l dorea. Nu exista loc pentru aşa ceva în viaţa ei.

Amadeo strigă din nou, mai aproape şi mai puternic.

— Atenţie la şanţ! auzi prin vânt, stropi de gheaţă şi nenumărate gânduri negre. Simţi cum calul se împiedică, gâtul animalului ţâşni înainte, în vreme ce hamurile îi alunecau din mâini. Picioarele i-au fost smulse din scări şi şaua a dispărut de sub fustele de catifea. Copacii, zăpada şi calul se rotiră, ca şi cum cineva le-ar fi aruncat în aer, asemeni unui pachet de cărţi. Pământul şi cerul păreau să fi făcut schimb de locuri.

Rămase fără suflare când se lovi de pământ. Simţea sub obraz frunzele umede şi deasupra ei vedea cerul gri, pătat pe alocuri de galben. Plămânii îi erau plini de un vid dureros.

Abia când Amadeo strigă neliniştit: „Madonna?" Serafina trase adânc aer în piept şi apucă mâna întinsă, ajutând-o să se ridice din şanţul în care era ghemuită.

Se luptă cu dorinţa umilitoare de a plânge. Chipul tânărului nu exprima batjocură, ci doar îngrijorare, când îngenunche lângă ea, oferindu-i o gură din butelca lui.

Băutura ardea ca focul, potolindu-i tremurul picioarelor şi întrebările ce o frământau.

— Calul meu, rosti slăbită; aşteptă până când Amadeo plecă şi abia atunci se ridică, sprijinindu-se de un copac din apropiere.

Îi era îngrozitor de frig – gheaţa părea să-i fi pătruns în vene, încât luă încă o gură de coniac. Îl privi pe Amadeo care încerca să scoată calul din şanţ şi cum, văzând că animalul nu poate, coborâse printre frunze, examinându-i piciorul din faţă rupt. Nu voia să vadă cum, acelaşi Amadeo tăia gâtul calului. Strânse puternic pleoapele, ascultându-i doar glasul alintător şi tăcerea lăsată după aceea. Se lăsă condusă către calul tânărului şi ajutată să urce în şa. Peisajul devenise extrem de tăcut; ploaia rece, îngheţată, vântul ce răscolea frunzele moarte, aruncându-le peste petele sângerii din apropierea şanţului nu-i erau duşmani, ci făceau doar parte dintr-un univers ostil. Dumnezeu îl făcuse pe om din lut; acesta însă îşi crease destinul din resturile căzute din roata olarului. Atunci când călăreai prea repede pe un drum prost, calul se putea împiedica şi-şi putea rupe piciorul.

Existau însă şi alte modalităţi de a plăti nebuniile. Durerea, la început slabă, începu să o cuprindă în apropierea Pisei; era o suferinţă nouă, în spate, amintindu-i că trupul nu-i mai aparţinea. Ea alesese să facă dragoste cu Thomas Marlowe şi Jacopo Capriani – în vara trecută, crezuse că amândoi făceau parte din viitorul ei. Dacă zeii puteau forma un copil dintr-un mic ghem de lut în pântecele ei, atunci alegerea ei permisese ca acest lucru să se întâmple.

Ţintuită în şa, în faţa lui Amadeo, şi călărind spre Pisa, Serafina simţi pentru prima dată frica, la fel ca odinioară, pe treptele casei aurite din Marsilia.

Auzea foarte bine sunetul tamburinei şi al fluierelor – păreau să vină chiar de dedesubt. Ştergând fereastra aburită, curtezana Costanza privi în josul străzii.

În faţa uşii ei se adunaseră o mulţime de femei; unele dintre ele îmbrăcate ciudat – în zdrenţe, cu fuste tivite cu dantelă, fluturând pe deasupra unor corsete largi, cu părul împodobit cu mărgele, pene, bonete şi zulufi. Unele duceau felinare, altele cântau la tobe şi fluier. O singură femeie, destul de corpolentă, se unduia în faţa uşii casei. ÎI auzi pe Thomas Marlowe întrebând în spatele ei:

— Să arunc o găleată de apă peste ele? şi întorcându-se, clătină zâmbind din cap.

Trecuseră patru săptămâni de când, amuzată de propriul ei comportament ilogic, îl adusese pe englez la Pisa. În tot acest timp îl îngrijise, îl hrănise, îl lăsase să doarmă, să strige şi să aibă coşmaruri în dormitorul de oaspeţi al casei sale. Din când în când se întrebase ce anume o determina să facă asta. Nu era dorinţă, căci nu credea că va mai simţi vreodată aşa ceva pentru un bărbat. Această parte din ea murise cu mult timp în urmă. O ucisese cu bună ştiinţă ea însăşi, tocmai ca să poată supravieţui.

La început, crezuse că Thomas nu va supravieţui: că ceea ce marea şi soţul gelos începuseră, va fi încheiat de febră şi oboseală. Însă el se dovedise puternic, luptând la început aproape fără voia lui şi, după aceea, cu o tenacitate datorată mai mult obişnuinţei decât dorinţei. Mai şchiopăta puţin şi obosea destul de repede, dar strălucirea nefirească dispăruse din ochii lui şi rareori se întâmpla acum să mai strige în timpul nopţii.

Uneori îşi dorea să-l audă ţipând şi plângându-se de ceea ce i se întâmplase. Thomas pierduse femeia pe care o iubea şi văzuse distrus în mod deliberat vasul ce-l obsedase de ani întregi. Ar fi trebuit să strige, să ridice pumnii în faţa demonilor trecutului, dar, în ultima vreme, ochii albaştri,

adânci nu mai oglindeau nimic, nici durere, nici furie, doar un vid imens şi indiferenţă la orice, pe care Costanza le credea necaracteristice lui, o lipsă de reacţie faţă de orice, în afară de cea mai elementară conversaţie.

De asemenea, Thomas obişnuia să bea prea mult. La început, alcoolul era menit să potolească durerea tăieturilor şi a oaselor rupte; acum însă, îşi spuse Costanza, bea ca să potolească o altfel de suferinţă. În curând, va bea deoarece nu va putea trăi altfel, iar asta făcea din el un bărbat inutil, în seara aceasta, tăcut, ţinând tot timpul un pahar de vin, manierele lui păreau aproape nepoliticoase şi Costanza se străduia să nu-şi piardă răbdarea. Bănuia motivul atitudinii lui, dar ceva din expresia ochilor şi a gurii ferme o împiedica să deschidă subiectul. Întreruperea oferită de întâmplările din stradă aproape că o bucura.

Pilotul stătea lângă ea, privind în jos, către musafirii zgomotoşi. Ceva lovi fereastra: un amestec de apă de trandafiri şi coajă de ou, gest urmat de strigăte şi bătăi aprobatoare de palme. Alte coji de ou loviră tocul ferestrei. Costanza se adresă pajului ei negru:

— Dragul meu Helion, deschide uşa. Apoi văzând privirea întrebătoare a englezului, adăugă: Este Galeazzo. Probabil a venit de la Lucca pentru carnaval.

Jos, în hol, sunetul muzicii şi cântecelor de afară se auzea şi mai puternic. Helion trase zăvorul şi grămada de femei, cu fustele ridicate, se rostogoli pe podeaua lustruită. Instrumentele aterizară într-un colţ al încăperii.

Dar oaspeţii nu erau însă femei, ci Galeazzo Merii şi alţi prieteni ai săi, deghizaţi şi beţi. Pe scări, Costanza îşi acoperi gura cu mâinile şi începu să râdă.

— Prepară-mi o licoare de-a ta, draga mea. O faci mult mai bine decât Lucia.

Între camera de studiu şi bucătărie erau trei rânduri de trepte – şaizeci, în sus şi în jos, calculă Serafina, stând în

bucătăria rece şi întunecoasă, în vreme ce pregătea licoarea.

Ea şi Amadeo se întorseseră din Viareggio cu o zi în urmă. A trebuit să-i povestească lui Jacopo despre vas şi despre cal, iar el se plânsese de costul ce-l implica înlocuirea unui animal. Cu ochii închişi, Serafina văzuse doar frunzele pătate de sânge şi auzise doar liniştea morţii.

Se retrăsese devreme în seara respectivă, pretextând o durere de cap. Nu trimisese un servitor după moaşă: era sigură că durerile vor dispărea dacă stătea întinsă îndeajuns de mult timp. Şi într-adevăr, aşa se întâmplase; în dimineaţa aceea, după un somn ajutat de o licoare a lui Kara Ali, nu mai simţea decât nişte mici înţepături.

Însă acum, după o zi întreagă de muncă, durerea puternică şi neîntreruptă din spate revenise. Întorcându-se în camera de studiu, Serafina aşează ceaşca lângă canapea şi se apropie de fereastră. Ningea cu fulgi mici, prea mici pentru a se aşterne zăpada. În seara întunecată, siluetele drumurilor şi ale cailor erau evidenţiate doar de lumina focului. Cineva cânta şi, dacă asculta cu atenţie, putea auzi muzica. Începuse carnavalul: pe neaşteptate şi spre disperarea ei, simţi lacrimi în colţurile ochilor.

— Trage draperiile, draga mea. Curentul îmi afectează gâtul.

Glasul lui Jacopo îi întrerupse visarea. Soţul ei slăbise foarte mult în ultimele luni; boala îl devora cu repeziciune.

Stătea ghemuit pe canapea, cu o mulţime de şaluri şi pături în jurul umerilor.

— Cred că aş putea mânca puţină supă, dacă vrei să-mi aduci. Ai grijă să nu fie prea fierbinte.

Alte şaizeci de trepte; în total o sută douăzeci. Acum trebuia să se oprească la fiecare şir, să-şi tragă răsuflarea şi să continue după ce-şi freca spatele. În camera de studiu, Jacopo vărsă supă pe halat şi pătură. Alte scări până în dormitor, de data asta, pentru a înlocui hainele murdare.

Serafina se strădui să se gândească la Angelo; la banchetul domnului Merii, francezul Philippe Moreau făcuse aluzie la faptul că vărul ei avea dificultăţi financiare. Ştia că acesta era momentul potrivit să adâncească rana provocată de datorii, până când vindecarea ar fi devenit imposibilă. Lansase câteva zvonuri, atacând reputaţia neclintită a lui Angelo, atât de importantă în afaceri, şi-i luase trei clienţi. Nu erau dintre cei mai mari, astfel încât pierderea lor nu avea cum să-l ruineze, dar se simţise atât de bucuroasă, de parcă i-ar fi descoperit cutia cu bijuterii şi ar fi luat un cercel sau un lanţ de aur. Îi va şubrezi încet imperiul, îşi spuse, până când întregul edificiu putred se va prăvăli la pământ. După aceea va aştepta, cu mâinile întinse să prindă fragmentele şi să le transforme din nou în ceea ce fuseseră cândva.

Dar nu mai simţea aceeaşi plăcere triumfătoare ca altădată. Astăzi era doar prizoniera propriului său sex, a fragilităţii vieţii. Ochii lui Jacopo erau închişi; luă încet castronul de supă şi lingura, temându-se să nu-l trezească. Durerea de spate devenea tot mai puternica, ca o serie de lovituri în şira spinării. Se temea nu numai de durere, ci şi de ridicol, exil şi singurătate.

Prea obosită pentru a mai urca treptele către dormitor, îşi acoperi umerii cu un şal şi adormi chiar acolo.

Deşi între casa Costanzei şi piaţetă erau doar câteva străzi, lui Galeazzo Merii, prietenilor săi şi curtezanei le-a trebuit aproape o oră să le parcurgă. Oraşul era înţesat de oameni, apele întunecate ale lui Amo erau pline de bărci micuţe. Fuseseră instalate chioşcuri unde se vindeau came friptă de porc, oaie sau clătite; nenumărate cazane răspândeau în aer mirosul greu al vinului aromat. Siluete mascate treceau în goană, pe jumătate vizibile în întuneric – cu măşti de aur, argint, colorate în roşu şi negru, cu coame, nas lung sau turtit, în şarete cu cai se puteau vedea diavoli dansând, strălucirea zeiţelor şi uriaşi înalţi cât casa proferau

ameninţări. La colţul unei străzi, în apropiere de Ponte Mezzo, un băieţaş orb, îmbrăcat în aur, dansa şi cânta, având palmele încărcate de monede. Noaptea era întunecoasă şi rece; câteva stele se străduiau să-şi răspândească lumina într-un cer scăldat în portocaliu de lumina cuptoarelor şi a felinarelor.

În mijlocul pieţei, scârţâia şi gemea un imens castel de lemn. Câţiva bărbaţi deghizaţi în soldaţi păzeau turnurile şi curtea, în vreme ce alţii încercau să le ia cu asalt, împingând pereţii de lemn şi zguduind podul şubred. Adunaţi în jurul castelului, petrecăreţi cu chipuri mascate şi veşminte bogate priveau încântaţi scena. Galeazzo îi oferi Costanzei un pahar de vin aromat, care îi mai încălzi degetele amorţite de frig.

Tocmai când lua o înghiţitură, cineva dădu foc unei cârpe muiate în vin şi o aruncă spre castel. Soldaţii dinăuntru scoaseră un strigăt puternic când materialul aprins ateriză pe unul din turnuri, iar lemnul subţire luă imediat foc. Cu rochia brodată, ale cărei cusături începuseră să se deşire, Galeazzo Merii strigă încurajator; unul dintre prietenii săi, un tânăr notar pe nume Niccolo, luă o torţă de pe un perete din apropiere, aruncând-o şi pe aceea în foc. Deşi un soldat vărsă o găleată de apă peste flăcările şuierătoare, era deja prea târziu: focul cuprinsese zidurile şi alţi oameni începuseră să arunce asupra edificiului instabil haine, lemne şi felinare aprinse. Oamenii săreau de pe pod şi din turnuri, pe măsură ce flăcările se ridicau. Castelul începu să tremure şi, în cele din urmă, se prăbuşi într-un nor de scântei.

Cineva bătu din palme, iar alţii strigară încântaţi. Căldura emanată de mine transformase noaptea friguroasă de iarnă într-una arzătoare de vară, luminând măştile şi chipurile celor din jur în auriu sau purpuriu. Braţul lui Galeazzo cuprinse umerii Costanzei; când cineva o strigă pe nume, ea ridică zâmbind privirea. Mulţi dintre cei ce se aflau acum în piaţă îi erau cunoscuţi: negustori, bancheri, prinţi şi

servitori, toţi se aflau în stradă, originea lor diferită fiind ascunsă de măşti şi costume. Costanzei îi plăcuse întotdeauna perioada carnavalului; agitaţia şi dezordinea îi trezeau sensibilitatea bine păzită.

Rochia ridicată a lui Galeazzo începuse să-i alunece de pe umeri, lăsând să se vadă marginile împletite ale tunicii de dedesubt. Câţiva muzicieni au dat tonul unei melodii şi perechile au pornit la dans în jurul rămăşiţelor fumegânde ale castelului. Aruncându-şi rochia, Galeazzo îşi trase partenera printre ceilalţi dansatori.

Nenumărate chipuri treceau pe lângă ea în vreme ce se învârtea în braţele lui; feţe grase sau trase, tinere şi bătrâne, ale bărbaţilor cu care se culcase şi ale soţiilor ce o ignorau pe stradă. Printre ele, o fată şatenă ce-i amintea de Maria, fiica ei rămasă în Neapole; un tânăr chipeş, ce-i readuse înaintea ochilor pe cel care luase cuţitul, marcându-i obrazul pentru totdeauna. Apoi un bărbat fără mască, ai cărui ochi albaştri, arzători îi amintiră de pilotul englez.

Când muzica încetă, s-au prăbuşit epuizaţi pe treptele bisericii. Ninsoarea începuse să se înteţească; cristale mici de gheaţă se lipeau de rochia de catifea neagră a Costanzei, asemeni unor bijuterii nefinisate şi scăldate în luminile carnavalului - topindu-se pe dată. Prietenii lui Galeazzo li s-au alăturat, unii încă înveşmântaţi în haine femeieşti. Costanza a mâncat mere coapte şi a băut vin fiert, în vreme ce stratul de zăpadă dintre pietrele asfaltului sau ale treptelor devenea tot mai gros. În curând va stinge resturile fumegânde ale castelului, aruncând tăcerea asupra muzicanţilor, înăbuşind sunetul pantofilor de lemn pe piatra străzii, ţipetele şi râsetele.

Galeazzo o ridică în picioare, conducând-o de-a lungul pieţii. Avea de gând să mai rămână puţin şi să privească întrecerea bărcilor de pe Amo, iar după aceea se va întoarce acasă şi-i va scrie Mariei. Poate peste câteva săptămâni,

Thomas se va simţi îndeajuns de bine încât să-i ducă scrisorile la Neapole – asta ar remedia, cel puţin o perioadă de timp, discuţiile rare dintre ea şi fiica sa şi i-ar oferi pilotului şi altceva de făcut, decât să stea în casă şi să bea prea mult vin.

În drum spre malul râului, Galeazzo s-a oprit o singură dată să vorbească cu unul dintre muzicieni şi să-i strecoare câteva monede în mână.

O mulţime numeroasă se adunase pe mal; un diavol cu coada roşie o împinse dintr-o parte, în vreme ce un şarpe se unduia de cealaltă. Cu corsetul desfăcut, un prieten al lui Galeazzo îi găsi un loc chiar lângă parapet. Dedesubt, la marginea apei, amantul ei urca într-una din bărci. Ambarcaţiunile pluteau asemenea merelor la suprafaţa râului, fiecare purtând însemnele şi emblema proprietarului ei. Privitorii izbucniră în urale când bărcile au pornit la drum, fiecare cârmaci încercând, în acelaşi timp, să vâslească şi să-şi împingă adversarii. Râul Amo era înţesat de felinare, a căror lumină era diminuată de ninsoarea deasă.

Ameţit peste măsură, Galeazzo ţinea cârma, astfel încât barca se învârti de două ori în loc, lovindu-se de celelalte. Cineva ridică o batistă şi aprinse o archebuză, iar ambarcaţiunile o porniră în susul apei, către pod.

Galeazzo pierdu aproape jumătate din echipaj undeva, la mijlocul distanţei între punctul de pornire şi pod; îi împinsese chiar el peste bord, luându-le vâslele. Pe măsură ce bărcile se îndepărtau tot mai mult, mulţimea începu să se mişte, asemeni unui uriaş animal, către celălalt capăt al podului. Costanza se trezi împinsă de necunoscuţi şi lipită de parapet, în vreme ce un chip străin se aplecă deasupra ei, cerându-i o sărutare. O înjurătură se auzi în clipa când îl împinse şi un braţ îi încolăci mijlocul, căutându-i punga cu bani. La colţul unde înainte se aflase băiatul cel orb, trei tineri prinseseră un câine vagabond şi îl aruncau în sus,

prinzându-l apoi cu o pătură, nespus de încântaţi auzind sărmanul animal care urla din ce în ce mai tare. Niciunul dintre prietenii lui Galeazzo nu se mai vedea. Acoperindu-şi umerii cu mantia, Costanza se străduia să-şi croiască drum prin mulţime.

Nu recunoştea niciun chip dintre cele ce o înconjurau, însă, în cele din urmă, îi ajunse la urechi un glas:

— Ne întâlnim cu el în Via S. Domenico. Vocea era a tânărului notar, Niccolo, cel ce-l însoţise pe Galeazzo la casa ei, ceva mai devreme. Când se întoarse, zări doar măşti colorate, ascunzând identitatea celor care le purtau şi zădărnicind orice încercare de a le vedea expresiile feţelor. Aruncându-şi privirea din nou către râu, Costanza văzu că barca lui Galeazzo era acum goală, plutind la suprafaţa apei, cu vâslele îngrămădite la bord.

Se afla la jumătatea drumului către casă când, brusc, se hotărî să schimbe direcţia. Îşi amintise cine locuia în Via S. Domenico: tânăra Serafina, care era cel puţin pe jumătate răspunzătoare pentru mizeria în care se afla Thomas. Serafina Capriani locuia acolo alături de soţul său, bătrânul negustor. *Există mai multe modalităţi de a afla astfel de lucruri,* spusese Galeazzo Merii, referindu-se la posibila sarcină a tinerei. Nimeni nu ar fi ridicat cuţitul către chipul doamnei Capriani, dar erau moduri mai subtile de a-i arăta dezaprobarea celor din jur, de a o umili sau de a sugera că cineva nu este dorit de societate. Acoperindu-şi capul cu gluga împotriva ninsorii abundente, Costanza pomi către Via S. Domenico.

Era destul de târziu când Serafina auzi bătaia din uşă. Avusese un somn agitat în scaunul de lângă fereastră, fiind trezită destul de des de durerea ce-i străpungea spatele şi burta. Se ridică şi, sprijinită de pervazul geamului, privi jos în stradă.

Via S. Domenico părea pustie. Printre fulgii mari, se mai

auzeau încă zgomotele îndepărtate ale carnavalului. Ciocănitul se auzi din nou, iar Jacopo începu să se agite şi să geamă în somn.

Serafina stinse lumânarea când ieşi din camera de studiu.

Servitorii probabil dormeau sau erau la carnaval; cu rochia adunată în jurul ei, tânăra coborî treptele cu grijă. Durerea din spate se înteţise şi micile lovituri din burtă deveniseră tot mai ascuţite.

La început, când deschise uşa, crezu că strada era pustie. După aceea însă, ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul de afară şi vedea limpede siluetele.

Purtau cu toţii măşti, astfel încât trăsăturile tuturor erau distorsionate; unul dintre străini purta veşmintele unui contabil al casei Capriani şi bătea într-o tobă, recitind un poem. Un altul, cu un falus enorm ieşind de sub haina de negustor, era cocârjat asemeni unui bătrân, cel de-al treilea, cu pielea albă şi buzele roşii, purta o rochie largă, acoperind un pântece umflat.

Bătăile inimii i se opriră parcă o clipă, apoi reveniră. Nu avea nevoie să asculte cuvintele poemului ca să-i înţeleagă mesajul; auzi însă bătaia tobelor şi refrenul îngânat ce străbăteau tăcerea serii şi ninsoarea. O tânără se căsătorise cu un bătrân; ba chiar mai mult, urma să dea naştere copilului său. *Vedeţi, se pun pariuri, dacă soţul dumneavoastră senil va reuşi să vă lase însărcinată până la sfârşitul anului.* Încălcase regulile bunei-cuviinţe şi această reprezentaţie era pedeapsa ei.

Sunt Serafina… Sunt Serafina… Durerea apăruse din nou, dar din fericire, stătea lipită de zid. De data asta mai puternică decât înainte, durerea acoperea toate celelalte zgomote din jur. Am păcătuit, gândi, în vreme ce aluneca de-a lungul zidului, dar păcatul nu fusese acela de a se căsători cu Jacopo.

Tocmai când Costanza dădea colţul străzii, străinii o luară

la goană, astfel încât nu zări decât umbrele negre pe zăpada strălucitoare. Cu toate acestea, era suficient, nu trebuia să ie vadă chipurile pentru a şti cine erau cei ascunşi sub măşti.

În pragul luminat, rămăsese însă o altă siluetă, ghemuită asemeni unei grămezi de haine vechi. Costanza începu să alerge şi nu se opri decât când ajunse în faţa casei.

Îşi amintea foarte bine figura Serafmei Capriani de la banchetul familiei Merii: chipul ei plin de viaţă, impetuos, inteligenţa şi lipsa ei de scrupule. Aşadar, putea înţelege şi chiar compătimi obsesia lui Thomas. Tânăra nu era o persoană care să primească astfel de sentimente prea uşor; nu reprezenta nicidecum tipul de femeie ce s-ar fi mulţumit cu câteva camere, un soţ plecat mai tot timpul pe mare şi o mulţime de copii gălăgioşi.

Acum însă, mila i se îndrepta în altă direcţie. Tenul Serafmei era la fel de transparent ca fulgii ce i se lipeau de păr; tânăra părea moartă. Nu purta manta, iar sub rochia largă, Costanza zări forma umflată a pântecelui.

După ce o acoperi cu propria ei mantie, intră în casă şi chemă servitorii în ajutor.

Când se întoarse, o oră mai târziu, Thomas se afla în bucătărie.

Cum nu putea sta fără să facă nimic, începuse să repare unul din zăvoarele geamului; de asemenea, nu putea înfrunta trecutul, prezentul sau viitorul cu mintea limpede, astfel că avea alături o sticlă de coniac.

Costanza se întorsese singură; compania bărbaţilor i se păruse greu de suportat. Thomas se întoarse spre ea, fără a-i observa însă furia din priviri.

— Aţi petrecut destul?

— O, da, destul, răspunse ea, aruncându-şi mantia pe un scaun şi strivind apoi masca de argint şi dantelă între degete. Cred că am terminat cu sărbătoritul, Thomas.

Ceva din glasul ei îl făcu să lase ciocanul şi cuiele din

mână.

— Unde este domnul Merii? întrebă.

— Ultima oară când l-am văzut, vâslea de-a lungul râului Amo. Sper ca între timp să se fi înecat.

Alunecând de pe pervaz, Thomas traversă camera. Deşi braţul şi umărul încă îl dureau, băuse îndeajuns încât să poată suporta.

— Această casă, rosti el precaut, când ajunse în dreptul ei, este a domnului Merii.

— Atunci voi deveni călugăriţă! strigă Costanza ridicând pumnii încleştaţi, gata să înfrunte un duşman nevăzut.

O clipă, Thomas crezu că avea de gând să-l lovească. Dar acesta nu era stilul ei; dimpotrivă, după ce tensiunea păru să dispară dintr-o dată din corpul încordat, se trânti într-un scaun, cu capul în mâini. Părul îi era umed, iar tivul rochiei strălucea îngheţat.

— Te-a rănit, rosti Thomas încet.

— Nu *pe mine,* replică femeia dispreţuitor, fară a ridica privirea. Pe mine nu a avut cum să mă rănească. A rănit pe altcineva.

Nu înţelegea; ridică masca de acolo unde Costanza o lăsase să cadă şi rămase tăcut, netezind cu degetele materialul.

— Pe doamna Capriani, continuă ea cu un glas dur ca lama oţelului. A rănit-o pe Serafina ta.

Abia suporta să-i audă numele. Deşi coastele se vindecaseră între timp, Thomas simţea din nou senzaţia de sufocare din săptămânile de convalescenţă, când fiecare respiraţie era un efort imens. Se străduia şi acum.

— Nu pe Serafina *mea,* replică cu răceală într-un târziu. Ci a lui Jacopo Capriani.

— Jacopo Capriani este pe moarte, zise Costanza ridicând ochii plini de dispreţ. Se poate însă ca soţia lui să i-o ia înainte.

Nu putea să vorbească, astfel încât rămase nemişcat aşteptând ca ea să continue.

— Doamna Capriani nu este bine văzută în Pisa. Între timp, Costanza îşi recăpătase stăpânirea de sine; stătea acum cu mâinile încrucişate în poală şi privirea neîndurătoare. Doamna Capriani s-a căsătorit cu un bătrân pentru banii şi meseria lui; după aceea a început să pună în practică şi să îmbunătăţească afacerea soţului său. O jignire greu de iertat, nu crezi?

Ochii îl priveau acuzator. Cu sufletul şi trupul cuprinse de durere, Thomas se întoarse lângă fereastră şi alcool.

— S-a căsătorit pentru bani – şi din alte motive, zise. Niciunul dintre ele prea credibil.

— Şi ce altceva ar fi putut să facă? Ai fi vrut să colinde trotuarele, asemeni mie?

Mâna lui Thomas ce tocmai turna coniac într-un pahar începu să tremure. Cu spatele către interlocutoarea sa, replică:

— Nu, dar nu era singura ei alegere.

— Într-adevăr? întrebă Costanza aproape în şoaptă. Eşti sigur?

În cele din urmă reuşi să toarne fără a vărsa nicio picătură.

— Am cerut-o în căsătorie, spuse el încercând să se apere.

— *Când,* dragul meu Thomas? Când era singură şi fără niciun ban? Sau chiar atunci când începuse să-şi câştige singură existenţa şi să recapete controlul propriei vieţi?

Se întoarse privind-o uluit. Mâinile începuseră din nou să-i tremure şi ştia că marginile paharului i s-ar fi lovit incontrolabil de dinţi dacă ar fi încercat să-l ducă în dreptul buzelor.

— Ai fost din nou la ea astăzi, nu-i aşa? întrebă Costanza.

De data asta nu mai vorbeau de Serafina, ci de „cealaltă", rămasă în ruine în docurile din Livorno. Thomas aprobă cu o

mişcare a capului şi, ţinând paharul cu ambele mâini, reuşi să ia o gură de alcool.

Era prima oară când vedea *Kingfisher* din ziua când fusese cât pe ce să se înece din cauza ei. Amintirea săptămânilor de după confruntarea cu Edward Whitlock nu-i era foarte clară, îi venea în minte figura lui John Keane, apoi cea a lui Antonio şi în cele din urmă a Costanzei; o cameră întunecoasă şi fierbinte din Livorno şi după aceea, mâini răcoroase şi aşternuturi parfumate în Pisa. Îi trebuiseră săptămâni până să se poată ridica şi merge şi chiar mai mult timp să poată călări. Astăzi se forţase să-şi înfrunte cel mai îngrozitor coşmar şi descoperise că era întru totul adevărat.

— A tăiat catargul principal, zise. A rupt bordul, treptele şi puntea.

— Se pot repara.

— Ba nu, răspunse scuturându-şi capul. Nu fară bani, iar eu nu am nimic. În mai puţin de o lună Whitlock se va întoarce de la Alep şi atunci, numai Dumnezeu ştie, o va scufunda de tot.

Înghiţi încă o gură de coniac încercând să potolească imaginile dinaintea ochilor.

— Şi ce vei face? o auzi întrebând..

Într-adevăr, ce anume va face? îşi dădea seama că nu mai putea profita de generozitatea ei, dar fară iubita lui navă, viitorul părea lipsit de sens. Avusese o singură şansă; de acum nu mai putea aştepta nimic. Şi, în afară de asta, încă nu uitase cât de mult dorise marea să-l atragă în adâncuri.

— America, Indiile, îi aminti Costanza încet. Nu asta îţi doreai, Thomas Marlowe?

Paharul se opri la jumătatea distanţei. Îi fusese acordată o şansă de a descoperi tot ce-şi dorea şi, cu concursul hazardului, reuşise să o irosească. Se lăsase prins în viaţa altora şi astfel şi-o distrusese pe a lui.

— Există şi alte porturi în afară de Livorno, spuse ridicând

paharul. Alte vase. Întotdeauna se găseşte ceva de lucru pentru un pilot.

— *Nu!* Cu o mişcare bruscă, Costanza se ridicase în picioare, aruncându-i paharul din mâini. Recipientul se sparse, iar lichidul se răspândi pe podea. Ochii femeii ardeau furioşi. Ascultă-mă bine, Thomas. În seara asta, amantul meu, Galeazzo Merii, a aranjat un mic spectacol pentru iubita ta, Serafina Capriani. Ştii ce este o reprezentaţie? Există aşa ceva în Anglia? Dă-mi voie să-ţi reamintesc, dacă ai uitat. Atunci când cineva face un gest dezaprobat de societate – de exemplu se căsătoreşte cu un bărbat mai bogat şi bătrân – în timpul carnavalului, câţiva se deghizează în personajele respective, în timp ce unul dintre ei recită un poem ce batjocoreşte fericitul cuplu. Asta i-au făcut Serafmei în seara asta, iubitul meu Galeazzo şi prietenii lui. Unul dintre ei era bătrân, cocoşat şi surprinzător de bine dotat anatomic. Celălalt era *însărcinat.*

Confuz, copleşit de mii de gânduri, o privea cu ochii mari.

— Cred că doamna Capriani este însărcinată în şase luni, şopti Costanza. Deşi se poate să fi pierdut deja copilul. Spectacolul oferit de Galeazzo trebuie să o fi şocat. Am dus-o înăuntru şi am chemat moaşa.

De data aceasta era rândul lui Thomas să se aşeze, tremurând din tot corpul. Bărbaţii mureau în război sau pe mare; femeile la naştere. Reuşi totuşi să întrebe:

— Va trăi?

— Nu ştiu. Rămase tăcută o clipă, apoi traversă camera apropiindu-se de el şi adăugând încet: Este tânără şi puternică şi va lupta. Dar cred că ar trebui să te duci la ea, dacă va trăi.

Deşi Thomas îşi acoperise chipul cu mâinile, Costanza zări tremurai buclelor negre.

— Nu m-a vrut.

— A, exclamă mângâindu-i umărul şi încercând să-i aline

durerea fizică. Refuzul ei este un lucra cu care va trebui să înveţi să trăieşti, dragul meu. Povara Serafmei nu este una obişnuită şi doar tu i-o poţi uşura.

Thomas rămase tăcut, fără să se mişte, astfel încât ea continuă încet:

— Deoarece o iubeşti şi eşti prietenul ei. Şi fiindcă nu are pe nimeni altcineva.

O săptămână mai târziu, după ce a aflat de la servitorii ei că, asemeni lui, Serafina păcălise moartea, Thomas a mers să o vadă.

A fost primit într-un salon de la etaj, ce dădea spre râul Amo; casa se afla pe malul opus, faţă de cea a Costanzei. Thomas a fost nevoit să înfrunte vremea rece, zăpada ce trosnea sub picioare, ignorând tot timpul durerea rănilor abia vindecate.

Nu şi-a putut stăpâni durerea iscată la vederea ei. Aşezată pe o canapea, în apropierea ferestrei, Serafina era înfăşurată în pături şi sprijinită de o mulţime de perne. Părul şi ochii păreau nespus de negri în contrast cu pielea albă. Dacă privea mai atent, putea zări cicatricea lăsată de accidentul din Alger.

Arăta la fel de tânără ca atunci – un copil palid, ce trecuse printr-o mulţime de necazuri.

Intră, închizând uşa în urma lui. Ghetele lăsau mici băltoace pe podea, în vreme ce cristale de zăpadă rămăseseră lipite de umerii mantalei şi de marginea pălăriei. Salută respectuos.

Serafina îl primi tăcută şi Thomas remarcă surprins că ar fi preferat să o audă rostind remarce sarcastice sau dispreţuitoare. Nu repetă cuvintele de odinioară: *Domnule Marlowe, ce plăcere!* Privi în ochii ei negri, fantomatici şi îşi dădu seama că Serafina înfruntase, ca şi el, teama şi speranţa pierdută.

Îngenunche lângă pat, aşezând cadoul micuţ pe una dintre

perne.

— William Williams ar fi făcut-o ceva mai bine, spuse. Dar se află în Alep acum.

Era un vas din lemn, cu catarge din beţe de chibrit şi pânze de mătase, pe care Serafina îl atinse cu degete subţiri, aproape transparente.

— *Kingfisher,* o auzi rostind.

Thomas aprobă cu o mişcare a capului, apoi adăugă:

— E a ta, dacă o vrei.

I-a fost neaşteptat de uşor să spună asta, să-i ofere lucrul pe care îl iubea cel mai mult cuiva care l-ar fi ruinat cu prima ocazie. Descoperise însă implacabilul – ca şi când cineva sau ceva, poate astrele iubite de Kara Ali sau dorinţele zeilor Mediteranei le-ar fi legat pentru totdeauna destinele. Al lui, al Serafmei şi al navei *Kingfisher.*

O urmări cum legăna modelul în mâini, studiind atentă catargele, cala spaţioasă şi carena construită special pentru o viteză mai mare.

— Sunt însărcinată, Thomas, zise ea într-un târziu. A fost cât pe ce să pierd copilul, dar mi s-a spus că aş putea duce sarcina la capăt, dacă mă odihnesc îndeajuns.

Grămada de pături îi acoperea în întregime trupul.

— Ştiu, spuse Thomas. Costanza mi-a spus.

Serafina ridică nedumerită privirea către el.

— Curtezana Costanza, amanta lui Galeazzo Merii, o lămuri. Ea a fost cea care te-a găsit în seara aceea, după reprezentaţie. Locuiesc în casa ei de mai bine de o lună.

Ochii întunecaţi se luminară pe neaşteptate, iar degetele rămaseră nemişcate pe vasul mic de lemn.

— *Locuiesc* în casa ei, doar atât, explică Thomas răbdător. Am avut un accident, în Livorno, în urma căruia vasul a fost avariat şi eu rănit. Costanza m-a îngrijit – numai Dumnezeu ştie de ce.

Luă modelul din mâinile ei şi îl aşeză pe o masă din

apropiere. Ar fi vrut să o ia în braţe, să-i mângâie părul lung, negru şi să o ocrotească de orice necaz pe care Dumnezeu sau oamenii i l-ar fi pus în cale sau de cele pe care ea însăşi le-ar fi atras. Trebuia însă să se stăpânească, astfel încât se apropie de fereastră, privind către râul Amo, acum îngheţat.

— Cu bani, *Kingfisher* ar putea fi reparat, zise. Cândva ai vrut să o ai; dacă o mai doreşti, poate fi a ta, Serafina.

Ninsoarea încetase şi cerul gri căpătase o nuanţă gălbuie, asemănătoare cu cea a florilor. Zăpada se aşternuse peste acoperişuri, şanţuri, pervazuri, făcând ca până şi cheiurile şi aleile murdare să pară albe.

O auzi şoptind:

— Dar tu, Thomas? Şi înţelese pe dată.

Deşi alegerea era făcută, rămase o clipă tăcut, cu ochii aţintiţi asupra figurilor de zăpadă de dedesubt – cai, dragoni şi galioane cu pânzele ridicate. Lumina soarelui era translucidă, aidoma cristalului.

— Şi eu merg acolo unde merge *Kingfisher,* răspunse. Oriunde vrei să mă trimiţi.

Nu suna deloc ca o înfrângere, aşa cum se temuse odinioară. După ce Costanza îi arătase că şansele de a fi fericit fără Serafina şi vas erau inexistente, eforturile de a se apăra de o nouă suferinţă păruseră inutile. Nu avea niciun sens să te aperi de ceva fără de care nu doreai să trăieşti, oricât de nebunesc ar fi părut. Nu mai încerca să deţină controlul situaţiei; avea nevoie de amândouă, în orice condiţii le-ar fi avut.

Nu putea zări marea de unde stătea, dar ştia foarte bine că îl aştepta în depărtare, agitată şi liberă.

— Angajamentul meu faţă de compania Levant a luat sfârşit. Cu toate că vasul este avariat, se poate repara. Readucerea navei într-o stare bună va cere o sumă destul de importantă; în afară de asta va trebui să-mi dai bani pentru a plăti împrumutul luat de la compania Levant. Voi lucra în

serviciul tău drept căpitan al navei, care va purta emblema ta şi va merge acolo unde vei dori. Costanza mi-a spus că soţul tău este bolnav şi că te-ai ocupat singură de afacere. Lasă-mă să te ajut. Pot naviga până la Neapole sau Marsilia într-un timp mult mai scurt decât i-ar lua domnului Capriani să ajungă acolo pe spinarea unor catâri.

Tăcerea îngheţată din stradă părea să fi cuprins şi atmosfera din cameră.

— *De ce?* au fost singurele ei cuvinte.

Avusese la dispoziţie aproape o săptămână ca să găsească răspunsul la întrebare.

— Fiindcă nu pot îndura să văd cum te distrugi.

Întorcându-se spre ea, o văzu străduindu-se să se îndrepte, cu ochii luminaţi de o flacără ce amintea de vremurile trecute.

— Dar tot îmi voi recupera averea din mâinile lui Angelo, Thomas. Nu aş putea trăi fără asta.

Era deja împăcat cu această idee; sentimentele Serafinei Guardi faţă de Angelo – de dragoste sau ură – făceau parte din ea. Se întrebă o clipă dacă ea ar fi putut oare să trăiască fără ele.

— Ştiu, nu voi încerca să te opresc.

— Iar copilul?

La auzul întrebării, Thomas traversă camera şi se aşeză încet pe marginea patului. Îi cuprinse mâna într-ale lui, fără a-i lăsa posibilitatea să se împotrivească; simţea sub degete fragilitatea oaselor.

— Am fost martorul morţii multor oameni, zise cu blândeţe.

Familia mea a fost răpusă de ciumă, nu mi-a rămas decât un frate, în Londra. I-am privit pe alţii murind de scorbut, în urma rănilor de tun sau înecaţi. Am supravieţuit unui naufragiu şi de două ori a fost cât pe ce să mă înec. Viaţa este un lucru preţios, aşa că poate tu vei fi cea care va alege

numele copilului, dar nu vei fi singura căreia îi va păsa de soarta lui.

În cele din urmă, Serafina îşi întoarse privirea spre el şi Thomas îşi dădu seama că se înţelegeau perfect. Nu puteai fi sigur de multe lucruri, dar nu era greu de ghicit că pruncul ar fi putut fi al lui şi nu al lui Jacopo, dacă urma să se nască în primăvară, cum prezisese Costanza.

— Nu are importanţă, adăugă. Nu vreau nimic. Ţi-am spus deja, nu vreau decât să trăieşti. Dacă vrei, ia totul ca pe o afacere. *Eu* am nevoie de bani să termin vasul – şi *tu* de cineva care să te ajute să treci peste următoarele luni. Doar *afaceri,* Serafina, aşa cum ai spus cândva. Nu-ţi cer nimic mai mult.

O parte din neîncrederea oglindită de ochii ei dispăru şi mâna ei atârnă o clipă relaxată. Mişcarea de aprobare a capului a fost aproape imperceptibilă; nu a fost nevoie ca Serafina să încheie în scris înţelegerea, aşa cum ar fi făcut altădată.

Nici măcar ei nu i se părea potrivit un astfel de gest, gândi Thomas.

9

1596

LUCRURI IMPOSIBILE CE DEVIN REALITATE

Era imposibil ca zidurile Ierihonului
să se prăbuşească. Astfel de lucruri
se întâmplau doar din voia lui Dumnezeu.

266 de creştini eliberaţi din captivitatea turcilor: Richard Hakluyt

Jacopo Capriani a murit la jumătatea lunii aprilie, însă soţia lui nu a asistat la funeralii deoarece, cu doar trei zile înainte, dăduse naştere primului său copil.

Travaliul a fost obositor, lipsit de solemnitate şi dureros. La început, după ce moaşa a spălat-o şi a îmbrăcat-o cu o cămaşă de noapte curată, Serafina nu i-a aruncat nici măcar o privire copilului, când moaşa i l-a pus în braţe. Este băiat, îi spuseseră, după ce trecuse partea cea mai dureroasă. Mulţumise în gând zeului ce ar fi ascultat-o, fiindcă un băiat îi asigura ceea ce pierduse cu două zile în urmă, la moartea lui Jacopo – moştenirea proprietăţilor şi afacerii Capriani.

Ar fi rămas pe drumuri dacă pruncul ar fi fost fată. Toate lucrurile pentru care muncise atât ar fi trecut rudei de parte masculină, inevitabil, descoperită de avocaţii familiei. Nu avea nici măcar zestre pe care să o ceară într-o astfel de situaţie. Povara micuţă şi agitată din braţele ei reprezenta garanţia viitorului ei, răsplata anilor de muncă şi planuri. Aproape involuntar, Serafina zâmbi triumfătoare şi uşurată.

— Într-adevăr, este ca o păpuşă, nu-i aşa? spuse moaşa. Un băieţel foarte chipeş; păcat că tatăl lui nu a trăit să-l vadă.

Încă nu-şi privise copilul; ştia că toţi bebeluşii erau urâţi. Totuşi, încet, Serafina întoarse privirea către legătura mică albă. Fiecare gest era un efort imens şi îşi mişcă cu greu capul, dând la o parte şalul ce căzuse peste faţa micuţului. Băieţelul se mişcă, agită un pumn micuţ şi deschise ochii.

Deşi erau nespus de negri, Serafina citi în ei o nuanţă de albastru. Oricum, nu mai conta. Ştia de foarte mult timp că urma să aibă copilul lui Thomas Marlowe, astfel încât planificase totul. Majoritatea bebeluşilor aveau ochii albaştri la naştere; îl va trimite la ţară cu mult înainte ca ceilalţi să înceapă a cleveti. Oricum, acolo se va afla în siguranţă; nu putea permite ca acest copil să moară la naştere, asemeni altora. Viaţa şi întregul ei viitor depindeau de făptura fragilă

din braţele ei.

Până la urmă nu era chiar aşa de urât. Privindu-şi încă o dată pruncul, Serafina găsi că, în ciuda nasului turtit şi a capului chel, băieţelul era surprinzător de chipeş. Dincolo de oboseala cumplită ce o cuprinsese, auzi glasul moaşei întrebând:

— Ce nume îi veţi pune, doamnă?

Cu ochii închişi, micuţul începuse să scâncească. Culoarea albastră era aceeaşi din privirea lui Thomas, dar gura fermă semăna cu cea a tatălui ei; mai erau nopţi când o întâlnea în vise.

— Francesco, răspunse surprinsă de propriul zâmbet, în vreme ce înmâna copilul moaşei. Îl voi boteza Francesco.

La începutul lunii februarie, Thomas începuse reparaţiile la *Kingfisher.* La început era doar el, străduindu-se să ignore durerea surdă din umăr şi să-şi depăşească, încă o dată, teama de mare, apărută în ultimul timp.

Convoiul companiei Levant reapăruse în luna martie de la Alep, cu Edward Whitlock drept căpitan pe *Garland* şi John Keane pe *Legacy.* Sub privirile celui din urmă, care voia să se asigure că niciunul dintre ei nu scoate din nou pumnalul, Thomas îi dăduse rivalului său banii împrumutaţi de la Serafina; două săptămâni mai târziu convoiul ridicase ancora spre Londra.

Întoarcerea convoiului îi readusese în Livorno pe William Williams şi pe ucenicul lui, Cristofano. Tâmplarul nu avea de gând să se întoarcă în Anglia, cât timp trăia regina. Într-una dintre tavernele oraşului, la un pahar de vin fiert, Thomas îi povesti despre doamna Capriani, acum noul proprietar al lui *Kingfisher.* Nu l-a minţit, dar a preferat să omită anumite lucruri, astfel încât William, care înţelegea prea bine conflictele dintre conştiinţă şi compromis, nu a spus nimic, acceptând ideea că doamna ar avea nevoie de un bun tâmplar.

După ce pupa urma să fie înlocuită şi revopsită, cu un nou catarg principal înălţându-se semeţ pe punte, vasul putea fi gata de plecare în doar câteva săptămâni. Primul dram, plănuit alături de Serafina, trebuia să-l ducă la Neapole, de unde să cumpere produsele din mătase în care Jacopo Capriani se specializase.

Jacopo însă murise din cauza febrei ce-i măcinase sănătatea de-a lungul întregii vieţi. Thomas a aflat asta tocmai când făcea ultimele pregătiri necesare plecării către docurile din Pisa. Ar fi vrut ca Serafina să vadă nava, dacă era nevoie ar fi adus-o până pe docuri într-o trăsură închisă. Voia să o vadă din nou zâmbind, recăpătându-şi o parte din siguranţa răpită de mascarada pusă la cale de Galeazzo Merii. Dorea să-i arate că toate aceste lucruri erau posibile, să o elibereze de restricţiile impuse de trecut. Uneori era de părere că, deşi Serafina scăpase din robia deşertului, nu reuşise niciodată să arunce lanţurile.

Patru zile mai târziu, *Kingfisher* acosta în Pisa. Timp de trei zile, Thomas a supravegheat încheierea lucrărilor de reparaţie a navei şi a plimbat galionul de-a lungul coastei toscane. Călătoria a fost uşoară, iar Thomas şi-a petrecut timpul făcând nenumărate ajustări şi încercând să-şi cunoască cât mai bine creaţia.

Era ca şi cum ar fi cunoscut, în cele din urmă, o amantă exotică pe care o dorea de foarte multă vreme. La început nu se simţise deloc în largul lui, iar apa verzuie a portului care bătea în prora vasului în timp ce părăseau Livorno îl tulburase. Nu mai navigase de la întoarcerea din Zante şi nu se mai aflase pe mare de când William Williams îl salvase de la înec.

Departe de port, în largul mării, ambarcaţiunea şi-a dovedit toate calităţile pe care Thomas le proiectase, alunecând uşor în bătaia vântului, cu pânzele larg întinse.

Primăvara se dovedea frumoasă, cu un cer albastru,

aproape senin, iar vântul arunca spumă deasupra valurilor. Echipajul lui *Kingfisher* era alcătuit doar din William Williams, Cristofano şi încă câţiva, pe care Thomas îi alesese din populaţia docurilor din Livorno. De data asta era atât căpitan cât şi pilot, aflat uneori pe punte, alteori lângă catarg cu un cuţit între dinţi, străduindu-se să dezlege o frânghie înnodată. Teama de a fi din nou pe mare se risipise în întregime, înlocuită pe dată de vechiul respect faţă de apa de dedesubt.

Se simţea nespus de fericit; vasul era aşa cum îşi imaginase, ba chiar mai mult. Toate încercările din ultimii ani păreau acum răsplătite, naufragiul lui *Toby,* călătoria din Maroc până în Livorno, faptul că Edward Whitlock şi Marea Mediterană fuseseră cât pe ce să-l omoare. Pe puntea lui *Kingfisher,* Thomas îşi dădu seama că asemenea evenimente nu mai aveau acum nicio importanţă; deveniseră doar paşi pe un drum plănuit cu mult înainte. Poate că acum era legat de Mediterană, îşi spuse, dar nu pentru mult timp. Într-un an îşi va plăti datoria faţă de Serafina şi, până atunci, cu siguranţă şi ea va vedea viitorul la fel ca el – plin de oportunităţi şi eliberat de urmele trecutului. Oceanul Atlantic îl aştepta să găsească o modalitate de trecere către Est.

O dată ajuns la Villa Capriani, Thomas îi dădu servitoarei mantia şi pălăria şi scutură o parte din noroiul de pe ghete. Casa era curată, caldă şi scufundată în tăcere.

Neobişnuit de tăcută. Nu se auzeau nicăieri paşi, contabili agitaţi alergând încolo şi încoace cu pana după ureche şi hârtii în mâini. Nici Serafina nu se străduia, ca de obicei, să se afle peste tot în acelaşi timp, mustrându-i şi lăudându-i pe cei ce munceau. Doar tăcere şi undeva la etaj o pisică mieunând.

Bineînţeles că era linişte, îşi zise Thomas, încercând să-şi potolească neliniştea. Jacopo Capriani murise în urmă cu

doar două săptămâni, iar acum probabil că era deja îngropat, în ultimele luni negustorul parcă se topea, semănând tot mai mult cu o umbră a celui dinainte, cu o fantomă în propria lui casă. Serafina fusese aceea care menţinuse atmosfera casei; acum însă nu se zărea nicăieri – singurele zgomote erau paşii servitoarei şi blestemata de pisică.

Numai că sunetul nu era scos de o pisică şi Thomas se simţi ca şi cum cineva l-ar fi pocnit puternic în stomac. Se bucura că servitoarea se afla cu spatele la el, fiindcă nu ştia cum şi-ar fi putut găsi cuvintele pentru a întreba ceea ce voia să ştie. Nici măcar nu se putea ruga coerent. Începuse să alerge de-a lungul holului şi a scărilor, către dormitorul Serafmei, ghetele lui spărgând violent tăcerea.

Doica îl privi puternic dezaprobator când îl văzu năpustindu-se pe uşă, iar servitoarea scăpă vraful de rufe mici şi albe. Cu spatele proptit de perne şi o legătură albă la sân, Serafina îl întâmpină:

— Domnule Marlowe, ce plăcere!

Îşi simţi inima bătând ceva mai încet şi un zâmbet larg i se întipări pe chip. Traversă camera, ignorând avertismentele doicii, şi se aşeză pe marginea patului. Copilul terminase de supt:

— Este băiat şi se numeşte Francesco, zise mama calm, dându-i băieţelul.

Spre deosebire de alţi bărbaţi, Thomas era obişnuit cu bebeluşii şi asta nu pentru că bastarzii lui populau docurile din Greenwich, aşa cum îi spusese cândva lui Edward Whitlock, ci pentru că fratele lui mai mare, Robert, stăpân al unei taverne şi cu un temperament destul de blând, era căsătorit şi avea cinci copii.

Hainele lui Thomas miroseau a mare, smoală şi sare, în vreme ce ale fiului Serafmei răspândeau o aromă de lapte, săpun şi apă de trandafiri. Buza de sus era umflată în urma suptului şi era aproape la fel de chel ca Galeazzo Merii.

Ochii băieţelului erau albaştri şi, în tăcere, pilotul îi promise fiului său marea, un vas şi toate comorile lumii.

— Are pumni de luptător, îi spuse Serafinei. Trebuie să fii atentă; s-ar putea să-şi câştige existenţa în ring, în loc să cumpere mătase. Apoi, fară a-l săruta măcar, întinse copilul mamei sale.

Îşi dăduse seama că Serafina era obosită, astfel încât îi povesti cât mai succint tot ce se întâmplase cu *Kingfisher.* Îi zări strălucirea din privire şi zâmbetul uşor atunci când îi spuse că, de acum, putea să-şi facă o listă cu clienţii din Neapole. Deşi Serafina adormi, Thomas rămase nemişcat privind către copilul din leagăn şi femeia cu părul negru răspândit pe pernă.

O săptămână mai târziu, în acelaşi salon unde Serafina îi anunţase cândva căsătoria sa cu Jacopo Capriani, notarul dădu citire testamentului acestuia. Îmbrăcată în negru şi încântată în sinea ei de rapiditatea cu care îşi recăpătase silueta de dinaintea sarcinii, doamna Capriani stătea cu mâinile împreunate în poală şi ochii plecaţi, ascultând atentă.

Nu schiţă niciun gest când notarul îi spuse că acum, ca unic părinte şi tutore al lui Francesco Capriani, Serafina avea case în Pisa, Marsilia şi Neapole. Nu se mişcă nici la aflarea averii pe care Jacopo Capriani o lăsase soţiei şi fiului său. Inima începu însă să-i bată cu putere când îşi dădu seama, în cele din urmă, cât de mulţi bani existau în diferite bănci, scrinuri şi ascunzători.

Abia acum a înţeles că Jacopo muncise din greu toată viaţa, fără a cheltui mai nimic. Îşi dusese viaţa într-o casă murdară şi haine zdrenţuite, deşi avea o avere de mai mult de cincizeci de mii de florini. Cu toate că şi-ar fi putut permite o duzină de doctori, refuzase să plătească medicul ce i-ar fi putut salva viaţa. Serafina nu plânsese la moartea soţului ei, astfel încât nici acum nu vărsă vreo lacrimă.

Jacopo îşi grăbise propria moarte, şi pentru ce? Pentru un şir de cifre din registrele de socoteli şi o grămadă de obiecte preţioase dintr-un scrin.

Era prima oară, după luni întregi, când Serafina se simţea din nou cuprinsă de vechea bucurie de a trăi. Existaseră clipe după reprezentaţia lui Galeazzo şi, ameninţată de un avort spontan, se crezuse victima neajutorată a propriului trup fragil, aşa cum fusese şi victima lui Angelo. Senzaţia de inutilitate revenise, la fel de profundă şi sufocantă ca înainte. Acum parcă totul se limpezise înaintea ei, iar trecutul, prezentul şi viitorul îşi recăpătaseră înţelesul.

Cu o plecăciune, notarul terminase de citit. Aliniaţi de-a lungul pereţilor salonului, servitorii se împingeau tuşind. Serafina se ridică şi ieşi din cameră.

Exista însă o pereche de ochi pe care nu a putut-o evita. Cu pălărie neagră şi braţele încrucişate, Thomas Marlowe stătea sprijinit de un perete, zâmbind ironic când ea trecu pe lângă el. Apucându-l de o mânecă, Serafina îi făcu semn să o urmeze în hol.

După ce contabilii, servitorii şi notarul s-au întors la ale lor, Serafina i-a zis:

— Cumpără dublu din fiecare articol menţionat în lista pe care ţi-am dat-o pentru Neapole.

— Acum eşti o femeie bogată, Serafina, aprobă el cu o mişcare a capului, deloc surprins.

Ea negă, luându-i mâinile într-ale sale:

— Nu *bogată.* Încă nu, dar voi fi.

În pauza de o oră pe care o permitea programul mănăstirii din Neapole, Maria Garzoni încerca să cureţe pieptarul rochiei cu ajutorul unei perii de păr şi a apei de ploaie.

Pieptarul, de un gri închis, era presărat cu puncte negre, conferindu-i un aspect asemănător cu al marmurei. Cum sora Teresa, care o certase ceva mai devreme pentru comportamentul nepotrivit, era mioapă, călugăriţele nu-i

observaseră încă rochia murdară. Într-un mod mai degrabă nimerit, sora Teresa o făcuse să-şi prindă pe piept o hârtie pe care scrisese „pentru vorbit în timpul orei de lucru manual”; obiectul acoperea cea mai mare parte a petelor. Împrejurările aproape norocoase, ce-i permiseseră să ascundă greşeala de ieri cu cea de azi, îi întăriseră credinţa într-o divinitate neobişnuit de milostivă.

Cu toate acestea, în timpul pauzei de seară, hârtia va dispărea (luată de sora Bonaventura, pe care Maria o respecta), iar greşeala va fi dezvăluită. Sora Bonaventura avea nefericitul dar de a încerca să descopere cauzele tuturor lucrurilor şi Maria, incapabilă să mintă, îşi imagina cu uşurinţă cum va reacţiona aceasta în clipa când va da cu ochii de pete. Nu erau de vopsea, ci de kahveh[3]. La începutul săptămânii se strecurase pe docuri, după ce o convinsese pe sora Teresa că avea nevoie de o pereche de mănuşi noi; acolo un bărbat deosebit de amabil îi dăruise boabele de kahveh, fără ca ea să i le ceară. Nu făcuse decât să zâmbească la vederea şerpilor şi copacilor albaştri, desenaţi pe pieptul lui. Bărbatul scotocise atunci într-un sac din apropiere şi-i dăduse boabele. Oamenii îi dăruiau adeseori felurite lucruri. Maria îşi putea imagina ce ar fi spus sora Bonaventura dacă ar fi aflat, dar ea ştia mai bine. Nu numai bărbaţii, ci şi femeile o plăceau, deoarece le zâmbea, vorbea cu ei, îi făcea să se simtă bine şi asta era tot ce-şi doreau.

Boabele de kahveh erau cel mai straniu cadou primit vreodată. Marinarul îi arătase grămada de boabe, apoi făcuse un gest ce arăta a bea şi-şi linsese buzele; astfel încât, la ivitul zorilor şi înainte de deşteptare, Maria încercase să le transforme în lichid.

Experimentul nu constituise un succes. Bătuse boabele cu

3Fruct.

o piatră ca şi când ar fi fost porumb, însă ele săreau din cană, împrăştiindu-se pe podea. După aceea, când într-un final a ieşit ceva asemănător unei pudre, a amestecat-o cu apă rece încercând să facă o pastă pe care să o bea. Avea un gust atât de neplăcut, încât recipientul păruse a-i zbura din mână, vărsându-şi conţinutul pe pieptarul rochiei şi pe podea. Obiectele îi săreau adeseori din mână şi acesta era unul dintre motivele pentru care dădea mereu de necazuri. Sora Bonaventura spunea adesea că lucrurile cusute de ea parcă erau ciugulite de un corb. Tot ea îi amintea apoi Mariei de minunata îmbrăcăminte a altarului cusută de Costanza; fata ştia foarte bine că mama ei angajase o croitoreasă să facă asta şi dădea ochii pe spate, gândindu-se la frumoasa grădină a mănăstirii sau la navele ancorate în docuri.

Acum însă nici măcar Maria nu putea fi distrasă de bobocii de trandafir şi crin din jurul ei, de cerul albastru sau de soarele ce lumina puternic faţada proaspăt renovată a bisericii S. Chiaro. Imaginea surorii Bonaventura în cea mai aspră dispoziţie a ei o făcea pe Maria să frece petele, rugându-se neîncetat.

Dumnezeu, despre care Maria ştia foarte bine că este extrem de îndurător, răspunse imediat. La auzul unor paşi, prinse grăbită hârtia înapoi pe pieptarul rochiei, strecurând peria de păr în buzunar. Din fericire era doar sora Esmeralda, draga ei prietenă, roşie în obraji ca de obicei şi trăgându-şi răsuflarea.

— Draga mea, ai un vizitator şi sora Bonaventura m-a trimis să te aduc. Sora Esmeralda se opri o clipă să-şi şteargă faţa strălucitoare cu o minusculă batistă de dantelă, iar Maria o îmbrăţişă scurt, încercând apoi să o ajute să-şi potrivească voalul. În ciuda înfăţişării întotdeauna răvăşite, sora Esmeralda îi era nespus de dragă, fiind cea care o însoţise pe Maria pe docuri.

— Trebuie să te grăbeşti, şopti aceasta, altfel o să întârzii.

Deşi niciodată nu-şi făcea griji într-o asemenea privinţă, îşi ridică fusta şi o luă la goană prin grădină şi pe coridoarele mănăstirii, numai ca să-i facă pe plac prietenei sale. În spate se auzi însă glasul unei călugăriţe:

— Mergi, draga mea! şi se văzu nevoită să încetinească pasul.

În micuţa cameră de lângă intrarea în mănăstire, Maria zări mai întâi pe sora Bonaventura, cu o privire încruntată, apoi un tânăr necunoscut lângă prag, cu pălăria în mână. Însă imediat recunoscu dincolo de aromele familiare de săpun şi tămâie, mirosul apei de trandafiri. Foşnetul de mătase al unei rochii o făcu să ghicească cine era cea de-a patra persoană din încăperea întunecoasă.

— Mamă! strigă ea, alergând să o îmbrăţişeze.

Costanza o concedie pe dată pe sora Bonaventura, reuşind aproape să-i smulgă un zâmbet cu promisiunea unor noi sfeşnice în sacristie; rămase singură doar cu Thomas, ce o însoţise de la Pisa la Neapole şi cu fiica pe care nu o mai văzuse de un an şi jumătate.

Făcu prezentările cu pilotul englez abia după ce şi-a recăpătat calmul şi şi-a şters lacrimile; după aceea, cu mâinile Mariei încă într-ale ei, studie cu atenţie chipul fetei, încercând să şi-l întipărească în minte pentru lunile de singurătate ce urmau să vină.

Analizându-i buclele şatene, ochii căprui şi trăsăturile ce nu semănau nici cu ale ei, nici cu ale altcuiva cunoscut, Costanza îşi dădu seama că fiica ei încetase a mai fi doar o copilă. Avea acum şaisprezece ani, nu paisprezece, aproape de aceeaşi înălţime cu mama ei şi o siluetă pe care nici măcar hainele ponosite ale mănăstirii nu izbuteau să o ascundă în totalitate.

Silueta era însă singurul lucru din înfăţişarea Mariei ce putea fi descris drept apetisant. În ciuda strângerii de inimă, Costanza gândi zâmbind că existau anumite privinţe în care

fiica ei nu se schimbase câtuşi de puţin. Deşi prins cu nenumărate ace, părul nu avea o anumită coafură, iar degetele pe care mama le strângea cu putere erau negre şi pătate. Pieptarul rochiei era acoperit de o hârtie cu un scris imposibil de descifrat.

— Fiindcă am vorbit în timpul orei de lucru manual, o lămuri Maria urmărindu-i privirea. Trebuia să facem noduri franţuzeşti, dar se pare că mie nu-mi ieşeau deloc.

Principala ei armă de seducţie, zâmbetul, cu care fermecă pe Costanza şi Thomas, exprima frumuseţea întregii lumi. Cu un asemenea surâs, Maria ar fi fost pierdută în doar o săptămână în lumea de unde venea mama ei şi aceasta o ştia foarte bine. Vulturii ar fi aşteptat-o necontenit, gata să nască durere şi regret pe chipul atât de senin.

— Ora de lucru manual s-a terminat, zise ea hotărât, şi sunt sigură că sora Bonaventura nu va avea nimic împotrivă dacă scoatem hârtia.

Costanza desfăcu cu grijă foaia, aşezând acele pe dulapul din apropiere. Însă, dincolo de hârtie, rochia fiicei sale era murdară de negru, ca şi cum cineva ar fi încercat în zadar să îndepărteze pete de cerneală.

— Este kahveh, mamă, zise Maria cu o privire extrem de limpede. Am încercat să fac ceva de băut, dar am. Vărsat paharul. Oricum avea un gust oribil, completă netulburată.

Thomas încercă să alunge uimirea întipărită pe chipul Constanzei:

— Băutura de kahveh se face din boabe prăjite şi este băută de turci. Unde oare aţi cumpărat aşa ceva, doamna Garzoni?

Maria se întoarse zâmbind spre el:

— Nu l-am cumpărat, domnule Marlowe. Mi l-a dăruit un bărbat, la docuri.

— La *docuri?*

Fata încercă să o liniştească:

— E în regulă, mamă, sora Esmeralda era cu mine; este novice şi simte lipsa mamei ei, astfel încât de fiecare dată mergem să privim navele. Sora Esmeralda este din Veneţia, îi explică Maria lui Thomas, ca şi cum asta ar fi justificat totul. Când vede o navă de acasă, se simte ceva mai fericită.

În holul din faţa uşii răsună sunetul unor paşi:

— Sora Bonaventura! şopti Maria, arătând pentru prima oară ceva mai neliniştită.

— Acoperă-te cu ăsta, spuse Costanza, înfăşurându-i umerii cu un şal de mătase negru; îi voi spune surorii Bonaventura că mergi cu mine la croitoreasă pentru nişte rochii noi. Iar după aceea îmi vei povesti *pe îndelete* despre sora Esmeralda, docuri şi kahveh.

În cele din urmă s-au întors la *Kingfisher,* ancorat în portul Neapole. Cum avea şi alte lucruri de făcut decât să discute despre panglici, dantele şi mâneci, Thomas le lăsase pe cele două la croitoreasă. Între probele şi măsurătorile făcute de croitoreasă, Costanza reuşi să scoată o povestire relativ coerentă despre viaţa fiicei sale la mănăstire, asigurându-se că excursiile nu reprezentau decât escapade ocazionale, produse de plictiseala peisajului şi chipurilor bine cunoscute.

Cu toate acestea, îi smulse promisiunea de a nu mai ieşi niciodată singură şi de a nu mai vizita docurile. Ochii căprui ai fiicei sale se înneguraseră, iar zâmbetul pieri la auzul cererii, până când Costanza îi explicase că sora Bonaventura ar fi de părere că docurile erau un loc la fel de nepotrivit ca o tavernă sau chiar mai rău, că atât ea cât şi sora Esmeralda puteau fi alungate din mănăstire dacă ar fi fost surprinse. Cu un ton ceva mai blând se oferise apoi să o ducă pe *Kingfisher,* în aceeaşi după-amiază.

Marea ce răspândea în jurul lor toate nuanţele de albastru, verde şi violet era liniştită. Aceasta fusese prima călătorie a Costanzei pe mare şi, dacă nu ar fi fost vorba de Neapole şi

Maria, ar fi fost extrem de fericită să nu mai repete niciodată experienţa. Prefera ca pământul de sub picioare să fie cât mai solid cu putinţă şi să se poată adăposti în faţa vremii urâte şi a vântului puternic. Pentru fiica ei ar fi putut însă da ocol pământului; dacă Thomas avusese vreo datorie faţă de ea, era de părere că tânărul o răsplătise înzecit.

Pilotul nu se întorsese încă atunci când cele două şi-au croit drum prin docurile aglomerate către navă. Tânărul Cristofano, ucenicul tâmplarului, a ieşit în întâmpinarea lor, însoţindu-le până pe puntea principală.

Costanza se aşteptase ca fiica ei să fie obiectul admiraţiei acestuia şi se resemnase cu ideea că va trebui să petreacă o jumătate de oră fără ea, timp în care Maria să viziteze vasul.

Nu se aşteptase însă ca William Williams, după o privire aruncată spre ele, să-şi trimită ucenicul înapoi la lucru şi să se ofere a o însoţi pe tânără. Dar nimic nu e mai imprevizibil decât dragostea, gândi Costanza, aşezându-se confortabil pe punte.

Nimeni nu putea ghici pe cine atingea. Dacă Thomas putea fi îndrăgostit de Serafina Capriani, de ce tăcutul tâmplar galez, William Williams, nu putea fi atras de fiica ei atât de zăpăcită? Maria era de-a dreptul adorabilă şi gândul o împiedică pe Costanza să doarmă în timpul acelei nopţi.

Thomas se întoarse pe vas când William şi tânăra se aflau încă sub puntea principală, examinând împreună complicatele aparate ale navei. Expresia de pe chipul tânărului îi dădu italiencei de înţeles că ziua fusese una plină de succes – cumpărase marfă de la negustorii din Neapole, profitând de cunoştinţele pe care bătrânul Jacopo le făcuse de-a lungul anilor.

Avea pălăria într-o mână şi două bucheţele de crini sălbatici în cealaltă.

— Pentru mamă şi fiică, zise, salutând-o pe Costanza după ce verifică rapid din priviri puntea vasului.

— Maria vizitează încăperea armelor şi cabina căpitanului, răspunse ea, luând ambele buchete. În compania domnului Williams, iar bietul Cristofano suferă acum, completă cu o voce joasă.

Thomas ridică privirea spre punte zâmbind:

— Nu are ce să-i strice. Fără îndoială că şi-a petrecut întreaga zi admirând doamnele din Neapole.

William Williams îşi făcu apariţia pe punte, ajutând-o grijuliu cu o mână pe Maria care urca în spatele lui. Rochia fetei era acum împodobită cu un pieptar albastru, cusut în grabă de croitoreasă în dimineaţa aceea; spre marea mirare a Costanzei, era încă curat.

— Thomas…

Deşi chipul tâmplarului era luminat de un zâmbet, intonaţia stranie a glasului său o făcu să ridice mirată privirea.

— Doamna Garzoni a văzut-o pe *Fiametta.* A fost ancorată aici, la începutul săptămânii.

Costanza îl văzu apoi pe Thomas ridicându-se şi apropiindu-se de fiica ei.

— Pe *Fiametta?* Sunteţi sigură, doamnă? întrebă tulburat, cu o voce ascuţită, pierindu-i zâmbetul de mulţumire.

— Da, răspunse tânăra liniştită. Era un vas asemănător acestuia, zis, arătând către *Kingfisher,* dar ceva mai strălucitoare. Am observat-o, deoarece în ciuda numelui italian, arborase un steag franţuzesc.

Mama ei auzi răsuflarea precipitată a căpitanului englez şi observă schimbul de priviri dintre cei doi prieteni.

— Se întâmpla acum câteva zile, adăugă Maria, luând loc lângă Costanza. Chiar în ziua când marinarul mi-a dăruit kahveh. *Fiametta* se pregătea să ridice ancora.

Ochii lui Thomas căpătaseră strălucirea albastră a safirelor.

— Ştiţi cumva în ce direcţie s-au îndreptat, doamnă? Spre

nord sau spre sud?

— Nord, replică Maria fără ezitare. Da, sunt sigură.

O scurtă tăcere se lăsă şi Costanza se întreba ce semnificaţie importantă putea avea *Fiametta.*

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Thomas răspunse vag:

— Am ceva afaceri cu ea. Nimic important, dar a trecut mult timp de când ar fi trebuit să mă ocup de asta. Voi pleca două-trei zile, continuă după ce scoase o listă şi un portofel din buzunar, dându-i-le tâmplarului. Will, am cumpărat majoritatea lucrurilor menţionate aici, dar poate le iei tu pe ultimele. Costanza… continuă întorcându-se spre ea. Femeia îl cunoştea prea bine pentru a fi dat crezare justificării în privinţa interesului stârnit de *Fiametta.* Mă voi duce către nord, să văd dacă mai prind vasul în unul din porturile de acolo. Sper că nu te superi dacă rămâi în Neapole ceva mai mult? Atât William cât şi Rufus vor fi fericiţi să te însoţească oriunde doreşti.

Cu un zâmbet, Costanza întinse o mână spre el.

— Ai grijă, dragul meu Thomas, spuse când englezul îi sărută degetele, şi fii cât se poate de atent. Aminteşte-ţi că acum te afli în Italia şi nu în Anglia.

Francesco avea bucle negre şi ochi albaştri de culoarea florilor de primăvară, ochi ce nu moşteniseră culoarea ochilor părinţilor lui, aşa cum se aşteptase doica. Privirea lui Francesco nu se regăsea nici în ochii căprui ai lui Jacopo, nici în cei aproape negri ai Serafmei. Aşezată lângă fereastră, cu pruncul ce împlinise şase săptămâni în poală, mama ştia foarte bine că albastrul privirii lui Francesco se va deschide până în vară, când va căpăta aceeaşi nuanţă cu cea a cerului de deasupra Toscanei.

Era ultima oară când îl alăpta; câteva picături albe îi rămăseseră în jurul buzelor, în vreme ce ea îşi încheia corsajul. Nu se aflau decât ei doi în cameră, iar străzile erau de asemenea cufundate în linişte; doi cai tropăiau pe

pietrişul din faţa casei, mângâiaţi din când în când de călăreţii ce verificau hamurile. Dincolo de ei, soarele strălucea deasupra râului Amo, poleind catargele şi navele ancorate în port cu o lumină argintie. Ambarcaţiunile începuseră din nou să aducă mătase, în flecare zi, baloturi întregi erau descărcate pe docurile din port.

Ochii aceia albaştri, care dezvăluiau ceea ce ea ar fi vrut să ascundă, erau acum aproape închişi şi pumnii micuţi, extrem de agitaţi cu o jumătate de oră înainte, se deschiseseră asemeni petalelor unei flori. O dungă subţire de lapte se scurgea de pe buzele micuţului Francesco spre bărbie. Serafina îl şterse încet, fiind imediat răsplătită cu un zâmbet larg şi ştirb.

Deşi îşi dădea seama că ceea ce urma să facă îi era necesar nu doar ei, ci şi copilului, îi era aproape imposibil. I se părea mai greu decât să traversezi Mediterana în compania unui străin sau decât să-l alungi pe acesta din Marsilia şi să te pomeneşti singură. La început nu dorise copilul, iar mai târziu nu-l dorise decât ca pe o garanţie a securităţii ei. Cu toate acestea, Francesco trecuse de primele şase săptămâni ale vieţii sale, cele mai primejdioase de altfel, şi încă părea a face parte din ea, ca şi cum legătura primelor nouă luni nu se rupsese niciodată.

Adormise de-a binelea şi Serafina se ridică încet, învelindu-l. Mătase, îşi spuse în timp ce strângea lâna fină în jurul chipului copilului; o aştepta pe docurile din Livorno. Undeva, nu prea departe, era şi Angelo, simţind deja instabilitatea financiară. Thomas se afla acum în Neapole, cumpărând mătasea ce constituia încă monopolul casei Capriani. Pe de altă parte meşteşugarii, care deşi acum nu erau numeroşi, urmau să fie mai mulţi în viitor, aşteptau la rândul lor materialul. Aranjase toate piesele, acum nu mai trebuia decât să dea la o parte această mică piedică şi să reia jocul. Făcea totul doar pentru binele lui.

Şi totuşi. O trăsură fusese ataşată cailor de afară şi pe treptele casei începuseră să se audă paşi. Ridică pruncul încet, cu grijă şi-i atinse chipul catifelat cu obrazul. În ciuda ochilor la fel de limpezi ca ai lui, nu-şi simţise niciodată inima atât de grea.

După plecarea lui Francesco, Serafina coborî în biroul contabililor asupra cărora îşi vărsă întreaga durere.

Thomas o găsi pe *Fiametta* în Civitavecchia, cel mai important port al statului papal. În cele patru zile parcurse pe drumul dinspre Neapole, cercetase fiecare port şi, înaintând mereu către nord, hotărâse să meargă până la Genova, dacă era nevoie. Va extinde căutarea pe parcursul a două săptămâni; pentru moment Serafina mai putea aştepta.

O singură privire către Civitavecchia fusese de ajuns pentru a-şi da seama că se putea opri aici. *Fiametta* se afla lângă marele Fort Michelangelo, pe jumătate ascunsă de umbrele bastioanelor masive ale castelului. Vasul se remarca tocmai datorită strălucirii observate şi de Maria, distingându-se de restul ambarcaţiunilor îngrămădite lângă docuri.

Thomas a descălecat, conducându-şi calul de hăţuri, preferind să-şi continue drumul pe jos. Se înserа, iar soarele arunca o lumină roz-aurie; deşi furia resimţită în Zante se mai domolise, lunile ce trecuseră nu o stinseseră de tot. Apropiindu-se de nava sub pavilion frânez, Thomas zări încă o dată silueta ce-i apăruse atât de clar înaintea ochilor în toiul nopţii. Prora era marcată de numele scris cu litere aurii, iar fanioanele fluturau în adierea uşoară a vântului. Câţiva oameni frecau de zor puntea şi reparau pânzele sau frânghiile, îndeplinind acele sarcini mărunte, dar necesare la menţinerea în stare bună a unei ambarcaţiuni. Însă nicăieri nu se zărea căpitanul care să se plimbe de-a lungul punţii sau vreun individ cu pălărie cu pene, îndeajuns de fermecător sau inteligent, încât să poată încheia înţelegeri

între guvernatorul din Zante şi piraţii algerieni.

Mai mare decât *Kingfisher, Fiametta* era la fel de aurită ca galerele ducelui de Toscana, strălucea în lumina apusului cu aceeaşi putere cu care o făcuse în cea a lunii. Împodobită cu fanioane, asemenea unui oraş în zi de sărbătoare, arăta mai impunătoare chiar şi decât ambarcaţiunile ancorate în celălalt capăt al portului din Civitavecchia.

Deşi părea minunată, după câţiva paşi în jurul carenei, începu să se întrebe dacă nu cumva strălucirea *Fiamettei* era doar una superficială. Un ochi nepriceput nu ar fi văzut decât evidenta frumuseţe a vasului cercetând-o însă cu atenţie, pilotul englez observă găurile mici din lemn, prin care marea ar fi putut trece cu uşurinţă, slăbindu-i scheletul. Thomas l-ar fi biciuit pe cel ce i-ar fi lucrat astfel.

Nici lemnul nu era de cea mai bună calitate. Privind *Fiametta* cu un ochi de cunoscător, englezul îşi spuse că, spre deosebire de căpitanul francez, el minţise, furase, implorase şi împrumutase pentru o materie primă de bună calitate; cu ochi mijiţi, Thomas recunoscu lemnul ieftin şi mai puţin bun.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? auzi o voce întrebând în franceză şi văzu un marinar aplecându-se spre el.

Zâmbind şi fluturându-şi pălăria, răspunse:

— Mă gândeam să închiriez un vas până la Toulon. Mergeţi până acolo?

— Uneori, în drum către Marsilia, replică marinarul privindu-l neîncrezător în timp ce storcea materialul din mână. Dar stăpânul nu închiriază vasul.

Nu era deloc mirat că acesta prefera să păstreze comoara pentru sine.

— Cum se numeşte stăpânul tău? întrebă aproape cu precauţie.

— Guardi, răspunse marinarul, înainte de a se întoarce cu spatele. *Fiametta* este a domnului Guardi.

La început a crezut că trebuie să fi fost o greşeală. Guardi

era numele Serafinei, iar ea nu avea nicio legătură cu *Fiametta,* obiectul propriei sale răzbunări. Călătorise singur să o găsească, deoarece vasul reprezenta, aşa cum îi spusese cândva şi lui William Williams, doar problema lui, a nimănui altcuiva. Prefera ca anumite lucruri să nu se lege de angajamentul lui pentru compania Guardi. Îşi spuse că nu auzise bine, marinarul făcuse o greşeală.

Dar… *Marsilia…*

În doar câteva secunde, Thomas ajunsese pe puntea proaspăt spălată a *Fiamettei.*

— *Guardi?* repetă către marinarul ce ridică o privire iritată către el. Domnul Angelo Guardi? Din Marsilia?

Găsise câteva monede în buzunar, pe care tânărul le primi cu un gest aprobator al capului şi nimic mai mult. Zborul pescăruşilor de deasupra, al docherilor ce strigau unul la altul, toate se stinseră dintr-o dată.

Se văzu din nou în Marsilia, în faţa unei case la fel de încărcată de aur ca vasul dinaintea lui. Lângă el, Serafina, în cămaşă şi pantaloni, furând o pâine la scurt timp după aceea.

Ca şi nava, casa îi aparţinea lui Angelo Guardi. Vămi nelegitim al Serafmei era de aproape nouă ani proprietarul companiei Guardi. Angelo Guardi îl ucisese pe tatăl Serafinei şi fusese responsabil de sclavia şi sărăcia ei; tot el era obiectul iubirii şi dispreţului Serafmei. Nu era o relaţie pe care să o înţeleagă sau să o simtă. O recunoscuse însă cu mult timp în urmă, în camera tavernei din Pisa, când nefericit, gelos şi furios, o sărutase întâia oară.

Acum aflase că, în urmă cu şase luni, Angelo Guardi încercase să fure cositorul de pe *Garland* pentru a-l vinde apoi piraţilor turci. Nu era prima oară, înjură Thomas cu glas tare, când Angelo făcea afaceri cu turcii. Numai că înainte marfa vândută fusese una omenească.

Îşi dădu seama că marinarul îl privea lung, tot mai neîncrezător, astfel încât se strădui să-şi readucă pe buze

zâmbetul ce dispăruse la auzul cuvintelor celuilalt.

— Pot să vorbesc cu domnul Guardi?

Interlocutorul lui îşi scutură capul şi scuipă în mare.

— Domnul Guardi a plecat la Florenţa, zise.

Angelo Guardi nu ajunsese însă la Florenţa. Mai întâi a trebuit să se ocupe de nişte afaceri în Livorno, acolo unde, însoţit de suita sa, coborâse de pe *Fiametta.* După aceea, călătoria se transformase într-una de plăcere, potrivită cu impresia pe care dorea să o lase.

La aproape treizeci de ani, părul căpătase o culoare blond întunecat, în vreme ce ochii aproape negri aveau expresia celor din familia Desmoines. Chipul era ceva mai plin decât al verişoarei sale, pomeţii proeminenţi, iar nasul drept. Hainele erau făcute din materiale scumpe şi bine croite; purta o tunică din cea mai bună mătase persană, împodobită cu dantelă purpurie şi mâneci înalte. O mantie scurtă roşie pornea din dreptul unui umăr, atingând coada neagră a calului său.

Liniştea drumului, peisajul plăcut şi vremea frumoasă îl mulţumeau, oferindu-i destul timp să cântărească lucrurile. Deşi putea acţiona foarte bine atunci când era nevoie, prefera să ia în considerare fiecare posibilitate, să se pregătească în faţa oricărei greşeli.

Evenimentele păruseră a se precipita în ultima vreme, lăsându-i prea puţin timp să reflecteze în linişte. Astăzi, călărind prin văi pline de copaci şi scăldate în soare, putea respira în voie şi îşi coborî garda un pic. În Franţa, situaţia oraşului Marsilia se complica tot mai mult în fiecare zi. Charles de Casaulx, numit guvernator în urmă cu patru ani, fusese ucis în luna februarie. La scurt timp după aceea, trădătorii deschiseseră porţile oraşului în timpul nopţii, în faţa armatei ducelui de Guise. Apoi, în martie, ambiţiosul şi superficialul duce d'Epemon încheiase pace cu Henri de Navarra. *Ba nu,* cu cel care acum era regele Henri al IV-lea al

Franţei. Deşi, probabil din obişnuinţă, Spania încă se mai afla la graniţele statului, mai devreme sau mai târziu, Franţa va fi sub puterea familiei Bourbon.

Toate acestea se întâmplaseră prea târziu pentru el, gândi Angelo fară amărăciune. Dacă regele Henri şi-ar fi consolidat puterea ceva mai devreme, atunci el ar fi putut să-şi continue neîntrerupt eforturile de a îmbunătăţi afacerea simplă şi lipsită de strălucire pornită de Franco Guardi. În această situaţie însă, deoarece trăise în vremuri neobişnuite, fusese nevoit să recurgă la mijloace deosebite ca să supravieţuiască.

Anii dictaturii lui Charles de Casaulx fuseseră greu de suportat. Poporul începuse să invidieze bogăţia negustorilor şi, în loc să-i pedepsească, guvernatorul le încurajase sentimentele. După ce devenise bogat, în ciuda unui început de viaţă mai puţin favorabil, Angelo se simţise ameninţat, luptându-se să păstreze ceea ce acumulase cu atâta greutate. Nesiguranţa din Marsilia se răspândise asupra Mării Mediterane, iar zvonurile legate de insurecţie îi afectaseră întrucâtva reputaţia de negustor, astfel încât pierduse câţiva clienţi, unii dintre ei după ce-i fuseseră fideli ani întregi. Clienţi ce fuseseră alături de compania Guardi în timpul pierderii tragice a lui Franco şi a Serafmei începuseră acum să scuture neîncrezători capul, murmurând despre faliment şi împrumuturi nesigure. Un bărbat ceva mai slab decât Angelo s-ar fi speriat poate, ar fi vândut tot şi ar fi luat-o de la început.

În pasul calului ce străbătea apa limpede a unui mic pârâu şi inspirând aerul plăcut, Angelo se felicită pentru faptul de a nu fi făcut astfel de greşeli. Dacă ar fi vândut, acum nu s-ar mai fi aflat aici, călărind prin peisajul de ţară, scăldat în lumina soarelui, pe drum către familia Nadi, una dintre cele mai vestite familii de negustori din Florenţa. În loc să vândă, hotărâse să cumpere. Împrumutase, implorase şi se târguise,

iar din banii câştigaţi îşi construise *Fiametta,* strălucitoarea emblemă a succesului său. Vasul fusese necesar din trei motive: era mult mai rapid şi mai puternic decât galerele lui Franco, părând astfel un simbol evident al securităţii lui financiare şi constituia în acelaşi timp un omagiu adus fetei pe care dorea să o ia în căsătorie.

Deşi nu o cunoscuse încă pe Fiametta Nadi – până acum afacerile le încheiase doar cu tatăl ei – ştia că are nouăsprezece ani, părul blond şi nu era logodită. Mai ştia, de asemenea, că Giulia, mama ei, era o frumuseţe vestită şi că avea o soră de treisprezece ani, Nencia. Lucrul cel mai important dintre toate era că Fiametta Nadi nu avea niciun frate. Cu toate asigurările tatălui că fiica lui era nespus de frumoasă, Angelo se îndoia; astfel de femei se căsătoreau înainte de nouăsprezece ani. Cum însă avea să fie foarte, foarte bogată într-o bună zi, şi-ar fi botezat vasul cu numele ei chiar dacă ar fi semănat cu un măgar. Plănuia să se căsătorească cu ea cu o meticulozitate asemănătoare aceleia cu care plănuise preluarea companiei Guardi. Amândouă acţiunile erau necesare supravieţuirii lui. Planificarea era, de asemenea, esenţială pentru supravieţuirea lui.

Planurile erau esenţiale pentru supravieţuire. Le făcea încă din vremea copilăriei, analizând orice situaţie instabilă şi încercând să o transforme într-una cât mai avantajoasă pentru el. Copil din flori, orfan şi sărac, fusese fermecător, devenind mai degrabă o persoană importantă decât o povară în casa Guardi. În postura de agent, stând alături de Franco chiar şi în cele mai grele timpuri, luase locul fiului pe care acesta nu-l avusese niciodată. Muncise zi şi noapte, uneori chiar şi în timpul sărbătorilor, iar în cele din urmă, Franco îi încredinţase conducerea casei şi afacerii din Marsilia când pornise spre Toscana. Angelo nu se îndoise niciodată de faptul că moral, chiar dacă nu şi legal, compania îi aparţinea.

Continuându-şi drumul prin valea împădurită, Angelo privea cum notarul Jehan de Coniques se apleca înjurând în faţa crengilor joase. Postura sobră era rezervată doar dimineţilor, însă perioada unui astfel de comportament părea să se scurteze tot mai mult, deoarece nu putea exista decât un singur leac durerilor de cap, greţurilor şi tremuratului cu care Jehan se trezea. Nu era încă amiază, dar notarul lui Angelo se legăna deja în şa, îngânând cântece deocheate.

Uneori, de-a lungul anilor, crezuse că el şi Jehan erau doar două feţe opuse ale unei singure monede, săraci, încercând să se elibereze de trecut numai prin inteligenţa lor. Trecutul părea să-l roadă pe Jehan, încât lumina soarelui dezvăluia acum un chip pătat pe alocuri, purtând parcă urmele unei boli. Spre deosebire de el, Angelo nu simţea nici regret, nici vină. Pe patul de moarte, Franco Guardi şi-ar fi condamnat afacerea la faliment, lăsând-o pe mâinile unei fetişcane şi a unui bătrân nepriceput.

În cele din urmă au ieşit din pădure şi, înaintea lor, înconjurată de dealuri purpurii, au zărit Florenţa. Angelo inspiră adânc, rotindu-şi privirea deasupra acoperişurilor de teracotă ale clădirilor şi turnurilor înalte. Culoarea lor roşie strălucea în lumina soarelui, făcând ca Amo să arate asemeni unui mozaic. Datorită morţii lui Franco Guardi şi a Serafinei, Angelo pierduse relaţiile comerciale din Florenţa; căsătoria cu Fiametta Nadi îl va ajuta să le recapete. Vânzarea cositorului către piraţii lacomi putea fi o îndeletnicire utilă, dar nu avea cum să aducă sumele de care el avea nevoie.

Coborând dealul, calul lui Jehan se împiedică, astfel încât hamurile îi alunecară din mâini şi notarul căzu din şa, în vreme ce pălăria ateriza în noroi. Printre foşnetul robelor voluminoase şi un şir de blesteme, unul dintre servitori îl ajută să-şi recapete poziţia iniţială.

Privindu-l, Angelo începu din nou să se gândească la

trecutul ce-i lega.

Casa părea pustie fară Francesco.

După ce pieptul a încetat să o mai doară şi să mai producă lapte, Serafina se bucură în voie de faptul că-şi recăpătase trupul, abia purtând semnele sarcinii din ultimul an. Săptămânile trecuseră pe negândite, cumpărase mătase de la Livorno, angajase alţi meşteşugari şi îşi petrecuse restul timpului făcând planuri. Toţi angajaţii şi servitorii o considerau o adevărată sursă de inspiraţie: părea că se află pretutindeni, cu ochii negri ca ai unui vultur, observând fiecare detaliu. Muncea atât de mult, încât nu mai avea timp să mănânce, se trezea devreme şi se culca târziu în noapte. Nici nu-şi dorea să doarmă, deoarece de cele mai multe ori odihna îi era tulburată de coşmaruri parcă reale, din care se trezea cu răsuflarea tăiată. Întotdeauna acelaşi vis o aştepta chiar din clipa când închidea ochii, aşa că era mai bine să stea trează şi să muncească. Dacă făcea asta, nu avea timp să observe cât de goală părea casa în absenţa leagănului de copil.

Când Thomas se întoarse de la Neapole, Serafina se afla la birou, cu capul sprijinit într-o mână şi cu o pană gata să-i scape dintre degetele celeilalte. Ochii îi erau aproape închişi, iar cifrele începuseră să-şi piardă înţelesul. O trezi glasul cameristei, alungând imaginile trecutului şi anunţând-o că domnul Marlowe venise în vizită.

Abia a avut timp să-şi aranjeze câteva şuviţe rebele şi faldurile rochiei, înainte de intrarea lui Thomas.

După ce o salută cu o plecăciune, acesta îşi aruncă pălăria pe un scaun.

— A fost o călătorie plină de succes. Vasul pluteşte nespus de uşor, asemeni unui vis.

Poate visul lui, gândi ea încă ameţită de somn. Ale ei erau diferite, ceva mai puţin pasionale.

Se auzi rostind formule convenţionale de întâmpinare a

oaspetelui; după aceea turnă vin pentru amândoi. Îşi aminti însă brusc că visurile ei depindeau de succesul lui Thomas şi al lui *Kingfisher,* astfel încât se strădui să-şi ridice privirea şi să zâmbească, observând că englezul nu se oprise mai întâi să-şi schimbe hainele sau să-şi aranjeze părul. Cămaşa şi tunica îi erau pătate de sare, iar chipul ars de soare.

Thomas nu scoase lista şi nici nu începu să discute despre panglici, dantele, preţuri şi profituri. Zâmbetul îi dispăruse şi ochii îi ocoleau pe ai ei.

— O călătorie plină de succes, îl auzi spunând. Degetele frecară neliniştite barba ţepoasă, trecând apoi prin părul îmbâcsit. Şi interesantă. Am aflat câteva lucruri pe care cred că ar trebui să le ştii.

Serafina observă cât de repede golise cel de-al doilea pahar de vin, îl văzu ridicându-se de la masă şi îndreptându-se către fereastră.

Cum servitorii şi funcţionarii se retrăseseră, întreaga casă era cufundată în tăcere. Nu se auzeau decât aripile unei molii ce se învârtea în jurul unei lumânări aprinse. Era destul de târziu şi pe cerul negru se zăreau doar câteva stele. Nimic din casele cu ferestre stinse şi acoperite sau străzile întunecate nu putea prezenta un interes atât de mare. Serafina îşi dădu seama că Thomas îi ascundea ceva, avea să-i spună ceva şi nu-şi găsea cuvintele. Iritată din cauza oboselii şi a tensiunii, îşi înfipse degetele în palme.

Cu paharul gol între degetele-i scurte şi pătrate, Thomas întoarse spre ea un chip neobişnuit de întunecat. Privirea îi devenise dintr-o dată necruţătoare, ca şi cum ar fi luat o hotărâre.

— Îţi aminteşti că am lucrat în serviciul companiei Levant, că am fost căpitan pe *Garland?*

Ea aprobă cu o mişcare a capului, aşteptând.

— Duceam încărcătură în Zante, o parte pânză, dar în cea mai mare măsură cositor.

Cositorul din Cornwall era una dintre cele mai preţioase încărcături ale companiei Levant.

— În Zante, având aprobarea guvernatorului veneţian, cineva a încercat să ne fure cositorul. Am reuşit să dau de urma vasului respectiv. Se ascundea într-un port la nord de Zante, deşi e destul de greu să treacă neobservat. Nava era minunată, Serafina, mai mare decât *Kingfisher.* În cele din urmă am aflat că plutea sub pavilion francez, se numea *Fiametta* şi intenţiona să vândă cositorul piraţilor algerieni. Vezi tu, echipajul de pe galera turcească se înţelesese cu cel de pe nava sub pavilion francez.

Vezi tu, echipajul de pe galera turcească se înţelesese cu cel de pe nava sub pavilion francez. Serafina îşi bău în sfârşit paharul de vin, încercând să se gândească la Zante, o insulă micuţă din apropierea coastei greceşti prinsă între puterile Veneţiei şi Islamului. Însă, în faţa ochilor îi apărea doar imaginea unui vas de piraţi, cu o semilună roşie sub leul Sfântului Marc. Se simţea ca şi cum trecutul începea să iasă din colţul unde încercase să-l ascundă până atunci, arătându-i tablourile îngrozitoare din vremea copilăriei.

Thomas rămăsese nemişcat, lângă fereastră.

— Când eram la Neapole, am aflat că *Fiametta* ancorase şi ea acolo, astfel încât m-am hotărât să pornesc spre nord, cu speranţa că a oprit într-unul din porturile italiene. Trebuia să aflu numele stăpânului ei. Dacă ar fi reuşit să ne ia cositorul, *Garland* s-ar fi scufundat.

Mâinile împletite în poală arătau nespus de albe pe materialul negru al rochiei de doliu. Serafina ridică privirea, întâlnind ochii albaştri ai lui Thomas. Înţelegea prea bine ce ar fi însemnat pentru el pierderea lui *Garland* şi de ce trebuia să cunoască numele celui ce plănuise asta. Nimeni nu cunoştea mai bine decât ea amărăciunea unui astfel de furt.

În ciuda acestor lucruri, se simţea cuprinsă de fiorul rece şi greu de suportat al amintirilor.

— Am găsit-o pe *Fiametta* în Civitavecchia, Serafina, zise Thomas. Numele stăpânului este Angelo Guardi. Se pare că vărul tău a continuat să întreţină relaţii cu vechile sale cunoştinţe.

Fiorul rece îi cuprinse tot trupul, în vreme ce sângele din vene i se transforma în gheaţă.

— Angelo, şopti.

După ce trecu şocul primelor clipe, începu să analizeze: Angelo vindea cositor piraţilor, oferindu-le artileria necesară pentru a jefui vasele creştine – franceze, din Marsilia, nave comerciale, galere. Precum *Gabrielle, Mignon* şi *Petit Coeur. Angelo a continuat să întreţină relaţii cu vechile sale cunoştinţe.* Cunoştinţe pe care trebuie să le fi făcut cu mult timp în urmă, care poate că-l ajutaseră mai demult…

— Vezi tu, cositorul este întotdeauna prea puţin. Dar o alianţă cu turcii este primejdioasă, Serafina, şi nu reprezintă un lucru pe care să-l iei în glumă. Cred că Angelo încearcă să compenseze ceva.

Îl privi uimită, nereuşind să înţeleagă la început. Abia după câteva clipe îşi dădu seama ce încerca Thomas să-i spună şi speranţa deveni mai puternică, alungind senzaţia de groază de dinainte. Războaiele religioase din Franţa, izolarea lui Charles de Casaulx, ura celor din Marsilia faţă de negustorii bogaţi, toate acestea probabil reprezentau o ameninţare pentru Angelo. *Viaţa nu fusese blândă cu el.* Thomas avea dreptate. Angelo nu s-ar fi îndeletnicit cu acte demne de un pirat şi nu ar fi colaborat cu duşmanii săi, dacă viitorul nu l-ar fi neliniştit atât de tare.

Poate că situaţia devenise deja disperată.

Mâinile începuseră să-i tremure; le ascunse într-o parte, străduindu-se să gândească cât mai limpede.

Situaţia financiară a lui Angelo nu era deloc sigură. Poate şi ea contribuise la asta, luându-i o parte din clienţi şi răspândind zvonuri legate de faliment. Cu toate acestea, casa

aurită din Marsilia continua să existe; iar acum, *Fiametta. Era minunată,* spusese Thomas.

Nu şi-a dat seama că gândise cu glas tare, până când zări privirea englezului holbându-se la ea, cu o expresie de îngrijorare amestecată cu nelinişte.

— *Fiametta* îţi taie răsuflarea doar când o priveşti, continuă el pe un ton neutru. Este mai mare decât *Kingfisher* şi mai aurită; dar în Civitavecchia am avut ocazia să o privesc îndeaproape, Serafina, şi nu este deloc aşa cum pare. Bunul domn Guardi a cheltuit mult pe vopseaua aurită şi prea puţin pe lemn.

Îl asculta încordată în vreme ce el îi explica pe scurt cât de important era să ai o carenă cât mai bine apărată de apă, să cumperi lemnul cel mai bun, care să nu se crape, să plăteşti cei mai pricepuţi oameni care să lipească planşele de lemn cu smoală, să faci scheletul navei într-un doc uscat şi nu aşa cum se obişnuia în ţările mediteraneene, pe apă.

Mintea ei stoca informaţia cu repeziciune, ajungând apoi la minunata concluzie:

— Aşadar, Angelo a făcut economii?

Thomas ridică din umeri; părea obosit:

— Probabil, sau poate a urmat sfaturile unui nepriceput. Poate este un ignorant în privinţa asta.

— Ignorant! Angelo nu a fost niciodată ignorat, exclamă dispreţuitor. Avea degetele încleştate, privirea intensă şi glasul răguşit, ca şi cum ar fi uitat de prezenţa lui Thomas în încăpere. Întotdeauna s-a bazat pe propria-i judecată. Deşi cerea sfatul altora, întotdeauna lua singur hotărârile. Nu, spuse scuturând capul şi încrucişându-şi braţele. Angelo nu mai are bani, spuse triumfătoare. Încearcă doar să păstreze aparenţele.

— Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie. Glasul uscat şi inexpresiv al lui Thomas părea să fie ecoul gândurilor ei. Aparenţele sunt foarte importante pentru orice negustor.

Dacă afacerea Guardi ar fi părut mai puţin solidă, atunci investitorii sau clienţii şi-ar fi retras banii pe dată. Aşa se explică o asemenea casă şi navă.

În cele din urmă, Serafina a început să zâmbească: un surâs slab, tăinuit, ce o izola de Thomas şi o aducea printre conflictele amare ale trecutului şi cele noi, pe care intenţiona să le creeze. Acum ştia ce trebuie să facă – se va întoarce la Marsilia; pânza pe care începuse să o ţească trebuia să o poarte înapoi în oraşul trădării.

Ridică sticla de vin şi umplu din nou paharele, zicând:

— În cinstea derutei duşmanilor noştri comuni, Thomas.

Se aflau unul lângă altul; paharele se ciocniră uşor în liniştea nopţii, în vreme ce vinul roşu scânteia în lumina lumânărilor.

Voia să recapete tot ce pierduse şi îşi dădea seama că nu ar fi acceptat nimic mai puţin. Putea fi o femeie bogată, de succes, mama unui băiat minunat şi proprietara a trei case şi a unei părţi de vas, dar nu era de ajuns. Trebuia să aibă tot ce pierduse cândva – casa, compania, numele. Închise ochii şi îl văzu pe Angelo la fel de limpede ca în vis. De data asta îngenunchea în faţa ei, cu capul plecat fie cerându-i iertare, fie mâna.

Ar fi vrut ca Thomas să plece, voia să fie singură, să se gândească şi să plănuiască.

Trebuia să călătorească spre Franţa, Marsilia, către frumosul şi înşelătorul oraş unde se născuse. De la zece ani, viaţa ei avusese o singură direcţie, o singură dorinţă, ce devenea tot mai puternică în seara asta, gata să o arunce în vâltoarea viitorului.

Se auzi spunând:

— Nu trebuie să descarci marfa de pe *Kingfisher.* Trebuie să încarci pe vas pânza din depozit. Vom pomi spre Franţa în următoarele două săptămâni.

Se apropie încet de masă. Masa veche şi zgâriată a lui

Jacopo. Intenţionase să o înlocuiască; poate că nu mai era nevoie. În curând va locui din nou în casa ei din Marsilia, printre cei în mijlocul cărora se născuse. Camerele, mobila, numele, tot ce fusese al ei în copilărie îi va aparţine din nou. În Marsilia îl va vedea din nou pe Angelo, dar de data asta ea va alege timpul, locul şi tonul întâlnirii lor.

Deşi inima îi bătea cu repeziciune, acum gândea limpede.

— Mai întâi vom merge la Genova şi prin august ar trebui să ajungem în Marsilia.

În cele din urmă ridică privirea spre Thomas, aşteptându-se să-l vadă la fel de entuziasmat ca ea. Ochii lui albaştri nu-i împărtăşeau însă fericirea, reflectând doar neîncredere.

— *Noi?* A fost singurul cuvânt rostit de el.

— Voi merge şi eu cu tine.

O privea ca şi cum tocmai rostise ceva îngrozitor sau nepotrivit.

— Eşti la fel ca ceilalţi, Thomas? izbucni, neputându-se abţine. Crezi că ar trebui să rămân în bucătărie sau în camera copilului? Desigur că voi merge cu tine.

— Şi Francesco? întrebă el cu răceală.

— A, exclamă ridicându-şi fustele, gata să iasă din cameră. L-am trimis de aici.

Într-o clipă, Thomas se afla lângă ea, cu o mână pe clanţă şi împiedicând-o să iasă.

— Cum adică l-ai trimis de aici? Unde? Când?

Chipul lui era acum la doar câţiva centimetri de al

Serafmei. Câteva momente, uitase că Francesco era şi fiul lui Thomas. Acum îi vedea privirea aprinsă; nu-i plăcea deloc posesivitatea şi puterea cu care reuşea să o ţină prizonieră în propria ei casă.

— Deşi nu te priveşte, Francesco a plecat la ţară, răspunse cu un glas liniştit, rece ca gheaţa şi privirea neagră de furie. L-am trimis acum o săptămână.

— Ca să poţi pleca la Marsilia? Ca să-i poţi face din nou

curte vărului tău? Asta reprezintă fiul tău, Serafina, o povară pe care o dai la o parte atunci când devine neplăcută?

Începu să tremure din tot corpul, gata să-l pălmuiască, aşa cum o făcuse cândva la banchetul lui Galeazzo Merii. Ochii lui o judecau la fel ca atunci, şi îl ura pentru asta.

Cu un uriaş efort de voinţă, îşi potoli tremurul şi descleştă pumnii. Optimismul i se risipise la fel de repede cum apăruse, alungat de expresia privirii lui Thomas şi de amintirea dintr-o dată dureroasă a fiului ei. Îl ura fiindcă îi putea face una ca asta, îi răpea speranţa de care avea atâta nevoie şi o făcea din nou să se simtă fără valoare. Demult, îşi promisese că niciun bărbat nu va mai putea face asta; fără să o atingă, nu existau decât expresia chipului şi cuvintele. Făcuse o greşeală, îi permisese lui Thomas Marlowe să se apropie prea mult.

— Credeai că îl voi lăsa să locuiască aici? întrebă, vrând să-l rănească la rândul ei. Mai mult decât orice altceva, asta m-ar fi ţinut cu siguranţă în bucătărie sau în camera lui. Merg la Marsilia pentru afaceri, Thomas. Nu pot face asta cu un nou-născut în braţe.

Mâna lui alunecase de pe clanţă. Îl auzi spunând cu glasul încărcat de amărăciune:

— Dumnezeule, eşti doar o căţea egoistă. Mi-am dat seama de asta cu ani în urmă, dar nu şi cât de egoistă poţi fi.

Serafina resimţi puternic cuvintele şi dispreţul din privirea lui. Parcă ar fi lovit-o; era ca şi cum ar fi primit o serie de lovituri drept în stomac. Se auzi trăgându-şi răsuflarea şi simţi cum toată siguranţa trupului dispare într-o clipă. Nu îşi dorea aşa ceva, nu putea suporta astfel de lucruri. Cumva, îl făcuse să creadă că avea vreun drept asupra ei şi a ceea. Ce-i aparţinea. Acum însă nimeni nu mai putea spune asta, aruncase ultimele cătuşe o dată cu moartea lui Jacopo.

— Avem ceva de făcut, domnule Marlowe, zise adunându-

şi ultimele puteri. Amândoi trebuie să ne respectăm contractele, nu-i aşa?

Thomas rămase nemişcat, fără să scoată vreun cuvânt. Serafina zări durerea din ochii lui şi o clipă se simţi mulţumită.

— Luisa ţi-a pregătit unul dintre dormitoare, zise înainte de a se retrage în fugă spre singurătatea camerei ei.

Pivniţa era plină de sticle de vin, iar *Kingfisher* aştepta în port, însă Thomas nu alese niciuna dintre cele două variante, dându-şi seama că nu i-ar fi putut oferi decât un refugiu temporar în faţa durerii. Rămase în biroul întunecos al lui Jacopo Capriani, în vreme ce afară, o lună palidă încerca să lumineze strada, iar în cameră molia se învârtea în continuare în jurul flăcării.

În Civitavecchia, după ce şocul descoperirii trecuse, Thomas îşi dăduse seama că aştepta cu groază *şi* nerăbdare să-i spună Serafmei despre Angelo şi *Fiametta.* Îşi dorea ca ea să vadă că acesta continua să facă aceleaşi lucruri îngrozitoare de acum câţiva ani; ştia în acelaşi timp că îi oferea speranţă şi că asta o va conduce din nou pe drumul răzbunării.

Văzuse cât se poate de limpede fascinaţia din ochii ei şi îşi dăduse seama de ce Serafina voia să meargă cu el la Marsilia – ca să-l revadă pe Angelo, să se apropie din nou de prinţul negru, îngerul căzut al copilăriei sale. Pentru asta era gata să abandoneze totul, chiar şi pe fiul ei.

Rămase mult timp în birou, străduindu-se să se liniştească şi să reziste ispitei sticlei de vin şi celei de a se întoarce cu spatele şi a de părăsi casa. La îndemnul Costanzei, făcuse alegerea acum şase luni şi nu avea niciun rost să se răzgândească acum. Ştiuse întotdeauna cum era Serafina; dintre ei doi, nebunul era doar el, fiindcă o iubea. Simţise nevoia să o vadă, să aibă înaintea ochilor chipul acela familiar, iubit şi greu de suportat în acelaşi timp, să o

privească mergând sau vorbind. Nu putea să o refuze; vor merge în Franţa şi se vor opri în porturile Marsiliei. Amândoi.

Pentru prima oară în ultimii ani, Thomas se gândea din nou la Anglia. Alături de vasul lui, se angajase în serviciul Serafmei şi al Mediteranei; asta se va termina într-o bună zi. Privind dincolo de fereastră, îşi imagina cerul gri, străzile ude de ploaie şi sunetul limbii engleze în pieţe şi taverne. Ştia foarte bine că va asocia întotdeauna Mediterana cu Serafina; că întotdeauna va avea înaintea ochilor tocurile înalte şi zgomotoase ale fetelor din Toscana şi le va auzi întotdeauna în murmurul piaţetelor. Ca să se elibereze de ea, trebuia să plece din Italia şi să meargă acasă. Trecuse foarte multă vreme de când considerase Anglia casă.

Deocamdată însă nu. Întorcându-se cu spatele la geam, Thomas ştia că Anglia şi toate lucrurile asociate cu ea se aflau la ani distanţă, poate erau chiar imposibil de atins. Mai avea de lucru aici, să dovedească lucrurile de care era capabilă *Kingfisher* şi să potolească dorinţa de răzbunare a Serafinei, amestecată acum cu a lui. În afară de asta, Edward Whitlock locuia în Anglia şi, deocamdată, nu avea curajul de a-l înfrunta pe cel care aproape îl distrusese. Trebuia să înfrunte un alt duşman: şi el avea de reglat anumite socoteli cu Angelo Guardi. Într-un târziu, obosit, Thomas părăsi locul de lângă geam şi urcă treptele către dormitorul lui.

Când ajunse însă la primul etaj auzi gemetele; de data asta nu ale unui copil, ci exclamaţiile incoerente ale unui adult.

Fără a mai sta pe gânduri, se îndreptă spre camera ei. Aşa cum ar fi încercat să-şi liniştească unul dintre nepoţi, Thomas uită de furie şi deschise uşa dormitorului. Îi rosti numele, fară a primi însă vreun răspuns, în afara gemetelor tot mai puternice.

Trase draperiile patului şi lumină chipul Serafmei. Avea pumnii strânşi şi îşi freca ochii, ca şi cum ar fi încercat să

alunge viziunile din spatele pleoapelor închise. Repeta ceva, însă el nu putea înţelege nimic. Cuvintele erau rostite într-o limbă necunoscută. Puse lumânarea pe masă şi îi desfăcu pumnii, rostindu-i ceva mai tare numele.

Deşi ochii întunecaţi ai Serafmei se deschiseră, îşi dădu seama că nu îl vedea. Avea părul umed şi cămaşa scăldată în sudoare. O luă în braţe, forţând-o să se ridice în timp ce repeta:

— Serafina, sunt eu, Thomas, până când ea încetă să mai tremure şi răsuflarea îi căpătă un ritm aproape normal.

Ea îi apucă marginile hainei, ascunzându-şi capul pe umărul lui. O legăna în braţe ca pe un copil, mângâindu-i capul. Întreaga casă era cufundată în tăcere; lumânarea desena linia tremurătoare a umerilor Serafmei şi părul negru de pe pieptul lui Thomas.

Când simţi că îl poate auzi, încercă să o calmeze:

— Ai avut doar un coşmar. Povesteşte-mi.

Rămase tăcută, cu degetele încleştate de cămaşa lui şi răsuflarea din nou agitată. În cele din urmă o auzi şoptind:

— Întotdeauna e acelaşi vis. Până în seara asta. Îl pot vedea pe tata – se întrerupse, inspirând adânc. Un ienicer îl bate; călăul are chipul lui Angelo. Îi strig să se oprească, dar nu pot vorbi decât dialectul sclavilor. Nu mă aude şi continuă râzând.

Se opri din nou, ridicându-se şi slăbind puţin strânsoarea degetelor.

— În seara asta a fost altfel. Ochii îi erau atât de mari, încât pupila părea una cu irisul. Nu îl băteau pe tata, ci pe Francesco.

La lumina lumânării, Thomas zări urmele oboselii întipărite pe chipul ei. Te străduieşti prea mult, îşi spuse însă, fără a rosti cu glas tare ceea ce gândea. Serafina ridică privirea, parcă abia acum îl vedea bine.

— A trebuit să-l trimit, Thomas. Bebeluşii mor la oraş. Nu

am vrut să o fac; Mi-e dor de el.

— Ştiu, răspunse. Îi simţea căldura pielii dincolo de cămaşa subţire. Ştiu.

Deşi începuse din nou să tremure, ochii îi erau limpezi, iar vorbele inteligibile. Ridică o pătură şi i-o înfăşură înjurai umerilor; aplecându-se o auzi şoptind:

— Nu pleca. Te rog, nu mă lăsa singură.

Pupilele ei negre reflectau imaginea lumânării şi pe a lui, în miniatură. Nu avusese niciodată posibilitatea de a alege; dădu din cap şi îi ridică chipul spre el, sărutându-i fruntea. Văzând că nu îl respinge şi respiraţia i se înteţeşte din nou, de data asta dintr-un alt motiv, îi sărată buzele şi sânii.

Nu era ca prima oară, parcă descoperea un alt trup, la fel de frumos, dar purtând urmele tristeţii şi experienţei. Îşi dădea seama că o iubea chiar dacă se certau sau făceau dragoste, chiar dacă îşi murmurau vorbe de alint sau insulte. Devenise parte din el însuşi. Niciodată nu va mai putea fi persoana de dinainte să o fi cunoscut.

Deşi Serafina adormi aproape imediat după aceea, Thomas rămase multă vreme treaz; nu numai apropierea trupului ei şi parfumul pielii ei îl împiedicau să doarmă.

Ştia că armistiţiul era doar temporar, era o perioadă de acalmie şi urma ca vântul şi ploaia să se pornească din nou. Îşi iertaseră jignirile de mai devreme. Însă, într-o bună zi, asta nu va mai fi cu putinţă, îşi spuse Thomas mângâind părul negru răspândit pe pieptul lui.

10

1596
ÎN FAŢA VALURILOR

O navă şubredă poate fi în siguranţă
Pe o mare liniştită,

Dar se află în calea oricărei furtuni.

Itinerariu:
Fynes Moryson

În Londra, cina era servită pentru Edward şi Faith Whitlock, John Keane şi verişoara sa de gradul doi, Dorothy, şi pentru încă o duzină de membri ai companiei Levant, prezenţi alături de soţiile şi iubitele lor.

Masa a decurs destul de bine, gândi Faith, făcând apoi semn servitorilor să aducă tartele colorate, crema de migdale şi gelatina de fructe. Mult mai bine decât căsnicia ei, ce începuse să scârţâie de acum câteva săptămâni, de la întoarcerea lui Edward, din Levant.

Cu o privire încruntată, soţul ei discuta aprins cu Richard Staper, guvernatorul companiei. Reţinându-şi un oftat, Faith începu să aranjeze vasele cu fructe şi flori de zahăr din mijlocul mesei. Dispoziţia lui Edward fusese extrem de oscilantă de la ultima lui călătorie, iar John Keane o lămurise în această privinţă. Într-una din seri, când soţul ei era plecat cu afaceri, John o chemase şi îi spusese că Thomas Marlowe, cândva angajat al companiei, trăia încă şi că îşi construise un vas la Livorno.

Cum niciodată nu îl iubise pe Thomas, Faith nu se simţise copleşită de fericire la auzul veştilor. Bărbatul îi plăcuse foarte mult, compania şi felul lui de a face dragoste erau nespus de plăcute, dar niciodată nu fusese îndrăgostită de el. Singurii pe care îi iubea erau micuţul Ned, acum în vârstă de şase ani şi micuţa ei Alice, ce aproape împlinise doi ani. Bărbaţii sunt buni să-ţi fie alături în timpul nopţii, dar în rest, la mai nimic altceva, gândi Faith în vreme ce număra lingurile, îl primise pe Thomas în patul ei acum trei ani deoarece îi plăcuseră chipul şi trupul lui şi fiindcă o făcea să râdă.

Cu toate acestea, o bucura vestea că era încă în viaţă. Niciodată nu crezuse că s-ar fi înecat o dată cu *Toby;* ultima dimineaţă petrecută alături de Thomas o convinsese de puterea lui de supravieţuire. Aşa că îi mulţumise lui John Keane, care era un bărbat bun şi, într-o zi, îndeajuns de potrivit ca să devină soţul verişoarei lui, Dorothy, şi, în tăcere, îi dorise lui Thomas tot ce era mai bun pe lume.

Pumnul soţului ei izbi masa, iar lingurile săriră pe podea. După ce întinse spre Edward un castron din brânza lui preferată, Faith luă loc lângă John Keane.

— Când plecaţi, John? întrebă în timp ce tăia felii verzi, roşii şi albe din tarte. Edward s-a plictisit deja de uscat.

— Asta înseamnă că nu prea are gusturi bune, răspunse acesta curtenitor. Se întoarce la o casă încântătoare, o soţie frumoasă şi doi copii minunaţi. Îl invidiez.

— Atunci găseşte-ţi şi tu o soţie, spuse Faith, aşezându-i o felie verde de tartă în farfurie. Sunt convinsă că poţi găsi pe cineva potrivit.

Genele negre îi fluturară în direcţia lui Dorothy Jenkinson

— I-ar fi fost lui John o soţie cum nu se poate mai potrivită. Deşi nu era nemaipomenit de frumoasă, era inteligentă şi avea un remarcabil talent muzical. Şi-i putea imagina cu uşurinţă unul lângă altul, Dorothy cântând arii, iar John acompaniind-o la flaut, până la adânci bătrâneţi.

— Sau neînduplecatul ei tată nu a murit încă?

Buzele lui zvâcniră încet.

— Din păcate, încă nu. Uneori eşti încântător de sinceră, Faith. Cu toate acestea, nu se simte prea bine. Dar să ne întoarcem la întrebarea ta – cred că vom ridica ancora la toamnă. Vezi tu, la sfârşitul anului e cel mai bine să navighezi în jurul Spaniei, marinarii lor au rău de mare în timpul iernii.

Deşi avea în faţă felul lui preferat de brânză, Edward lovi din nou cu pumnul în masă. Faith oftă din nou.

— Arme, draga mea doamnă Whitlock, o lămuri John,

servind din crema de migdale şi fructe. Edward vrea arme mai bune la bordul lui *Legacy* şi *Saviour of Bristol.* Am modernizat tunul de pe *Garland* când am fost în Livorno, astfel încât ar trebui să fie de ajuns o vreme. Bineînţeles că Richard Staper nu este prea încântat de ideea unor noi cheltuieli.

Faith privi către chipul roşu şi pumnii încleştaţi ai soţului ei. Casa era mult mai liniştită cât timp el era plecat în Scanderoon sau în ţinuturi la fel de îndepărtate. Iar *ea* îşi putea vedea liniştită de treburi…

— Eşti de acord cu soţul meu, John?

Keane aprobă cu o mişcare a capului.

— Da. Marea este plină de duşmani – spaniolii, veneţienii, francezii, cei din Islam şi bineînţeles blestemaţii de piraţi. Deşi Toscana este de partea noastră deocamdată, nu va mai dura prea mult. Vezi tu, avem succes şi nimănui nu-i place asta, completă el zâmbind şi îşi împinse farfuria la o parte.

Faith remarcă din nou cât de deosebit şi bun era John şi cât de fericită va fi Dolly atunci când bogatul ei tată va muri şi ei doi se vor putea căsători.

— Zâmbeşti, zise ea încet. De ce, John?

Acesta se întoarse din nou către ea. Se bucura că alesese rochia de catifea verde, împodobită cu mătase argintie, adusă de Edwdard din una din călătoriile lui.

— Am purtat aproape aceeaşi conversaţie cu Thomas Marlowe, zise John. La miezul nopţii, în Livorno. Şi el îmi sublinia importanţa unor arme potrivite.

Răsucindu-se, Faith îi făcu servitorului semn să toarne vinul. Deşi ochii îi străluceau în continuare, îşi dădea prea bine seama de săgeata dureroasă ce-i străbătuse inima.

— Ca şi Ned, Thomas avea dreptate, adăugă John încruntat. Putem să continuăm aşa o vreme, dar lucrurile vor trebui lămurite la un moment dat. Şi tocmai de aceea, Staper îi va da tunurile pe care Ned le cere, iar noi le vom folosi. Şi,

într-o bună zi, va trebui să navigăm ceva mai departe, în căutare de scorţişoară şi mătase.

La banchetul din Florenţa, Fiametta Nadi purta o rochie din satin alb, brodată cu argint şi perle. Părul de culoarea nisipului, ecou palid al şuviţelor roşcate ale mamei sale, strălucea printre panglicile şi bijuteriile ce o împodobeau.

Întreaga Florenţă se adunase în seara aceea la palatul Nadi. Familiile Donaţi, Frescobaldi, Lamberti, Malespini – erau prezenţi toţi membrii de seamă ai celor mai importante companii; pantofii cu toc înalt loveau podelele de marmură, în vreme ce hainele de mătase şi satin foşneau pe cărările grădinii. Acordurile aceloraşi muzicieni de la petrecerea familiei Merii răsunau acum în aer, intonând cântecele triste ale lui Josquin des Prez. Musafirii dansau în salon, în sala balului sau în grădină, printre cascade minuscule, peluze, grote şi statui. Sticle de vin se răcoreau în apa ce curgea chiar prin centrul unei mese de piatră; arme de jucărie, artificii şi bombe cu apă pocneau în aer, asemeni unor flori zgomotoase, cu nenumărate petale. Cineva tăie o plăcintă umplută cu broaşte vii ce începură să sară pe sub fustele înfoiate ale doamnelor. Ca să se răzbune, acestea au început să arunce dulciuri către domni. Spre sfârşitul petrecerii, servitorii aduseră o prăjitură în formă de munte, acoperită cu animale de zahăr. Din pietrele şi craterele acestuia ieşeau din când în când flăcări parfumate.

Lorenzo Nadi, tatăl Fiamettei, calculă averea combinată a tuturor musafirilor şi estimă că suma totală era aproape la fel de mare ca bogăţiile din El Dorado. Urmărindu-l pe Angelo Guardi, cel pe care începuse să-l considere un potenţial ginere, remarcă faptul că înfăţişarea şi manierele tânărului erau impecabile. Erau lucruri foarte importante într-o afacere: valoarea unui bărbat era judecată în funcţie de croiala hainei şi încrederea afişată în faţa celorlalţi. Lorenzo îl introdusese pe Angelo Guardi extrem de rapid şi

uşor în lumea Florenţei; ieri îl prezentase familiei, iar acum era invitat la banchet, mâine însă, nu va mai fi la fel de uşor. Mâine vor discuta numai despre afaceri, fără a mai fi întrerupţi de nimicuri legate de dragoste.

Notarul familiei Guardi, un francez aproape dezagreabil, se îmbătase, iar Angelo a fost nevoit să-l ducă într-una din camerele din spate. Deşi notarul nu şi-a mai făcut apariţia în restul serii, nimeni nu i-a simţit lipsa. Angelo Guardi era un tânăr inteligent şi fermecător, ce putea potoli un servitor beat la fel de bine cum putea cârmui un vas sau cumpăra materiale preţioase la un târg din Lyon.

Giulia Nadi, mama Fiamettei, a dansat cu prinţul de Medici şi un domn Donaţi, apoi, la braţul mai tânărului Frescobaldi, s-a retras obosită în grădină. Va dansa ceva mai târziu cu dragul de Angelo, după ce ambele fiice se vor retrage, iar Lorenzo va găsi un partener plicticos cu care să joace table. Giulia observase licărul de interes din privirea lui Angelo Guardi atunci când fuseseră prezentaţi şi fusese oarecum amuzată de faptul că îşi ascunsese aproape imediat reacţia. Îşi dăduse seama că tânărul era nu numai chipeş, ci şi inteligent. Aşezată pe o bancă, într-una din grotele grădinii, alături de Niccolo Frescobaldi, care se străduia să-i facă curte, Giulia prevedea o săptămână extrem de plăcută.

Nencia, sora mai mică a Fiamettei, privea banchetul din capul scărilor, în vreme ce-şi rodea unghiile de invidie. După ce o văzuse uitându-se furioasă printre lemnele balustradei, Fiametta se străduise să zâmbească mai strălucitor, să danseze mai veselă, astfel încât sora ei să observe cât de bine petrecea. Mama ei fusese cât pe ce să cedeze în faţa capriciilor Nenciei, aproape permiţându-i să participe la banchet, dar Fiametta spusese foarte hotărât că nu va discuta şi nu va dansa cu nimeni dacă aceasta va participa la petrecere. Sora ei mai mică avea părul mamei şi ochi mari, albaştri; era micuţă de statură, încântătoare şi nu se sfia să

flirteze. Chiar şi aşa, furioasă, Nencia era răpitoare. Nu-şi petrecuse fiecare vară deschizându-şi părul la lumina soarelui, asemeni Fiamettei, şi nici albindu-şi pielea cu lapte şi came crudă de viţel.

Cândva, Fiametta visase să se mărite cu un prinţ, să trăiască la Florenţa, într-o casă cu peste treizeci de servitori şi să îmbrace o rochie nouă în fiecare zi. Însă niciun astfel de personaj nu se ivise, prinţii se îndrăgostiseră de mama ei, gândi Fiametta cu amărăciune. În curând, se vor îndrăgosti de sora ei. Aşa că era mai bine ca acum să se căsătorească cu Angelo Guardi. Domnul Guardi era bogat, chipeş şi manierat, de origine franceză şi italiană, dar nu era prinţ. Avea o mare companie producătoare de ţesături în Marsilia şi un vas pe care-l botezase *Fiametta,* ca pe ea. În afara acestui gest, Angelo îi făcuse tatălui ei la fel de multe complimente ca şi ei, admirând atelierele de mătase şi meşteşugarii talentaţi ai lui Lorenzo Nadi. Atenţiile către acesta erau imperios necesare; dacă urma să fie acceptat, o dată cu căsătoria, Angelo Guardi ar fi intrat în imperiul familiei Nadi. Şi nu ea era aceea care decidea dacă tânărul era un peţitor bun sau nu.

Luându-i mâna în timpul dansului, fata se întrebă cum ar fi să împartă patul cu el. Ştia desigur ce anume trebuia să facă. Chiar dacă mama ei nu găsise timp să-i explice, văzuse totuşi câinii împerechindu-se pe stradă şi o zărise pe bucătăreasă, alături de iubitul ei, în podul casei. Cântărind cu răceală toate acestea, îşi dădu seama că o astfel de intimitate nu i-ar fi fost deloc pe plac, dar că trebuia să o suporte deoarece era de datoria unei soţii. Singura alternativă era mănăstirea, şi puterea, şi liniştea oferite de postul de maică superioară. Tatăl ei însă nu ar fi fost niciodată de acord cu aşa ceva.

În dimineaţa următoare, Lorenzo Nadi l-a chemat pe Angelo.

La intrarea în biroul plin de cărţi, cu pereţii căptuşiţi cu lambriuri de fag, tânărul salută cu o plecăciune. Încăperea avea tavanul sculptat în gips, iar pragul şi căminul din marmură. Nu reuşise să doarmă decât patru ore, dar, cum la ora retragerii sale Lorenzo încă mai juca table, bănuia că acesta se odihnise şi mai puţin.

— Angelo, ia loc, te rog, îl îndemnă Lorenzo, arătându-i un fotoliu din apropiere, în vreme ce el se aşeza la biroul acoperit de hârtii şi pene de scris. După lungimea scrisorii pe care bătrânul o avea în faţă, Angelo bănuia că trecuse mai mult de o oră de când se apucase de lucru.

— Ţi-a plăcut banchetul de aseară?

Deşi întrebarea sunase mai mult ca o poruncă, Angelo zâmbi:

— Foarte mult, domnule. A fost o petrecere impresionantă.

— Într-adevăr, aprobă Lorenzo răsucindu-şi mânecile halatului tivit cu blană. Şi foarte folositor, nu crezi? Sunt sigur că mai mult de jumătate din afacerile Florenţei se încheie la astfel de ocazii.

Lorenzo era un bărbat bine clădit, cu un gât gros, cap chel şi trup puternic. Avea două sute de ţesători de mătase şi vopsitori de material care lucrau pentru el. Dar era nu numai negustor de mătase, ci şi un bancher foarte priceput. Avea inteligenţa unui bancher, dar şi inima. Nu îl încânta în mod deosebit faptul că făcea parte dintr-un imens lanţ, întins din Cathay până în oraşele din nordul ţării, precum îl încânta, pe Angelo, stând în depozitele lui Franco Guardi. Ducaţii, cu multă vreme în urmă, stârneau imaginaţia lui Lorenzo. Florinii, galbenii, realii de argint şi nimic altceva.

Angelo murmura aprobator. Nefericirea lui Lorenzo provenea din faptul că avea două fiice: Fiametta, de nouăsprezece ani şi Nencia, de treisprezece. Fetele nu reprezentau altceva decât o cheltuială în plus – chiar şi

ducele Toscanei cerea câte şapte coroane la fiecare sută de galbeni din zestrea Fiamettei. Fără fii sau nepoţi de parte bărbătească, casele din Florenţa şi Umbria, atelierele de mătase şi banca erau inutile. Întreaga avere a lui Lorenzo Nadi urma să fie moştenită de un văr îndepărtat şi dezagreabil din Neapole.

— Dar să trecem la alte lucruri, zise bărbatul presărând nisip pe scrisoarea din faţa lui şi răsturnând surplusul în cealaltă palmă. După cum ştii, Angelo, afacerea mea a crescut foarte mult în ultimii ani, în curând mă voi extinde în afara Florenţei. Vreau să caut şi alte pieţe, unele cât mai bune.

Dându-şi seama că i se ivise o ocazie favorabilă, Angelo inspiră adânc:

— Familia Guardi, rosti încet, face afaceri cu oraşele din nord de aproape cincizeci de ani. În perioada lor de glorie, foloseam târgurile de la Lyon, acum catârii mei merg şi mai departe în nord. Anul trecut am mers chiar la Paris. De acolo poţi cumpăra marfă adusă din Londra, Anvers sau Amsterdam. În timp, vom putea cumpăra chiar şi blănuri de la Moscova.

Gura i se uscase, iar limba se mişca cu greutate. Deşi nu obişnuia să bea, ar fi dat orice pentru un pahar de vin.

Singura reacţie a lui Lorenzo Nadi a fost o mişcare aprobatoare a capului.

— Blănuri, pânză, materiale, până acum nu am făcut comerţ cu astfel de lucruri. Dar trebuie să încerci diferite lucruri, nu-i aşa? Altfel rişti să te uzezi.

Sau să mori, completă Angelo în gând. Şi el încercase diferite lucruri în aceşti ultimi ani dificili. Găsise modalităţi de a face afaceri la care nici măcar Lorenzo nu s-ar fi gândit vreodată, cele cu cositor, de exemplu, se dovediseră neaşteptat de profitabile. Până la ultima călătorie a *Fiamettei,* când lucrurile nu au mers aşa cum ar fi trebuit. Totul păruse atât de simplu. Primise informaţii de la o

cunoştinţă de-a lui, un negustor din Pisa, Tommaso di Credi, că o navă englezească, *Garland,* transporta cositor de la Livorno către Levant. Deşi informaţia fusese corectă, Angelo pierduse trei oameni şi fusese cât pe ce să se certe cu turcul.

Totuşi, nu va mai avea prea multă vreme nevoie de Hamid şi mai avea timp să o silească pe *Garland* să plătească scump obrăznicia de a-l fi înfruntat. Vasele companiei engleze Levant deveniseră o prezenţă tot mai incomodă în Marea Mediterană. Era timpul ca cineva să le mai taie avântul.

— Diversificarea afacerilor şi cunoştinţele potrivite sunt de nepreţuit, spuse Angelo. La fel ca şi transportul, domnule Nadi. Cu nava mea, *Fiametta,* pot cumpăra mătase din Levant şi cea mai bună pânză din Persia, completă el zâmbind. La cel mai bun preţ, desigur. Ambarcaţiunea îmi oferă ocazia de a face afaceri cu Moscova şi Scanderoon.

Imaginea acelor pânze negustoreşti, întinse de-a lungul lumii, îi plăcea nespus lui Angelo. Şi lui Lorenzo Nadi, îşi spuse, după ce privi către interlocutorul său. Pleoapele îi coborâseră uşor, iar linia gurii devenise mai încordată.

— Ai ambarcaţiunea şi cunoştinţele potrivite, zise Lorenzo ridicând ochii. Ce anume ţi-ar mai trebui, domnule Guardi?

Ceea ce voia să întrebe era însă *de ce vrei să te căsătoreşti cu fiica mea?*

Deşi îşi simţea ceafa umedă de transpiraţie, chipul lui Angelo rămase la fel de liniştit.

— Am nevoie de o alianţă cu proprietarul unor ateliere de mătase. În trecut, familia Guardi cunoştea o familie aici, dar legăturile s-au rupt de-a lungul timpului.

Familia Corsini avusese astfel de ateliere. Capul familiei fusese Michele Corsini, logodnicul menit Serafmei, dar după moartea lui Franco şi a fiicei lui, nici chiar Angelo nu avea neobrăzarea de a încerca să-l cunoască.

— Am nevoie de o astfel de legătură familială – de astfel

de bunăvoinţă. Mi-ar îmbunătăţi considerabil profiturile. Şi… Se întrerupse, înghiţind în sec. Ochii negri erau mari, cu o privire dezarmant de directă. Ultimii ani nu au fost tocmai uşori pentru negustorii din Marsilia, după cum sunt sigur că ştiţi, domnule Nadi. Este adevărat că lucrurile s-au mai schimbat acum, avem un nou rege… dar există încă urmările acelor ani.

— Aveţi datorii, domnule? întrebă Lorenzo Nadi sec.

Angelo înghiţi din nou. Diavol bătrân. Se simţea ca şi cum ar fi fost perpelit la foc mic de către cel din faţa sa.

— Da, răspunse Angelo simplu. Am datorii.

Tocmai de aceea se afla acolo, făcând curte unei fete înalte şi pistruiate şi îndura un astfel de interogatoriu. Lorenzo puse întrebarea de care se temea atât de mult, iar el îi spuse limpede suma totală a datoriilor sale. În vreme ce bătrânul pufnea nemulţumit, calcula şi punea întrebări indiscrete, Angelo se gândea la Fiametta, potenţiala sa logodnică.

Fata părea să nu fi moştenit deloc frumuseţea evidentă a mamei sale, Giulia. Aceea era într-adevăr *femeie* – o siluetă atrăgătoare, ispititoare, cu părul strălucitor, reflexe aurii, privire gata de a cocheta şi un aer fragil ce lipsea cu desăvârşire fiicei. Nencia, fiica de treisprezece ani, moştenise părul, ochii şi farmecul mamei. La Fiametta, părul roşcat căpătase culoarea nisipului, iar ochii se deschiseseră până acolo încât aveau acum o culoare greu de definit. Era aproape la fel de înaltă ca Angelo şi tocmai de aceea ţinuta nu era deloc feminină. Nu căpătase nici aerul firesc de a flirta al mamei şi surorii ei şi maniera de a purta o conversaţie era la fel de stângace ca şi trupul. Aproape că nu-i dăduse deloc voie lui Angelo să o atingă în timpul dansului.

După ce dădu un nou răspuns legat de datoriile sale, tânărul îşi înăbuşi un căscat şi începu să se gândească la probabilitatea de a împărţi patul cu Fiametta. Ar fi ca şi cum ai face dragoste cu blocurile de gheaţă pe care le aduc din

munţi în timpul verii, gândi – la început deloc primitoare şi apoi aproape plăcută. Dacă i s-ar fi oferit ocazia de a alege, Angelo ar fi ales-o pe Giulia sau pe micuţa Nencia în locul celeilalte. Dar el nu se afla în postura privilegiată de a putea alege şi, tocmai de aceea, nu răspunsese invitaţiei Giuliei. Nici măcar farmecele acesteia nu erau suficient de puternice pentru ca Angelo să rişte mânia lui Lorenzo Nadi; se mulţumise aşadar cu câte o mică fantezie, din când în când. Dându-şi seama instinctiv cât de mult l-ar fi dispreţuit Fiametta dacă l-ar fi văzut flirtând cu mama ei, nu făcuse nici asta.

Pana lui Lorenzo încă mai însemna cifre. Angelo remarcase mirat că acesta nu trimisese după contabili sau un abac. Pe foaia de hârtie dinaintea bătrânului se aflau toate chinurile şi încercările prin care trecuse el în ultimii ani, fără a-i lua vreo clipă în considerare sentimentele. Descoperi însă că respecta metoda, încăpăţânarea şi lipsa emoţiilor lui Lorenzo.

În cele din urmă bărbatul puse jos pana şi îşi îndreptă spatele.

— Este o sumă destul de mare, domnule Angelo.

Angelo remarcă uşurat faptul că Lorenzo continua să i se adreseze folosindu-i prenumele. Răspunse aşadar netulburat, cu o voce cât se poate de liniştită:

— Este adevărat, dar mi-aş putea plăti datoriile cu o singură călătorie plină de succes. Vedeţi dumneavoastră, domnule, tocmai aceasta este valoarea *Fiamettei.* Am împrumutat bani tocmai pentru a o construi.

— Vei avea nevoie să împrumuţi mai mult ca să finanţezi o asemenea călătorie, zise Lorenzo încrucişându-şi braţele.

— Aşa este, domnule, replică Angelo fără a coborî privirea.

— Dacă voiajul va fi profitabil, atunci vei putea să plăteşti cea mai mare parte a datoriilor. Dacă însă asta nu se va

întâmpla, remarcă Lorenzo cu un zâmbet şi ridicând privirea rece, atunci vei fi falit.

Angelo îşi înclină capul, recunoscând adevărul din spusele celuilalt. Privi cum Lorenzo Nadi se ridică de la birou, apropiindu-se de fereastra ce dădea către grădinile familiei.

În cele din urmă, după o pauză ce i se păru nesfârşită, Angelo îl auzi spunând:

— Foarte bine, atunci. Mă voi gândi la posibilitatea de a-ţi împrumuta banii, cu o dobândă rezonabilă, bineînţeles. Iar în privinţa fiicei mele, voi cântări cererea ta. Îţi voi scrie, domnule Guardi. Fii sigur că voi privi favorabil situaţia, cât se poate de favorabil.

Lorenzo mai adăugă un singur lucru în vreme ce Angelo se ridica, îndreptându-se către uşă.

— A, şi încă ceva. Notarul, domnul de Coniques. Sunt sigur că este un servitor bun şi credincios, dar poate ar trebui să te gândeşti că a lucrat suficient în serviciul tău. Comportamentul lui de seara trecută nu te-a avantajat deloc.

Diavol bătrân, gândi Angelo închizând uşa în urma sa. Căldura iadului începuse parcă să se facă simţită sub tălpile lui.

De la Pisa la Marsilia erau două sute cincizeci de mile, distanţă de-a lungul căreia trebuia să înconjoare golful genovez, să treacă de Coasta de Azur şi Insulele Hyere şi să între în golful Lyon.

Cu toate acestea, înainte ca *Kingfisher* să ridice ancora, proprietara şi căpitanul navei au făcut încă un drum, până în ţinuturile umbriene, pentru a-l vizita pe micuţul Capriani, aflat la adăpost într-un loc unde singurele întinderi nesfârşite erau cele de porumb, colorate din când în când de maci roşii şi floarea soarelui.

Francesco era sănătos, iar doica cât se poate de mulţumită, deoarece Serafina o plătise mult peste suma obişnuită. Mama nu a avut timp să rămână prea mult; după

numai o oră, însoţită de Thomas, a pornit să străbată din nou peisajul cotropit de căldura sufocantă. Oprindu-se să bea apă la umbra unei livezi, s-au pomenit făcând din nou dragoste. Pomii erau înconjuraţi de o pajişte de în; culoarea albastru deschis se confunda cu cea a cerului senin. Căldura făcea aerul aproape lipicios, şi, când se îmbrăcă, Serafina îşi descoperi câteva petale lipite de rochia neagră, pătată acum pe alocuri cu albastru. Alinarea fizică oferită de Thomas o ajuta să uite de nefericirea de a-şi fi părăsit copilul.

Două zile mai târziu au ridicat ancora. *Kingfisher* era încărcat cu mătăsuri, catifea, tafta şi materiale brodate cu argint sau aur. Vremea continua să rămână foarte călduroasă, astfel încât marinarii căutau orice briză, potrivind pânzele pentru a profita din plin de orice adiere prielnică. Imagini diferite treceau prin faţa ochilor Serafmei în vreme ce vasul ieşea din port. Îşi amintea de ea însăşi, în urmă cu zece ani, îmbrăcată în catifea neagră, la pupa unei galere, cu mâinile încleştate pe balustradă. Şi atunci era la fel de cald; ochii începuseră să o usture din cauza luminii puternice. Îşi acoperi privirea cu mâna, urmărind cum acoperişurile şi turnurile Pisei se depărtau tot mai mult, viaţa pe care se luptase să o construiască se îndepărta pe măsură ce se abandona din nou nesiguranţei unei ambarcaţiuni. Dacă era cuprinsă de teamă, atunci nu se vedea decât în albul încheieturilor mâinii sau în ascuţimea glasului cu care i se adresă cameristei, Luisa, care asemeni lui Mathilde, suferea de rău de mare.

Îşi dădu seama că-l invidia pe Thomas fiindcă era atât de ocupat. Înconjurat de hărţi şi instrumente, striga diferite comenzi către cârmaci sau supraveghetor. Serafina nu trebuia decât să se asigure că nu era nicio piedică, nicio distragere. Dacă se simţea singur noaptea, Thomas putea citi în stele sau discuta cu tovarăşii săi. Ea nu avea decât pereţii cabinei pe care o împărţea cu nefericita Luisa.

Treptat, începea să înţeleagă cum funcţiona o navă şi pe cei de la bordul ei. Catargele deveneau ceva mai mult – cel principal, din spate sau de la proră. Pânzele se împărţeau în cele de pe punte sau de sus. Chiar şi stelele începuseră să capete trasee uşor de înţeles, atunci când Thomas avea timp şi îi explica. Uneori, când navigau de-a lungul coastei, cerul era de un albastru nesfârşit, reflectat în marea de dedesubt şi în linia orizontului, pierdută undeva, între apă şi aer.

După trei zile, farul principal din Genova, Lanterna, îşi făcu apariţia la orizont, asemeni unei noi stele. Aerul, marea şi cerul păreau aproape nemişcate şi liniştea adâncă a serii de vară cuprinsese vasul. Serafina se afla în continuare pe punte, amânând cât mai mult clipa când trebuia să între în căldura cabinei, alături de Luisa. Ea a fost aceea care a remarcat uimită o stea acolo unde nu ar fi trebuit să se afle.

— Este Lanterna, doamnă Capriani. Farul. Am ajuns la Genova.

William Williams, tâmplarul de pe *Kingfisher,* se afla alături de ea. Cu un cap mai înalt decât Serafina, era un bărbat blând şi tăcut, mai tăcut de la călătoria la Neapole, când o cunoscuse pe fiica curtezanei, Maria, o lămurise Thomas cu un zâmbet.

Liniştea de pe vas luă sfârşit o dată cu apariţia farului. Glasul căpitanului se făcu auzit, strigând către cârmaci şi supraveghetor; calcula intrarea în port cu experienţa celor doisprezece ani petrecuţi pe mare.

Era destul de târziu, iar Genova era luminată de strălucirea puternică a farului, de făcliile de pe ziduri sau de uşile şi ferestrele deschise ale tavernelor. Serafina vedea ambarcaţiunile înghesuite la intrarea în port: bărci de pescuit, pirogi şi galerele genoveze, lungi de şaptezeci şi cinci de paşi, fiecare cu patru sute de sclavi.

Pe măsură ce *Kingfisher* se apropia de docuri, putea zări la fel de limpede şi expresia de pe chipurile celor ce priveau

— Invidie, plăcere şi admiraţie amestecate în timp ce vasul aluneca spre port.

A doua zi, Serafina coborî şi merse să-i viziteze pe negustorii din Genova. După îndelungatul drum pe mare, străzile pietruite i se păreau nesigure şi frumoasa Via Aurea, mult prea mică şi înăbuşitoare. Aici însă reuşea să-şi găsească o ocupaţie. În Genova, domeniu aflat sub ocupaţie spaniolă, însoţită de Thomas pe post de contabil şi aflată sub protecţia numelui de văduvă, Serafina s-a prezentat prietenilor şi clienţilor lui Jacopo, fermecându-i, tocmindu-se sau încheind afaceri cu ei. A cumpărat pânze bogate, a vândut panglici, podoabe şi pietre semipreţioase. O dată, a vândut chiar bezoar, alegându-se cu un profit însemnat. A preferat însă să nu privească chipul pilotului englez în timp ce i se adresa zâmbind clientului: *Piele de căprioară. Pentru vindecarea muşcăturilor de şarpe.*

Seara era invitată la banchete, cine sau baluri mascate. Onora fiecare invitaţie, plângându-se din cauza căldurii alături de doamne şi încheind afaceri cu bărbaţii. A cunoscut toate familiile importante ale oraşului: Fregosi, Adomi sau Doria. Se plimba prin minunatele grădini genoveze, discutând despre ducaţi, galbeni, dobânzi sau probleme legate de transport. Peste noapte se transformase într-un personaj extrem de atrăgător: devenise o văduvă tânără şi bogată. Bărbaţii îi aduceau vin, dulciuri, îi trimiteau coşuri cu flori şi batiste parfumate. Ar fi continuat să o curteze chiar dacă ar fi fost urâtă, licărirea din privirea lor îi spunea însă că nu era. Accepta darurile graţios, pe câte o terasă, sub lumina lunii sau în holuri pavate cu marmură. Dar de fiecare dată când se întorcea cu spatele, Thomas era mereu acolo, cu braţul întins pentru a o ajuta sa se sprijine de el atunci când se retrăgea, la sfârşitul petrecerii. Nu au împărţit din nou patul şi rareori erau singuri, unul în compania celuilalt. Serafina învăţase din reprezentaţia din trecut şi nu s-ar fi

supus unei asemenea umilinţe din nou. Se surprindea însă uneori privind lung către Thomas: urmărindu-i braţele bronzate şi musculoase atunci când îşi sufleca mânecile, întinzând câte o hartă pe masă şi observând linia umerilor conturaţi sub haina de mătase.

Au părăsit oraşul două săptămâni mai târziu, după ce au vândut o mare parte a mătăsurilor la Neapole şi au cumpărat cele mai bogate materiale genoveze. Pânzele erau de toate culorile, alunecându-i printre degete asemeni apelor unui râu de munte. Într-o bună zi, gândi Serafina urcând din întunericul înăbuşitor al cabinei către puntea luminată, şi ea va fabrica astfel de materiale. Pânza Capriani va fi la fel de preţuită ca cea veneţiană sau genoveză.

Până la prânz, Genova dispăruse din vedere şi nava urmărea acum linia coastei, ţărmul îngust al regatului era pierdut într-o ceaţă albăstruie. Marinarii, goi până la mijloc, încercau să potrivească pânzele cât mai bine, pentru a profita din plin de adierea slabă a vântului. Coasta presărată cu nave arăta ca un lac acoperit de frunze uscate – caiacuri, bărci de plimbare sau pescuit, galere sau galioane. Cel mai adesea, ambarcaţiunile mici acostau în porturi neînsemnate: aici se schimba un butoi de peşte pe brânză sau un coş de portocale pe o lungime de pânză de corabie. Chiar şi nave mari, precum *Kingfisher,* preferau asemenea adăposturi pe timpul nopţii; aruncau ancora şi trimiteau o barcă plină de marfă, gata de a face schimb, dacă se ivea vreo ocazie prielnică.

A doua zi, în timp ce urca treptele către punte, Serafina îşi simţi rochia extrem de grea în bătaia puternică a soarelui. Thomas era deja sus, cu capul acoperit de pălăria neagră şi mânecile fluturând uşor. Privea dincolo de proră sau de vârful vopsit în auriu şi albastru vasului ce se străduia să prindă o adiere mai puternică.

Ajungând lângă el, Serafina îi urmări direcţia privirii către

locul unde o singură navă strălucea pe suprafaţa mării.

Îi ghici numele înainte ca Thomas să spună ceva. Liniştea instalată în ultimele săptămâni dispăru dintr-o dată, iar clipele plăcute din Genova şi calmul mării se făcură nevăzute, ca şi cum nu ar fi fost nimic altceva decât un miraj. Pacea era doar o iluzie: duhul potrivnic era încă acolo, ameninţându-i căminul.

Pe decorul unui cer senin, vasul părea făcut din aur, ca un demon cu catarge preţioase şi un echipaj de fantome. În ciuda căldurii sufocante, Serafina începuse să tremure.

— Sunt sigur că este *Fiametta,* zise Thomas cu un ton neutru şi, întorcându-se, strigă către supraveghetorul navei.

Nu se temea de ea. Poate că nava îi mai apărea în vise, dar fără a mai fi coşmarul de altădată.

Văzuse însă expresia de pe chipul Serafmei, un amestec de teroare şi speranţă, ură şi deşertăciune. După ce dădu instrucţiuni echipajului său, Thomas o trase într-o parte:

— Ne-am putea apropia să o vedem mai bine. Vrei?

— *Poţi*? întrebă ea, aprobând cu o mişcare a capului.

— Da. Sprijinit de balustradă, Thomas îşi aţinti din nou privirea către mare. Vasul auriu se apropia pe nesimţite, transformându-se dintr-o vedenie într-un amestec de lemn, frânghie şi pânză.

Ochii întunecaţi ai Serafmei se opriseră asupra *Fiamettei*, ca şi cum, chiar de la o asemenea distanţă, ar fi putut zări chipul familiar şi l-ar fi putut cerceta în voie, cunoscând toate slăbiciunile duşmanului ei. Când îi atinse braţul, Thomas avu senzaţia că se străduia să o readucă la realitate, în prezent.

— Nu mă vor recunoaşte, zise el, arătând cu capul către ceilalţi. Acum am alt vas şi un pavilion diferit, care nu are nici cea mai mică legătură cu nava *Garland* a companiei engleze Levant. *Kingfisher* a companiei Capriani nu înseamnă nimic pentru lui Angelo Guardi.

Ar fi putut adăuga *nu încă,* deoarece intenţiona să schimbe cât mai curând lucrurile. Văzu ochii Serafinei îngustându-se o clipă, apoi un zâmbet rar, exprimând fericire şi plăcere, îi lumină chipul aspru. Deasupra lor, vântul flutura steagul Toscanei şi al companiei Capriani. Thomas o văzu apoi inspirând adânc:

— Atunci arată-mi cât de repede poate merge.

Surâsul lui veni ca un răspuns, iar mâna i se odihni o clipă deasupra mâinii ei micuţe, albe, încleştate. Se depărtă, întorcându-se către navă şi lăsând-o să plutească pentru prima oară neîngrădită.

Drumul s-a transformat într-o adevărată cursă. Cele două ambarcaţiuni s-au zărit aproape în acelaşi timp şi Thomas bănuia că amândouă se îndreptau către acelaşi port. Cum s-ar fi putut opune un căpitan unei asemenea provocări, un adevărat prilej de mândrie şi bucurie? în ciuda arşiţei copleşitoare, fiecare se străduia să prindă orice adiere, astfel încât să fie primul care ajunge în Marsilia. Pe puntea lui *Kingfisher,* Thomas ştia foarte bine că şi Angelo se folosea de fiecare metru de pânză şi de fiecare marinar, în încercarea de a mări distanţa dintre el şi urmăritori.

În preajma amiezii, încă mai exista o jumătate de leghe distanţă între ei; cei de la bordul navei *Kingfisher se* aflau destul de aproape ca să citească numele strălucitor de pe carena *Fiamettei* şi să distingă siluetele de pe punte.

Apropiindu-se de Thomas, William Williams întrebă, dând din cap către cealaltă navă:

— Şi ce ai de gând să faci când o prinzi din urmă?

Aceeaşi întrebare răsunase pe buzele lui şi cu nouă luni în urmă, în Zante. Iar răspunsul sună identic:

— Nimic, replică Thomas cu privirea aţintită asupra *Fiamettei.* Deocamdată. Singurul lucru în privinţa căruia domnul Guardi nu a făcut economie este armamentul. Vasul acela are destulă muniţie pentru a începe un mic război,

adăugă el. Şi în afară de asta…

— Şi în afară de asta, o luptă între o ambarcaţiune franceză şi una toscană nu ar fi o idee aşa de bună? completă William întrebarea.

— Nu aici. Poate în Levant, acolo unde nimeni nu ar observa; lucrurile ar sta altfel, răspunse el cu un rânjet.

Privind însă a mia oară către Serafina ce stătea singură pe punte, nu avea nici cea mai mică intenţie de a pomi o bătălie împotriva *Fiamettei.* Ea dorea să-l distrugă pe Angelo Guardi, dar nu să-l înece. Oricât de mult ar fi vrut să se răzbune, Thomas îşi dădea seama că dorinţa lui nu însemna nimic în comparaţie cu a ei. Cu zece ani în urmă, Angelo furase tot ce Serafina avea mai de preţ, iar tot ceea ce reprezenta ea acum era doar rezultatul acţiunilor lui.

Câteodată, Thomas se temea ca Serafina să nu rămână mereu marioneta lui Angelo.

Stătea nemişcată pe punte, cu chipul palid contrastând cu negrul părului şi al rochiei. Privea către *Fiametta,* iar pilotul englez ştia prea bine pe cine căuta.

În acea noapte au aruncat ancora într-un mic port de pe coasta sudică a Franţei; o jumătate de milă mai sus, *Fiametta* a făcut la fel. În dimineaţa următoare, *Kingfisher* a pornit devreme la drum, însă, când au ocolit insula, au văzut că cealaltă ambarcaţiune se afla demult în larg, cu pânzele albe pe un cer senin şi lăsând în urmă o dâră adâncă de apă. Angelo Guardi, îşi spuse Thomas, se va folosi de această coincidenţă aparent întâmplătoare ca să dovedească capacitatea vasului şi a echipajului său.

La amiază, *Fiametta* nu se mai vedea. În încercarea de a evita trecătorile primejdioase din jurul Insulelor Hyere, pilotul englez îşi dusese vasul în largul mării, cât mai departe de stâncile ascuţite şi dunele înşelătoare de nisip. Angelo, care străbătea drumul acesta încă din copilărie, rămânea în preajma coastei, pentru a prinde o viteză cât mai

mare.

Totuşi, la scurt timp după aceea, stâncile şi nisipul nu mai reprezentau singurul motiv de îngrijorare în ochii lui Thomas. Linia sudică a cerului se întunecase, iar presiunea aerului devenise aproape palpabilă, în vreme ce vântul zguduia insistent pânzele lui *Kingfisher.* În curând va izbucni o furtună, îşi zise.

Cercetând nava, le văzu pe Serafina şi însoţitoarea ei încă pe punte; abia se clintise de când văzuse prima oară conturul *Fiamettei.* Uitându-se din când în când la ea, îi intuise iritarea şi neliniştea din linia încordată a umerilor şi din tonul cu care când i se adresa femeii de lângă ea.

Motivele lui de îngrijorare erau însă diferite acum. Serafina era în continuare responsabilitatea lui, siguranţa ei depindea de priceperea cu care Thomas putea naviga pe timpul unei furtuni. Traversă puntea şi cu o plecăciune fară cusur, îi spuse:

— Aş dori să mergeţi amândouă în cabină. Chiar acum.

Imediat ce se auzi vorbind, îşi dădu seama că nu folosise cele mai potrivite cuvinte, ca întotdeauna, de altfel. Luisa se ridică îndată, cu broderia într-o mână şi colţurile buzelor deja tremurând. În schimb, Serafina îl privi cu răceală, fără a se mişca.

— Fiindcă va fi o furtună, domnule Marlowe? Cred că voi rămâne totuşi pe punte.

Şi ea băgase de seamă vântul şi norii întunecaţi adunaţi în dreptul orizontului. Şi în acelaşi timp, transformase o rugăminte cât se poate de firească într-o adevărată provocare. *Vei merge chiar acum în blestemata de cabină, chiar dacă va trebui să te duc eu,* a fost cât pe ce să răspundă Thomas, însă şi-a dat seama la timp că întreg echipajul asculta convorbirea, sperând într-un motiv de delectare. Mai ales Cristofano, care pusese jos ciocanul şi cuiele şi rânjea mulţumit.

În ciuda sentimentului bine cunoscut de exasperare ce punea stăpânire pe el, Thomas se strădui să-şi păstreze cumpătul.

— Doamnă, va fi o furtună extrem de puternică. Deşi *dumneavoastră* aţi prefera să rămâneţi pe punte, *eu* aş prefera să mergeţi în cabină. Veţi fi în siguranţă acolo.

— Domnule Marlowe, răspunse Serafina ridicându-se în picioare, cu un glas moale şi un zâmbet cât se poate de dulce, poate vă amintiţi că nu este prima oară când navighez pe o asemenea vreme.

Cicatricea din timpul călătoriei precedente era încă vizibilă pe fruntea ei. Dacă ar fi făcut parte din echipaj, ar fi putut să o pedepsească, gândi Thomas furios, dar cum Serafina era unul dintre proprietarii vasului, un astfel de lucru nu se putea întâmpla. Şi nici nu avea de gând să le ofere marinarilor spectacolul unei hărţuieli între căpitanul şi proprietara lui *Kingfisher.*

— Cum doriţi, doamnă, răspunse la fel de moale ca şi ea. Fără îndoială că oamenii mei vor aprecia priveliştea dumneavoastră în haine ude şi cu părul muiat de ploaie. Eu cu siguranţă o voi face. Dar, pentru Dumnezeu, trimiteţi-vă camerista în cabină înainte de a ne scoate pe toţi din minţi cu văicărelile ei.

Primi drept răspuns o privire la fel de neagră ca norii de pe cer, apoi o văzu pe Serafina întorcându-se cu spatele şi coborând puntea, urmată de Luisa. Un chicotit abia înăbuşit se auzi din dreptul lui Cristofano, care ascultase fiecare cuvânt, după care tânărul primi neplăcuta sarcină de a verifica conţinutul încărcăturii. Thomas se îndreptă spre propria-i cabină, să consulte hărţile.

În timp ce studia liniile dunelor de nisip şi coastei, se întrebă ce va face *Fiametta.* Dacă el se afla prea mult în largul mării ca să mai caute un loc unde să se adăpostească, în locul lui Angelo ar fi oprit în cel mai apropiat port din

insule. Începuse însă să se îndoiască de faptul că acesta va face la fel. Portretul lui Angelo se contura încet din cele povestite de Serafina şi din ce văzuse chiar el, în Zante, Civitavecchia şi Marsilia. Căpitanul *Fiamettei* era, fară îndoială, un bărbat inteligent: aveai nevoie de minte şi viclenie să închei înţelegeri în Zante, să organizezi răpirea Serafmei şi a tatălui ei în aceste ape. Trebuia, de asemenea, să fii fermecător şi diplomat. Angelo reuşise să se alieze cu Hieronymo Carcandella din Zante şi încheiase un târg cu piraţii algerieni, lucru mult mai dificil. Cu mult timp în urmă, câştigase încrederea lui Franco Guardi, îl atrăsese de partea lui pe notarul Jehan de Coniques şi o fermecase pe micuţa Serafina. O parte din vrajă încă mai stăruia şi acum.

Dar nu era fară cusur, după cum realizase Thomas cu câţiva ani în urmă, că nimeni nu era fară cusur. Iar greşelile lui Angelo începuseră să capete o formă specifică, perfectă, fascinantă şi coerentă. Casa din Marsilia, *Fiametta* poleită cu frunze de aur, cu capul în formă de cioc iarăşi din aur. Amândouă nespus de frumoase, fiecare în felul ei, imperfecte şi adevărate nebunii. Clădirea ostentativă era, cu siguranţă, o dovadă de nesăbuinţă într-un oraş atât de agitat ca Marsilia, iar ambarcaţiunea o nebunie, deoarece Angelo cheltuise prea mult pentru împodobirea ei şi nu îndeajuns pentru structura de rezistenţă. Încerca să păstreze aparenţele, aşa cum îi spusese şi Serafina, şi îşi risipea averea, o greşeală adesea făcută de cei cu origine modestă.

Aşadar, deşi cel mai cuminte ar fi fost ca Angelo Guardi să se întoarcă şi să se adăpostească în cel mai apropiat port, în timp ce-şi aranja ustensilele, lui Thomas îi trecu prin minte că s-ar putea ca asta să nu se întâmple câtuşi de puţin. *Kingfisher* era poate doar un străin, iar întrecerea un mijloc de a înveseli drumul plicticos, dar în ochii celuilalt se putea ca toate acestea să însemne mai mult. Angelo Guardi dorea să câştige, intui Thomas; Angelo *se aştepta* să câştige,

deoarece de când devenise adult se concentrase pe acest aspect.

Deşi nu privea cu ochi buni furtuna, pilotul englez ştia foarte bine că, oricât de lin ar fi navigat un vas pe timp frumos, vremea nefavorabilă era adevăratul test al puterilor ei.

Şi el îşi dorea să câştige – pentru el şi Serafina.

A doua zi, pescarul Jules Crau urmărea cele două nave intrând în port.

Deşi era pescar de mult timp, nu mai avea propria lui barcă. O moştenise pe cea a tatălui său, dar vârsta ei înaintată şi vremea neprielnică îi grăbiseră ruina, şi oricât de mult ar fi încercat să o repare, îşi dăduse seama că nu o mai putea duce pe apă.

O tăiase şi folosise la foc lemnele într-o iarnă deosebit de friguroasă. Asta se întâmpla acum patru ani, în iama când îi murise soţia. În faţa celorlalţi motivul fusese pierderea unei sarcini, dar, în realitate, avuseseră prea puţină mâncare şi munciseră prea mult.

Jules avea doar o fiică de şapte ani, pe nume Isabelle. De la pierderea propriei sale bărci, îşi câştigase existenţa oferind o mână de ajutor pe ambarcaţiunile altora. Cu toate că o astfel de meserie fusese întotdeauna neprofitabilă, în ultima vreme câştigurile deveniseră aproape inexistente. Era tot mai greu să-şi găsească de lucru. Lucrurile au părut a se îmbunătăţi o dată cu venirea la conducerea Marsiliei a lui Charles des Casaulx, însă acesta fusese asasinat în februarie. Îl admirase pe domnul de Casaulx, aclamându-l pe stradă de fiecare dată când trecea; speranţa murise însă o dată cu el. Acum, Jules privea în jurul său, către casele negustorilor bogaţi, dându-şi seama că nu-şi mai găsea locul aici.

Dacă nu ar fi fost Isabelle, uneori s-ar fi simţit gata să renunţe la propria viaţă, aşa cum făcuse cu barca; fata era însă lumina vieţii lui, fară ea totul se cufunda în întuneric.

Aşadar, continua să caute de lucru de dragul ei. Isabelle ar fi fost nespus de fermecătoare dacă ar fi avut mai mult de mâncare; moştenise buclele şatene ale mamei sale şi pielea ei moale şi oacheşă. Iarna trecută însă, în jurul buzelor îşi făcuseră apariţia răni, iar privirea îi devenise tristă şi resemnată. Tăcea ore întregi, cu mâinile împreunate în poală, aşezată într-un colţ al camerei, cu privirea aţintită asupra peretelui.

În dimineaţa aceea, Jules o dusese să vadă câmpiile presărate cu maci şi margarete din jurul Marsiliei, iar acum se afla acasă, cufundată într-un somn adânc. Ziua fusese senină, cu un cer albastru şi iarba proaspătă în urma ploii din noaptea trecută. Jules o dusese în braţe, o povară dureros de uşoară în braţele sale; îi culesese margarete, cântase şi, la un moment dat, fiica lui izbucnise chiar în hohote de râs.

Pe la jumătatea dimineţii însă, lumina din ochi îi dispăruse şi Isabelle se plânsese că o durea stomacul. Cum rareori o auzea plângându-se, Jules se speriase. Fata nu a putut să străbată drumul înapoi, picioarele subţiri cedaseră sub trupul firav, iar tatăl o luase din nou în braţe. Ştia foarte bine de ce se întâmplau toate acestea – ca de altfel în întreaga ei viaţă, lui Isabelle îi era foame. Îşi dăduse seama, la fel de clar, că fiica lui nu mai putea rezista greutăţilor unei alte ierni aspre.

Era atât de obosită în clipa când au ajuns, încât a învelit-o într-o pătură şi a lăsat-o să doarmă într-un colţ al camerei, pe o grămăjoară de paie. După ce rugase pe unul dintre vecini să o vegheze, Jules plecase din nou pe docuri pentru a căuta, ca de obicei, ceva de lucru.

Şi, ca întotdeauna, dimineaţa nu-i oferise nimic. Se plimbase în jurul micuţelor bărci de pescuit, în vreme ce proprietarii acestora scuturau din cap, vorbind de timpuri grele; citise compasiune şi deznădejde în ochii lor. Unul

dintre ei îi dăduse un pachet de scoici şi el acceptase mila lor, de dragul fiicei sale.

Nu se putea angaja pe o navă mai mare, deoarece nu exista nimeni care să aibă grijă de copilă în lipsa lui şi Jules ştia că viaţa ei atârna de un fir subţire, gata să se rupă fără atenţia şi grija lui constantă. Sănătatea lui mintală nu ar fi rezistat unei lovituri atât de crude.

Aşezat pe un butoi, cu pachetul de scoici lângă el, Jules urmări cele două ambarcaţiuni intrând în port. Nu ştia să citească, dar îşi dăduse seama că una dintre ele avea pavilion toscan, iar cealaltă francez. O parte din pânzele vasului francez fluturau răzleţ, în vreme ce un catarg căzuse în apă. Urmări ale furtunii de noaptea trecută, gândi pescarul. Nava toscană, ce sosise în Marsilia cu o jumătate de oră înaintea celeilalte, se afla încă în stare bună, iar echipajul începuse deja să strângă pânzele.

Privirea lui Jules Crau a fost însă atrasă de vasul francez, ce părea aurit în întregime. Cei de pe punte începuseră să coboare. Servitorii duceau bagaje şi cutii, iar marinarii verificau frânghiile care legau ambarcaţiunea de chei. Alături de ei stătea un bărbat, desigur nimeni altul decât proprietarul navei.

Era îmbrăcat în roşu, cu o mantie scurtă, din catifea roşie presărată cu argintiu. Arăta bogat, tânăr, chipeş, astfel încât Jules se văzu făcând ceea ce niciodată nu şi-ar fi imaginat.

Îşi auzi glasul răguşit şi stângaci rostind ceva legat de vremurile grele şi fiica înfometată. Proprietarul navei tresări când mâna lui murdară atinse mâneca de catifea, apoi, ca printr-o minune, scotoci în buzunar, lăsând să cadă ceva în palma lui Jules.

Pescarul deschise mâna şi privi către butonul din fildeş.

După săptămânile petrecute în Italia, Angelo Guardi găsea Marsilia mai murdară şi mai aglomerată decât înainte. Docurile şi străzile duhneau, oraşul arăta vulgar, fără

eleganţa sofisticată a Florenţei. Cerşetorii murdari păreau a se fi înmulţit asemeni şoarecilor cu care începuseră să semene la înfăţişare, aglomerând fiecare alee şi curte.

Angelo îi dispreţuia. Ca orice individ îmbogăţit prin propriile eforturi, considera lipsa de mândrie şi lenea cerşetorilor demne de dispreţ. El, care reuşise să depăşească obstacolele originii sale umile, îi respingea pe aceia ce continuau să se scalde în mlaştina de unde proveneau.

Totul era al lui, gândi o dată aflat în casa spaţioasă, ce aparţinuse cândva lui Franco Guardi. Cu toate acestea, chiar şi zece ani mai târziu, existau clipe când încă i se mai părea straniu să între fără să anunţe, să se aşeze la masă şi să bea vinul adus de servitoare, fară a fi nevoie să ceară permisiunea cuiva. Uneori casa părea vizitată de fantome – râsul lui Franco, foşnetul fustelor de mătase ale lui Marguerite şi paşii uşori ai copilei. Uneori se mai surprindea gata să ciocănească înainte de a intra într-o cameră sau ezitând la uşa biroului lui Franco. Toate lucrurile pentru care luptase atât de mult păreau câteodată imateriale, gata să dispară dacă ar fi închis ochii.

Angelo încercă să alunge proasta dispoziţie ce-l cuprinsese la întoarcerea în locul său natal. Contabilul încheiase înţelegeri profitabile în Neapole şi Civitavecchia, iar el alesese materiale bogate din Florenţa. Îşi spuse că orice sentiment de nelinişte nu-şi avea locul, vizita la Florenţa fusese un adevărat succes şi nu ar fi putut spera mai multe din partea unuia ca Lorenzo Nadi. Nu era deloc obişnuit să-şi facă griji în privinţa viitorului, ba dimpotrivă, era obişnuit să-l controleze. Se linişti la gândul că Lorenzo îi va trimite în curând consimţământul scris cu privire la logodna lui şi a fiicei sale.

Cu un pahar de vin într-o mână şi frecându-şi obrazul proaspăt bărbierit cu cealaltă, Angelo îşi spuse că, deşi Fiametta Nadi nu era o frumuseţe, o astfel de căsătorie avea

avantajele ei. Spre deosebire de Lorenzo, nu va avea motive să se îngrijoreze în privinţa fidelităţii soţiei. Chipeş şi atrăgător în ochii femeilor, Angelo putea conta pe devoţiunea şi iubirea Fiamettei.

Ridică ochii şi privi dincolo de fereastră, în portul aglomerat de vase. Cercetând catargele cu pânzele strânse ce împungeau cerul albastru, Angelo descoperi cauza proastei sale dispoziţii. Cu două zile în urmă zărise pe coasta ligurică o navă toscană, un galion ce purta numele de *Kingfisher,* o ambarcaţiune extrem de frumoasă, dar pe care o considera egala *Fiamettei,* astfel încât primise să se întreacă cu ea. Noaptea trecută nu dormise mai deloc, îngrijindu-şi vasul ce avusese de suferit de pe urma furtunii neaşteptate, dincolo de insule. Spre dezamăgirea lui, la intrarea în port descoperise că pierduse; vasul toscan ancorase deja în Marsilia după un drum prin golful Lyon.

Pufni în râs, gândindu-se că se lăsase iritat de pierderea unei întreceri pe mare, în faţa unui necunoscut. Îşi dădea seama că melancolia era doar urmarea lipsei de somn şi se întrebă dacă şi căpitanul de pe *Kingfisher* simţea o oboseală asemănătoare.

De fapt, căpitanul de pe *Kingfisher* tocmai căzuse într-un somn adânc, fară vise, când celălalt proprietar al navei ciocăni la uşă, trezindu-l.

A fost nevoită să scuture hamacul pentru ca Thomas să se dezmeticească. Faptul îi produse o oarecare plăcere Serafmei, compensând întrucâtva plictiseala de a fi petrecut o noapte întreagă într-o cabină cât o cuşcă de câine, alături de Luisa care plânsese şi vomitase neîncetat.

În cele din urmă, blestemând şi gemând, Thomas se dădu jos din hamac.

— Mă duc să deschid casa lui Jacopo, zise Serafina cu o privire critică îndreptată asupra pilotului ce-şi trecea degetele prin păr. Casa *mea,* adică.

— M-ai trezit din primul somn cumsecade pe care îl am de treizeci şi şase de ore ca să-mi spui *asta?* întrebă Thomas încruntat, cu o privire întunecată.

— Te-am trezit, Thomas, ca să-ţi spun că, deşi *eu* voi locui în Marsilia cât timp vom rămâne aici, *tu* vei rămâne la bordul navei, replică ea iritată.

Pilotul o privi la început nedumerit, apoi întrebă neîncrezător:

— De ce?

— Deoarece aşa se cuvine. Oamenii vor începe să bârfească dacă vom locui sub acelaşi acoperiş. La urma urmei, sunt văduvă.

Ea se surprinse evitându-i privirea cât Thomas rămase tăcut.

— Nu, zise el în cele din urmă. Este prea primejdios şi tot tu vei avea de suferit. Aşteaptă mai bine, se va ivi ocazia potrivită.

În ciuda iritării de care începuse să fie cuprinsă, Serafina se strădui să-şi păstreze calmul:

— Ce vrei să spui, Thomas? Nu ce?

— Nu-l vizita pe vărul Angelo, răspunse pilotul zâmbind ironic. Nu-l invita la o cină intimă, în doi, nu te pune pe altar asemeni unui miel gata de sacrificiu.

De data asta însă, în loc să izbucnească din cauza amestecului în viaţa ei, Serafina pufni în râs şi zise:

— Nu am nici cea mai mică intenţie să fac asta. Voi locui singură în casa Capriani deoarece este mai bine aşa, doar atât.

— Măcar aşa îmi voi recăpăta blestemata de cabină, spuse Thomas, culcându-se înapoi în hamac şi adormind aproape în aceeaşi clipă.

În Pisa, bancherul Galeazzo Merii era primit de curtezana Costanza.

Luaseră masa în compania câtorva dintre prietenii şi

asociaţii lui Galeazzo; cântaseră împreună – vocea caldă a Costanzei acompaniată de glasul lui tunător. La rugămintea bancherului, ceilalţi plecaseră, în urma lor rămânând doar o masă plină de pahare murdare şi covorul plin de firimituri şi sâmburi de strugure. Într-un fotoliu, Galeazzo o urmărea cu privirea.

Continua să mănânce, mâna ducea încet strugurii către gură, în vreme ce sâmburii erau scuipaţi dinadins pe podea. Privirea lui o studia de parcă ar fi fost un interesant registru de socoteli – interesant, dar nu şi agreabil, Galeazzo întotdeauna mânca sau bea, gândi Costanza, ridicând flautul din halba de vin, unde cineva îl trântise cu supărare. Mânca, bea sau făcea dragoste. Nu-i oferea dragoste acum, deoarece niciodată nu făcuse asta. El cerea întotdeauna ce dorea.

Totuşi, în seara asta, nu o trase spre el şi nici nu o împinse spre treptele ce duceau către dormitor. Rămase în fotoliu, înconjurat de mizeria lăsată de prietenii săi şi cu privirea aţintită asupra ei. În cele din urmă zise:

— Ai avut un oaspete de curând. Un englez.

Ştergându-şi flautul, Costanza aproape că zâmbi în sinea ei. Aşadar, despre asta era vorba, îşi zise. Domnul Merii se temea că era pe punctul de a pierde un lucru ce-i aparţinea.

— Aşa este. Thomas Marlowe a locuit cu mine anul acesta. Cu siguranţă, ţi-l aminteşti, Galeazzo.

Vorbea cu un glas calm, deoarece nu avea nimic de ascuns şi, în afară de asta, niciodată nu promisese să-i fie loială lui Galeazzo. Între ei nu era altceva decât un aranjament de afaceri – bani în schimbul anumitor servicii.

— O, da, mi-l amintesc, zise Galeazzo luând o piersică dintr-un castron din apropiere. A luat parte la banchetul meu toamna trecută, alături de reprezentantul companiei Levant, cum îl chema?

— Keane.

Degetele mari rupseră fructul în două; sucul roz i se

scurse peste haină în vreme ce scotea sâmburele.

— Am auzit, continuă el încet, că ai mers la Neapole alături de domnul Marlowe.

Costanza aşeză flautul pe marginea mesei, după ce-i îndepărtase panglicile pătate de vin.

— Domnul Marlowe a fost drăguţ să mă ducă până la Neapole la bordul navei sale, zise întorcându-se către bancherul italian. A considerat-o un mod de a mă răsplăti pentru săptămânile cât a locuit aici. Te asigur că între noi nu a fost niciodată ceva mai mult decât prietenie.

Galeazzo îşi umpluse gura cu o jumătate de piersică al cărei suc i se prelingea pe bărbie. Ochii lui mici şi negri o priveau în continuare, astfel încât Costanza puse mâna pe umărul lui, repetând cu hotărâre:

— Nimic altceva decât prietenie.

Bancherul terminase fructul, prinzându-i acum încheietura mâinii într-o strânsoare lipicioasă.

— Domnul Marlowe este, de asemenea, prietenul văduvei Capriani, rosti el. Aşa se spune.

Femeia rămase tăcută, în vreme ce Galeazzo începuse să lângă cercul lipicios de pe mâna ei; îi simţea pielea aspră a obrazului pe braţ. Îşi dădea seama că ar fi vrut să o tragă în poală şi să o aibă chiar acolo, printre coji de portocală şi băltoace de vin. Nu era însă o târfă ordinară; aşa că se eliberă din strânsoarea mâinii lui şi urcă treptele, aşteptând ca el să o urmeze.

Auzi bătaia din uşă, chiar după ce Galeazzo adormise. S-a ridicat din pat, aranjându-şi părul şi îmbrăcând halatul, înainte ca Helion să ajungă la uşă. Gol, întins deasupra cearşafurilor, cu chipul şi pielea capului muiate în sudoare, bancherul continua să doarmă. Teama stârnită de vizitele neaşteptate sau paşii din urma ei auziţi pe o alee, şi-a făcut din nou apariţia şi Costanza înşfacă pumnalul subţire pe care-l ţinea ascuns în birou şi un şfeşnic. Se strecură apoi pe

nesimţite de-a lungul scărilor, închizând uşa dormitorului în urma ei.

Mai întâi auzi vocea servitorului, apoi pe cea de-a doua, mai înaltă, a unei fete.

O recunoscu îndată. Lăsând pumnalul să cadă pe trepte şi aşezând sfeşnicul pe o masă, Costanza se repezi să-şi îmbrăţişeze fiica.

După ce se asigură că Maria era teafără, se dădu câţiva paşi înapoi, privind-o mai bine. Fata purta rochia nouă făcută de ea în luna mai, iar câteva şuviţe din părul şaten, strâns sub o pălărie urâtă, îi cădeau acum peste frunte. Veşmântul avea tivul rupt, iar o parte a dantelei din guler începuse să se destrame. Ochii ce nu evitau privirea Costanzei erau limpezi, ca întotdeauna.

— Ai vorbit în timpul orei de lucru manual? întrebă aceasta cu asprime şi un glas nu tocmai sigur. Ai vizitat din nou docurile?

Fata îşi scutură capul:

— Sora Esmeralda a fost nevoită să părăsească mănăstirea, zise. Din vina mea.

Treptat, întreaga poveste se făcu auzită printre rămăşiţele ospăţului din camera Constanzei. Maria găsise un pisoi: nu

— Un bărbat i-l dăruise; o pisică persană, adorabilă, cu blană albastră, ochi galbeni şi o lăbuţă rănită. Maria furase medicamente din infirmeria mănăstirii, ascunsese mâncare în buzunarele rochiei, astfel încât pisoiul, adăpostit într-un dulap din camera ei, începuse să-şi revină.

Din nefericire, sora Bonaventura începuse să strănute de fiecare dată când trecea pe lângă dormitorul Mariei. Temându-se ca bănuielile tot mai mari ale acesteia să nu-i descopere taina, fata transferase micuţa făptură în grija surorii Esmeralda. Din nefericire, sora Teresa, care în mod normal nu ar fi observat nici măcar un elefant ascuns în mănăstire, o văzuse pe sora Esmeralda grăbindu-se către

camera ei, cu pisoiul ascuns în faldurile rochiei. La vederea făpturii, temându-se de ceea ce era mai rău, demoni sau ceva asemănător, sora Teresa o chemase pe sora Bonaventura.

— A înecat pisoiul, zise Maria cu tristeţe. Când am încercat să-i explic că nu era vina Esmeraldei, ci a mea, nu a vrut să mă asculte. A spus că sora Esmeralda acceptase un cadou de la un bărbat, aşa încât nu era potrivită să devină călugăriţă. Singura mea pedeapsă a fost să frec podelele bucătăriei timp de o săptămână în timpul recreaţiei de dimineaţă. Şi asta deoarece i-ai promis sfeşnice, în vreme ce familia surorii Esmeralda nu avea nimic, nu-i aşa, mamă? continuă ea.

Costanza, care era pe cale de a-şi îndeplini îndatorirea de mamă şi a-şi certa progenitura, se văzu nevoită să tacă.

— Cum ai călătorit, draga mea? întrebă.

— O, am găsit un vas. Nu un galion ca al domnului Marlowe, ci o ambarcaţiune ceva mai mică. A fost minunat. Şi am lăsat un bilet surorii Bonaventura.

— Foarte bine, replică mama cu o voce slabă.

Îşi dădea seama că nu avea rost să încerce a schimba părerea fiicei sale sau să trimită scrisori mănăstirii din S. Chiaro promiţând mai multe sfeşnice şi podoabe de altar. Privind în ochii căprui şi limpezi ai Mariei, îşi dădea seama că fata luase o hotărâre, de altfel una logică în mijlocul unei lumi ipocrite şi orice tentativă de a o schimba ar fi fost o dovadă la fel de mare de ipocrizie din partea ei. Nu mai era nimic de făcut; cel puţin o vreme, Maria va trebui să locuiască în Pisa.

Uitase cu desăvârşire de existenţa lui Galeazzo. Paşii grei de pe trepte şi uşa deschisă i-au reamintit brusc de ce alesese să-şi trimită fiica la Neapole.

Bancherul era îmbrăcat, având o înfăţişare puternică, impresionantă. Zărind lumina din privirea lui la vederea Mariei, Costanza se ridică instinctiv, alăturându-se fiicei sale şi înconjurându-i protector umerii.

— Poate ar trebui să ne faci cunoştinţă, spuse Galeazzo zâmbind.

— Maria, acesta este domnul Galeazzo Merii, un prieten. Galeazzo – ea este Maria, fiica mea, rosti Costanza cu răceală.

Fata zâmbea, iar mama simţi teama şi neliniştea din propriul ei glas când o îndemnă:

— Mergi la culcare, draga mea. E târziu.

Zări privirea bancherului urmărind silueta Mariei care ieşea din încăpere. Ştia că nu ar fi ezitat să folosească pumnalul pe loc, dacă l-ar fi avut.

— Uneori îţi aminteşti de farmecul tinereţii, îl auzi pe Galeazzo; mâinile lui îi cuprinseră apoi umerii, forţând-o să se întoarcă şi să se privească în oglinda de pe peretele opus.

Singura lumânare aprinsă accentua ridurile de pe chipul Costanzei şi umbrele din jurul ochilor adânciţi în orbite. Cicatricea părea şi acum la fel de proaspătă ca în ziua când o primise.

— Crezi că vei putea să-ţi mai câştigi multă vreme existenţa? întrebă bancherul cu degetele adâncite în pielea moale a gâtului ei. Priveşte în oglindă, Costanza, şi gândeşte-te bine. Poate va trebui să-i laşi pe alţii să o facă în locul tău.

Niciodată, îşi spuse luptându-se să alunge teama şi furia şi să-şi recapete răsuflarea, după ce Galeazzo plecă. *Niciodată.*

11

1596
ÎMPOTRIVA CURENTULUI

Batiste împodobite cu mătase
De diferite culori. Ochi înceţoşaţi pe timpul
călătoriei.

Lucruri necesare pentru drum,

din notiţele Descoperirii Trecătorii de Nord-Est:
Richard Hakluyt

Tacă s-ar fi temut că în Marsilia va avea prea mult timp liber să se gândească la trecut, măcar această grijă a fost alungată. Zilele pline de mici izbânzi şi eşecuri se dovedeau prea încărcate pentru clipe de reverie.

Deschise casa lui Jacopo de la marginea Marsiliei, îndepărtând cearşafurile de pe mobilă şi înecându-se cu praful ridicat, uluită de modul cum lumina soarelui transforma moliile în praf aurit. Locuise şi acum doi ani în această casă, atunci când Jacopo o angajase ca servitoare, cumpărând-o din târg. O mulţime de lucruri se petrecuseră de atunci.

Deşi casa era urâtă şi prost mobilată, lucrul nu avea o prea mare importanţă. A transformat una din camerele de la parter în birou pentru ea şi contabili, a angajat o bucătăreasă şi câţiva servitori. Abia observa căldura, muştele ce treceau dincolo de perdele şi draperii sau zgomotul din aleile şi curţile vecine. Muncea până târziu în noapte şi se scula dimineaţa devreme – deoarece era foarte mult de lucru şi fiindcă aici, în Marsilia, nu putea dormi deloc.

Îşi spunea că singurul motiv era doar căldura înăbuşitoare, dar ştia foarte bine că nu era adevărat. De fiecare dată când închidea ochii, îi apăreau imagini din trecut: vise ce nu o lăsau să se odihnească. Uneori era doar portul din apropiere şi atunci se trezea fericită, deoarece stătuse pe marginea docurilor, privind către mare, cu mâna tatălui său într-a ei. Alteori era soldatul cu fierul încins şi câteva ore de nesomn până la ziuă.

Încerca să-l evite cât mai mult pe Thomas. Din nefericire, îi permisese să o cunoască prea bine, astfel încât pilotul englez ajunsese să înţeleagă prea bine temerile şi ambiţiile din sufletul ei. Nu avea nevoie să o înţeleagă, nu-i trebuia

decât inteligenţa şi energia lui. Limita discuţiile dintre ei doar la afaceri – transportul materialelor de pe navă până în depozit, cantitatea încărcăturii pe care *Kingfisher* o putea duce şi de cât timp era nevoie să meargă de la Pisa în Levant. Celelalte noutăţi le păstra pentru ea, încercând să-şi ocupe astfel orele lungi şi pustii din timpul nopţii. Se zvonea că Angelo Guardi împrumutase prea mulţi bani, că se lupta să plătească marfa cu care să încarce *Fiametta.* Chiar dacă visele nu ar fi împiedicat-o să doarmă, atunci frânturile de informaţii cu siguranţă ar fi făcut asta. Îşi dădea seama că Thomas ştia să-i citească speranţa din privire şi rămânea departe de el, luând masa împreună doar din când în când, cu o privire luminoasă, dar misterioasă, rareori atingându-l.

Eliberarea din izolarea de până atunci oferea un transport mai rapid al mărfurilor către nord, astfel încât afacerile erau înfloritoare. În afara propriei liste, avea numele tuturor clienţilor şi cunoştinţelor lui Jacopo, aleşi dintre bancherii şi negustorii din Pisa, Livorno şi Genova. Beneficia de respectabilitatea şi libertatea oferite de statutul de văduvă, precum şi de farmecele tinereţii. Avea tot ceea ce putea stârni interesul celor din jur: farmec, frumuseţe, bun-simţ, un cap priceput la socoteli şi o siluetă care întorcea capete. Coloanele din registrele de socoteli creşteau mulţumitor, iar podoabele din mătase şi pânză aduse de la Neapole sau fabricate la Pisa se vindeau bine. Serile, când tot restul casei era cufundat în tăcere, Serafina stătea în birou analizând cifrele.

În cele din urmă, paşii au purtat-o şi către casa aurită. A mers acolo în timpul zilei; ştia că o plimbare pe întuneric i-ar fi readus la ureche o voce din trecut: *Mai curând m-aş culca cu iapa mea, Pietro. Cel puţin ea miroase doar a balegă.* Serafina stătea la colţul străzii, privind către clădirea care îi fusese cândva cămin, îmbrăcată într-o rochie neagră de mătase brodată şi un voal dantelat. Îşi parfumase pielea cu

patchouli şi o catifelase cu apă de trandafiri şi ulei special. Bărbaţii o priveau trecând, salutând-o cu o mişcare a capului; nu mai era săracă, urâtă sau murdară.

Apărându-şi ochii de lumina puternică a soarelui, Serafina observă că stratul auriu de pe casa Guardi începuse să se cureţe, iar vopseaua să se desprindă de pe ziduri. Dedesubt se vedea cărămida de culoare deschisă pe care şi-o amintea din copilărie. Era ca şi cum clădirea începuse să se descotorosească de înfăţişarea nouă impusă de Angelo, scuturându-se de exteriorul străin şi arătându-şi adevărata formă.

Pomi înapoi pe străzile aglomerate cu chipul luminat de un zâmbet. O dată ajunsă la casa Capriani, merse direct în birou şi începu să redacteze o scrisoare.

Notarul Jehan de Coniques îi aduse lui Angelo două scrisori.

Tânărul o deschise imediat pe prima, chipul tulburat trădându-i îngrijorarea; citi repede biletul cu ochii coborâţi, departe de privirea lui Jehan. Scrisoarea era din partea lui Lorenzo Nadi şi stabilea ultimele detalii referitoare la înţelegerea lor. Seamănă mai mult cu un contract, îşi zise Angelo, zâmbind în cele din urmă.

Cu privirea aţintită asupra lui, Jehan chicoti încet şi spuse:

— Sunt sigur că va rămâne virgină pentru tine, Angelo. Tinerele italience sunt la fel de bine păzite ca şi călugăriţele.

Nu vulgaritatea limbajului lui Jehan l-a înfuriat din cale afară pe interlocutorul lui – starea de iritare fusese provocată de tensiunea de până atunci, şi-a dat seama după aceea ci folosirea prenumelui său cu atâta uşurinţă. Cândva el şi Jehan de Coniques fuseseră egali, având în comun povestea dezmoştenirii, însă timpul şi talentul de a manipula oamenii şi evenimentele puseseră între ei o uriaşă distanţă. Notarul nu recunoscuse niciodată deosebirile intervenite în ultimii ani, rostise numele Angelo cu aceeaşi uşurinţă cu

care o făcea demult, când acesta îl atrăsese de partea lui, ca să-şi asigure poziţia.

Şi-a ascuns însă starea de iritare:

— Vei întocmi actele necesare, Jehan, rosti cu răceală. Cred că în primăvară eu şi domnişoara Nadi ne vom logodi.

Notarul îşi turnă din nou vin în pahar şi pufni în râs:

— *Mon ami,* la asta mă pricep cel mai bine. Glasul îi suna răguşit, iar pielea căpătase de-a lungul anilor o culoare gri. În cinstea miresei tale, adăugă Jehan de Coniques, cu paharul ridicat. În cinstea frumoasei şi bogatei Fiametta Nadi. În cinstea răsplătirii păcatului capital… cincizeci de mii de ducaţi şi o fecioară de nouăsprezece ani…

Mâna notarului tremura şi vinul se vărsă pe masa sculptată, pătând lemnul. Angelo se apropie în spatele lui, apucându-i o mână şi strângându-i gâtul subţire cu celălalt braţ.

Vinul – vinul *lui,* din cel mai bun soi canadian – se întinse peste covor şi mobilă. Paharul veneţian se sparse în zeci de cioburi.

— Păcat capital, rosti Angelo încet, cu buzele apropiate de urechea lui Jehan, în care tu ai avut o parte la fel de mare ca şi mine. Te tulbură conştiinţa, iubitul meu avocat plângăreţ? Această tânără fată îţi aminteşte cumva de alta, trimisă într-o altfel de căsătorie? Una aranjată de amândoi?

Continua să strângă mâna lui Jehan, în aşa fel încât palma era lipită de masă; încet, Angelo trase mâna către cioburile împrăştiate pe masă. Auzi răsuflarea avocatului când sticla tăie pielea, pătrunzând în came şi muşchi.

Îi dădu drumul, brusc dezgustat de părul uleios ce-i mângâia obrazul, de senzaţia pielii şi a oaselor sub degetele sale. Notarul nu scosese niciun sunet, doar ochii i se înroşiseră, ca şi cum ar fi fost gata să plângă. Deşi, cu ani în urmă, Angelo batjocorea numele cu tradiţie şi moştenirea furată a lui Jehan de Coniques, cândva respectase priceperea

notarului în domeniul legilor. Bărbatul părea să fi înecat acest respect într-o mare de alcool şi invidie.

Apropiindu-se de fereastră, departe de sângele ce păta masa, deschise larg ferestrele. În spatele lui, îl auzi pe notar fugind către uşă, cu răsuflarea întretăiată de gemete de durere. Palmele îi erau murdare de praf, iar miresmele grele ce veneau din stradă îl copleşeau. Îşi dădu seama că tremura, evenimentele din ultimele luni îl obosiseră tocmai pe el, care întotdeauna se mândrise cu puterea lui de rezistenţă.

Îşi aminti că ce era mai rău trecuse, nu mai trebuia să se teamă că va pierde tot ceea se luptase să agonisească. Dintr-o dată se simţi copleşit de un imens sentiment de uşurare, inima începu să bată ceva mai rar şi scoase şi cealaltă scrisoare din buzunar. Rupse sigiliul necunoscut, apoi îşi aţinti din nou privirea amuzată asupra portului aglomerat de vase, când citi numele *Capriani* în josul paginii. Nu o putea vedea pe *Kingfisher,* dar ştia numele proprietarului. La fel de meticulos ca întotdeauna, aflase că galionul aparţinea negustorului Capriani şi, mult mai interesant, acesta era chiar o femeie.

Un zâmbet îi lumina acum trăsăturile feţei şi descoperi că era curios şi îşi aminti că merita să sărbătorească împlinirile unei astfel de zile. Era posibil ca văduva Capriani să fie o bătrână urâtă, cu nasul mare şi bărbie dublă, dar Angelo nu credea deloc asta, auzise despre ea tocmai contrariul.

Îşi strigă secretarul şi începu să dicteze două scrisori. Prima, cea către Lorenzo Nadi, era destul de uşoară; cea de-a doua, către misterioasa doamnă Capriani, a necesitat ceva mai multă osteneală. Rezultatul însă l-a mulţumit – în semn de respect faţă de naţionalitatea persoanei căreia îi era adresată, Angelo folosise limba toscană. Madonna Capriani, proprietara navei *Kingfisher,* era invitată să ia cina cu Messer Guardi, proprietarul *Fiamettei.*

La Londra, în Greenwich, Faith Whitlock îşi ajuta soţul să

facă bagajele pentru următoarea călătorie.

— Cămăşi, zise arătând spre grămada de pânză şi mătase; bandaje şi gulere de pe masă.. Le-am scrobit pe toate, dar s-ar putea să se şifoneze dacă este cald.

Întotdeauna agitat când trebuia să plece într-o călătorie, Edward Whitlock aşeza pe pervaz coşurile cu unelte şi borcanele de amidon şi culori. Ploaia dădea senzaţia de toamnă, lovind ferestrele şi transformând grădina lui Faith într-o adevărată mlaştină.

— Când pleci, Ned? întrebă femeia cu ochii aţintiţi asupra picăturilor de ploaie. Cum e vântul?

Zdrobind o culoare între degete, Ned răspunse cu o strâmbătură:

— Cred că se schimbă. Ar trebui să plecăm până la sfârşitul săptămânii; vreau să ocolesc Capul Bunei Speranţe în luna octombrie. Spaniolii ar trebui să fie acasă atunci.

Faith nu se gândea niciodată la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla, la furtuni, naufragii, piraţi lacomi sau spanioli răzbunători. Nu ar fi mai avut nicio clipă de linişte dacă ar fi făcut asta; învăţase cu mult timp în urmă că singura modalitate de a supravieţui era aceea de a-ţi crea o viaţă proprie, una cât mai plăcută şi plină. Faith număra liniştită grămăjoarele dantelate dinaintea ei, în vreme ce Betty, servitoarea, împăturea cămăşile şi le aşeza în cufărul deschis, parfumând apoi materialele cu frunze uscate de lavandă.

— … patruzeci şi nouă, cincizeci, încheie Faith, legând grămada de haine cu o bucată de dantelă. Ţi-ai luat armele, Ned?

— Bineînţeles. Richard Staper întotdeauna cercetează asta. Se întoarse, lovind o cutie de lemn ce trebuia vopsită; se aplecă, culegând stângaci fragmentele de lemn. *Legacy* şi *Saviour of Bristol* au fiecare tunuri în plus, în vreme ce *Garland* a fost echipată anul trecut.

O scurtă tăcere se lăsă între cei doi soţi.

— Ajută-l pe domnul Whitlock să adune lemnele, Betty. Merge şi John Keane cu tine, dragul meu?

Edward se ridică în picioare, ştergându-şi mâinile pe pantaloni.

— John va naviga cu *Legacy,* iar la întoarcere urmează să se căsătorească cu Dorothy Jenkinson. Ştiai asta, Faith? Tatăl ei a murit săptămâna trecută. Sărmanul ticălos – se spune că până şi Dorothy se simte uşurată, deşi nu ar recunoaşte asta în ruptul capului. Voi merge pe postul de căpitan pe *Garland,* adăugă după un zâmbet scurt, este o navă destul de greu de manevrat. Trebuie condusă de cineva care să o cunoască. Totuşi, voi reuşi să o duc până la Alexandretta şi înapoi, Faith. Până acum nu am pierdut nicio navă.

Se întoarse şi începu să scuture o culoare roşu închis într-o găleată cu apă. Ploaia devenise mai rară, iar soarele începuse să-i strălucească în vârful capului, acolo unde părul era tot mai puţin, lăsând să se vadă pielea.

— La ce îţi trebuie asta? întrebă, arătând către cutia de culori pe care Betty o aşezase lângă chiuvetă.

— Ca să vopsesc draperiile patului, răspunse Faith în timp ce îi împăturea hainele. Au început să se decoloreze.

Edward rămase tăcut; era cu spatele la ea şi capul aplecat deasupra găleţii. Faith se apropie de el, îmbrăţişându-l şi lipindu-şi capul de umărul soţului ei, la fel de tandru ca şi cum ar fi fost unul dintre copiii ei.

— Dragul meu Edward, micuţul Ned ar vrea o sabie, dar nu trebuie să-i aduci aşa ceva. Îi ajung câteva piese de şah – a pierdut o mare parte din cele vechi. Iar lui Alice i-ar plăcea câteva mărgele sau ceva asemănător. Dacă poţi, mie cumpără-mi o bucată de mătase pentru rochia de botez. Tivul de la cealaltă s-a rupt.

Edward se răsuci către ea, cu vopseaua picurându-i printre degete. Arăta încurcat şi dezorientat, remarcă Faith,

aşa cum nu arăta niciodată atunci când trebuia să planifice o călătorie de opt sute de mile până în Levant. Îl sărută, încercând să-l facă să zâmbească.

— E un lucru destul de obişnuit să ai un copil, spuse cu blândeţe. Şi asta mă va ţine ocupată, nu crezi, dragul meu?

Serafina a mers singură la casa aurită.

Trecuse o lună de la sosirea lui *Kingfisher* în Marsilia; o lună petrecută cu afaceri, cumpăratul şi vândutul materialelor, plănuirea şi căutarea de informaţii folositoare. Cu mult înainte de a pleca din Pisa ştiuse că această întâlnire reprezenta singurul scop al călătoriei aici.

Cu toate acestea, i se păţea că se întâmpla prea repede. Nu era pregătită, i-ar fi trebuit mai mult timp. La piciorul scărilor, Serafina îşi spuse că astfel de gânduri erau o nesăbuinţă. Îşi dorea întâlnirea asta de luni – ba nu, de ani. De doi ani şi jumătate, de când stătuse aici ultima oară şi aflase că, alături de teamă şi pierdere, exista şi trădare în povestea ei. De atunci manipula oameni şi înscena întâmplări tocmai pentru un asemenea scop. Îşi reaminti că plănuise totul cu mare grijă şi acum acele planuri erau pe punctul de a se împlini. Thomas se afla în Avignon şi nu avea cum să se întoarcă până mâine; afacerile din Marsilia erau aproape încheiate, iar *Kingfisher* era încărcată cu marfa valoroasă. Singurul lucru important rămas era acesta.

Uşa i-a fost deschisă de o servitoare ce i-a luat mănuşile şi şalul. Îşi vedea imaginea reflectată în oglinda de argint, deasupra căminului din hol. Purta o rochie bogată, neagră, brodată cu perle închise la culoare şi împodobită cu manşete şi guler de dantelă. Părul negru era strâns la ceafă, iar pielea palidă şi moale evidenţia ochii mari şi întunecaţi. Avusese de gând să-şi coloreze obrajii cu roşu, dar amintindu-şi remarca lui Thomas pusese furioasă borcănaşul la loc.

A mea, gândi privind în jurul ei. Casa mea, ocupată de cineva care mi-a furat numele. În ciuda acestor gânduri,

familiaritatea pe care o simţea era înjumătăţită, ca şi cum ar fi zărit clădirea într-un vis îndepărtat sau într-un tablou. Camerele de dincolo de hol păreau mai mici, mai puţin misterioase, cu un mobilier vechi, lipsit de strălucirea amintirilor. Recunoştea arhitectura casei şi o parte din mobilă doar recurgând la ceea ce i se întipărise în minte. Bucătăriile şi camerele cu rufărie ce porneau dintr-un coridor din dreapta; holul cel mare şi birourile la parter. Păşind în urma servitoarei, îşi aminti că la etaj erau camera de zi şi salonul; pe una din mese un sfeşnic din alamă – cândva îi plăcuse la nebunie să se joace cu lumânările stinse. O tapiţerie nemişcată

— Demult numărase cali din peisaj, dându-le nume fiecăruia. Destrier, Bayard, Dancer şi…

— Stăpâne, zise servitoarea când au ajuns în capul scărilor, doamna Capriani.

Ochii, ce până atunci cercetaseră casa cunoscută şi totuşi străină, neputând să se oprească asupra unui singur lucru, priviră către pragul camerei. Un bărbat, încadrat de lemnul uşii, cu părul aurit de lumânarea aprinsă.

Angelo.

Dacă, printr-o misterioasă îmbinare a pietrei şi a cimentului, clădirea se schimbase, Angelo rămăsese la fel. Arăta la fel: trăsăturile din faţa ei erau identice cu cele ce stârneau ura şi dragostea în amintirea ei. Ochii, gura, nasul, părul animau chipul ce-i bântuia visele de ani întregi. Nu avea nevoie să-l cerceteze îndeaproape, îi era întipărit în inimă.

Se obişnuise să-şi ascundă adevăratele sentimente şi nici acum nu şi-a trădat emoţiile. I-a dat mâna ca el să o sărute, a zâmbit, murmurând nimicuri legate de vreme şi de căldura insuportabilă de afară.

Abia atunci când a intrat înaintea lui în cameră, ochii i s-au închis o clipă, strângând puternic genele. Şi-a recăpătat însă

imediat sângele rece. Masa fusese aranjată pentru doi, întocmai cum sperase, deoarece ceea ce avea să-i spună necesita un cadru intim. Şi-a dat seama că Angelo nu o recunoscuse şi că anii o schimbaseră într-o altă femeie. Vărul ei nu vedea nici copila slabă trimisă drept în cursa piraţilor, nici băieţandrul murdar care adormise la piciorul scărilor casei lui. Era încredinţat că murise şi nu se aştepta ca seara aceasta fierbinte de septembrie să-i aducă înainte fantoma trecutului.

— A fost o dovadă de impertinenţă din partea mea să vă scriu, domnule Guardi, zise ea. Îi era nespus de greu să-i atribuie propriul ei nume. Vedeţi, eram curioasă să-l cunosc pe proprietarul *Fiamettei.*

Angelo zâmbi, în timp ce servitorul turna vin.

— Doamnă, dacă gestul dumneavoastră a fost impertinenţă, atunci îmi doresc să am parte cât mai des de astfel de obrăznicii.

Serafina luă paharul şi se aşeză la masă. Încăperea fusese dintotdeauna camera de zi; cu mult timp în urmă, tatăl ei o anunţase aici de logodna cu Michele Corsini. Dacă ar fi închis ochii, oare ce spirite i-ar fi apărut în faţa ochilor?

Ochii îi rămaseră însă deschişi; ştia că trebuie să fie atentă, să se folosească de toată inteligenţa şi spiritul pe care le avea.

Angelo luă loc în faţa ei, iar servitorul începu să aducă felurile de mâncare.

— Aveţi o navă minunată, doamnă. *Kingfisher* este un nume englezesc, nu-i aşa?

— Galionul a fost construit de un englez, aprobă ea cu o mişcare a capului.

Dacă era nevoie, avea pregătită o minciună potrivită – numele fals al unui marinar ce, între timp, se întorsese pe tărâmurile lui natale. Ştia că Angelo ar putea recunoaşte numele şi naţionalitatea lui Thomas. Acesta era unul dintre

motivele pentru care preferase ca pilotul să rămână la bordul navei sau să plece pe valea Ronului, în loc să rămână în Marsilia. Nu era însă cel mai important motiv.

Minciuna nu a fost însă necesară. Angelo a ridicat paharul, spunând:

— Să bem în cinstea câştigătorului întrecerii, doamnă. Vă felicit. Nu se întâmplă de prea multe ori ca altcineva să mi-o ia înainte, iar *Fiametta* este la rândul ei o ambarcaţiune minunată. Mă simt însă încântat să pierd în faţa unui adversar atât de fermecător.

Ciocniră, paharele scoţând un clinchet uşor în tăcerea grea a camerei.

— Nu chiar un *adversar,* rosti încet Serafina. Nu mi-aş dori să-mi fiţi adversar, domnule Guardi.

— Atunci ce aţi dori să vă fiu?

Serafina nu răspunse, însă zări privirea ceva mai intensă şi colţurile buzelor ridicându-se uşor într-un zâmbet.

— Din câte am înţeles, sunteţi văduvă, doamnă Capriani? adăugă Angelo încet.

Mânca şi nu-şi dădea seama ce anume avea în farfurie, puteau la fel de bine să fie scoici, căpşuni, pământ sau praf.

Ochii negri ai lui Angelo o studiau cu un vădit interes; mâna Serafinei tremura când duse paharul la buze. Auzea undeva în fundul minţii vocea lui Thomas: *Erai îndrăgostită de el. Dumnezeule, încă mai eşti!* Thomas se înşela, îşi spuse. Ceea ce simţea pentru Angelo Guardi nu era nimic altceva decât ură.

Goli paharul, căutând, în mod neobişnuit, alinarea în vin.

— Într-adevăr, domnule Guardi, sunt văduvă. Soţul meu, un negustor din Pisa, a murit la începutul acestui an. Am îndrăznit să cred că puteam duce mai departe afacerea lui, de dragul fiului meu, desigur.

— Aveţi un copil?

Aprobă cu o mişcare a capului. Oare Angelo se gândea

vreodată la celălalt copil, pe care-l trimisese la moarte cu zece ani în urmă? Oare, dacă ar fi rostit numele *Serafina,* s-ar fi albit la faţă, uluit?

— Am un fiu, Francesco, este încă mic. Când va fi destul de mare, va moşteni afacerea familiei. Încerc – mă tem că într-un mod destul de stângaci – să-i păstrez moştenirea neştirbită.

— În mod stângaci? Amuzat, Angelo îi făcu semn să plece servitorului care aştepta în spatele lor. Sunteţi prea modestă, doamnă. Am întrebat şi am aflat că negustori cu experienţă de douăzeci de ani vă respectă şi că încheiaţi afaceri atât de dure, încât tremură doar la auzul paşilor dumneavoastră.

Pusese paharul pe masă. Purta o cămaşă de mătase, cu guler de dantelă şi pe deasupra o vestă purpurie, împodobită cu tafta neagră. În faţa ochilor ce o studiau intens, Serafina se simţi cuprinsă de o sudoare rece ca gheaţa.

— Eu însă, zise el curtenitor, aş putea tremura din cu totul alte motive. Am auzit că sunteţi o femeie puternică. Văd însă că sunteţi şi foarte frumoasă.

Aerul din încăpere devenise înăbuşitor, nu-şi putea desprinde privirea de pe chipul lui, de parcă nu ar fi fost decât o biată molie ce se învârte neputincioasă în jurul flăcării.

— Frumuseţea este o armă cu două tăişuri, domnule Guardi, zise în cele din urmă. O parte a negustorilor consideră o femeie frumoasă un obiect de preţ, prea fragil pentru mediul dur al comerţului. Alţii sunt de părere că nu poate fi decât superficială, nătângă, şi că singura ei calitate este înfăţişarea. Iar restul cred pur şi simplu că este o târfă.

Pusese cuţitul pe masă, incapabilă să mai mănânce. Auzea bâzâitul unui ţânţar şi vocile servitorilor strigând unii la alţii – toate astea i se păreau ireale.

Şi Angelo terminase de mâncat. S-a ridicat de la masă,

oferindu-i mâna; a continuat să-i strângă degetele, ţinându-le aproape de piept.

— O femeie fragilă nu s-ar fi luat la întrecere cu un galion în timpul unei furtuni; una nătângă nu şi-ar fi câştigat un renume respectabil făcând afaceri timp de o lună în Marsilia. Iar o femeie uşuratică…

Se întrerupse; Serafina îi putea simţi bătăile inimii prin mătasea subţire a hainei. Ştia că asemenea lui, şi inima ei bătea ceva mai repede şi mai puternic. Căldura înăbuşitoare a serii de vară părea gata să o topească, până când din ea nu ar mai fi rămas nimic în afara oaselor.

— O femeie uşuratică, reluă Angelo, eliberându-i mâna, nu mi-ar fi trimis o scrisoare de afaceri. S-ar fi străduit să mă întâlnească – desigur, printr-o simplă coincidenţă – în port, piaţă sau în casa unui alt negustor. Şi asta ar fi fost de ajuns, nu-i aşa? Şi-ar fi ascuns chipul în spatele evantaiului sau ar fi chicotit şi m-ar fi lăsat să-i zăresc o clipă glezna subţire pe sub materialul fustei. Apoi s-ar fi îndepărtat, iar eu aş fi fost păcălit în cele din urmă.

O tăcere adâncă se lăsă în încăpere. Cândva, demult, Angelo o respinsese, râsese de ea, însă privirea lui de acum trăda dorinţă.

Şi o înspăimânta gândul că poate mai avea încă puterea de a o atrage ca în copilărie. Nici măcar nu se putea gândi la aşa ceva.

— Să vorbim despre comerţ, se auzi rostind cu un glas nesigur, uşor tremurător. Am înţeles că sunteţi negustor de pânză, domnule Guardi.

Cu o plecăciune, tânărul deschise uşile duble ale camerei, astfel încât Serafina să poată pătrunde în anticamera următoare.

— La fel ca dumneavoastră, doamnă Capriani. Cumpăr pânză din nord, mătase brocart şi tafta din Italia şi Levant. Am construit *Fiametta* pentru a economisi cât mai mult în

privinţa transportului.

Aerul din anticameră era înăbuşitor; deşi ferestrele erau deschise, iar obloanele ridicate, în cameră nu se simţea nicio adiere. Serafmei îi era aproape la fel de greu să respire ca în Alger.

— Noi, negustorii de mătase, încercăm să ne protejăm împotriva oricăror posibilităţi, nu-i aşa, domnule Guardi? rosti ea pe un ton visător. Dumnevoastră cu *Fiametta,* eu cu *Kingfisher.* Însă întotdeauna există alţi termeni ai ecuaţiei, nu-i aşa? Întâmplări neaşteptate faţă de care nu ne putem apăra.

Sprijinit de spătarul scaunului, Angelo îşi întinse picioarele lungi. Încăperea era extrem de mică, iar el închisese uşa, astfel încât Serafina se simţea prinsă în spaţiul îngust.

— Nu sunt de acord, doamnă, spuse el încet. Eu plănuiesc orice întâmplare neprevăzută, tocmai acesta este secretul succesului meu. De aceea am o astfel de casă, navă şi afacere. Nu m-am născut stăpânul lor, doamnă.

Serafina fu cuprinsă de o puternică dorinţă de a râde, de a plânge şi de a-şi înfinge mâinile în pielea lui albă şi moale. Cum însă cuvintele erau singura ei armă, se strădui să-şi păstreze sângele rece:

— Nici eu nu m-am născut în situaţia de acum, domnule Guardi. Înseamnă că amândoi ne-am luptat să câştigăm ceea ce avem acum. Într-adevăr, aveţi o casă, o navă şi o afacere; dar m-am interesat şi, în afară de asta, am văzut eu însămi că vopseaua a început să se cojească şi că ambarcaţiunea a fost construită cu bani împrumutaţi. Ştim cu toţii că Marsilia a trecut prin vremuri grele şi că negustorii de aici au fost cei mai afectaţi. Vă puteţi face planuri, domnule Guardi, dar nu şi împotriva întorsăturilor istoriei. Astfel de lucruri nu pot fi învinse.

Ochii lui Angelo au părut a dezvălui o sclipire de furie,

înlocuită însă imediat de un zâmbet şi un gest de recunoaştere a adevărului spuselor ei.

— Doamnă Capriani, sunteţi minunată! Şi desigur, aveţi dreptate. Anii tiraniei şi izolării oraşului nu au fost deloc uşori pentru mine sau majoritatea partenerilor mei. Este adevărat că am împrumutat bani ca să construiesc *Fiametta,* dar spre deosebire de ceilalţi, am reuşit să supravieţuiesc. Cu toate acestea, susţin în continuare că trebuie să planifici bine totul, orice lucru pe care Dumnezeu ni-l poate trimite.

— Nu putem ghici planurile divinităţii, rosti Serafina cu o amărăciune involuntară, în vreme ce Angelo se ridică, apropiindu-se de ea şi îngenunchind; îi luă mâna într-a lui.

— Vorbiţi despre soţul dumneavoastră, fără îndoială. Sunteţi mult prea tânără pentru a fi trăit o astfel de pierdere.

Îngenunchease lângă ea. Dacă ar fi întins mâna i-ar fi putut mângâia părul blond şi şi-ar fi putut trece dosul palmei peste obrazul şi buzele lui. L-ar fi putut săruta; cu ochii închişi, ar fi putut retrăi fiecare detaliu al sărutului pe care Angelo i-l dăduse cu ani în urmă, pe vârful dealului. De atunci avusese însă ocazia de a afla că, asemeni fiecărui zâmbet, cuvânt sau atingere, sărutul acela fusese doar semnul trădării. Dragostea prefăcută a lui Angelo fusese doar o modalitate de a cumpăra încrederea lui Franco Guardi.

Întreaga stăpânire de sine părea să se risipească cu repeziciune, lăsând loc unui sentiment de tristeţe şi dezolare, îşi dădea seama că trebuie să se stăpânească; ani întregi se luptase să capete mijloacele de a-l distruge – camera părea însă populată de fantome ce făceau ca întreaga clădire să-i devină brusc familiară. Frânturi din trecut, animate de persoane cândva dragi o asaltau din toate părţile.

Îşi înfipse adânc unghiile în palme şi patru semilune roşii au marcat pielea albă, amintindu-i de simbolurile Islamului de pe steagurile piraţilor. Fantomele au dispărut şi gândurile Serafinei şi-au recăpătat limpezimea.

— Îmi iubesc fiul, dar niciodată nu mi-am iubit soţul, domnule Guardi. Era un om bătrân cu care m-am căsătorit tocmai din acest motiv. Şi femeile îşi fac planuri. De dragul fiului meu, încă mai fac asta. Să vă spun de ce v-am scris şi de ce doream să vă văd? Vedeţi dumneavoastră, m-am interesat şi ştiu că aveţi datorii, astfel încât am venit să vă ofer o soluţie. Un negustor are nevoie de capital, altfel este în pericol de a-şi pierde afacerea. Vă puteţi permite să faceţi o altă călătorie şi să vă plătiţi datoriile, domnule Guardi?

Ştia foarte bine că întrebările erau lipsite de bună-cuviinţă, însă pe chipul vărului ei nu se citea nicio urmă de mânie, doar de interes. O privea atent, sprijinit cu mâinile de braţele fotoliului ei; ochii îi erau mari şi limpezi, dezvăluind aproape dragoste. Serafina învăţase demult să ignore astfel de dovezi de afecţiune şi să se teamă de fascinaţia stârnită de Angelo.

— O soluţie? repetă el încet. Spuneţi-mi, doamnă Capriani, ce soluţie îmi oferiţi?

Privindu-l drept în ochi, Serafina rosti cuvintele pe care le pregătise de atât de mult timp:

— Mă ofer să vă cumpăr compania, domnule, şi să o unesc cu a mea. Am îndeajuns de mulţi bani, însă nu destul spaţiu pentru a mă extinde în Pisa. Daţi-mi voie să rezolv problemele amândurora şi să vă cruţ de faliment.

Îşi dorea să vadă teama stârnită în privirea lui de cuvântul *faliment.* Cu toate acestea, reacţia întârzia să se producă – ochii migdalaţi şi negri, ce-i oglindeau pe ai ei, rămaseră fară expresie.

— Desigur că voi păstra numele Guardi, continuă cu un glas ce tremura uşor. Este mult mai cunoscut decât cel de Capriani.

Angelo se ridică în picioare cu o mişcare bruscă, iar Serafina se surprinse aşteptând gesturile violente ale coşmarurilor din fiecare noapte, cele de care îl ştia capabil.

Se forţă să rămână nemişcată, să nu dea înapoi.

Bărbatul nu o lovi şi nici măcar nu ridică mâna; ba dimpotrivă, dădu capul pe spate, izbucnind într-un hohot de râs:

— Din nou, sunteţi de-a dreptul minunată, doamnă Capriani! Aproape că mă simt tentat să vă ofer nava şi afacerea mea. Dar nu o voi face…

Scuturându-şi capul îi apucă mâinile, forţând-o să se ridice în picioare.

— Nu o voi face, rosti zâmbind cu blândeţe. Nici măcar nu sunt tentat să îţi ofer un altfel de parteneriat, draga mea. Şi asta deoarece nu am nevoie de tine. Am găsit deja soluţia problemelor mele, oricât de mari ar fi.

Ochii negri o priveau amuzaţi, încrezători, fără nicio umbră de teamă.

— Vezi tu, urmează să mă căsătoresc.

Angelo şi mireasa lui frumoasă şi bogată. Serafina nu ar fi putut prevedea cât de mult au durut-o cuvintele lui, ca un pumnal apăsat încet, direct în inimă. O parte a sufletului ei rămăsese în Marsilia, cu o coroniţă de rozmarin în păr. Până acum îşi dorise să recapete ceea ce era al ei de drept, să aibă tot ceea ce pierduse – un viitor care să compenseze trecutul.

Într-o oglindire pervertită a speranţelor ei, Angelo urma însă să se căsătorească cu o tânără florentină de origine nobilă. Va pleca spre Toscana, cu nava aurită, înveşmântat în haine bogate, ducând o încărcătură plină de cufere cu daruri pentru viitoarea sa mireasă. De data aceasta niciun pirat nu-i va tăia drumul, despărţindu-i destinul în două trasee diferite. Se va căsători şi va avea copii – urmaşi legitimi.

Rămăsese încă un sfert de oră în casa aurită, rostind mecanic cuvintele potrivite, atunci când trebuia. Imediat ce se simţise în stare, se ridicase să plece, aventurându-se pe străzile oraşului. Nu s-a întors acasă, s-a plimbat multă vreme printre alei şi curţile caselor, acolo unde nicio femeie

nu ar fi îndrăznit să meargă neînsoţită. Şi-a spus după aceea că expresia întipărită pe chipul ei o protejase, niciun hoţ nu ar fi îndrăznit să jefuiască o fantomă. Îşi dădea seama că în Marsilia nu era nimic altceva decât o fantomă, o rămăşiţă a trecutului şi o umbră ce nu-şi mai găsea rostul.

Nenumăraţi cerşetori dormeau în pragurile caselor sau ghemuiţi în butoaiele curţilor; parcă niciodată până atunci nu fuseseră aşa de mulţi. Oameni rămaşi fară avere, înfometaţi, bolnavi fară să aibă unde munci şi fară un nume. O mână îi atinse fusta, iar Serafina tăie poşeta legată de rochie, lăsând monedele de aur şi argint să cadă pe pietrişul străzilor. Îşi scoase apoi verigheta dăruită de Jacopo, cerceii cu perle din urechi, medalionul de la gât şi le aruncă siluetelor întunecate.

După aceea, rămase mult timp pe marginea cheiurilor apei. Ar fi fost foarte uşor să facă un singur pas şi să se abandoneze apei negre de dedesubt; nu mai avea însă puterea necesară unui astfel de gest. Era din nou sclavă, fară a trăi cu adevărat, lipsită de dreptul esenţial de a alege între viaţă şi moarte. Cu privirea aţintită în apa întunecată, îşi dădea seama că nu mai însemna nimic. Fără un cămin sau un nume, era doar păpuşa neputincioasă a capriciilor altcuiva, ca şi cum nu ar fi părăsit niciodată Algerul.

Soarele răsări în cele din urmă, colorând marea în portocaliu şi roz – semnalul de a se întoarce, de a încerca să revină la o existenţă întrucâtva adevărată. Mergând pe străzile familiare ale Marsiliei, Serafina ştiu că trebuie să părăsească oraşul şi să nu mai revină niciodată.

Nu a sosit singură la casa Capriani; ajunsă în prag, văzu apropiindu-se silueta unui călăreţ cu păr negru şi ochi albaştri. La început nu l-a recunoscut, pentru că el aparţinea de acum unei alte vieţi. I-a permis însă să o ajute să între în casă.

Părul i se despletise în jurul obrajilor palizi; nu purta

bijuterii şi rochia îi era murdară de noroi. Înfăţişarea ei îl şocă pe Thomas; i se părea că la o simplă atingere, sufletul Serafmei se va frânge în mii de fragmente.

— Te-ai dus la el, să-l vezi, şi nu era o întrebare, ci o constatare.

Ea aprobă cu o mişcare a capului şi ochii stinşi.

— Te-a rănit, continuă Thomas, bănuind un alt motiv al înfăţişării ei tulburate.

ÎI privi lung, apoi îşi scutură capul.

— Nu, nu aşa cum crezi, zise în cele din urmă. Angelo nici măcar nu m-a atins. Nu m-a recunoscut; m-am plimbat, doar atât.

Temerea iniţială dispăru, lăsând loc alteia. Se plimbase toată noaptea, singură, într-un oraş atât de nesigur. Pielea Serafmei devenise aproape transparentă, iar ochii întunecaţi plini de umbre; în ciuda căldurii de afară, tremura.

Thomas o forţă să se aşeze pe un scaun confortabil din birou, îi acoperi umerii cu un şal călduros şi îi prinse un pahar de vin între degetele ţepene. Deşi avea de gând să trimită după cameristă, se răzgândi după aceea. Servitorii nu ştiau să-şi ţină gura; se întorsese mai devreme din Avignon, neavând încredere în motivele pentru care ea îl trimisese acolo. Acum ştia că bănuielile lui fuseseră întemeiate.

După ce insistă ca ea să bea câteva guri de vin, zise:

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Paharul îi rămăsese în poală şi într-un târziu, Serafina ridică o privire nesigură.

— L-am vizitat şi m-am oferit să-i cumpăr compania.

— Compania Guardi? întrebă Thomas uluit, sprijinindu-se de pervaz. Cum ai putut face una ca asta? Nu este…

— Angelo este în pragul falimentului. M-am interesat, o parte a acestei situaţii mi se datorează şi mie. I-am luat clienţi şi am răspândit diferite zvonuri.

Vocea îi suna neutru, fără intonaţie, în vreme ce vinul din

pahar se agita ca şi cum Serafina s-ar fi aflat la bordul unei nave pe apă. Thomas îşi dădu seama că nici chiar el nu intuise meticulozitatea planurilor ei.

— Şi? întrebă blând. Te-ai înşelat?

— Nu, nu m-am înşelat, replică ea scuturându-şi capul şi încercând să zâmbească. Dar am aflat că Angelo a găsit deja cui să se vândă. Urmează să se căsătorească.

Thomas rămase fără suflare. Şi-ar fi dorit să o ia în braţe, să alunge distanţa dintre ei şi să o strângă tandru, cum de puţine ori îi permitea Serafina să o facă. Un asemenea gest ar fi echivalat cu o adevărată nebunie; deşi ea îi respecta ambiţia, talentul, niciodată nu îl iubise cu adevărat şi nu o va face până când nu se va elibera de trecut.

— Este o tânără florentină, o auzi continuând. Privea înainte, undeva deasupra lui, a camerei şi a soarelui portocaliu de afară. Provine dintr-o familie bogată, tatăl ei este bancher şi producător de mătase. Angelo are nava, persoanele de contact şi cunoaşte rutele comerciale. Domnul Nadi deţine capitalul necesar şi atelierele de fabricaţie. Amândoi vor beneficia de pe urma alianţei.

Vocea căpătase acum tonalităţi pline de amărăciune, obrajii i se coloraseră uşor, iar mâinile se opriseră din tremurat. Privindu-l pentru prima oară drept în ochi, spuse:

— Mireasa lui Angelo are nouăsprezece ani şi este singura moştenitoare a tatălui ei. Nu are fraţi, o cheamă Fiametta Nadi.

Fiametta. Desigur. Marea navă aurie.

— Şi-a numit vasul în cinstea ei. Ce femeie, mi-a spus, ar putea rezista unui bărbat care construieşte un astfel de galion în cinstea ei?

Glasul trăda durere şi o uşoară invidie, îşi spuse Thomas.

— Ar fi trebuit să ghicesc, adăugă ca pentru ea. Bineînţeles că urma să se căsătorească şi că ea nu putea fi decât bogată, frumoasă şi de origine nobilă. Femeile l-au plăcut

întotdeauna.

Îşi dădu seama că ochii ei erau roşii de oboseală şi nu de lacrimi; acum îşi amintea cât de rar o văzuse plângând. Nu mai era nimic de spus, niciun cuvânt care i-ar fi putut alina durerea. Deşi Serafina îşi recăpătase o parte din obişnuita ei stăpânire de sine, privirea îi rămânea la fel de pustie, lipsită de furia sau viclenia cărora aproape le ducea dorul.

— Angelo va pleca spre Levant, continuă ea. Dacă drumul va fi unul plin de succes, la întoarcere, el şi Fiametta Nadi se vor logodi. Cred că nunta va avea loc curând după aceea. Nu îşi va dori să mai amâne.

Cândva crezuse că, absorbită de fiul şi de munca ei, va putea să-l uite pe Angelo, că va putea să lase în urmă nedreptăţile trecutului. Nu era însă aşa şi îşi dădea seama că ea risca să se distrugă pe sine însăşi, dacă nu îşi distrugea mai întâi duşmanul. Nu putea fi martorul unei astfel de întâmplări.

Serafina se ridicase în picioare, aşezând pe masă paharul de vin. Apoi, îngenuncheată pe podea şi îngropată în faldurile rochiei murdare de noroi, aranja cărţile şi hârtiile dintr-un scrin.

— Va merge mai întâi la Florenţa să ia aurul necesar, adăugă. Domnul de Coniques îl va însoţi ca martor al înţelegerii matrimoniale. Domnul de Coniques…

Se opri însă dintr-o dată, rezemându-se pe călcâie:

— *Domnul de Coniques…* repetă încet.

Thomas intui speranţa renăscută.

Domnul de Coniques, îşi spuse Serafina. *Jehan.*

Nu-l zărise pe notar în seara precedentă, dar acesta trebuia să fi fost în casă, alungat de Angelo de la cina festivă. Nici nu-şi dorise să-l întâlnească, se temea ca nu cumva privirea aceea ascuţită să o recunoască.

Jehan, repetă.

Ar fi vrut ca Thomas să nu fi fost acolo; în singurătate ar fi

putut analiza mai bine ideea aceasta imposibilă. Pilotul englez rămăsese nemişcat, sprijinit de fereastră, încruntat şi cu ochii mijiţi – mâinile ei nu mai încleştau penele de scris şi renunţaseră a mai înnoda panglicile scrisorilor. Din nefericire, îi permisese să o cunoască prea bine.

— Domnul de Coniques, repetă el neutru. Continuă, Serafina, l-ai văzut?

Era o întrebare la care putea răspunde sincer; îşi scutură capul.

— Nu era acolo. Se zvoneşte că bea prea mult.

— Bea prea mult şi acum doi ani, când l-am întâlnit în Livorno.

Abia auzea cuvintele lui. Jehan, îşi spuse. Jehan şi Angelo. Acum zece ani cei doi aranjaseră capturarea navelor Guardi de către piraţii barbari. Ba nu — *Angelo* aranjase asta, în vreme ce Jehan întocmise testamentul, permiţându-i vărului ei să moştenească întreaga companie. Jehan ştia atunci *totul.*

Cumva, trebuia convins să mărturisească, să scrie totul pe o foaie de hârtie autentificată, aşa cum ar fi procedat orice notar de bună-credinţă. Dar cum?

Ideile se succedau cu repeziciune. Ar fi existat posibilitatea şantajului sau a mitei, dar era imposibil. Fără nicio dovadă nu avea cum să-l şantajeze pe Jehan de Coniques. Mita nu reprezenta o soluţie, deoarece el îşi dorea respectul celorlalţi şi o poziţie privilegiată. Oare era dispus să-şi rişte a doua oară reputaţia şi viaţa pentru bani?

Nu credea. Aşadar, nu rămânea decât ameninţarea. Spre surprinderea ei, o încânta imaginea lui Jehan de Coniques cu un cuţit la gât, înspăimântat şi cerşind îndurare. La fel de speriat ca şi ea atunci când un pirat întinsese sabia către pieptarul rochiei sale.

Uitase de Thomas, însă mâna ce-i atinse cotul, ridicând-o în picioare şi întorcând-o cu faţa către el îi readuse aminte. Pilotul englez avea o sabie şi un pumnal la şold. Serafina nu

putea să-l urmărească pe Jehan de Coniques într-o alee întunecoasă şi să-l silească a mărturisi; nu era nici destul de puternică şi nici nu mânuia armele cu destulă pricepere. Chiar şi cineva ca Jehan, obişnuit mai mult cu sticlele sau pana de scris, ar fi dat-o la o parte amuzat. Se luptase singură să devină bogată şi să capete un renume, dar de acum avea nevoie de ajutor.

— Spune-mi, rosti Thomas încet. Continua să o privească întrebător, strângându-i încheieturile mâinilor. Haide, Serafina, spune-mi. Jehan de Coniques. La ce te gândeşti?

Ezitarea a durat doar o clipă. Şi l-a imaginat pe Thomas prizonier pe o navă florentină, în loc să se afle la bordul navei sale; spânzurat în Piazza della Signoria în loc să spargă gheaţa în drum spre Strâmtoarea de Nord-Vest. Îşi zări propria imagine, în miniatură şi întunecată în ochii lui albaştri şi dădu la o parte orice urmă de regret:

— Ar mai fi o soluţie, dar nu o pot face singură. Îl priveşte pe Jehan.

Pilotul englez a înţeles imediat; privirea îi licări şi strânsoarea mâinilor deveni mai puternică.

— Aha, rosti încet. Să-l convingi pe servitor să-şi trădeze stăpânul?

— Înainte nu era servitorul lui Angelo, spuse Serafina, amintindu-şi zilele când cei doi se dispreţuiau reciproc. Erau egali. Angelo era ruda din partea mamei, dar Jehan avea o origine superioară. Lucrurile s-au schimbat între timp.

— Crezi că notarului nu-i place asta? zâmbi Thomas. *Speri* să nu-i placă?

— Sper, zise Serafina cu un glas aproape sufocat de faptul că era cea din urmă posibilitate, că lui Jehan nu-i plăcea îndeajuns de mult încât să-l trădeze pe Angelo. Totuşi, ar putea avea nevoie de un imbold mai zdravăn, continuă cu gura uscată.

Pilotul englez izbucni în râs, renunţând a-i mai strânge

mâinile.

— Ce carieră interesantă mă aşteaptă! Pilot în cadrul companiei Levant, stăpânul unui vas toscan de comerţ şi asasin. Ar trebui să-mi scriu memoriile. Dacă voi trăi până atunci.

— Nu asasin, îl contrazise ea. Încordată, aştepta reacţia lui. Nu va fi nevoie să-l ucizi.

— Ci doar să-l zgârii niţel? întrebă Thomas studiind-o atent.

Serafina îşi imagina lama unui pumnal desfigurând chipul aspru al copilăriei sale; picături roşii scurgându-se de-a lungul bărbiei lui Jehan; închise ochii o clipă, deschizându-i imediat după aceea.

— Nu te pot sili, Thomas, spuse cu un glas tremurător. Dacă nu vrei să mă ajuţi, atunci vei fi îndeajuns de bun, încât să uiţi că această conversaţie a avut loc.

Zâmbetul pilotului deveni ceva mai larg.

— Şi, între timp, vei scotoci aleile din Marsilia în căutarea unui ticălos priceput la mânuirea pumnalului?

O cunoştea prea bine. Casa începuse să se învârtească cu ea; Serafina se îndreptă spre uşă şi răsuci zăvorul menit să ţină servitorii departe de biroul ei.

— Da, răspunse simplu. Voi găsi pe cineva. Vezi tu, asta e ultima mea speranţă.

— Încă mai contează atât de mult?

Ea aprobă cu o mişcare a capului. Conta mai mult decât orice altceva pe lume. Mai mult decât banii familiei Capriani din diferite bănci sau scrinuri, casele din Pisa, Neapole şi Marsilia sau nava minunată ce plutea sub pavilionul ei. Chiar şi decât Francesco.

— Angelo şi Jehan vor pleca spre Italia, zise. Îşi ţinea mâinile strânse în poală, cu degetele înţepenite. Imediat ce *Fiametta* va fi încărcată, vor merge la Florenţa să primească banii necesari de la Lorenzo Nadi şi să aranjeze detaliile

logodnei.

O altă imagine îi ocupa acum gândurile: cea a Fiamettei Nadi, viitoarea logodnică a lui Angelo. Trebuia să fie o tânără frumoasă, grațioasă, încrezătoare, așa cum numai cineva ce fusese întreaga viață bogat putea fi. O ura pe Fiametta Nadi.

— Angelo și Jehan nu vor trăi din banii proprii, adăugă ea cu asprime. În afară de asta, vor exista clipe când Jehan va fi singur, ca atunci când l-ai întâlnit în Livorno.

— Singur și vorbăreț, completă Thomas. Plin de amărăciune, invidios și pălăvrăgind fără să țină seama de nimic.

Se opri. Serafina își dădea seama că îi analiza propunerea. Afară, străzile începuseră să se anime; o auzea pe bucătăreasă strigând către servitori. Se străduia să nu-și țină răsuflarea, să nu urască faptul că frâiele destinului ei stăteau din nou în mâinile altcuiva.

— Bine, o voi face, îl auzi rostind într-un târziu.

Răsuflă ușurată.

— Cu o singură condiție, adăugă Thomas.

Ar fi fost de acord cu orice; era gata să-i acorde orice i-ar fi cerut, gata să arunce borcănașul cu roșu de obraz în mare sau să se ascundă tot drumul în cabină.

— *Orice.*

— Îi voi scrie o scrisoare fratelui meu din Anglia, spuse el.

Se așeză la unul dintre birouri, cu o foaie de hârtie în față. Serafina încă nu înțelegea ce anume voia să-i ceară, dar nici nu-i păsa. După o noapte de-a lungul căreia contemplase gândul morții, acum se simțea eliberată și plină de viață. Gândul îi zbura către Florența și Jehan, ascuns într-un colț întunecos, mărturisind cu o mână tremurătoare toate nelegiuirile trecutului.

Capul lui Thomas era plecat asupra biroului, umplând cu repeziciune paginile. Când termină, presără nisip deasupra foilor, le împături, apoi lipi plicul cu ceară.

— Am o casă în Anglia, spuse, întorcându-se spre Serafina. Este simplă, a aparţinut părinţilor mei. Ei i-au lăsat-o moştenire lui Robert, fratele meu mai mare, dar el are taverna, aşa că mi-a dăruit-o mie. S-a gândit poate că asta îmi va potoli dorul de mare şi mă va face să rămân pe uscat.

Se ridicase în picioare, cu scrisoarea într-o mână.

— Să merg la Florenţa şi să-l conving pe Jehan de Coniques să vorbească despre o crimă înfăptuită cu ani în urmă va fi periculos, Serafina. Nu numai pentru mine, ci şi pentru tine. Dacă voi face cea mai mică greşeală, dacă nu voi izbuti, iar Angelo îmi va afla numele şi mă va lega de tine, atunci s-ar putea să cerceteze ceva mai amănunţit trecutul. Şi-ar putea aminti de micuţa Serafina Guardi şi ar începe să se întrebe dacă piraţii şi-au făcut datoria. Atunci tu şi Francesco aţi fi în pericol, iar eu nu pot accepta una ca asta. Dacă Angelo îţi află adevărata identitate, Italia nu va mai fi un loc sigur. Şi nici Franţa. Cred însă că Anglia ţi-ar putea oferi siguranţa necesară. Este destul de departe. În această scrisoare i-am povestit fratelui meu adevărul despre tine şi Francesco. Îl rog pe Robert să-ţi dea cheile casei mele. Dacă nu mă voi întoarce de la Florenţa, trebuie să-mi promiţi că tu şi copilul veţi merge în Anglia. Ai nava, iar William Williams îţi va găsi un pilot priceput care să te ducă în jurul Capului Bunei Speranţe. Serafina, trebuie să-mi promiţi, altfel nu voi pleca. Jură pe ceea ce ai mai drag.

Era gata să-i promită stelele de pe cer şi toate vietăţile mării. Scrisoarea şi promisiunea nu vor fi necesare, noaptea nedormită şi obsesia ce-i furase jumătate din viaţă îi spunea limpede că sfârşitul era aproape şi că bătălia se va termina în curând.

Cu toate acestea, primi scrisoarea lui Thomas, citind scrisul de pe plic; închise apoi hârtia în birou, jurând pe numele tatălui ei. Când descuie uşa îl auzi întrebând în spatele ei:

— Şi dacă voi da greş? Cum vei trăi atunci, Serafina?

Deşi a înţeles foarte bine ce voia să spună, nu i-a răspuns.

După întâmplarea cu galionul, Jules Crau ştia că de acum nu mai era pescar, ci cerşetor.

Abandonase orice speranţă ca într-o bună zi să găsească ceva de lucru. Isabelle se îmbolnăvise de stomac şi nu îndrăznea să o lase singură mai mult de o oră. În afară de asta, oricât ar fi căutat, nu găsea nimic de lucru. Când copila dormea, părăsea singura cameră ce alcătuia casa lor şi se plimba prin oraş. Colinda străzile Marsiliei, trecea pe lângă casele bogătaşilor, de-a lungul aleilor pline de miresme, ale săracilor, cu mâna întinsă mereu şi urmărind bucata de pâine care se întâmpla să cadă din coşul brutarului sau al vreunei servitoare. Devenise o făptură a nopţii; Isabelle dormea mai bine seara, iar febra îi scădea în timpul orelor răcoroase.

Totuşi, străzile erau aglomerate şi în timpul nopţii. I se părea că toţi săracii veniseră la Marsilia, nefericirea şi foamea lor populând aleile şi curţile. Ţigani, ologi, soldaţi răniţi, amintind de anii războiului civil şi ţărani care, descurajaţi de ani de recoltă stearpă, îşi părăsiseră pământul, în căutarea unei vieţi mai bune la oraş. Dumnezeu îi abandonase, gândi

Jules, târându-şi picioarele, lângă ceilalţi, de-a lungul unei alei pline de pietriş. Dumnezeu îi blestemase cu vânt, ploaie şi ierni grele. Nu fusese întotdeauna aşa, îşi spuse amintindu-şi vremea copilăriei. Cândva, demult, ploaia nu îngropa grâul, iar golful nu îngheţa în luna ianuarie. La sfârşitul secolului se apropiau de abisul negru, căruia Jules s-ar fi abandonat demult dacă nu ar fi fost Isabelle. Un călugăr le spusese în piaţă că lumea se va sfârşi o dată cu secolul. Noaptea, Jules Crau era tentat să-i dea crezare.

Într-una din nopţi se afla acolo unde se adunau toţi cerşetorii, în Curtea Miracolelor – o curte murdară aflată la

capătul unei străzi înfundate. Clădiri gata să cadă, sprijinindu-se parcă unele de altele, casele săracilor înconjurau locul. Cineva îi atinse braţul, zicând:

— Uite! Regele cerşetorilor! iar Jules privi prin mulţimea agitată. Regele era înveşmântat în straie zdrenţuite ce aparţinuseră cândva unui bogătaş – tafta, mătase şi catifea. Sub luminile torţelor ţinute de slujitorii regelui, podoabele păreau să-şi recapete strălucirea iniţială – smarald, purpuriu şi turcoaz, în falduri bogate. Arăta exact ca un rege, gândi Jules.

Glasul îi era profund şi melodios, iar gesturile largi şi graţioase. La început vorbi cu blândeţe despre Frăţia ai cărei membri erau cu toţii. Vocea deveni apoi mai puternică, vorbind despre negustorii bogaţi cu soţii vopsite, case extravagante şi ospeţe luxoase. Lăcomia acestora forţa preţul mâncării să crească, obligându-i astfel pe ei să fure şi să cerşească. În ciuda tuturor greutăţilor, tot negustorii erau aceia ce-i persecutau pe cerşetori, spânzurând hoţii neînsemnaţi. La lumina torţelor, ochii regelui păreau roşii, iar Jules îl privea hipnotizat. Când conducătorul lor a terminat de vorbit, restul mulţimii a devenit extrem de agitată, sărind în picioare şi agitându-şi pumnii ameninţător. Jules nu auzea nimic în afara cuvintelor regelui; o clipă, uitase chiar şi de Isabelle.

În ziua următoare au avut loc lupte pe stradă, câteva tejghele răsturnate în piaţă şi grajdurile unui negustor puse pe foc. Autorităţile au pus incidentele pe seama arşiţei. Jules şi-a petrecut toată ziua în casă, alături de fiica sa, astfel încât nu a aflat nimic din toate acestea. În noaptea aceea, i s-a întâmplat un lucru straniu.

A ajuns din nou în Curtea Miracolelor, sperând că regele cu ochi sălbatici îşi va face iar apariţia. Regele nu a venit; nu erau decât câţiva cerşetori asemeni lui, dormind înghesuiţi pe pietriş. Şi Jules îşi dorea să doarmă: închisese ochii doar o

clipă şi, la trezire, văzuse o fantomă.

A recunoscut imediat spiritul soţiei lui moarte, Marianne. Îmbrăcată în negru, avea părul lung şi negru, atât de familiar şi pielea închisă la culoare ce îi plăcuse atât de mult. Mergea de-a lungul aleii uşor, aproape plutind, aruncând în urma ei monede şi bijuterii. Prinsese şi el o monedă – un florin de aur. Încercase să o atingă, dar silueta era din aer, topindu-se înainte ca Jules să sară în picioare.

Florinul de aur i-a hrănit pe el şi Isabelle timp de o lună.

12

1596
SE FACE ÎNTUNERIC

Chiar şi cei care pot purta
Spade, nu trebuie să se înarmeze
după lăsarea întunericului.

Itinerariu: Fynes Moryson

Florenţa părea scăldată în toate nuanţele de roşu. Palatele şi piaţetele străluceau în lumina picăturilor de ploaie ce însoţeau drumul lui Angelo Guardi de-a lungul văii râului Amo. Oraşul emana speranţă, promisiuni, dezvăluind chiar şi un curcubeu tremurător pe vârful îndepărtat al dealurilor.

În palatul Nadi, Angelo era la fel de bine venit ca o rudă apropiată, chiar dacă nu ca un ginere deocamdată. Seara, el şi Jehan au luat cina alături de familie, într-o încăpere elegantă, cu tapiţerii închise la culoare şi draperii de brocart. Un flautist cânta într-un colţ, iar panglicile brodate ce atârnau de instrument străluceau în lumina lumânării. Deşi nu se făcuse încă frig, în cămin ardeau lemne parfumate.

Lorenzo Nadi vorbea despre pânză şi bani, în vreme ce

soţia sa discuta despre petreceri. Nencia zâmbea de fiecare dată când Angelo i se adresa, iar Fiametta răspundea monosilabic, deschizând gura doar atunci când cineva îi vorbea. Arată supărată, gândi tânărul studiindu-i ochii cu pleoapele coborâte; mai târziu va încerca să obţină un surâs sau un sărut de pe buzele ei. Trebuia să se asigure că Fiametta Nadi îl dorea, o astfel de certitudine nu strica niciodată.

Lorenzo se interesa cum fusese perioada petrecută în Marsilia.

— Am strâns diferite materiale, unele de foarte bună calitate. A mai rămas însă destul spaţiu pe *Fiametta* pentru mătăsurile dumneavoastră, domnule Nadi.

Nu îndrăznea să i se adreseze lui Lorenzo mai familiar; mai târziu va avea destul timp să o facă, gândi, acceptând porţia de fazan umplut cu prepeliţă pe care i-o întindea servitorul. Când va fi căsătorit.

Privi zâmbind către întreaga familie Nadi. Nencia chicoti din nou, dându-şi pe spate buclele roşcat-aurii. Extrem de elegantă şi feminină în rochia de mătase turcoaz, Giulia spuse:

— Ce onoare, nu-i aşa, Fiametta, că domnul Angelo şi-a numit nava în cinstea ta!

Fimetta murmură ceva imposibil de înţeles, aţintindu-şi privirea în farfurie.

— Când eram tânără şi frumoasă, un prinţ a numit patru galioane în cinstea mea, adăugă Giulia. Giulia primăvara, vara etc. De-a dreptul fermecător.

Fiametta îi aruncă o privire urâtă.

Angelo spuse curtenitor:

— Când voi descoperi o nouă mare, doamnă Giulia, o voi boteza cu numele dumneavoastră. Vă asigur că este o onoare pentru mine, să pot lua masa alături de trei doamne atât de fermecătoare.

Cu paharul ridicat, Angelo remarcă cu o uşoară urmă de regret, că niciuna dintre cele trei femei nu erau frumoase, bogate şi disponibile. Îşi amintea de seara din Marsilia, de orele călduroase petrecute în compania văduvei Capriani. Doamna Capriani era bogată, frumoasă, inteligentă, curajoasă şi de o impertinenţă pe care era nevoit să o admită fermecătoare. Intuia şi altceva în afara acestor calităţi: experienţă sau pricepere, nu ştia prea bine.

— Vei merge la Scanderoon, atunci? întrebă Lorenzo Nadi, întrerupând şirul complimentelor. Investise nenumărate baloturi de mătase şi mult aur în viitorul drum al *Fiamettei.*

Întorcându-se spre el, în timp ce refuza cu un gest al mâinii farfuria de trufe, Angelo răspunse:

— În cele din urmă vom ajunge şi la Scanderoon, domnule. Nu m-am hotărât dacă nu ar trebui să mergem mai întâi la Zante.

Un fornăit amuzat se auzi din colţul unde era aşezat Jehan.

— Am mai făcut afaceri în Zante, adăugă ignorându-l şi refuzând să-şi arate iritarea. Guvernatorul insulei, domnul Carcandella, este o veche cunoştinţă a mea.

— Angelo are multe cunoştinţe, zise Jehan golind paharul de vin. În toate colţurile Mediteranei – Franţa, Veneţia, Marea Ionică.

— Şi, în curând, şi în Scanderoon, continuă Angelo încet. După cum ştiţi, familia Guardi nu a putut cumpăra până acum mătase de acolo. Acum însă, cu ajutorul *Fiamettei* şi al dumneavoastră, domnule Nadi, întreaga Mediterană ne stă la dispoziţie. Cine ştie, poate că în cele din urmă vom putea merge dincolo de ea. Până în ţările nordice sau Indii, de exemplu.

— În Indii, zise micuţa Nencia, cu bărbia sprijinită în mâini şi privind către Angelo, femeile poartă doar o eşarfă legată în jurul taliei şi mărgele la gât. Imaginaţi-vă una ca asta! Zâmbea, lăsând să se vadă dinţii mici şi albi.

— *Nencia*, o certă Fiametta; Angelo zâmbi însă adăugând:

— Iar în Maroc femeile se înfăşoară din cap până-n picioare în negru, astfel încât nu li se văd decât ochii. Mă bucur, spuse atingând mâna Fiamettei, că aici nu există o astfel de modă.

Ea îşi retrase mâna imediat, ca şi cum atingerea lui ar fi rănit-o. Pielea palidă era pătată de roz, iar ochii umbriţi de gene aproape incolore, priveau speriaţi drept în faţă. Parcă este un iepure, gândi Angelo amuzat, un iepure mare şi stângaci, tremurând neliniştit.

Flautistul îşi reluase locul, începând din nou să cânte.

— *Biancofiore,* zise Angelo, recunoscând melodia. Floare albă. Spera ca şi Fiametta Nadi să fie aşa – palidă, rece şi pasională apoi; ceva îi spunea însă că lucrurile nu stăteau deloc astfel. Trebuie să fie încă virgină şi întotdeauna un asemenea început era agreabil. Îi plăceau femeile experimentate, dar la fel de mult îl încânta să fie primul. Mai târziu se va strădui să obţină cât mai multă plăcere de la acel trup, dar ştia că niciodată nu va fi satisfăcut de Fiametta. Nu avea nicio importanţă: ea va fi mulţumită şi astfel credincioasă – într-o căsnicie, fidelitatea era mult mai importantă la o femeie decât la un bărbat. Ştia asta mult prea bine. Avea nevoie să fie sigur de faptul că odraslele lui nu sunt urmaşii altuia. Iar eleganta şi sofisticata Florenţă îi va oferi nenumărate prilejuri de a scăpa de plictiseala monogamiei.

Giulia făcu semn servitorului să aducă desertul – plăcinte, tarte şi dulceţuri, adevărate extravaganţe de zahăr, gheaţă şi fructe uscate.

— Când crezi că te vei întoarce din Levant, dragă Angelo? întrebă Giulia, în timp ce cojea o smochină.

— Sper că la primăvară, răspunse Angelo, urmărindu-l cu privirea pe Jehan care îşi turna un alt pahar de vin. Îşi dădea seama că nu mai avea încredere în notar, nu se mai putea

baza pe tăcerea lui. Lucrurile se schimbaseră întrucâtva de la incidentul din Marsilia, invidia lui Jehan devenise aproape fățișă, iar cuvintele amenințătoare. Alcoolul îl făcea nepăsător. În Marsilia, notarul răsturnase lumânarea, dând foc draperiilor patului și adormise beat, în vreme ce materialul ardea în jurul lui. Din fericire, promptitudinea servitorilor lui Angelo salvase casa și, din nefericire, și pe Jehan.

Totuși, nu se putea descotorosi de el în eleganta cameră de zi a lui Lorenzo Nadi. Luând o portocală din coșul cu fructe, Angelo îndepărtă coaja spunând:

— Deși nu pot fi sigur. Este o călătorie îndelungată, schimbările vremii pot face ca drumul să dureze câteva luni sau aproape un an. Dar sper, continuă el, zâmbindu-i Fiamettei, că nu va dura chiar atât. Am motive întemeiate pentru a-mi dori să mă întorc cât mai repede pe uscat.

— În valoare de cincizeci de mii de ducați, se auzi glasul lui Jehan. Într-adevăr, un motiv cât se poate de bun.

O tăcere scurtă se lăsă în cameră, întreruptă doar de râsul notarului, amuzat de propria-i glumă. Chiar și flautistul se oprise din cântat, în timp ce flăcările din cămin păreau să fi pălit brusc. Angelo simți cum tot sângele i se scurge din obraji, iar mâna i se încleștă pe pahar.

— Poate, rosti Lorenzo Nadi încet, ar fi mai bine să părăsiți masa, domnule de Coniques. Nu sunteți în cea mai bună dispoziție.

Notarul rămase nemișcat. Cu o singură mișcare, Angelo se ridică în picioare și traversă camera, până la celălalt capăt al mesei. Își înfipse mâinile în roba neagră a lui Jehan, forțându-l să se ridice în picioare.

Bărbatul părea ușor ca aerul, dincolo de materialul foșnitor parcă nu se afla nimic. Acum era doar o rămășiță a vremurilor de demult și tânărul avea senzația că ar rămâne doar praf uscat dacă ar fi strâns oasele și pielea de dedesubt.

A fost nevoit să-l scoată cu forţa din cameră, împingându-l şi lovindu-l ceea ce îi producea o plăcere deosebită.

Îl părăsi pe Jehan întins pe pat. Privirile li s-au întâlnit doar atunci când notarul se întoarse cu faţa în sus, răsuflând greu, cu ochii roşii şi plini de lacrimi. Sper să se înece cu propria-i mâncare, îşi spuse Angelo trântind uşa în urma lui. Sper să se împiedice de trepte şi să-şi frângă gâtul.

Pe coridor, scările au părut a se clătina o clipă, şi-a revenit însă imediat. Ştia ce avea de făcut, la fel de bine cum ştiuse şi altădată în privinţa lui Franco Guardi. Ca şi atunci, nu avea de ales.

Îşi spuse că trebuia să aştepte până se întorceau la bordul *Fiamettei,* unde avea să-l încredinţeze pe notar braţelor primitoare ale mării. Nu plănuise ca Jehan să-l însoţească în Levant, intenţionase să-l trimită singur înapoi în Marsilia. Acum nu mai putea permite una ca asta, dar o schimbare de planuri, chiar în ultimele ceasuri ar fi putut părea suspectă. Şi, în afară de asta, era mult mai greu să fie singur la bordul navei.

Nu va folosi otravă. Nu era încă îndeajuns de italian, francezul din el spunea că o astfel de metodă era prea periculoasă, că procurarea şi dozarea erau prea complicate. Nu, existau soluţii mult mai simple şi lui îi plăcuseră întotdeauna acestea.

Cuvintele notarului nu o jigniseră deloc pe Fiametta, la urma urmei, bărbatul spusese adevărul.

Mai târziu, când cina a luat sfârşit, i-a permis lui Angelo Guardi să o conducă în galerie. Încăperea era luminată de candelabre bogate, iar pereţii erau acoperiţi de picturi ce reprezentau zei urmărind nimfe voluptuoase. La jumătatea galeriei, Angelo se oprise şi o luase în braţe, aşa cum intuise Fiametta.

Era cu jumătate de cap mai înalt decât ea; îi putea vedea sângele pulsând în vena de la gât şi barba fină, aurie. Mirosul

lui o dezgusta – un amestec de vin roşu şi lemn. Ştia că avea de gând să o sărute, aşa că strânse puternic pleoapele şi îşi ţinu răsuflarea.

A fost mai rău decât s-a aşteptat. Limba lui i-a invadat gura, în vreme ce degetele i s-au înfipt în ceafă, presându-i părul fin. Probabil asta însemna pasiune. Şi-a pus palmele pe spatele lui, deoarece aşa trebuia să facă şi i-a simţit muşchii mişcându-se sub mătasea cămăşii şi a hainei. Era puternic, încrezător, amintindu-i de tatăl ei de care întotdeauna se temuse. Le dispreţuia pe mama ei şi pe Nencia, dar se temea de puterea lui Lorenzo.

Deşi nu a mai insistat să o sărute pe buze, Angelo nu i-a dat drumul. Cu ochii deschişi, Fiametta privea către tabloul ce-i înfăţişa pe Zeus şi Leda, în timp ce buzele lui îi mângâiau obrazul, gâtul şi umerii. Asemeni unor aripi mari de lebădă, mâinile îi frământau acum partea din faţă a rochiei, învineţindu-i pieptul alb. Privind cu răceală în jos, observă că Angelo se înroşise şi fruntea îi era umedă de transpiraţie. Ce făpturi ciudate erau bărbaţii, îşi spuse, îşi pierdeau firea atât de uşor, la simpla atingere a unei femei, oricât de neatrăgătoare ar fi fost.

Şi dacă voi da greş? Cum vei trăi atunci, Serafina?

Nu-i răspunsese şi nici Thomas nu se aşteptase să o facă. Întrebarea continuase să-l obsedeze de-a lungul drumului din Marsilia către Toscana şi a cercetărilor detaliate pe care le-a întreprins în Florenţa. Amintirea privirii ei stinse îl tulbura peste măsură.

Nu i-a trebuit prea mult timp să găsească palatul Nadi, chiar şi cel mai tânăr sau slab de minte servitor ar fi putut să i-l arate. Clădirea era impresionantă, aflată pe o stradă din apropierea bisericii Santa Maria Novella. Zidurile înalte erau împodobite cu cercuri şi romburi, câteva dintre ele având în centru simboluri heraldice. Ferestrele erau arcuite şi umbrite de obloane, iar acoperişul jos şi acoperit de ţiglă.

Clădirea reprezenta bogăţie, siguranţă şi mândrie. Era înconjurat de casele înalte ale negustorilor, cu obloanele trase şi uşile ferecate, asemeni unor fortăreţe impenetrabile într-un oraş plin de taine.

Picăturile fine şi reci de ploaie umbreau faţada impresionantă a palatului Nadi. Pe jumătate ascuns pe prag deschis, Thomas se gândea la Angelo Guardi şi la tovarăşul său, Jehan de Coniques. Nu aveau să rămână prea mult timp în Florenţa. Asemeni lui, Angelo probabil că aştepta nerăbdător să ridice ancora către Levant. Ştia prea bine că în tot acest timp notarul putea rămâne în casă zi şi noapte, până când va sosi clipa plecării anturajului Guardi. Ar fi putut renunţa la alcool, devenind un avocat sobru, taciturn şi conştiincios.

Însă nu credea aşa ceva. Cel pe care-l cunoscuse în taverna din Livorno alesese să se distrugă, încet, dar irevocabil. Sentimentele de vinovăţie şi amărăciune îl sufocau. Mai devreme sau mai târziu, Jehan de Coniques trebuia să iasă din palat şi să se aventureze pe aleile sau în tavernele Florenţei.

Sprijinit de zid, Thomas îşi pipăi pumnalul şi îşi promise să fie răbdător.

Se întunecase când notarul ieşi în cele din urmă. Noaptea neagră ca smoala era luminată doar de licărul lumânărilor, întrezărit printre obloane, şi de felinarele celor de pe stradă.

Mantii scurte şi colorate străluceau o clipă, în vreme ce chipurile trecătorilor erau acoperite de umbre. Pumnalul lui Thomas era ascuns în haină – în Florenţa nu aveai voie să porţi arme după lăsarea întunericului.

Când Jehan de Coniques ieşi din palat, inima pilotului englez începu să bată mai tare, recăpătându-şi apoi ritmul normal. Îl recunoscuse pe dată, amintindu-şi roba largă şi pătată, umerii plecaţi şi nasul lung. Începu să calce pe urmele francezului, de-a lungul străzii întunecate spre

piaţetă.

Cu formele ei geometrice strălucind palid sub razele lunii, biserica Santa Maria Novella se înălţa chiar lângă cei doi trecători. Notarul păşea încet şi sigur; a privit de câteva ori în urma sa, dar Thomas îşi ascundea chipul sub pălărie, în vreme ce pietrişul îi înăbuşea paşii. Au trecut pe lângă domul impresionant, vopsit în verde şi alb, părând doar o închipuire în întuneric, apoi s-au îndreptat pe Via del Proconsolo, spre râu.

Deşi ar fi putut să se repeadă asupra lui chiar aici, la adăpostul clădirilor înalte de pe ambele părţi ale străzii, Thomas a aşteptat. Voia ca Jehan de Coniques să fie vorbăreţ, aşadar beat. Ascuns pe o alee, privi cum notarul intra într-o tavernă din apropierea râului Amo. Şi lui i-ar fi prins bine ceva de băut, însă rezistă tentaţiei. Avea nevoie de un cap limpede; în afară de asta, francezul îl putea recunoaşte.

Jehan de Coniques a părăsit taverna o oră mai târziu, după estimările pilotului. Îl văzu împiedicându-se în dreptul pragului la ieşire şi ţinându-se de cadrul uşii. Între faldurile robei se zărea o sticlă ascunsă; din când în când, Jehan ridica braţul şi ducea sticla la gură.

Trecu la câţiva paşi de locul unde Thomas stătea ascuns. La început încetişor, notarul începu să cânte încet, apoi din ce în ce mai tare:

Pe treptele palatului, există o fată atât de frumoasă.

Izbucnind în râs, Jehan de Coniques luă încă o gură de vin roşu. Strecurându-se din adăpost, Thomas îl urmă în tăcere.

Cu atât de mulţi admiratori încât nu ştie pe care să-l aleagă.

Pasul notarului era nesigur, clătinându-se dintr-o parte în cealaltă a străzii. Obloanele unei case din apropiere se deschiseră, iar Thomas a fost nevoit să se ascundă de bătaia luminii ivite la fereastră. Un glas strigă furios în italiană; Jehan de Coniques ridică pumnul încleştat şi îşi continuă

drumul.

Se îndreaptă spre râu, îşi zise Thomas.

Frumoaso, dacă vrei, începu să şoptească din nou, *am putea dormi amândoi,* rosti către ziduri, uşile secrete şi ferestrele acoperite.

Pilotul începuse să tremure uşor, iar palma ce strângea pumnalul era acum umedă.

Într-un pat mare… într-un pat mare…

Cu perne albe şi frumoase…

Vocea spartă şi uşor dispreţuitoare devenise acum aproape un murmur. Notarul se opri şi sprijinit de colţul unei case, duse din nou sticla la buze. Lipit de zid, Thomas vedea în spate apa neagră a râului Amo, luminată în jos, pe alocuri de Ponte Vecchio. Drumul se despărţea aici într-o alee întunecată şi o stradă ceva mai lată. Thomas aştepta încordat.

Jehan începu să coboare de-a lungul aleii. Un surâs uşor apăru pe buzele pilotului englez, iar ochii îi străluciră în întuneric. Notarul începuse din nou să cânte.

În mijlocul patului…

Nu apucă să termine versul. O mână i-a înşfăcat umărul, forţându-l să se rotească, în vreme ce o alta ţinea un pumnal în dreptul hainei lui pătate.

— În aşternuturi, continuă Thomas Marlowe încet:

Râul este adânc.

Notarul clipi nedumerit, închizând şi deschizând gura asemeni unui peşte. Aflat acum aproape de el, Thomas putea să vadă efectele alcoolului şi ale timpului pe chipul francezului. Pielea gri era lăsată, iar ochii înconjuraţi de pungi micuţe.

— *În mijlocul patului…* repeta pilotul zâmbind. *Foarte, foarte adânc.* Facem o plimbare de-a lungul râului, Monsieur de Coniques?

Reacţia iniţială a notarului trădase o umbră de teamă.

Acum însă, sentimentul dispăruse.

Glasul îi suna surprinzător de lucid.

— Dacă doriţi, răspunse. Domnule…?

— Marlowe, zise Thomas. Thomas Marlowe. Da, ne-am mai întâlnit, domnule de Coniques. Într-o tavernă din Livorno.

Jehan miji ochii roşii, studiind cu atenţie chipul interlocutorului său.

— Eşti englez, rosti în cele din urmă.

— Într-adevăr. Dar nu am venit până aici să discutăm lucruri legate de geografie. Să facem o plimbare de-a lungul râului.

Deşi o mână era înlănţuită de braţul francezului, cealaltă era ascunsă sub manta, ţinând pumnalul aproape. Au început să coboare amândoi spre râu cu un pas ciudat, Jehan împiedicându-se adeseori în pietrişul de sub picioare. Emana un miros acru, un amestec neplăcut de vin şi haine nespălate.

— Îmi puneai diferite întrebări, spuse el deodată. În Livorno. Legate de Angelo.

Ajunseseră la o trecere îngustă, aflată doar la câţiva paşi de Amo. Tăcerea cuprinsese întreg oraşul, nu se mai auzea decât clipocitul apei şi foşnetul robelor pe pământul umed. Privirea francezului trăda o sclipire inteligentă şi un interes ironic.

— Într-adevăr. Spatele notarului era acum lipit de perete; Thomas îi dădu drumul, ţinând în continuare pumnalul lipit de coastele celuilalt. Te-am întrebat despre Angelo, Franco şi Serafina Guardi. Şi mi-ai spus că Angelo este un ticălos inteligent.

În ciuda rânjetului, expresia lui Jehan era plină de amărăciune.

— Aşa şi este. Un ticălos foarte inteligent.

— Care pe zi ce trece devine tot mai inteligent. Se

descurcă destul de bine, nu crezi, domnule de Coniques? Este proprietarul companiei Guardi, stăpânul unui minunat galion, pe cale de a se căsători cu o tânără bogată şi de origine nobilă. *La beli ' şi tu voulais.* Ce crezi despre asta, Jehan?

Buza de jos a notarului se alungi, aşa ca a unui copil.

— Nu contează ce cred eu. Ploaia reîncepuse să cadă, amestecându-se cu sudoarea rece ce scălda ceafa lui Thomas.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce crezi despre asta, Jehan. Mi-ai fost o dată de mare ajutor.

Pleoapele pe jumătate închise ale francezului, se deschiseră.

— Nu ţi-am spus nimic! şuieră el.

— Haide, haide, *monsiuer* de Coniques. Nu-ţi aminteşti? Ai uitat conversaţia noastră? Of, fir-ar să fie, dă-mi voie să-ţi reamintesc. Mi-ai spus că Angelo Guardi este un ticălos inteligent. Şi că aranjase moartea stăpânului său, în aşa fel încât să poată moşteni compania Guardi.

— Eu niciodată…

— Mi-ai spus, continuă Thomas cu un zâmbet ce devenise un rânjet larg, că nava pirat i-a răpit pe Franco Guardi şi fiica sa înainte ca ea să se poată logodi.

Notarul îşi scutură capul, ridicând sticla în dreptul buzelor.

— O coincidenţă fericită, zise. Cel puţin pentru Angelo.

Chicotea în timp ce bea, astfel încât lichidul roşu i se prelingea pe bărbie, amestecându-se cu ploaia ce-i uda haina. Thomas şi-ar fi dorit să poată folosi pumnalul sau să lovească chipul celuilalt.

Nu încă. Nu încă. *Ai răbdare.*

— Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama ce anume nu era în regulă, continuă pe un ton visător. După aceea am realizat. Fata ar fi trebuit să fie răscumpărată. Un negustor

bogat şi fiica lui ar fi trebuit răscumpăraţi.

Jehan de Coniques îşi şterse buzele cu dosul mâinii.

— Muriseră, zise. Ochii roşii căpătaseră o privire dispreţuitoare. Amândoi. Nu poţi răscumpăra un mort. Franco a murit din cauza febrei în…

— Deşertul algerian, încheie Thomas pe un ton plictisit. Nu e tocmai adevărul, nu-i aşa, domnule de Coniques? Franco Guardi nu a murit în deşert, a murit în urma torturilor şi, într-adevăr, nu mai putea fi răscumpărat. Nu acelaşi lucru este valabil şi pentru fiica lui. Dar nu s-a întâmplat.

Ochii negri ai notarului îl priveau nedumeriţi, strălucitori.

— La naiba, ce vrei să spui? şopti.

— Spun, preacinstitul meu notar, că Serafina Guardi a supravieţuit micului plan al vărului ei. Că trăieşte şi că am cunoscut-o în Alger.

Sticla cu vin alunecă din mâna lui Jehan, spărgându-se de pietrişul umed. Lichidul roşu se scurse, amestecat cu ploaia rece şi îngroşat de mizeria străzilor.

— Vreau să faci ceva pentru mine, *monsieur* de Coniques, rosti Thomas cu un glas rece, lipsit de orice emoţie. Vreau să scrii o declaraţie şi să explici cum s-a întâmplat totul; cum Angelo l-a cunoscut pe şeful piraţilor, modul în care ai falsificat testamentul – am dreptate, nu-i aşa? Vreau să mărturiseşti totul. Din ziua când Angelo a visat mai întâi la asta şi până în ziua când a preluat frâiele companiei. În scris, cu martori şi sigiliile necesare. Doar ştii cum se face, eşti notar.

Francezul izbucnise din nou în râs, reuşind să îngaime doar două cuvinte:

— De ce?

— De ce? Thomas se opri, privindu-l ca şi cum ar fi avut în faţa sa o făptură stranie. Deoarece vreau ca averea familiei Guardi să revină proprietarului de drept. Şi fiindcă altfel te

voi ucide.

Ecoul hohotului de râs se răspândi pe străzile întunecate şi dincolo de apa neagră a râului.

— Şi dacă o voi face, mă va ucide *el!* I-am citit intenţia în privire!

El era desigur Angelo Guardi. Jehan se temea de Angelo.

— Primesc însă, spuse notarul dintr-o dată.

Rânjea, dezvăluind un şir inegal de dinţi rari.

— *La beli ' şi tu voulais,* şuieră, *nous dormirons ensemble.* Numai că ea nu vrea să doarmă în patul *meu,* nu-i aşa? Nu – se va culca în patul lui Angelo. Nu că aş fi dorit-o pe căţeaua aia arogantă, adăugă, aruncându-şi bărbia sfidător înainte.

Thomas se simţi scăldat într-o sudoare rece când îl auzi rostind cuvintele *căţea arogantă;* parcă ploaia se transformase în gheaţă. Oare notarul se referea la Fiametta Nadi sau la Serafina Guardi?

— Mi-ar fi plăcut însă banii, adăugă Jehan. Glasul îi devenise aproape un plânset, în vreme ce o singură lacrimă se prelingea de-a lungul obrazului. Şi poziţia socială. El este totuşi doar un bastard. Niciodată nu mi-a dat ceea ce mi se cuvenea. Obişnuia să râdă de mine – ştii oare, englezule, că provin din una dintre cele mai vechi familii din Provence? — Şi el râdea de mine. Fără această căsătorie va pierde totul; îmi va face o plăcere nespusă să-l văd ruinat. A cheltuit peste măsură construind nava aceea blestemată. *Fiametta.*

— Domnul Guardi face afaceri şi cu alte lucruri în afara pânzelor, nu-i aşa? întrebă Thomas. De exemplu, cositor.

Îl văzu pe notar încruntându-se uşor, cu o privire dintr-o dată suspicioasă.

— Ce ştii despre asta?

— Nu contează, răspunse Thomas scuturându-şi capul.

Jehan părea să fi uitat deja de prezenţa pilotului.

— Nu poate face mătase în Marsilia, mormăi. Nu există apă. Vezi tu, Angelo şi-a pierdut toate cunoştinţele. Bătrânul

Franco cumpăra mătase de la familia Corsini, dar nici măcar Angelo nu a îndrăznit să păstreze acea legătură.

Aşadar, o dată cu uciderea lui Franco Guardi, Angelo începuse să distrugă afacerea pe care o iubea atât de mult. Mirosul de eşec şi trădare păreau să-l sufoce pe Thomas. Era aproape contagios, asemeni ciumei pentru prevenirea căreia trebuia să mesteci bucăţi de zahăr sau să arzi fiole de sulf.

— Am păstrat testamentul, spuse Jehan brusc. Primul testament, cel adevărat. Ca să mă asigur.

Cu privirea aţintită asupra lui, Thomas se simţi la început incapabil să-i înţeleagă cuvintele. Apoi inspiră adânc, ştergându-şi cu dosul palmei apa de pe obraji.

— Adu-mi-l. Te pot duce cât de departe vrei de Angelo. Şi eu am o navă.

Deşi nu mai putea simţi fericirea, Jehan de Coniques era cuprins de o senzaţie asemănătoare, parcurgea străzile întunecate aproape triumfător.

Serafina Guardi era încă în viaţă şi asta îl făcea să izbucnească în râs. Zeii ce întotdeauna fuseseră de partea lui Angelo se hotărâseră să acţioneze şi scoseseră la iveală o întorsătură pe care nici măcar tânărul nu o putuse prevedea. Supravieţuirea Serafmei îi oferea notarului posibilitatea de a-l ruina, aşa cum în Marsilia Angelo târâse mâna lui Jehan printre cioburi. Îşi dorea să nu fi scăpat sticla de vin; chicotind, îşi spuse că o asemenea stare de spirit s-ar fi putut întreţine mai bine cu ajutorul unei guri de alcool.

Hohotind, la început nu auzi paşii din spatele său. Trecuse deja de dom şi biserica Santa Maria Novella, şi acum se afla la câteva străzi depărtare de palatul Nadi. Când, în cele din urmă, auzi paşii uşori, crezu că nu putea fi decât ploaia. Cum însă zgomotul devenea mai puternic, aproape ca un ecou al propriului mers, îşi spuse că cel din urma sa era englezul.

Foşnetul mătăsii şi al catifelei îi dezvălui că nu era aşa. Thomas Marlowe fusese înveşmântat în pânză groasă. Jehan

se întoarse, apoi încercă să fugă, dar era prea târziu. Singur, în întuneric şi tăcere, era alături de singurul om de care se temuse cu adevărat vreodată.

Lama subţire îi atinse pielea gâtului; nici măcar nu a încercat să se lupte, manile îi atârnau neputincioase pe lângă trup. Cu chipul întunecat de umbra morţii, deschise ochii pentru ultima oară şi întâlni privirea lui Angelo Guardi.

Thomas a aflat vestea două zile mai târziu. Un bărbat fusese adus de apele râului Amo pe malul stâng, acolo unde faţada de mozaic a bisericii San Miniato dădea spre oraş. Bărbatul nu se înecase, completase încântat servitorul. Fusese strangulat şi apoi jefuit; când l-au scos din apă, au văzut că picioarele îi erau legate cu o sfoară.

Petrecuse câteva zile agitate, în aşteptarea musafirului care nu mai venise. Poate că notarul se răzgândise, poate îi mărturisise totul lui Angelo sau poate că, dezorientat de alcool, uitase înţelegerea încheiată. Când însă servitorul îi spuse ultimele noutăţi, îşi dăduse seama că era prea târziu. Doar o zi mai devreme; ar fi fost de ajuns. Numai una. *Mă va ucide, am văzut asta în privirea lui,* spusese Jehan. Şi avusese dreptate.

Simţi gustul amar al înfrângerii. Trecând călare printre porţile oraşului, Thomas se surprinse murmurând ultimele versuri din cântecul lui Jehan.

Vom putea dormi până la sfârşitul lumii.

Moartea notarului i-a oferit lui Angelo scuza necesară pentru a pleca din oraş. Se temuse că apa mică a râului galben şi murdar va purta cadavrul către mare sau chiar mai rău, că trupul umflat va rămâne nedescoperit săptămâni întregi. În cele din urmă, un cuplu de îndrăgostiţi îl găsise pe Jehan printre ierburi, întins pe nisipul jilav.

Arătând tristeţea şi durerea necesare, Angelo identificase corpul, oferind apoi o recompensă însemnată în schimbul identificării criminalului. Imediat după aceea ordonase să-i

fie făcute bagajele, pregătindu-se de plecare. Servitorii familiei Nadi au fost eficienţi; imediat după masa de prânz, alaiul era gata.

Cu toate acestea, i-a fost cu neputinţă să mănânce. Nu era prima oară când vedea cadavrul cuiva, dar niciodată până atunci nu văzuse pe cineva care stătuse două zile în apă. ’ Marţipanul îngheţat de la masă îi amintea de corpul gol al lui Jehan, iar carnea de viţel de rana golită de sânge de pe fruntea notarului, care probabil se lovise de o piatră ascuţită sau de o scoică. Aceeaşi greaţă îl cuprinsese şi cu două zile în urmă când cărase trupul; drumul acela îl făcea şi acum să transpire – totul fusese însă necesar, deoarece notarul murise prea aproape de palatul Nadi şi nu-l putea lăsa în stradă. Şi-a adunat toate puterile şi i-a golit buzunarele, ca totul să pară un jaf.

Repulsia simţită îl luase prin surprindere, niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva. Doar oraşul era de vină, îşi spuse, mâncarea prea grasă şi efortul de a se strădui să pară ginerele perfect în ochii lui Lorenzo Nadi.

Totuşi nu-şi regretase fapta nicio clipă. Verificase camera notarului şi, într-un sertar, găsise ceea ce l-ar fi putut distruge

— Testamentul original al lui Franco Guardi. Îşi dăduse atunci seama că Jehan plănuia demult să-l trădeze, iar prudenţa surprinzătoare a acestuia aproape că-i trezise respectul.

Sunetul paşilor de bărbat şi ciocănitul la uşă îi trezea acum Constanzei un sentiment de groază.

De data asta cel puţin ştia că cel de afară nu putea fi Galeazzo, deoarece, deşi era încă după-amiază, italianul încă dormea la etaj. Sosise la prânz, în căutare de mâncare, vin şi dragoste; o dată satisfăcut, adormise cu uşurinţă.

Găsi curajul de a deschide uşa şi în faţa ochilor i se ivi Thomas Marlowe, cel pe care îl îngrijise chiar în casa ei,

lăsându-se pradă unui impuls nebunesc. Ghetele pilotului englez erau murdare de noroi, iar hainele prăfuite. Ridică un deget în dreptul buzelor, făcându-i semn să nu facă zgomot şi îl pofti înăuntru.

— Galeazzo este sus, rosti încet. Ar fi mai bine să nu-l trezim.

La auzul numelui lui Galeazzo Merii, ochii lui Thomas se întunecară, în timp ce buzele se strânseră într-o linie subţire. Îl dispreţuia pe bancher, deoarece o ridiculizase în public pe doamna Capriani. Thomas o iubea pe Serafina. Într-o altfel de lume, cu un trecut diferit, Costanza s-ar fi putut îndrăgosti cu uşurinţă de englez.

Îl conduse în salon, acolo unde razele soarelui treceau printre obloanele de lemn. Masa era plină de rufe ce trebuia cusute – un jupon cu volanul rupt, o pălărie cu panglica atârnând în aer. Turnă un pahar de vin. Nu-şi dădea seama dacă pilotul băuse deja; ochii albaştri aveau o privire aprigă şi întunecată ce nu se datora numai lui Galeazzo.

— Îmi pare rău, zise el. Am apărut din nou nepoftit la uşa ta, Costanza, profitând de generozitatea ta. De data asta nu rămân decât o jumătate de ceas. A fost o dovadă de nesăbuinţă să vin, când se putea foarte bine să ai un musafir.

Ultimele cuvinte erau lipsite de orice urmă de sarcasm. Aşezată înaintea lui, Costanza îşi spuse că alţii nu s-ar fi sfiit să folosească un alt termen, ca de exemplu „client".

— Nu contează, răspunse. Galeazzo doarme întotdeauna cel puţin o oră. Şi mă bucur să te văd, Thomas. Ridică pălăria de pe masă şi începu să-i coasă panglica. Arăţi obosit.

— Tocmai m-am întors de la Florenţa, replică el cu o grimasă. Fără a mă opri undeva; era important să mă întorc cât mai repede cu putinţă. Acum însă, îmi dau seama că nu mai pot suporta sfârşitul călătoriei. Ridicol, nu-i aşa?

Ghicea ce voia să spună. La capătul tuturor drumurilor lui Thomas Marlowe se afla Serafina Capriani, cândva tânăra

soţie a unui negustor bătrân şi bolnav şi acum o femeie bogată şi de succes. Îşi dădea seama de durerea lui; altădată l-ar fi lăsat să povestească şi ar fi încercat să-l aline. Acum însă, era prea preocupată să împiedice nenorocirea pe cale de a se întâmpla în propria ei viaţă.

— Şi tu arăţi obosită, Costanza, îl auzi spunând. Eşti bolnavă?

Scutură din cap zâmbind. În fiecare dimineaţă se privea în oglindă şi vedea cum timpul lăsa urme pe chipul care până nu demult nu avusese niciun rid. Astfel de lucruri sunt însă naturale, normale; nu era bolnavă.

— Mă simt bine, zise. Numai că Maria s-a întors acasă.

Nu dorise să-i spună, dar până acum nu-şi dăduse seama cât de mult voia să-şi împărtăşească temerile altcuiva.

Thomas se încruntă dezorientat. Lumina palidă a soarelui adâncea umbre pe obrajii lui; o clipă, pilotul englez arătă bătrân.

— Credeam că asta te va bucura, rosti el cu blândeţe.

— Într-adevăr, mă bucură, spuse cu o voce tremurândă. Era prima oară după ani, când Constanzei îi venea să plângă. Dar vezi tu, mai este şi Galeazzo.

Îşi dădu seama că pilotul tot nu reuşea să înţeleagă, că nu ştia ce înseamnă să fii proprietatea cuiva. Străpungând boneta Mariei cu mişcări bruşte şi adânci, încercă să explice.

— A văzut-o, Thomas.

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi se auzi o înjurătură. Ridicându-se în picioare, bărbatul deschise larg fereastra, ca şi cum ar fi vrut să inspire aerul curat al serii de toamnă.

— O vrea, zise cu brutalitate.

— Desigur, replică ea cu o privire la fel de dură ca a lui. Ce bărbat nu ar simţi la fel? în afară de asta, Galeazzo are o slăbiciune pentru fete tinere. Obişnuieşte să se căsătorească cu fecioare de şaisprezece ani care, mai târziu, mor la naştere. S-a simţit aproape dezamăgit de faptul că cea de-a

treia soţie a supravieţuit naşterii fiicei lor.

Furia îi dispăruse din privire, la fel de repede cum apăruse.

— Nu o va avea, Thomas, adăugă încet. Mai degrabă îl ucid în timpul somnului decât să-l las. Numai că atunci ce se va alege de Maria, dacă mama ei va fi spânzurată în piaţa publică?

Îşi plecă din nou capul. Nu vrusese să spună atât de multe; descărcarea emoţională o speria la fel de mult ca şi cum şi-ar fi oferit din nou inima. Clipi, străduindu-se să-şi limpezească privirea şi îşi reluă cusutul.

Mâna lui Thomas se sprijini de umărul ei.

— Unde este Maria acum? întrebă el.

— Cu domnul Williams, răspunse privind spre el cu un zâmbet. Îmi pare rău, Thomas, că-l răpesc de la lucru. I-am trimis un mesager, pe *Kingfisher.* Am încredere în el şi domnul Williams o scoate pe Maria din casă câteva ore. E mai bine aşa.

Terminase boneta, astfel încât ridică juponul şi începu să taie dantela descusută.

— *Kingfisher* va ridica în curând ancora, spuse Thomas. Şi William va pleca o dată cu ea, pe post de tâmplar.

— Ştiu, răspunse Costanza privindu-l drept în ochi. Maria mi-a spus. Nu vei repeta nimănui conversaţia asta – nici măcar domnului Williams. Siguranţa fiicei mele reprezintă problema mea şi a nimănui altcuiva.

Tocmai se pregătea să o întrerupă când sunetul unor paşi se făcu auzit pe scările de deasupra lor. Galeazzo se trezise şi se străduia să-şi găsească hainele aruncate pe podeaua dormitorului.

— Plec, şopti pilotul. Dar nu-ţi pierde speranţa, o să găsesc eu o soluţie.

Plecă, închizând încet uşa în urma lui. Costanza ştia că nimeni nu o poate ajuta şi că era singură, ca întotdeauna. Dar

în timp ce-şi aranja rochia şi punea lucrurile înapoi pe masă, pregătindu-se să-l întâmpine pe Galeazzo, îşi spuse că se simţea mult mai bine după ce-şi împărtăşise îngrijorarea. Atingerea mâinii lui Thomas şi faptul că exista cineva căruia îi păsa măcar cât să o asculte reuşiseră să o liniştească întrucâtva.

Începuse să făurească un plan în timp ce-şi încăleca armăsarul ostenit, reluându-şi drumul către Via S. Domenico. Se bucura că se putea gândi acum şi la altceva, nu doar la următoarea întâlnire cu Serafina.

Drumul i s-a părut însă extrem de scurt, printr-o Pisa năpădită de toamnă şi frigul ce anunţa apropierea iernii. La colţurile străzilor se adunaseră grămezi de frunze uscate, împrăştiate când şi când de rafalele de vânt. *Kingfisher* ancorase la câteva mile depărtare, pregătit poate pentru drumul către Levant.

În acelaşi timp, Angelo Guardi călătorea pe o altă rută – către Livorno, acolo unde îl aştepta *Fiametta.* Deşi nu îl întâlnise deocamdată, Thomas intuia tot mai mult că vieţile lor erau de acum legate, ca şi cum ceva îi atrăgea în aceeaşi direcţie, iar acţiunile fiecăruia aveau un efect mai puternic asupra celuilalt.

Serafina şi-a dat seama că a pierdut chiar înainte ca Thomas să fi terminat de vorbit sau să fi rostit primul cuvânt. Chipul lui şi refuzul de a lua loc o anunţaseră.

Pilotul avea hainele pătate şi obrajii murdari de praf, purtând semnele oboselii. Îşi aruncă pălăria pe o masă, spunând direct:

— L-am văzut pe *monsieur* de Coniques. După ceva muncă de convingere, a devenit destul de cooperant, dar la scurtă vreme după ce am vorbit cu amărâtul, gâtul lui a fost agăţat într-o bucată de sfoară şi s-a prăbuşit în Amo.

Serafina avusese câteva săptămâni la dispoziţie pentru a se obişnui cu gândul înfrângerii. Încă din clipa când Thomas

o întrebase *Şi dacă nu voi reuşi? Cum vei putea să trăieşti atunci?* încercase să privească în abisul întunecat dinaintea ei şi să găsească răspunsuri. Îmi voi conduce afacerea, îmi voi creşte fiul şi voi continua să exist, îşi spusese. Să exist, nu să trăiesc.

Totuşi, cuvintele lui Thomas o luaseră prin surprindere. Se aşeză pe un scaun din apropiere, ca şi cum picioarele nu mai puteau suporta greutatea corpului. *Todo mangiato,* gândi privind în prăpastia ce se deschisese deodată înaintea ei; uimirea din privirea lui Thomas îi spusese că rostise ultimele cuvinte cu voce tare.

— Aşa se spunea în Alger, încercă să explice cu un glas spart. *Todo mangiato.* Pierdut fară speranţă, fară să-mi mai rămână nimic. *Absolut nimic…*

Cu privirea tulbure, nu reuşea să zărească decât o singură imagine – priveliştea unui trup alb, ud, cu o linie purpurie în jurul gâtului. Închise ochii şi inspiră adânc, încercând să se liniştească.

— Angelo? întrebă în cele din urmă.

— Sunt sigur, aprobă Thomas, cu o privire aproape neagră. Notarul se temea de moarte de el. Deşi a făcut în aşa fel încât totul să pară un simplu jaf, nu mă îndoiesc că Angelo l-a ucis pe Jehan de Coniques. Singurul lucru ce mă uimeşte este că nu a făcut asta cu ani în urmă. Poate de dragul trecutului l-a cruţat atâta vreme.

Imaginea celor doi legaţi de o afecţiune reciprocă, dar fatală în acelaşi timp, îi trezea Serafmei dorinţa nebună de a izbucni în hohote de râs.

— Nu, replică. Nu cred că i-ar fi fost prea uşor să facă asta.

Thomas îi aruncă o privire ascuţită. Se aflau în salonul unde, pe vremuri, Jacopo tuşise şi se plânsese, iar Serafina îşi împodobise părul cu panglici roşii şi purpurii. Toate au fost în van, îşi spuse. *Todo mangiato.* Pierdut fară speranţă.

— ÎI voi ucide dacă vrei, auzi cuvintele pilotului încercând

să alunge teama ce-i invada inima, readucând-o în prezent. Pe Angelo, adăugă Thomas. Aş fi fericit să o fac, este un ticălos. Mai rău decât Galeazzo Merii, mi-am dat seama de asta pe drumul de întoarcere. Îl voi ucide, dacă vrei.

Ochii dezvăluiau ceea ce ea nu mai văzuse până atunci – înfrângerea.

— Nu, răspunse simplu, scuturându-şi capul.

Pilotul englez nu era însă dispus să renunţe aşa uşor la subiect. În cele din urmă luase loc în scaunul cu braţe mari, curbate, preferat de Jacopo. Cu privirea aţintită asupra ei, îşi trecu mâinile prin păr şi spuse:

— Nu aş face-o doar pentru tine, Serafina. Ci şi pentru mine.

Serafina simţea că-şi recăpătase în mare parte controlul asupra muşchilor. Se ridică şi chemă servitoarea; trebuia să-şi continue viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Tavernele dinspre Florenţa către Pisa erau de o calitate îndoielnică şi se putea foarte bine ca Thomas să nu fi mâncat de ore bune. Cu spatele la el, Serafina răspunse alegându-şi cuvintele cu grijă:

— Nu, Thomas. Este adevărat că ai avea dreptate, dar te rog – te implor – să nu o faci. Promite-mi că nu-l vei ucide. Vezi tu, nu mi-ar folosi la nimic moartea lui.

Se simţea obosită şi dezorientată, nu reuşea să-şi înţeleagă propriile sentimente. Deşi imaginea lui Jehan spânzurat şi aruncat în Amo o înfiorase, gândul la Angelo mort, străpuns de sabia pilotului englez o neliniştise şi mai tare.

— Nu vei face aşa ceva, promite-mi că nu-l vei ucide. Glasul suna răguşit, încercând să înăbuşe porniri aproape isterice.

Cu o mişcare a capului şi fară nicio expresie, Thomas acceptă.

În cameră îşi făcu apariţia servitoarea, iar stăpâna casei îi porunci să aducă vin şi mâncare. Serafina se străduia ca totul

să pară cât mai firesc.

Rămaşi din nou singuri, îl auzi spunând:

— Jehan a păstrat testamentul original şi voia să mi-l aducă. E acelaşi act semnat de tatăl tău, pe care el şi Angelo l-au ascuns.

Serafina îşi spuse că în ciuda încercărilor de a şterge gustul amar, vinul nu i s-ar fi părut decât fiere.

— Nu cred, continuă el, servind pâine şi vin de pe tava servitoarei, că Angelo a aflat ceva de la Jehan. Trupul zăcuse destul de mult timp în apă înainte de a fi descoperit. Am vorbit cu unul dintre servitorii familiei Nadi care mi-a povestit totul. Nu a fost întâia dată când am zărit oameni înecaţi şi cred că Jehan a fost ucis la scurtă vreme după întâlnirea noastră. Dacă notarul i-ar fi dat numele meu, sunt sigur că Angelo m-ar fi căutat până acum.

Rupse o bucată de pâine şi o înmuie în vin.

— Aşa că eşti în siguranţă. Slavă Domnului.

De fapt, dorea să spună că Francesco era în siguranţă. Făcuse deja greşeala de a sublinia drepturile sale asupra copilului şi Serafina ştia că asta nu se va mai întâmpla din nou; lui Thomas i-ar fi fost imposibil să nu-şi arate dragostea. Aproape că-şi dorea să-i liniştească temerile.

— Francesco este aici, zise ea. Sus.

Pilotul englez o privi uimit, confuz. La întoarcerea din Italia, Serafina îşi vizitase pe neaşteptate fiul. Hainele şi patul lui Francesco erau umede, pielea roşie şi era acoperit din cap până-n picioare de o iritaţie puternică. Îşi pierduse cumpătul, o lovise pe doică şi îşi luase fiul înapoi la Pisa; străbătuse apoi străzile oraşului până găsise o femeie capabilă să îngrijească pruncul.

— Locul nu era potrivit pentru el, iar doica era o nepricepută. Francesco poate rămâne aici până va fi înţărcat.

Renunţând să mai mănânce, Thomas se ridicase în picioare, cu o expresie străină pe chip.

— Nu-mi pot permite să-l pierd, spuse încruntată, regretându-şi imediat cuvintele. Avuseseră acelaşi impact ca şi loviturile asupra doicii.

— Este o poliţă de asigurare, rosti el cu un zâmbet straniu. Nu-i aşa, Serafina? La fel ca testamentul pentru Jehan.

Era conştientă că se înfruntau din nou; o parte din Serafina ar fi vrut să ducă cearta până la capăt, să strige, încercând să-i schimbe părerea pe care şi-o făcuse despre ea. Nu avea însă puterea. Thomas se străduise din răsputeri să-i îndeplinească dorinţele şi acum, după toate acestea, lumea ei era alcătuită doar din Francesco, adormit într-un pat la etaj şi din cel dinaintea ei, cu ochii negri de furie. Nu mai era nimic altceva. Golul din inima ei nu va fi niciodată umplut.

— Este tot ce am, Thomas, spuse muşcându-şi buzele. Din sângele meu nu mai sunt decât Francesco şi Angelo. Atât.

Furia trecu şi Serafina îl îmbrăţişă, strângându-i capul la piept şi mângâindu-i părul mătăsos.

— Trebuie să-ţi cer o favoare, îl auzi rostind.

Primea bucuroasă să o adăpostească cât va fi nevoie pe Maria Garzoni, fiica Costanzei. Fata se putea juca cu copilul şi o putea supraveghea pe noua doică. Trebuia să-şi răscumpere cumva datoria faţă de Costanza – cea care o ajutase atunci când, însărcinată, se prăbuşise leşinată în stradă. Şi trebuia, de asemenea, să-i plătească lui Galeazzo Merii – bancherul o ridiculizase atunci când nu avusese ajutorul nimănui.

În timp ce Thomas încuia uşa, plină de amărăciune, Serafina se gândea la ironia ultimelor întâmplări. Cea mai mare datorie care o obseda de ani întregi nu va fi niciodată plătită. Când cu pleoapele strânse se lăsă în voia dorinţelor trupului, înaintea ochilor îi apărură buzele lui Angelo pe pielea ei, iar trupul îl primea pe al lui Angelo

13

1597
COMPANIE PLĂCUTĂ ÎN ALEP

În anul 1583, eu, negustorul Ralph Fitch din Londra,
dorind să văd Indiile de Est, vizitate înainte de
cavalerul Sir Edward Osbome şi Richard Staper,
amândoi cetăţeni şi negustori din Londra,
mi-am construit o navă, pe nume *Tiger,*
cu care am călătorit la Tripoli, în Siria;
iar de acolo, mai departe, către Alep.
O dată ajunşi aici şi găsind companie plăcută,
Am pornit spre Birra.

Călătoria lui Ralph Fitch din Goa către Siam:
Richard Hakluyt

*V*entru reprezentanţii companiei Levant – John Keane, căpitan pe *Legacy,* Edward Whitlock, căpitanul lui *Garland* şi Izaac Taylor, comandant pe *Saviour of Bristol* – hanul de la vama oraşului Alep constituia momentul culminant al unei călătorii obositoare de cinci luni.

Totuşi parcurseseră drumul destul de repede, gândi John Keane, în timp ce servitorul le arăta camerele. Ocoliseră coasta Spaniei la sfârşitul lui octombrie, slavă Domnului, niciun spaniol zelos nu colindase apele, căutând să se răzbune după înfrângerea din 1588. Convoiul ajunsese apoi la Livorno în decembrie, acostând în portul ce constituise casa lui John Keane cea mai mare parte a anului 1595, acolo făcuseră mici reparaţii şi adunaseră provizii. După aceea, porniseră spre

Alep, acostând în portul Scanderoon, cu doar două săptămâni în urmă şi parcurgând drumul dintre cele două

localităţi în trei zile îngrozitor de grele.

Abia acum începea adevărata distracţie, îşi spuse John, scoţându-şi cămaşa murdară şi curăţându-şi faţa şi pieptul cu apă rece. Asta era partea ce-l încânta cel mai mult, afacerile. Târguirea cu ceilalţi, cei câţiva ducaţi câştigaţi la un balot de pânză sau un butoi cu cositor. În adâncul sufletului era însă un marinar ce, dincolo de meseria de negustor, s-ar fi bucurat mai mult atunci când descoperea noi rute sau ţări. Nu semăna deloc cu Anthony Jenkinson sau Ralph Fitch, care-şi croiseră faima străbătând tărâmuri îndepărtate sau ape străine. Lunile petrecute pe mare reprezentau doar o modalitate de a-şi atinge scopul, de a putea practica meseria de negustor.

Îmbrăcă un costum purpuriu, împodobindu-l cu guler şi manşete simple şi îşi trecu mâinile umede prin părul răvăşit, încercând să-l aranjeze cumva. Prin ferestrele închise se putea vedea Alep. Cântecul ce-i chema pe credincioşi la rugăciune, strigătul hamalilor ce se strecurau prin mulţime, încărcaţi de bagaje şi mirosul amestecat de bălegar, mirodenii şi cafea ce înmiresmau atmosfera levantină. Privind într-un ciob de oglindă, John îşi aranjă barba şi mustăţile, zâmbind în sinea lui.

Casa viceconsulului englez era situată într-una din părţile plăcute ale oraşului Alep. George Dorrington, proprietarul, îi primi pe căpitanii englezi cu un entuziasm vădit, conducându-i într-o sală mare, răcoroasă, mobilată în stil turcesc şi european. Camera era încălzită de trei vase cu jăratic; asemeni tuturor caselor musulmane, ferestrele erau lipsite de geamuri.

— Aţi avut o călătorie plăcută? întrebă George, făcându-le semn să ia loc pe scaunele, pernele sau canapelele din apropiere.

— Destul de plăcută, replică Edward Whitlock, aşezându-se pe marginea unui scaun, în vreme ce John Keane şi Izaac

Taylor încercau să stea cât mai confortabil pe canapelele acoperite de perne. Am întâlnit ceva vreme rea în dreptul Capului Bunei Speranţe, dar asta poate fi de ajutor uneori.

— Într-adevăr, chicoti Dorrington, un bărbat masiv, cu înfăţişare placidă. Îi ţine pe blestemaţii de spanioli în port, nu-i aşa, Ned?

Un servitor încărcat cu tăvi pline de vin, nuci şi dulciuri îşi făcu apariţia, în vreme ce gazda se aşeza în unicul fotoliu din cameră.

— Nu pot duce traiul turcesc, se plânse el, arătând din nou spre canapelele scunde. Durează o jumătate de oră şi e nevoie de doi oameni ca să mă ridice de pe unul din lucrurile astea blestemate. La fel se întâmplă şi cu mâncarea, continuă, luând un pahar de vin şi o prăjitură.

— Îmi plac dulciurile de felul acesta, dar la ce bun dacă nu o poţi da pe gâtlej alături de un pahar de vin? Din fericire, cei din ultimul convoi mi-au adus o minunată licoare din Candia.

O pereche de ochi albaştri se aţintiseră plini de speranţă asupra lui Edward Whitlock.

— Sunt sigur că îţi putem oferi câteva sticle, George, interveni imediat John Keane. Poţi merge cu noi la Scanderoon, pentru a-ţi alege ceea ce vrei.

Chipul viceconsulului exprima un imens sentiment de uşurare.

— Vedeţi, viaţa de aici nu prea îţi oferă multe plăceri, rosti pe un ton morocănos. În tavernele evreieşti sau ale armenilor mai poţi găsi un pahar de vin, dar în rest este cât se poate de rar. Şi nu pot suporta blestematul lor kahveh; singura dată când am încercat opiumul am avut o durere cumplită de cap ce a durat o săptămână. În privinţa *femeilor* - sprâncenele ridicate păreau a-i atinge linia părului – ei bine, cine vrea să-şi plătească plăcerile cu capul?

— Tavernele sau băile…? sugeră John Keane pe un ton cât mai delicat.

— Băile sunt pline de băieţandri, răspunse Dorrington în timp ce gusta dulciurile de pe masă. Iar târfele din taverne sunt numai grecoaice sau ceva de genul ăsta. Mie îmi plac blondele, adăugă. În afară de asta, sunt destule boli pe aici ca să te mai procopseşti şi cu altceva.

Pe jumătate sufocat de perne, John Keane rugă servitorul să-i umple din nou paharul.

— Totul merge bine, George?

— Destul de bine, replică gazda încercând să-şi lărgească puţin gulerul hainei. Genunchiul a început să mă doară şi toamna trecută am zăcut trei săptămâni, bolnav de friguri. Dar niciun european nu rezistă prea mult timp pe meleagurile astea, rosti, luând o nouă porţie de pe tava servitorului.

— Un an sau doi, în cel mai bun caz, spuse Ned Whitlock, foindu-se pe marginea scaunului. Michael Lock a făcut foarte bine că nu a rămas decât doi ani în Alep. Clima nu-i pria câtuşi de puţin.

— În Scanderoon e şi mai rău, zise Izaac Taylor, un bărbat înalt, subţire, întinzându-se stângaci pe canapeaua de mătase. Mlaştinile sunt mediul frigurilor.

— Da, aşa e, aprobă Whitlock refuzând migdalele glazurate. Nu ne putem aştepta să fie uşor, dar răsplata oferită de Levant este pe măsură, nu-i aşa, domnilor?

George Dorrington aprobă cu o mişcare a capului zâmbind. Răsplata era alcătuită din mătase, mirodenii, bumbac, perle, porţelan, toate comorile Orientului. Aşezat la întretăierea Drumului Mătăsii cu cel al Mirodeniilor, Alep reprezenta piaţa de desfacere a caravanelor bogate ce soseau din Est.

— Avem veşti bune, George, spuse Whitlock, scoţând o scrisoare din haină.

Ochii albaştri ai lui Dorrington sclipeau încântaţi în timp ce rupse sigiliul şi începu să citească scrisoarea.

— Este de la Ralph Fitch, rosti bucuros după o jumătate de pagină. Va sosi aici în câteva luni pentru a prelua postul de consul. Mă duc *acasă!*

După ce termină de citit, înghesui biletul într-un buzunar. Chipul lui, ca de bebeluş, strălucea fericit, iar colţurile buzelor tremurau.

— Îţi vei petrece vara în Anglia, George, spuse John. Gândeşte-te – nu vor mai fi doamne cu chipul acoperit şi perne neconfortabile.

— Fitch se va descurca foarte bine. Rămas într-un singur loc prea mult timp, Whitlock se ridicase acum în picioare şi străbătea camera cu paşi mari. Nimeni nu credea că se va mai întoarce din ultima lui călătorie.

John Keane, care consumase prea multe prăjituri şi vin dulce, aprobă în tăcere. Marea călătorie a lui Ralph Fitch îl purtase pe acesta din Tripoli până în Ormuz, Goa, apoi la regatul Marelui Mogul şi, în cele din urmă, în Siam. Se întorsese la Londra opt ani mai târziu, unde aflase că toţi ceilalţi îl credeau mort de mult.

— Se vorbeşte despre înfiinţarea unei noi companii în curând, zise Ned Whitlock, încălzindu-şi mâinile deasupra unui vas cu jăratic.

Ochii albaştri ai gazdei sclipiră interesaţi. Îşi şterse degetele lipicioase pe un şervet umed şi întrebă:

— Noua Companie va face comerţ cu Indiile?

John zâmbi chiar şi chipul lui Ned părea ceva mai destins.

— Monopolul companiei Levant asupra Indiilor s-a extins în 1592, spuse George. Ar fi logic să se înfiinţeze o companie separată. Cu toate acestea, vor fi anumite dificultăţi, continuă după o scurtă pauză.

În partea aceasta a lumii existau întotdeauna dificultăţi, în ciuda celor trei vase cu jăratic, încăperea începuse să se răcorească o dată cu apropierea serii. John îşi dorea să nu îşi fi lăsat mantia la intrare.

— Cine ar putea provoca greutăţi, George? întrebă, frecându-şi palmele de frig.

Chipul lui George Dorrington devenise dintr-o dată serios.

— Nici măcar sultanul nu poate garanta siguranţa pe rutele interne, zise dând din umeri. Pot să ameninţe şi să mituiască pe oricine, dar oraşe precum Basra, Bagdad, şi chiar Alep, se vor răzvrăti dacă vor. Mai sunt şi hoţii din deşert, care v-ar fura materialele şi v-ar lăsa goi în mijlocul pustietăţii. Dacă aveţi noroc. Marile caravane se pot apăra, dar un grup mic de europeni reprezintă o pradă cât se poate de uşoară.

— Ralph Fitch s-a pomenit aruncat în închisoarea din Goa, spuse Ned Whitlock gânditor. Iar oamenii din Indii sunt ciudaţi. Ei consideră că e un păcat să ucizi o muscă, dar se aşteaptă ca femeile să-şi dea foc la moartea soţilor lor.

O scurtă tăcere cuprinse camera.

— Piper, ghimbir, nucşoară şi camfor, rosti încet gazda, mosc, chihlimbar, rubine, safire şi diamante. Fitch le-a văzut pe toate, Ned.

Toate cele patru chipuri exprimau acelaşi amestec de speranţă, teamă şi fascinaţie.

Întunericul devenea însă tot mai dens şi ora întoarcerii se apropia, astfel încât John întrerupse reveria celorlalţi:

— Acum trebuie să ne gândim la cadou. Au sosit deja caravanele cu mătase, George?

Foametea lovise toată Europa. Ploaia fusese de trei ori mai abundentă în ultimii ani, înecând porumbul şi mucegăind grânele. Recolta săracă a fost urmată de o iarnă grea; vânturile ce zguduiau navele aflate pe mare răzbăteau cu putere dincolo de zidurile subţiri ale caselor sărace.

În Marsilia, cerşetorul Jules Crau, care crezuse că îndurase deja tot ceea ce era mai rău în viaţă, a descoperit că nu era deloc aşa, se putea şi mai rău. Previziunile călugărului din piaţa publică se adevereau în faţa propriilor săi ochi. Se

apropiau de sfârşitul secolului, urmărind cum lumea se distrugea pe sine. Deşi nu zărise deocamdată monştrii ridicându-se din adâncurile mării şi nici hoarda sălbatică străpungând cerul, văzuse destule încât să creadă în adevărul rostit de călugăr. În oraşe, cerşetorii se îngrămădeau la fiecare colţ de stradă, copii zdrenţăroşi cu burţile umflate sau adulţi cu pielea uscată şi îngrozitor de slabi. În provincie, cei flămânzi smulgeau plantele din pământ şi le mâncau pe loc, ca şi cum ar fi fost o delicatesă pe masa unui bogat. Uneori mureau imediat după aceea, căci stomacul refuza să primească hrana animalelor. Rămâneau întinşi pe câmp, cu ochii închişi şi iarba verde răsărindu-le printre buze.

Au început apoi să mănânce leşuri de cai, măgari sau vite. Drumurile roiau de oameni flămânzi, transformaţi în canibali.

Însuşi Jules se străduise să se folosească de aurul defunctei sale soţii cât mai mult. Starea lui Isabelle se îmbunătăţise vizibil în aceste câteva săptămâni, rănile din jurul buzelor dispăruseră, iar obrajii începuseră chiar să se coloreze în roz. Vorbea din nou, arătându-se interesată de ceea ce o înconjura. Jules se simţise ca şi cum tocmai se retrăsese de pe marginea unei prăpăstii adânci şi se afla din nou pe pământ solid.

Acum însă, abisul reapăruse. Isabelle era ghemuită într-un colţ, acoperită de mai multe zdrenţe ce încercau să o apere de frig. Mângâindu-i părul, Jules observă că degetele fiicei sale erau albe de frig şi buzele crăpate şi pline de băşici. Cea mai mare parte a zilei dormea; îşi spuse că, într-o bună zi, Isabelle va adormi fară să se mai trezească vreodată. Atunci el se va prăbuşi în întuneric, pierzându-se cu totul.

Regele Cerşetorilor îi spusese motivele pentru care sufereau cu toţii – bogăţia celor ce locuiau în palate; negustori în case strălucitoare, cu mese pline de mâncare

nemaivăzută. Nu-şi îndepliniseră datoria lăsată de Dumnezeu în sarcina fiecăruia: de a da săracilor de lucru. Vieţile nu le erau afectate de recoltele proaste sau vremea rea. Stând uneori în faţa caselor poleite cu aur, Jules ar fi vrut să strângă barele ferestrelor până când întreaga clădire s-ar fi prăbuşit la pământ.

Rătăcit în bogăţia şi întunericul portului Scanderoon, Thomas aştepta.

Mersese pe urmele *Fiamettei* de la Livorno până în Levant, de-a lungul Italiei, a Mării Ionice şi Egee şi dincolo de insulele Rhodos şi Cipru. Câteodată, cu câteva zile întârziere, poate chiar o săptămână, însă întotdeauna ascunzându-se vederii celorlalţi. De data asta nu existaseră vizite profitabile făcute în Zante. *Fiametta* mersese până în Scanderoon, oraş cunoscut şi sub numele de Alexandretta, portul din Alep.

Kingfisher acostase a doua zi, ascuns de vasul franţuzesc. Chiar dacă Angelo Guardi nu îl cunoştea pe Thomas Marlowe, ar fi putut recunoaşte cu uşurinţă nava doamnei Capriani.

Ştia că această ultimă încercare de a-l urmări nu avea niciun rost. Atunci când îi spusese Serafmei că îl putea ucide, nu glumise câtuşi de puţin, deşi niciodată până atunci nu omorâse pe cineva cu sânge rece. L-ar fi ucis pe Angelo Guardi cu mâinile goale şi i-ar fi făcut plăcere. Alte amintiri erau însă mai puternice decât dorinţa lui – Serafina plângând, *Todo mangiato.* Pierdut fară speranţă. Serafina îi interzisese să-l omoare pe Angelo.

Putea vedea *Fiametta* foarte bine, catargele poleite, strălucind în semiîntunericul serii, numele stăpânului ei inscripţionat de-a lungul prorei.

Dincolo de docuri, portul era nespus de agitat. Aflat în Golful Iskenderun, Scanderoon era ca o capcană, înconjurat de mlaştini, având Munţii Amanus pe fundal. Portul era plin de nave cu un singur catarg, ale negustorilor veniţi din

Marea Neagră, galioane nord-europene şi caiacuri mici şi fragile. Lângă ele, nave ale piraţilor din ţările Africii de Nord. Cu ochii întredeschişi, Thomas analiza galioanele corsarilor. Unele erau încărcate de mătase şi bărbaţi pe jumătate goi, multe aveau prora împodobită cu un şirag de mărgele albastre, menit să îndepărteze Răul. Doar unul avea pictate flori albastre.

Privirea englezului nu se îndepărtase niciodată prea mult de *Fiametta.* Îşi dorea să-l vadă pe cel ce o rănise pe Serafina, pe care ea continua să-l apere, în ciuda trecutului. Bărbatul din cauza căreia fericirea ei era *pierdută fără speranţă,* cel al cărui loc Thomas ştia foarte bine că nu îl va putea lua niciodată. Se putea ca el să fie tatăl fiului ei, să-i fi construit cea mai pricepută navă din Marea Mediterană, să o fi ajutat la întemeierea afacerii, dar, în comparaţie cu obsesia pentru

Angelo Guardi, pilotul englez devenea insignifiant, ca şi Francesco. El şi pruncul erau doar pioni într-un joc pe care Serafina şi vărul ei îl jucau din vremea copilăriei. Un joc fatal, atât de distrugător, care îi ocupa întreaga viaţă.

Din cauza ei aştepta acum acolo, datorită Serafinei cu ochi negri, păr negru şi inimă ferecată de-a pururi. De-a lungul celor trei ani de când se cunoscuseră, Serafina îl folosise de nenumărate ori ca să-şi atingă scopurile. La început nu o înţelesese; după aceea, când îşi dăduse seama cum era, crezuse că poate trăi ştiind că nu-l iubea. Acum însă, după ce zărise suferinţa pe chipul ei şi îi ascultase neliniştea din glas, nu mai era la fel de sigur. Cândva îi era de ajuns să o vadă, să împartă aceeaşi cameră şi patul, atunci când ea simţea nevoia. Acum îşi dădea seama că nu putea suporta gândul că i-ar putea fi nefolositor de acum înainte. Cândva nutrise alte ambiţii şi speranţe, uneori credea că le va pierde dacă va mai rămâne mult timp în Italia. Atunci nu va mai rămâne nimic din el, doar praf pe talpa unui papuc bătut cu pietre scumpe.

Deşi Scanderoon era un oraş musulman, existau totuşi

locuri unde puteai găsi companie plăcută.

Părăsind *Fiametta* în seara aceea, Angelo îşi spuse că avea nevoie să uite de ultimele încercări prin care trecuse; cu siguranţă merita o răsplată după toate acestea. Nu fusese un an uşor, se simţea ca şi cum fusese mereu în alertă, încercând să evite dezastrul. Pentru prima oară în viaţă obosise, extenuat de lupta continuă pentru supravieţuire.

Păşea de-a lungul pieţei de peşte, goală acum; picioarele îi alunecau pe lespezile pline de solzi. Aerul era îmbibat de mirosul greu, deşi vânzătorii plecaseră de mult la casele lor. Cu toate acestea, nu duse batista parfumată la nas, nu era un gentilom ca să pretindă că astfel de izuri îl deranjau. Ba dimpotrivă, era un bastard parvenit, un oportunist şi, tocmai de aceea, respecta Islamul şi nu avea nimic împotriva reprezentanţilor mai pătimaşi ai credinţei musulmane. Spre deosebire de ţările creştine, statele musulmane permiteau bastarzilor să-şi împlinească dorinţele. Sclavii puteau deveni conducători de oaste, dacă munceau îndeajuns. Angelo muncise întotdeauna din greu abia de curând, de când fusese nevoit să-l ucidă pe Jehan, stilul acesta de viaţă începuse să lase urme asupra lui.

Trecu pe lângă băile închise la ora aceea târzie; nici cafegiul nu mai era în faţa uşii, cu capul plecat deasupra mangalului aprins. Se îndrepta spre taverna armeană, urmând instrucţiunile date de comandantul navei pirat din port. Cu o intuiţie infailibilă, Angelo îşi putea găsi cu uşurinţă drumul pe străzi necunoscute.

Când ajunse în dreptul mahalalei creştine, i se păru că aude paşi. Se întoarse scrutând întunericul, fară a zări însă ceva.

Taverna avea tavanul jos, era slab luminată şi plină de bănci de lemn. Pipe şi narghilele aprinse îngroşau aerul cu nori de fum, înmiresmând totul în arome de opium şi haşiş. Clientela era constituită dintr-un amestec de marinari,

armeni şi evrei ce populau cartierele creştine ale Scanderoonului. În afară de aceştia, într-un colţ al camerei mai era un grup de soldaţi, cu turbane înalte ce aproape atingeau tavanul. După tăcerea adâncă a străzilor, zgomotul dinăuntru era neaşteptat de puternic. Un muzicant cânta în mijloc, acompaniat de certurile soldaţilor, râsetele ascuţite ale femeilor şi strigăte care cereau vin şi tutun. Tăcuţi erau doar fumătorii de opium, izolaţi în lumea propriilor vise.

Îmbrăcat în catifea roşie, împodobită cu mătase neagră, Angelo rămase liniştit în pragul încăperii, privind pe rând la toţi cei dinăuntru. O femeie în costumul multicolor al armenilor înaintă atingându-i braţul, însă el refuză din cap, zâmbind. Mai putea aştepta. Privind în jur, zări în cele din urmă un chip cunoscut către care începu să-şi croiască drum.

Aşezat pe una din băncile acoperite de perne ce sprijineau zidurile camerei, bărbatul purta haine musulmane şi părea mai bătrân cu zece-cincisprezece ani decât Angelo.

— Frate, rosti corsarul cu un zâmbet, făcând apoi o plecăciune.

Îl chema Hamid şi îl cunoscuse pe Angelo dintr-o întâmplare. De-a lungul celor zece ani scurşi de la prima lor întâlnire, deşi nu-şi puteau spune *prietene,* erau uniţi de afinitatea şi respectul nutrite unul faţă de celălalt.

— Vin? întrebă Hamid, arătând spre carafa de pe masă. Tutun? Haşiş?

Trăgea dintr-o narghilea ataşată unui tub flexibil şi unui vas unde se putea afla tutun, haşiş sau opium. Angelo îşi trase un scaun, luând loc în faţa celuilalt.

— Vin, spuse. Deocamdată.

Luă carafa şi turnă vin într-o cană. După prima sorbitură, simţi că o parte din încordarea acumulată în ultimele luni începe să dispară, iar imaginea cadavrului lui Jehan, ce-l bântuise din Florenţa, se îndepărtează tot mai mult. Aici,

putea crede din nou că soarta i-ar face pe plac la o simplă pocnitură din degete, îndeplinindu-i orice dorinţă.

— Ei bine, frate, spuse corsarul cu privirea aţintită asupra lui, ce mai face minunata ta navă?

Glasul lui Hamid conţinea poate o ironie aproape nesimţită; nu se mai întâlniseră din Zante, iar acea întâlnire constituise o adevărată umilinţă pentru Angelo. Ridică privirea, aşteptându-se să întâlnească ochii batjocoritori ai celuilalt. Expresia de pe chipul corsarului exprima doar un interes aproape afectuos, iar buzele întinse ce descopereau dinţi negri şi rari schiţau un zâmbet.

— *Fiametta* se află în reparaţii, răspunse Angelo. Fruntea şi spatele îi erau scăldate în sudoare, în ciuda faptului că ferestrele tavernei absorbeau toată căldura din încăpere. Este plină cu aur, Hamid, gata de a fi cheltuit în marile oraşe ale Levantului.

Ochii interlocutorului se aprinseră interesaţi, iar corsarul îşi mângâie marginile bărbii.

— Atunci să-ţi aţin calea, frate? Să pun tunurile pe minunata ta navă şi să-ţi fur aurul?

În colţul încăperii, soldaţii începuseră să îngâne un cântec. Muzicianul continua să cânte, deşi era singurul ce auzea melodia. Cineva se aşezase lângă cei doi; întotdeauna prevăzător, Angelo examină chipul celui de lângă el, haina pătată de european şi pălăria. Încă un marinar european, în căutarea unui pahar de vin şi a companiei altor creştini.

— Frate, armele tale fragile nu ar putea străpunge carena *Fiamettei* şi vâslaşii tăi nu ar putea-o depăşi, rosti Angelo cu blândeţe.

— Nu aş vrea să scufund *Fiametta,* prietene, zise Hamid zâmbind larg. Doar să o duc cu mine pe coasta barbară, să o analizez şi să văd cum e făcută.

Străinul de lângă Angelo bea cu entuziasm dintr-o sticlă de vin roşu.

— Vrei să-ţi părăseşti galionul, Hamid? întrebă Angelo cu un zâmbet la fel de larg.

Corsarul nu bea, însă pipa lui răspândea o aromă de tutun şi haşiş. Angelo inspiră adânc mireasma şi îşi spuse încă o dată că modul de a gândi al celor din Est era mult mai sănătos decât al creştinilor. Haşişul şi opiumul îţi ofereau o pace adâncă, pe care el nu o putuse obţine niciodată cu ajutorul alcoolului. Tocmai de aceea nu înţelesese obsesia lui Jehan pentru un drog ce te transforma într-o fiinţă plicticoasă şi gălăgioasă. Vinul nu oferea plăcerea opiumului, scufundarea simţurilor într-o încântare neaşteptată.

Mai târziu însă. Existau anumite plăceri ce se intersectau cu opiumul şi Angelo avea de gând să guste din toate cât mai curând. La întoarcerea în Italia îl aştepta Fiametta şi obligaţia de a se preface îndrăgostit, cel puţin până în ziua nunţii. Un gând deloc interesant, scurta întâlnire din galerie îi arătase lui Angelo că singura plăcere a căsătoriei va fi cea financiară.

Punând deoparte pipa, corsarul spuse:

— Zilele galionului sunt numărate, prietene. Noile vase europene pot pomi pe mare în orice anotimp şi pe orice vreme. Sunt rapide, puternice şi nu au nevoie de o sută de păgâni care să le vâslească. În curând, ne vor depăşi şi cuceri.

Şi noi trebuie să ne schimbăm o dată cu timpurile, altfel vom muri.

Soldaţii începuseră să se ciondănească, scoţându-şi săbiile lungi şi curbate. Se auziră vase sparte şi încrucişatul armelor. Proprietarul hanului eliberă imediat mijlocul încăperii, făcând loc fetelor care dansau. Europeanul de lângă Angelo îşi încrucişase braţele, sforăind încetişor.

— În Scanderron se află o navă europeană chiar acum, din partea companiei Levant. Pe nume *Garland.*

Fetele alergară în centrul camerei, ca o adiere purpurie, de

smaralde şi aur, cu tamburine în mâini. Lângă ele un toboşar stătea pe podea, cu picioarele încrucişate, acompaniat de un cântăreţ la scripcă.

Ochii corsarului se aţintiră încet asupra lui Angelo.

— Prietenul nostru din Zante, rosti încet. Englezul care ne-a furat cositorul?

— Da, m-am interesat, replică celălalt, trecându-şi degetele prin părul umed şi lărgind dantela gulerului. Sunt trei nave englezeşti, dar comandanţii lor se află acum în Alep. Bănuiesc că se vor întoarce în curând.

Fetele începuseră să danseze cu mişcări ritmice şi unduitoare. Erau şase, patru femei şi două fetişcane ce nu puteau avea mai mult de paisprezece ani, gemene şi îmbrăcate la fel. Toate erau armence, cu părul negru şi moale, pielea de culoarea fildeşului, înveşmântate în nenumărate fuste şi bluze; hainele erau împodobite cu mărgele, dantele şi panglici.

Cu ochii asupra celor două fete, Angelo adăugă:

— *Garland* este un vas mic, bătrân şi cam şubred. Celelalte două însă, *Legacy* şi *Saviour of Bristol,* sunt galioane bine construite şi puternice. Ia una dintre ele pe coastă, Hamid, şi analizează cum e făcută. Desigur, cu ajutorul unui tâmplar priceput…

— Aha… Cu un zâmbet, corsarul se lăsă pe peretele moale. Culegem astfel de ambarcaţiuni din mare asemeni crapului. Flotele noastre sunt construite şi echipate pentru astfel de peşte creştin.

Fetele se îndepărtaseră, lăsând locul unei femei cu câţiva ani mai mare. Îngenuncheată pe podea, îşi unduia trupul uşor pe spate, astfel încât lumina cădea pe gâtul gol, talia îngustă şi sânii plini.

— Soldaţii îi spun Leilah, şopti Hamid, înseamnă „neagră ca noaptea”.

Părul femeii atingea acum pământul ca o cascadă neagră-

albăstrie, strălucind în lumina lumânărilor. Cercuri de aur şi argint îi împodobeau fruntea, gleznele şi încheieturile mâinilor, cu ochii întredeschişi. Angelo vedea doar strălucirile aurii ale metalului şi părul negru ca noaptea.

O tăcere adâncă cuprinsese încăperea; nu se mai auzeau decât sunetele răguşite ale celor două instrumente. Bătăile de tobă deveniră tot mai rapide, în ritmul mişcărilor dansatoarei; Leilah se lăsa tot mai mult pe spate, până când ceafa îi atinse podeaua, iar trupul i se arcuise asemeni unui şarpe înainte de a muşca.

Ca şi ceilalţi, Angelo se ridicase în picioare, scuipând o monedă de aur pe care o lipi de fruntea femeii. Umerii şi fruntea lui Leilah au fost curând acoperite de bani aurii, lipiţi de pielea încinsă, semăna acum cu un mozaic bizantin. Aplecat deasupra ei, Angelo văzu că părul i se răspândise în jur, ochii şi buzele erau întredeschise, iar pielea translucidă. Arăta ca un înecat, îşi spuse scuturat de un fior. Muzica se oprise şi o imensă goliciune îi cuprinse sufletul.

Reveni lângă Hamid, scăldat într-o sudoare rece ca gheaţa.

— Bea, frate, zise corsarul blând, împingând carafa spre el. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

E doar o amintire, ar fi vrut să spună, în vreme ce mâinile tremurătoare acceptau carafa de vin. Amintirea unui nebun sau beţiv. Nu ştia de ce tocmai imaginea lui Jehan îl bântuia cu atâta insistenţă. Sau poate era copilul pe care-l zărise în chipul acela? Micuţa Serafina, luată demult din deşert, aruncată într-un sac şi azvârlită de râu apoi în mare?

Nu. Inspiră adânc, reamintindu-şi că nu aceasta fusese soarta ei. Asemeni multor altora aflaţi în aceeaşi situaţie, fata murise de friguri, într-o casă din apropierea Oranului. Dumnezeu o luase înainte ca Angelo să-şi fi îndeplinit planurile. Chiar Hamid îi spusese asta, cu mulţi ani în urmă.

Bău îndelung.

— În ceea ce priveşte *Garland,* continuă corsarul privind

către dansatorii tineri ce luaseră locul fetelor, nu vreau să lupt cu două vase împotriva unui convoi englezesc de trei nave. Sorţii nu ar fi de partea mea, frate.

La început Angelo rămase tăcut. Aproape că uitase de *Garland,* privea spre băieţandrii dinaintea lui, ca şi când ar fi apreciat frumuseţea lor, asemeni soldaţilor. Îmbrăcaţi în veşminte femeieşti, cu păr lung şi cârlionţat, dansatorii îşi pocneau degetele, mişcându-se în ritmul muzicii. Soldaţii îşi strigau încântarea, lovind cu pumnii în masă. Lângă el, marinarul cu pălărie neagră îşi sprijinise capul pe braţele încrucişate, dormind adânc.

Ştia că piratul are dreptate, lupta dintre *Fiametta* şi galionul corsar împotriva a trei vase englezeşti ar fi fost o nesăbuinţă. Îl surprinse resentimentul puternic cu care recunoscu faţă de sine că observaţia lui Hamid era justă. Succesul lui se bazase întotdeauna pe prezenţa sa de spirit; inteligenţa, farmecul, înfăţişarea chipeşă constituiseră desigur elemente-cheie, dar mai presus de toate fusese abilitatea de a discerne între propriile emoţii şi intenţii. Prezenţa lui *Garland* în Scanderoon i se păruse de bun augur; ca o răsplată pentru greutăţile create de Charles de Casaulx, Jehan de Coniques şi Lorenzo Nadi. Fără a mai aminti de căpitanul englez de pe *Garland.*

— Bineînţeles, rosti în cele din urmă. O astfel de aventură ar fi sinucidere curată. S-ar putea totuşi să fie încărcate de mătăsuri şi mirodenii, iar asta le-ar îngreuna. Îţi garantez că *Fiametta* ar fi un potrivnic pe măsură în astfel de condiţii. Dar vom mai vedea, vom aştepta o vreme. Unul dintre vase s-ar putea îndepărta de restul convoiului. Vântul le-ar putea separa – cine ştie? Poate duc cositor în Cipru sau Candia, continuă cu un zâmbet uşor.

Băieţii terminaseră de dansat. Pocnind din degete, corsarul făcu semn unuia dintre ei, cu pielea oacheşă, oase lungi, neavând mai mult de zece ani.

— Şi tu, frate? îl întrebă Hamid, acoperind cu palma degetele pline de bijuterii ale băiatului.

Angelo înţelese imediat. Dansatorii rămăseseră zâmbind, cu pielea umedă de transpiraţie; ceva mai încolo erau şi fetele aşezate pe podea, cu fustele întinse în jurul lor. O văzu pe Leilah cea cu părul negru, care îi amintise o clipă cum ar fi putut arăta Serafina. Ochii nu i se opriră însă asupra ei, ci trecură mai departe către cele două gemene. Fetele erau mici, cu părul negru şi liniştite. Aşa cum fusese şi Serafina, înainte ca el şi Dumnezeu să intervină, îşi spuse. Poate venise timpul să alunge fantomele.

Făcu un semn către cele două gemene.

— Pe care dintre ele? întrebă corsarul zâmbind.

— Amândouă, răspunse Angelo ridicându-se.

Abia când cei doi dispăruseră în camerele din spatele tavernei, europeanul cu pălărie neagră, care nu era deloc beat, se ridică de la masă.

Avea ochi albaştri şi păr negru, cârlionţat. Ieşi pe străzile tăcute ale Scanderoonului înainte ca Angelo să le fi dezbrăcat pe cele două fetişcane armene.

În dimineaţa următoare, Thomas Marlowe pomi spre Alep.

Serafina a fost bucuroasă să se despartă de pilotul englez. Rămasă singură, îşi putea linge rănile în linişte şi îşi putea da seama de ceea ce simţea cu adevărat de la întoarcerea lui din Florenţa.

La început, se gândise doar la Angelo, la cel din timpul copilăriei sale, care îi dăruise o coroniţă de flori înainte de a o trăda. Angelo din recenta ei călătorie în Marsilia, a cărui atingere o vrăjise şi care-i spusese *Am găsit deja o modalitate de a depăşi greutăţile de acum.* Angelo din Florenţa, ucigându-l pe Jehan de Coniques.

Mai ales această imagine o obseda, alăturându-se coşmarului din fiecare noapte. Singurătatea fusese de

nesuportat când s-a trezit tremurând şi strigând speriată; îl strigase pe Thomas, iar braţele îmbrăţişaseră perna în încercarea de a se linişti. În cele din urmă se ridicase din pat şi, acoperindu-şi umerii cu un şal, mersese în camera copilului. Nu îl luă în braţe, dar cu o lumânare în mână, îl privise îndelung pe Francesco, mângâindu-i obrazul fin şi boneta dantelată.

O parte tot mai mare din afacerile companiei începea să cadă în sarcina lui Amadeo şi Michele. Primul îşi dovedise priceperea cât timp fusese plecată la Florenţa, iar cel de-al doilea era cinstit şi muncitor. Acum trebuia să-şi îndrepte atenţia spre alte lucruri – unul dintre ele era Francesco şi celălalt fiica curtezanei, Maria.

Primise să o ia pe Maria în casa ei în încercarea de a-i mulţumi Constanzei şi de a se răzbuna pe Galeazzo Merii. Fata sosise tocmai când Thomas pleca la Alep, aducând o dată cu ea o profundă schimbare în întreaga casă. Ordinea impusă de Serafina în căminul familiei Capriani dispăruse dintr-o dată, o mulţime de cărţi şi pixuri erau imposibil de găsit atunci când aveai nevoie de ele, descoperindu-le abia trei săptămâni mai târziu într-un loc neaşteptat şi toate scaunele, mesele şi coridoarele erau acum acoperite de tot felul de lucruri. Într-o zi, Serafina era cât pe ce să se împiedice de un pisoi adormit în capul scărilor, iar altădată descoperise un cuib de păsări în scaunul preferat al lui Jacopo. Bibliotecile şi pervazurile găzduiau acum o mulţime de obiecte stranii, luate din piaţă sau din port – un elefant de fildeş, o colecţie de clopoţei de argint sau un clovn de lemn pentru Francesco.

În mod neaşteptat, Serafina găsea compania fetei extrem de plăcută, casa se schimbase o dată cu sosirea ei, nu mai avea aerul posomorât impus de Jacopo. Gânguritul copilului şi râsetele Mariei făceau din Via S. Domenico un loc mult mai vesel. Doar cu câţiva ani mai tânără decât Serafina, fiica

Constanzei nu era deloc atât de aiurită, cum ar fi părut la prima vedere. Era răbdătoare şi iubitoare faţă de Francesco şi o încântătoare tovarăşă de conversaţii pentru mama lui, seara. Discuţii *feminine,* una dintre plăcerile negate până atunci Serafmei, ce nu avusese surori sau prietene.

Într-una din seri, aflată singură cu Maria în salon, deveni conştientă de un sentiment necunoscut până atunci. După-amiaza rece arunca o lumină palidă prin ferestre. Afară, servitorii făceau castele de gheaţă pe râul Amo, ca de fiecare dată în preajma carnavalului, iar înăuntru Francesco încerca să se ridice în picioare, sprijinindu-se de un scaun. Deşi doica îl certa, străduindu-se să-l aşeze la loc, Serafina era amuzată de strădaniile fiului ei de a străbate camera. În birourile de dedesubt, Amadeo şi Michele treceau în registre socotelile zilei, atelierele de meşteşugari din Pisa continuau să ţească mătase pentru compania Capriani.

Şi, undeva, la sute de mile depărtare, Thomas Marlowe se afla la cârma navei *Kingfisher.* Cumpăra mătase şi materiale preţioase, vindea pânză şi bumbac cumpărat în Marsilia şi Avignon şi panglici şi podoabe din Neapole. Vor mai trece câteva luni până ce pilotul englez se va întoarce la Pisa, îşi spuse Serafina. Simţi că prezenţa lui îi lipsea; şi-ar fi dorit să fie alături de ea, urmărindu-şi fiul cu ochi albaştri cum trăgea faţa de masă pe podea şi ascultând una dintre povestirile complicate ale Mariei despre mănăstire. Tabloul ar fi fost atunci complet.

Încercă să alunge sentimentul şi-şi spuse că astfel de gânduri erau inutile. Atunci când erau împreună, ea şi Thomas nu făceau altceva decât să se certe. Era nevoie de el în Levant, iar ea îşi putea purta foarte bine de grijă. Nu avea nevoie de el. Nu trebuia să duci dorul unui partener de afaceri.

Totuşi, de-a lungul serii, Serafina se pomeni adeseori sărutând capul rotund, fără păr al lui Francesco.

Întorcându-se în camera de la han, John Keane descoperi că avea un musafir neașteptat.

După ce băuse prea mult din vinul scump de Candia al lui George Dorrington, în timp ce imagina un viitor glorios pentru Levant și noua companie din Indiile de Est, îi venea greu să adoarmă. Camera era cufundată în liniște și pe străzile întunecate ale orașului Alep nu se mai afla nimeni. După ce închise ușa în urma lui și așeză lumânarea pe masă, englezul căscă îndelung, în timp ce se dezbrăca, pregătindu-se să rămână treaz întreaga noapte.

Abia atunci auzi un zgomot ușor; se întoarse brusc, cu mâna încleștată pe pumnal. O alta îi prinse însă brațul, împiedicându-l să scoată arma, în vreme ce un glas îi șoptea încetișor:

— Niciun hoț, niciun duh nu a trecut prin zidurile camerei tale. Nu ai nevoie de cuțit, John.

Recunoscu imediat vocea:

— Pe Dumnezeul meu, Thomas Marlowe, zise, dând drumul pumnalului. Miji ochii a căror privire, în mod obișnuit slabă, pe întuneric îl ajuta și mai puțin.

— Îmi cer iertare pentru intrarea teatrală, spuse Thomas vesel. Le-am spus servitorilor că sunt un vânzător spaniol de cămile. Este uimitor ce pot crede uneori oamenii.

— Există și o ușă, rosti John recăpătându-și răsuflarea și arătându-i intrarea folosită în mod obișnuit.

— Știu, am desfăcut lacătul, replică Thomas cu un zâmbet. Dar nu știam dacă această cameră este a ta sau a lui Whitlock. De aceea m-am ascuns după draperii.

— Aha, exclamă căpitanul englez așezându-se, cu privirea ațintită asupra musafirului. Trecuse un an de când îl văzuse ultima oară pe Thomas în ziua când pilotul, după ce-și revenise întrucâtva în urma confruntării cu Ned, îi plătise acestuia banii împrumutați. Totul se petrecuse sub ochii lui John, care voia să se asigure că niciunul dintre cei doi nu va

scoate din nou arma.

În ciuda timpului scurt trecut de atunci, Thomas părea să fi îmbătrânit cu mai mult de un an. Are cam treizeci de ani, îşi zise John, dar arată mai bătrân. Deşi lumânarea arunca o lumină destul de slabă, ochii şi gura pilotului trădau o expresie neliniştită, ca şi cum avusese parte şi de alte confruntări după cea cu Ned Whitlock. Căpitanul se încruntă, amintindu-şi zvonurile auzite în timpul ultimei vizite la Livorno.

— Ce te aduce la Alep, Thomas?

— Aceleaşi lucruri ca pe tine, prietene. Afacerile, răspunse acesta sprijinindu-se de spătarul scaunului, cu un picior pe genunchi. Mătăsuri, tafta, podoabe, bumbac şi gabardină. Desigur, în cantităţi mai mici decât atunci când lucram în serviciul companiei. Nu am încă contactele necesare.

— Voiam să spun ce te aduce în camera mea? reluă John zâmbind. Deghizat în vânzător spaniol de cămile, dacă există aşa ceva. *Afacerile?*

Vorbea încet, deoarece Ned Whitlock şi Izaac Taylor aveau camere apropiate de a sa.

— Nu chiar, replică Thomas. Deşi nu m-ar deranja să aflu adresa unui bun vânzător. Al meu este îngrozitor de bâlbâit. Dar nu. Să zicem că sper să putem discuta, John. Să aud ceva nou despre Londra sau companie, să am cu cine vorbi în propria mea limbă.

Cu privirea aţintită asupra lui, John îşi spuse că vorbele pilotului erau întrucâtva adevărate. Trebuia însă să mai aştepte ca Thomas să-i mărturisească motivul real al vizitei sale.

— Pot suna să ne aducă vin, dacă vrei, zise. Aveam pe undeva o sticlă. Eu unul am băut destul la George Dorrington.

— Este consul acum? întrebă pilotul, refuzând băutura.

— Viceconsul, dar este doar o vizită temporară. Consulii

din Alep se schimbă într-un ritm înfiorător şi asta numai din cauza climei blestemate. George este un om de ispravă, completă John, dar atât de singur, încât te sufocă cu ospitalitatea, atunci când îl vizitezi. Tocmai m-am înfruptat din dulciurile poporului musulman şi vin de Madeira, zise bătându-se cu mâna pe burtă.

Thomas părea acum ceva mai relaxat.

— Asta înseamnă că totul merge bine?

Deşi în ultimii trei ani pilotul trăise departe de ţara lui şi acum se afla în serviciul unei tinere şi ambiţioase văduve italiene, pentru el, compania engleză Levant rămânea în continuare „compania", observă surprins John.

— Foarte bine, zise el aprobând cu o mişcare a capului. De fapt ne gândim să înfiinţăm o nouă filială, completă după o clipă de ezitare.

— În Indii? întrebă Thomas cu ochii măriţi de uimire.

— Bineînţeles. După expediţia lui Fitch acesta ar fi cel mai logic pas. Compania Levant are destul profit ca să finanţeze o astfel de afacere.

John rămase tăcut o vreme, recapitulând amănuntele conversaţiei purtate la casa lui George Dorrington.

— Am avea nevoie de oameni, desigur. Şi de nave.

Sprâncenele pilotului se mişcară, fără să adauge ceva însă.

— Haide acasă, Thomas. Ai fost plecat destul; se împlinesc patru ani, nu?

— Aproape, răspunse acesta încruntat. *Toby* s-a scufundat în toamna lui 1593.

Întunericul îi adâncea urmele de pe chip, ridurile dintre sprâncene şi dintre nas şi bărbie.

— Haide acasă, repetă John Keane. Compania are nevoie de tine şi de vasul tău. Am ştiut din prima zi când mi-ai arătat-o că va fi o frumuseţe. Este făcută pentru ape mai mari decât Mediterana.

— Dar cum rămâne cu Ned Whitlock? întrebă Thomas, aşa

cum se aştepta şi căpitanul englez. Mă îndoiesc că m-ar fi rugat să mă întorc, dacă acum m-aş fi aflat în camera lui.

Conversaţia necesita o judecată cât mai limpede şi John îşi dorea să nu fi băut atât de mult vin. Ochii lui Thomas trădau dorul de casă.

— Ned s-a mai potolit. Faith este din nou însărcinată şi speră să aibă încă un fiu. Cred că dacă ai reuşi să nu-i ieşi în cale o vreme, în cele din urmă ar putea să te tolereze. Şi dacă nu veţi naviga în acelaşi convoi, nu vă veţi vedea prea des. În afară de asta…

Se opri, inspirând adânc:

— Cât timp te vei mai ascunde de Ned? Un an, zece? Până la moarte?

Thomas îşi încleştă buzele, în vreme ce mâna care strângea braţul scaunului se albi. Rămase tăcut câteva clipe, în vreme ce John se întreba a mia oară de ce pilotul nu se întorsese în Anglia după naufragiul lui *Toby.* Acum însă ştia de ce prefera să rămână în Italia.

— Am alte angajamente, replică pilotul răguşit, ca şi cum acestea nu-l mulţumeau deloc.

— Ştiu, zise John. Am acostat în Livorno în drum spre Alep şi am întrebat de tine.

— Şi ce ai descoperit? întrebă Thomas, ridicând furios privirea.

— Că lucrezi pentru o femeie, Capriani. Se ocupă cu negoţul de mătase.

Aflase şi alte lucruri, pe care prefera să nu le spună. Gurile rele spuneau că relaţia lui Thomas Marlowe cu doamna Capriani era ceva mai apropiată decât cea dintre un patron şi angajatul său. Că doamna, ce fusese cândva servitoare, reuşise să sucească minţile unui bătrân bogat cu care se căsătorise pentru bani; îl storsese apoi de puteri şi bătrânul murise la un an după nuntă. Cei mai răi spuneau că îşi otrăvise soţul şi că frumoasa şi eleganta doamnă Capriani

era o vrăjitoare.

Dacă ar fi repetat zvonurile auzite, nu s-ar fi ales decât cu o lovitură în plină figură.

— În curând voi avea o mare influenţă în cadrul companiei, Thomas, continuă el schimbând subiectul. La întoarcerea la Londra, mă voi căsători cu Dorothy Jenkinson, ştii că am aşteptat destul, iar Doll vrea ca eu să preiau controlul companiei moştenite de la tatăl său. Astfel încât voi putea să iau decizii privind pe cine să sponsorizez şi ce nave să susţin financiar. Mă îndoiesc că voi mai naviga eu însumi, vederea mea se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Dar o vreau pe *Kingfisher* şi pe tine la cârma ei.

Văzu că Thomas era gata să-l refuze şi dădu la iveală şi ultimul argument, cel mai ispititor dintre toate.

— Gândeşte-te. După cum ştii, ruta internă este destul de săracă; sunt prea mulţi piraţi şi tâlhari, nici măcar turcii nu-i pot garanta securitatea. Trebuie să căutăm drumuri mai bune, în jurul Africii sau Indiilor de Est. Avem nevoie de navigatori cu experienţă şi imaginaţie.

Deşi Thomas nu răspunse nimic, privindu-l, John îşi dădu seama că pilotul englez lăsase în urmă oraşul Alep cu aromele de mirodenii, kahveh şi cămile, aflându-se pe ocean, unde nu era decât apă sărată, smoală şi lupta împotriva forţelor naturii. Unii înnebuneau acolo, alţii deveneau dependenţi de asta, asemeni unui fumător de pipă ce nu mai putea trăi fără opium.

— Nu, zise dintr-o dată Thomas, scuturându-şi capul. Îmi pare rău, John. Mă bucur pentru tine, mai ales în privinţa nunţii cu Dorothy, şi vă doresc mult succes în afacerea cu Indiile. Dar acum, cel puţin, am obligaţii în Toscana.

Deşi glasul suna cât se poate de hotărât, John îşi dădu seama că îi trebuise ceva timp până să analizeze toate implicaţiile unui astfel de răspuns. Tot atunci intui că zvonurile ce-i ajunseseră la ureche erau cât se poate de

adevărate. El şi italianca, îşi spuse uimit, numai ea putea fi motivul refuzului pilotului.

Atunci să-l lase pe Thomas să-şi irosească talentul în Mediterană încă puţin. Să ducă dorul oceanului şi a independenţei oferite de o organizaţie asemeni companiei Indiile de Est.

— Ascultă-mă cu atenţie, John, spuse pilotul ridicându-se în picioare. Nu e o vizită de curtoazie, după cum sunt sigur că ţi-ai dat seama. Am venit să te previn, drept mulţumire că m-ai scos din mare în Livorno.

Keane ridică privirea. Capul îi era mult mai limpede, deşi stomacul încă i se mai agita, neliniştit.

— Să mă *previi?*

— Da, ascultă-mă, când am mers în Zante anul trecut, am avut o mică întâlnire cu o altă navă. Franţuzească.

Pe scurt, Thomas îi povesti întâmplarea legată de Hieronymo Carcandella, cositor şi nava pirat.

— Ştim doar că astăzi nu mai există niciun fel de reguli, rosti John după ce termină de ascultat. Din păcate, creştinii atacă prea des alte nave creştine, după cum chiar tu mi-ai spus cândva. Deşi trebuie să recunosc că niciodată până acum nu am auzit ca un vas creştin să jefuiască alături de unul turc.

— Problema este că *Fiametta* se află acum în Scanderoon, completă Thomas încet. La fel ca şi nava musulmană.

— Şi? întrebă John, după ce înjură încet.

— Am auzit o conversaţie aproape fascinantă între Angelo Guardi şi prietenul său păgân. Guardi regretă şi acum pierderea cositorului şi este extrem de interesat de încărcătura lui *Garland.*

Keane îl privea uimit, calculând consecinţele unui astfel de interes.

— Şi nu ştie, şi nici nu-i pasă, că nava are acum un alt căpitan?

Sprijinit de un perete, Thomas ridică din umeri:

— Desigur că nu. Aşa că fii atent, John, la drumul spre casă. S-ar putea să ai parte de ceva întâmplări neprevăzute. Se opri o clipă. Părea gata de plecare. Însă există şi o altă soluţie.

— … aşa de dulce, exclamă Maria Garzoni, chicotind. Nu-i aşa, Serafina?

„El" era un papagal verde, ţâfnos, cu puţine pene, care, plictisit de prăjina agăţată într-un colţ al pieţei, începuse să-şi smulgă pe rând penele colorate din coadă.

— Şi domnul spune că este doar zece ducaţi! exclamă triumfătoare Maria.

Privea neliniştită spre Serafina. În cele din urmă, iama aspră se mai îmblânzise puţin; străzile cu pietriş şi acoperişurile de ţiglă străluceau acum în lumina unui soare slab de primăvară, iar câteva flori tremurau în bătaia vântului răcoros. Maria inspiră aerul tare ce anunţa sosirea noului anotimp şi îşi aţinti din nou privirea asupra papagalului.

— Păsările de acasă au murit, iar Leo îşi petrece cea mai mare a timpului la vânătoare, completă pe un ton plângăreţ.

Leo era pisica pe care Maria o primise de la William Williams, înainte de plecarea spre Alep. O pană purpurie zbură spre pământ, în vreme ce pasărea înjură.

— Lui Leo nu i-ar plăcea papagalul, spuse Serafina plină de tact. Cred că el a avut ceva de-a face cu dispariţia păsărilor. Şi gândeşte-te la cuvintele pe care le-ar învăţa Francesco, dacă l-am lua acasă.

— O, cred că ai dreptate, zise în cele din urmă Maria care niciodată nu rămânea tristă prea mult timp. Acum întindea păsării o alună pe care aceasta o acceptă. Deşi lui Thomas i-ar plăcea; marinarilor le plac papagalii.

— Marinarii preferă puţină linişte după o călătorie îndelungată, spuse Serafina cu fermitate. Nu o creatură

gălăgioasă ce înjură de fiecare dată când intri în cameră.

Maria se lasă dusă de lângă papagal, către standul cu panglici aşezat într-o parte a pieţei. Rămânând undeva în spatele însoţitoarei sale, urmări cum Serafina analizează fiecare bucată de mătase şi catifea, aşezând deoparte grămezile. Ridicând ochii spre cerul senin după săptămâni întregi, gândurile Mariei zburară către *Kingfisher.* Cât va mai dura oare până se va întoarce acasă? Cu siguranţă, câteva luni. La întoarcerea vaporului, ea şi William Williams se vor căsători. Nu-i spuseseră încă mamei ei, deoarece Costanza şi-ar face griji, susţinând că fiica ei este prea tânără. Mariei i se părea că în ultima vreme îşi făcea griji tot timpul, încerca să o înveselească cu vizite cât mai dese şi diferite podoabe dăruite de Serafina – o împletitură din Neapole sau o bucată de mătase din Ormuz. Într-una din vizite, Costanza avusese ochii vineţi şi o parte a obrazului rănită. Maria o îmbrăţişase, fără a întreba însă cum se lovise. Ştia că mama ei nu ar vorbi niciodată despre anumite lucruri.

Auzi paşi în urma ei şi un glas strigând-o. Întorcându-se, Maria îl recunoscu în cele din urmă pe prietenul mamei sale, domnul Merii.

Bărbatul făcu o plecăciune, scoţându-şi pălăria.

— Domnişoară Garzoni, ce plăcere neaşteptată!

Era un bărbat gras, chel, înveşmântat în haine scumpe. Maria zâmbi, aşa cum făcea întotdeauna.

— Nu sunteţi niciodată acasă, atunci când o vizitez pe mama dumneavoastră.

— Asta deoarece locuiesc cu doamna Capriani, răspunse fata.

— Ştiu, replică Merii cu un glas blând. Ochii lui alunecară spre standul unde Serafina se tocmea cu vânzătorul. Nu ştiam că familiile voastre sunt prietene.

— O, dar suntem! Jumătate din oraş erau prietenii Mariei, iar Serafina, în absenţa nefericitei surori Esmeralda,

devenise cea mai apropiată prietenă a fetei.

Încercă să-i explice asta domnului Merii, care arăta puţin încurcat.

— Domnul Marlowe navighează cu *Kingfisher* în serviciul doamnei Capriani, este prieten cu mama. Doamna Capriani are un bebeluş foarte frumos, pe nume Francesco, şi avea nevoie de ajutor la îngrijirea lui.

— Pe post de doică? întrebă bărbatul uimit. O tânără atât de fermecătoare cum eşti tu, Maria, nu ar trebui să muncească pentru a-şi câştiga existenţa.

Niciodată nu considerase că joaca cu Francesco era muncă.

— Francesco este o comoară, spuse. Sunt foarte fericită să-i ţin companie.

— Sigur că eşti, aprobă Merii zâmbind. Iar băieţaşul este sănătos, nu-i aşa? Cred că este singurul fiu al doamnei Capriani.

În apropiere, papagalul ţipa şi trăgea de lanţul ce-l lega de prăjină. Maria se gândea la bebeluşul, care alături de William şi mama ei, constituia una dintre sursele ei de fericire.

— Este foarte sănătos. Şi, într-adevăr, este singurul copil al doamnei Capriani. Soţul ei a murit cu câteva zile înainte de naşterea lui.

Povestea i se păruse foarte tristă când o auzise prima oară. Şi doamna Capriani fusese tristă atunci când se mutase în Via S. Domenico, dar, cu timpul, fata începuse să vorbească cu ea, să o încurajeze să se joace cu bebeluşul şi Serafina se înveselise treptat. Uneori râdea chiar în hohote. Maria era de părere că o dată cu întoarcerea lui Thomas Marlowe, prietena ei va fi şi mai fericită. Ei personal îi plăcea foarte mult Thomas.

— Şi copilul, Francesco, seamănă cu mama lui? întrebă domnul Merii pe un ton cât mai firesc.

Fata cântări câteva clipe întrebarea:

— Are părul negru al doamnei Capriani, zise imaginându-şi chipul micuţului. Şi nasul şi gura ei. Dar are ochii albaştri.

— Într-adevăr? exclamă Merii, aţintindu-şi ochii asupra Serafmei, ce punea panglici într-o legătură. Foarte interesant.

Un nor îşi făcuse apariţia, întunecând lumina soarelui. Culorile pieţei păliră, roşul deveni maro, iar auriul ocru. Luând mâna Mariei, Merii îşi trecu degetul cel mare de-a lungul palmei ei înmănuşate.

— Am văzut-o pe mama dumneavoastră ieri, zise el studiind atent chipul fetei. Nu arăta deloc bine.

Ar fi vrut să-şi tragă mâna, dar strânsoarea era prea puternică.

— Mama? întrebă speriată. Bolnavă? Ce vreţi să spuneţi, domnule Merii?

Bărbatul îi duse degetele la buze:

— Cred că ar trebui să te preocupe sănătatea mamei tale, Maria, continuă. Poate că este datoria ta să te gândeşti că draga de Costanza nu mai poate munci multă vreme.

Buzele îi atinseră degetele, alunecând apoi spre palma ei.

— E timpul să mergem, Maria, auzi un glas familiar. Oamenii de aici nu sunt întotdeauna pe placul meu.

Vocea Serafinei era la fel de rece ca vântul ce începuse să bată în piaţă. Merii dădu brusc drumul mâinii fetei, întorcându-se apoi cu spatele.

— Ce voia? întrebă Serafina cu asprime.

Maria scutură capul tremurând; în ciuda faptului că nu înţelesese ce dorea domnul Merii, se simţea totuşi speriată.

— M-a întrebat unde locuiesc, şopti. Apoi despre Francesco şi mi-a spus că mama este bolnavă!

Ochii Serafmei se îngustară; arăta chiar mai furioasă decât atunci când descoperise că ţesătorul folosise mătase de calitate inferioară la pânza ei. Privirea Mariei strălucea în lacrimi.

— Mama ta nu este deloc bolnavă, răspunse Serafina. Am văzut-o chiar eu, ieri. Poate este puţin obosită. De acum înainte nu mai trebuie să vorbeşti cu domnul Merii. Este un om rău.

Maria îşi simţea mâna arzând acolo unde bărbatul o sărutase. Ar fi vrut să-şi dea jos mănuşa şi să o strivească sub picioare. Lacrimi îi alunecară de-a lungul obrazului.

— Uită-l, nu s-a întâmplat nimic rău, rosti Serafina cu blândeţe, luând-o de braţ în vreme ce fata îşi ştergea lacrimile cu dosul mâinii. Şi în afară de asta, mai avem cumpărături de făcut, nu? o auzi întrebând. Cred că un papagal?

Marea semăna tot mai mult cu o oglindă veche, pe măsură ce *Fiametta* se apropia de insula Cipru. Translucidă, cu valuri mici ce nu oboseau niciodată.

Privind de pe puntea *Fiamettei,* către întinderea albastră, Angelo îşi spuse că se afla aproape la o aruncătură de băţ de imprudenta navă *Garland,* aparţinând companiei engleze Levant. Când va ocoli următorul cap va putea să o vadă, mică şi greoaie, cu tunurile abia ajungând până la jumătatea drumului ce o despărţea de propriul său vas.

Abia putuse să-şi creadă norocul când văzuse cum *Garland* pleacă singură din Scanderoon către Cipru, în vreme ce celelalte ambarcaţiuni din convoi, *Legacy* şi *Saviour of Bristol,* luau drumul Alexandriei. I se spusese că despărţirea fusese provocată de o ceartă. Căpitanul de pe *Garland* dorea să vândă cositorul şi pânza de la bord în Cipru, în schimbul mierii, terebentinei şi alaunului. Comandanţii celorlalte două nave preferaseră Alexandria şi materialele scumpe de aici. Un bărbat destul de aprig, căpitanul primei ambarcaţiuni, îşi pierduse cumpătul şi scosese pistolul furios, până când toţi cei cu destulă minte se făcuseră nevăzuţi. Ridicase apoi ancora către Cipru, în vreme ce *Legacy* şi *Saviour of Bristol* se îndreptaseră spre sud, către Alexandria.

Pregătindu-şi imediat nava, Angelo urmărise *Garland,* păstrându-se însă tot timpul la o distanţă respectabilă. Plin de vâslaşi, vasul pirat putea atinge o viteză remarcabilă, astfel încât plutea tăcut în urma *Fiamettei.* Sub un cer senin, albastru ca levănţica, Angelo îşi urmări victima până în dreptul Ciprului.

După zilele petrecute în Scanderoon se simţea relaxat şi bine dispus; reuşise să încheie câteva afaceri, să stabilească anumite înţelegeri şi câteva preţuri pentru baloturile de mătase ce urmau să sosească cu viitorul convoi de cămile. După ce el şi nava pirat vor prinde *Garland* într-o capcană fatală, el va lua încărcătura în vreme ce lui Hamid îi va reveni echipajul. Mâine se va întoarce în Scanderoon, unde va vinde cositorul, astfel încât va putea să plătească o parte din datoriile despre care nu îi spusese lui Lorenzo Nadi. Iar după aceea, cu condiţia ca afacerile din Alep să fie profitabile, viitorul lui va fi asigurat.

Era după-amiază târziu; navigau din zori şi soarele nu mai era acum decât un disc mic, palid, ce se cufunda încet la linia orizontului. Astăzi trebuie să se întâmple, îşi spuse Angelo. Nu voia să aştepte, deoarece *Garland* putea acosta într-unul din sătucurile de pescari dinspre Kyrenia.

Sprijinindu-se cu coatele de balustrada navei, se gândea la cele două gemene armene. Petrecuse trei nopţi plăcute în compania lor şi le răsplătise regeşte la despărţire. Se gândi din nou la cât de rezonabil era modul de viaţă al musulmanilor; în Alep, dacă ar fi acceptat turbanul, ar fi putut avea un întreg harem, alcătuit din astfel de bijuterii.

Ocolind capul insulei, zări ambarcaţiunea engleză aflată acum extrem de aproape, părând asemenea unei figurine de carton, proiectată pe cerul roşu. Strigând către tunar, le ordonă oamenilor să coboare de pe puntea superioară şi să pregătească tunurile *Fiamettei.*

Acestea au fost aduse în faţă, iar tunarii au început să

toarne praf de puşcă; nava era echipată cu arme din bronz ce aveau ţevi frumos împodobite. Angelo cheltuise o avere în această privinţă.

Calm, rămase pe punte, cu pletele răsfirate de vântul uşor. Zâmbea. Plină de cositor, *Garland* plutea deasupra apei cu inocenţa unui pui de pasăre pe un iaz. Vremea liniştită îi era un ajutor nepreţuit, deoarece vasul englez nu putea căpăta viteză fară un vânt puternic. În schimb, pânzele *Fiamettei* se foloseau de orice adiere; dincolo de ele, Angelo putea vedea nava pirat apropiindu-se tot mai mult. Cincizeci de vâsle lungi coborau şi urcau cu aceeaşi mişcare ritmică, îndreptându-se spre cele două galioane.

Tunarul îi strigă că *Fiametta* era gata de luptă, Angelo aprobă cu o mişcare a capului, iar podeaua vasului fu zguduită de zvâcnetul bubuiturilor. Ghiuleaua căzu în apă, la o depărtare de o sută de iarzi. Întâmplarea nu-l făcu să-şi piardă cumpătul. Intenţia lui era să-i sperie pe cei de pe *Garland,* să le arate că o luptă ar fi fost inutilă şi că trebuia să se predea, dacă echipajul şi comandantul doreau să supravieţuiască. Nu-şi dorea o înfruntare, el voia doar cositorul, iar Hamid sclavii.

Spre marea lui uimire însă, *Garland,* care trebuia până acum să observe că ceilalţi erau mai puternici şi mai mulţi, nu trimise lovitura de tun, menită să-i anunţe intenţia de a se preda. Ba dimpotrivă, o flacără răspunse celei iniţiale şi o ghiulea zbură în aer, nu departe de prora *Fiamettei.*

Trebuie să fi zărit vasul corsar, îşi spuse Angelo; fiecare membru al echipajului ar fi trebuit să ştie că se luptau nu numai pentru a rămâne în viaţă, ci şi în numele naţionalităţii, religiei şi libertăţii lor. Zâmbetul de pe buze i se transformase într-un rânjet satisfăcut. Era ca un joc de şah, o nouă mişcare într-o competiţie începută cu mai mult de un an în urmă, în Zante.

Un alt bubuit se auzi de pe *Fiametta,* urmată de un tunet

surd şi sunetul lemnului rupt de pe puntea de jos. Zâmbetul dispăru când zări fumul ieşind dinspre arme şi întunecând imaginea lui *Garland.*

O luă la goană pe treptele ce duceau către punte, fiind însă oprit de căldura flăcărilor ce-l izbi drept în faţă. Înşfacă furios gulerul primului marinar întâlnit în cale, cerând lămuriri.

— S-au rupt frânghiile tunului, domnule! strigă acesta cu chipul roşu şi murdar de fum. A zdrobit doi oameni…

Focul, ce începuse deja să se domolească, cuprinsese din fericire doar un colţ al punţii. Se vedeau veşminte arse şi trupuri aproape zdrobite. Apucând, asemeni celorlalţi, o găleată cu apă, Angelo o aruncă asupra flăcărilor.

În cele din urmă incendiul se potoli, astfel încât putea privi în jurul lui şi analiza pagubele. Frânghiile ce fuseseră legate de tunul din bronz se rupseseră şi cinci sute de livre de praf de puşcă fuseseră aruncate în spate, fărâmând podeaua şi rănind doi tunari. Focul izbucnise de la o scânteie ce sărise pe o pânză uitată pe punte.

Dacă flăcările ar fi ajuns la butoaiele cu praf de puşcă, aşezate mult prea aproape de tun, atunci carena *Fiamettei* ar fi fost ruptă în două.

Privind în jurul lui, Angelo fu cuprins de un val rece de furie şi, dincolo de ea, de un frison de teamă ce-i amintea neplăcut de greaţa resimţită atunci când identificase trupul lui Jehan. Se obişnuise să nu simtă teama, iar ultimele trăiri îi spuneau că, deşi plănuia întotdeauna totul, ceva nu mergea aşa cum ar fi vrut şi evenimentele îi scăpau de sub control.

— Ce facem, domnule? îl întrebă tunarul, arătând spre cei doi oameni prinşi sub tun.

Dacă ar fi fost cai sau câini răniţi, le-ar fi tăiat gâtul. Asta ar fi meritat, fiindcă nu legaseră bine arma.

— Dă-le câte o gură de alcool şi lasă-i acolo până ajungem în port. Nu mutăm tunul acum, răspunse.

Ştia că cei doi vor muri în mai puţin de o oră din cauza şocului şi a pierderii masive de sânge.

— Pregătiţi din nou tunul şi de data asta îndreptaţi-l către proră, strigă în vreme ce urca treptele spre puntea principală.

Se bucura să lase în urmă infernul de jos pentru tăcerea de aici. Urechile îi pocneau din cauza zgomotului făcut de tun şi a strigătelor de durere ale celor răniţi. Rămăsese fără suflare de parcă ar fi alergat; îşi spuse însă că era doar din cauza aerului greu de pe puntea de jos, a mirosului de sânge, fum şi salpetru. Ştergând urmele de mizerie de pe chip, trase adânc aer în piept şi privi spre mare.

La început a crezut că este doar o nălucă sau o apariţie născută din lumina stranie a soarelui.

Clipi des şi îşi şterse cu dosul palmei lacrimile apărute din cauza fumului; ochii nu îl înşelau, era real, fără putinţă de îndoială.

Garland nu mai era singură. Lângă *Fiametta* apăruseră acum alte două nave – *Legacy* şi *Saviour of Bristol.*

Intui imediat ce se întâmplase şi gândul era de nesuportat. ÎI păcăliseră. Cumva, vasele englezeşti îi aflaseră dinainte intenţia şi îşi pregătiseră răzbunarea pentru prima lui încercare de a fura cositorul de pe *Garland.* Cele două galioane mai mari probabil că îşi modificaseră drumul imediat ce ieşiseră din câmpul vizual al Scanderoonului, înconjurând Ciprul prin partea de sud. Prima navă mersese într-un ritm lent, ca o pradă ispititoare în ochii oricărui negustor lacom, oferind celorlalte două destul timp să ajungă lângă Cipru. Cu pumnii încleştaţi şi dinţii strânşi, Angelo nu putea suporta gândul că planurile îi fuseseră dejucate.

Nu mai avea timp de gândit. Striga ordine către echipaj; tunurile au fost aranjate cu o viteză nemaivăzută şi fiecare om îşi ridică şi armă archebuza. Şi el era înarmat cu flinta,

sabia şi pumnalul. Aruncând o privire în urmă, văzu că vasul corsar zărise deja cele două nave englezeşti şi acum se întorcea, îndreptându-se înapoi spre Scanderoon. Blestemându-l pe Hamid şi pe ceilalţi fraţi ai lui, Angelo auzi scrâşnetul catargelor *Fiamettei* şi fâlfâitul pânzelor; spre deosebire de pirat însă, rămase pe loc, gata de luptă.

Cele trei ambarcaţiuni aruncau pe rând ghiulele, asemeni unor mingi de tenis, tulburând suprafaţa liniştită a mării. Una dintre cele trimise de *Fiametta* lovi structura de rezistenţă de pe *Legacy,* iar o alta dărâmă partea din faţă a prorei lui *Garland.* Apoi unul dintre tunurile de pe *Legacy* lovi carena *Fiamettei.*

Nu ar fi trebuit să conteze, deoarece era o lovitură pripită, ce nu nimerise adevărata ţintă. Dacă lemnul navei ar fi fost de bună calitate şi dacă ar fi fost etanşat pe uscat, atunci nu ar fi însemnat nimic. Însă structura începu să tremure, se crăpă şi se prăbuşi în mare. Alergând către puntea cu arme, Angelo văzu marea ce până atunci păruse blândă şi liniştită, aruncându-se în sus să cuprindă nava. Planşeele laterale se desprinseră, de parcă nu ar fi fost decât nişte beţe de chibrit, iar apa îşi croi drum prin găurile lemnului. Slăbită încă din prima zi de mişcarea neîncetată a valurilor, *Fiametta* se supuse forţei mării. În timp ce Angelo alerga de-a lungul punţilor întunecate să analizeze pagubele, auzi zgomotul valurilor ce-şi croiau drum în carena vasului său, trăgând la fund ambarcaţiunea.

Îşi auzi şi strigătul în vreme ce încerca să urce înapoi; nu ştia exact de ce striga, parcă glasul lui era de fapt al *Fiamettei,* răzvrătindu-se împotriva destinului, întotdeauna adevăratul câştigător.

S-a salvat instinctiv, ca urmare a unei vieţi dedicate eforturilor de a supravieţui. Dacă ar fi avut timp să gândească, atunci s-ar fi înecat, asemeni celorlalţi.

În apă a zărit un butoi la câţiva iarzi depărtare, de

marginea căruia era prins unul dintre marinari. Obiectul nu era destul de puternic încât să-i susţină pe amândoi, şi astfel Angelo scoase pumnalul şi-l înjunghie pe celălalt, înainte ca marinarul să fi privit măcar în jurul său. Strânsoarea degetelor începu să slăbească, în vreme ce apa se colora în roşu, iar Angelo continua să se ţină de butoi.

În urma lui, *Fiametta* cu aurul lui Lorenzo Nadi la bord se scufunda pentru totdeauna. Nava corsar nu se mai vedea, iar cele trei vase englezeşti îşi strângeau tunurile, o dată ce-şi îndepliniseră planul. Marea se linişti în curând pe o coastă a Ciprului pătată în roşu de soarele ce apunea.

Cum niciodată nu fusese un înotător strălucit, Angelo s-a lăsat în voia valurilor care l-au dus pe o plajă argintie, unde a adormit.

14

1597
LUCRURI FALSE ŞI COMPLICATE

Ia cu tine doar lucrurile făcute
Cu intenţii bune. Lucruri false şi sofisticate
Îţi vor atrage dispreţul şi proasta părere a
Celor din jur.

Note despre descoperirea Trecătorii de Nord-Est:
Richard Hakluyt

Câteva bărci micuţe pe un iaz prea plin. Veştile legate de scufundarea unei nave se răspândea cu repeziciune în apele Mediteranei.

Pentru Edward Whitlock şi John Keane, angajaţi în serviciul companiei engleze Levant, naufragiul *Fiamettei* însemna doar o zi normală de muncă sau o sarcină necesară

continuării afacerilor. O altă poveste pe care Ned să i-o spună fiului său la întoarcerea în Londra, un alt motiv pentru ca John să accepte faptul că vederea îi devenea tot mai slabă şi că nu mai putea fi mult timp marinar.

Două luni mai târziu, pe docurile Alexandriei, Thomas Marlowe află veştile în vreme ce încărca pânză de *Kingfisher.* Unul dintre compatrioţii lui îi şopti vestea printre zgomote de ciocan şi ferăstrău şi nori de muşte negre. Englezul sărbătorea victoria cu o sticlă de alcool; îl invită şi pe Thomas să i se alăture, însă acesta refuză, ridicând triumfător un pumn în direcţia mării. Duse apoi bărcile cu marfă către *Kingfisher,* nerăbdător să se întoarcă cât mai repede în Italia, la Serafina.

Vestea încă nu ajunsese la ţărmul Italiei. Lorenzo Nadi verifică data calendarului, încruntându-se uşor, în vreme ce Serafina îşi strângea în braţe fiul de un an, gândindu-se doar la prezent şi câtuşi de puţin la trecut sau viitor.

În mai, cerşetorul Jules Crau şi fiica sa, Isabelle, mergeau către biserica Sfântului Duh din Aix-en-Provence. Se zvonea că preoţii vor dărui pâine săracilor, astfel încât Jules hotărî să meargă acolo, după ce privi către ochii stinşi şi trupul slab al fiicei lui.

Soarele strălucea pe un cer limpede. Spre deosebire de alţii, reuşiseră să supravieţuiască cu greu anotimpului rece. Jules simţea pe umăr trupul uşor al lui Isabelle şi mâinile ei atingându-i capul. Cândva îi culesese margarete şi îi cântase; astăzi, în ciuda soarelui puternic, nu armai fi putut face acelaşi lucru. Foametea şi disperarea îi secaseră puterile într-atât, încât chiar şi picioarele refuzau să-l mai asculte, iar corpul lui Isabelle i se părea îngrozitor de greu.

Aerul din Biserica Sfântului Duh era îngreunat de mirosul de tămâie şi trupuri nespălate. Zidurile înalte şi întunecoase, împodobite pe alocuri cu statui şi geamuri colorate se înălţau deasupra tuturor. Lui Jules Crau i se părea că

întreaga populaţie din Provence venise să cerşească o fărâmă de pâine. Isabelle stătea lângă tatăl ei, cu mâna fragilă într-a lui; chipul ei nu mai era lipsit de viaţă, trăda acum teama.

Deşi nu putea vedea preoţii, Jules ştiu clipa când aceştia au intrat; o dată cu ei pătrunse o nouă mireasmă – dulce, caldă, mai puternică decât celelalte. Oamenii au început să înainteze, mai întâi pe rând, apoi cu toţii, alcătuind o uriaşă masă înfometată.

Mintea obosită a lui Jules presimţi dintr-o dată pericolul, încercă să o ridice pe Isabelle, însă presiunea mulţimii nu-i permitea să se aplece; nu-şi putea mişca braţele ce păreau ţintuite de trup. Strigă:

— Belle! Belle! cu un glas înecat, dar chiar şi disperarea din vocea lui a fost înăbuşită de cei din jur, de pereţii bisericii ce repetau strigătul foametei. Simţi cum degetele ei slabe alunecă dintr-ale sale, nu putea face nimic ca să oprească înaintarea mulţimii, nimic ca să prindă viaţa mai scumpă decât orice altceva pe lume.!

Mai târziu s-a spus că o mie două sute de oameni veniseră la Aix în acea zi. Când în cele din urmă au reuşit să alunge populaţia din biserică, au aflat că şapte femei şi copii îşi găsiseră sfârşitul striviţi sau sufocaţi de cei din jur.

Isabelle, fiica lui Jules Crau era una dintre cei şapte.

După ce călători cu o barcă cipriotă de pescuit, o alta cretană şi în cele din urmă, cu un vas ce aparţinea unui compatriot, Angelo ajunse din nou în Italia, în luna iunie.

Într-o cameră închiriată din Neapole, în lumina soarelui ce trecea dincolo de obloanele prăfuite, alcătui o scrisoare lungă şi pătimaşă către Lorenzo Nadi. Mereu o fire realistă, ştia prea bine că asta nu-i va aduce nimic, însă cel puţin încerca. După toate probabilităţile, Lorenzo Nadi îşi va cere ducaţii înapoi, interzicând în acelaşi timp o alianţă între Angelo şi fiica sa.

După ce semnă, tânărul se opri, furat de gânduri. În acelaşi timp alcătuise o altă scrisoare pentru Fiametta; un bilet ceva mai reuşit, îşi zise, străduindu-se să rezume durerea provocată de tragedie în câteva versuri alese cu grijă. La fel de bine intuia că şi acest efort era inutil. Dacă Fiametta Nadi ar fi avut pasiunea mamei sau a surorii sale, atunci ar fi putut spera. Cum însă se arătase o făptură placidă şi rece, nu se aştepta să primească vreun răspuns. Fiametta Nadi şi ceea ce reprezentase cândva, în visurile lui, erau acum pierdute, asemeni unui lemn aruncat undeva, pe un ţărm pustiu. Îi scria doar fiindcă ştia că trebuie să-şi facă datoria până la capăt şi să încerce orice posibilitate ar fi rămas.

Oricum nu depindea de favorurile familiei Nadi. Îşi dăduse seama de asta în Cipru, când dorinţa de supravieţuire revenise după o săptămână în care fusese bolnav şi începuse din nou să-şi facă planuri. O bătrână îl adăpostise în casa ei, după ce-l găsise pe plajă. Marea îi făcuse mai mult rău decât îşi imaginase; întins pe o saltea de paie şi sorbind câteva guri dintr-o supă cu gust îngrozitor, abia găsise puterea de a se lupta cu vânătăile şi febra rănilor. Însă, într-o noapte, deschizând ochii şi privind cerul plin de stele, Angelo găsise soluţia problemelor sale, iar febra şi disperarea adâncă ce-l cuprinseseră de la naufragiul *Fiamettei* îl părăsiseră dintr-o dată.

Îşi amintise că şi înainte reuşise să treacă peste o situaţie la fel de disperată; în cele din urmă o parte din vechea lui pasiune îl cuprinse din nou. Nu avusese nimic la naştere şi mai pierduse o dată tot ce avea mai scump. Atunci, cu zece ani în urmă, dorinţa lui de supravieţuire îl îndemnase să lupte împotriva orbirii lui Franco Guardi. Îl auzise spunând: *Te vei căsători cu Michele Corsini, Serafina,* şi toate speranţele şi năzuinţele lui se spulberaseră. Deşi a fost nevoit să ia măsuri neobişnuite pentru a-şi asigura locul, a reuşit, propulsându-se pe o poziţie la care nimeni cu o

origine umilă nu ar fi visat. Va reuşi din nou să se ridice, îşi spuse, deoarece în ciuda pierderii *Fiamettei*, îşi păstrase încă înfăţişarea atrăgătoare, puterea şi inteligenţa; nimic şi nimeni nu i le putea lua. Privind către cerul negru al Ciprului, Angelo îşi spuse că va trece şi de asta, deoarece acum ştia primul pas ce trebuia făcut.

Convalescenţa fusese aşadar rapidă, a doua zi luase puţinele monede din ascunzătoarea bătrânei şi părăsise coliba, în vreme ce femeia îşi plimba turma de capre. O barcă de pescuit îl dusese în Creta, unde avea prieteni. Acolo împrumutase bani, haine şi luase un bilet spre Grecia, iar de aici un vas care să-l ducă înapoi în Italia.

Ridicându-se, se apropie de fereastră şi deschise geamul, în faţa lui se întindea marea, acum liniştită, strălucind cu reflexe argintii cerul era senin, iar orizontul o îmbinare nesfârşită de nuanţe diferite. Sus, acolo unde azuriul se îmbina cu albastrul închis, un stol de păsări plutea pe curentul cald de aer. Culoarea penelor era mai intensă şi mai strălucitoare decât a cerului.

Zâmbea urmărind mişcarea lor; pescăruşi, îşi spuse. Cât de potrivit! Dacă ar fi crezut în astfel de lucruri, l-ar fi putut considera un semn – lăsa însă superstiţiile în seama proştilor care aveau nevoie de ele.

Zâmbea deoarece existau şi alte vase în afara *Fiamettei.* Una dintre ele se numea – în mod neaşteptat pentru o navă toscană – *Kingfisher.*

În Pisa, Maria hrănea papagalul cu alune, privind pe fereastră, către docuri.

Pasărea nu mai era acum la fel de cheală ca Galeazzo Merii; era împodobită cu pene galbene, verzi şi albastre, iar coada purpurie i se înfoia de fiecare dată când fata se oprea să vorbească cu el. Chiar şi limbajul violent i se domolise şi înjura doar când era chinuit peste măsură de pisică sau de Francesco, ce începea să meargă tot mai bine.

Băţul lui se afla lângă fereastră, deoarece Maria îşi petrecea mai tot timpul acolo. Nave încărcate de mătăsuri, mirodenii sau pietre preţioase acostau în fiecare zi, astfel încât şi *Kingfisher* trebuia să se întoarcă în curând. De fiecare dată când privea în josul străzii, Maria se aştepta să vadă silueta lui Thomas Marlowe îndreptându-se spre Via S. Domenico, cu William Williams lângă el.

— Începe să se întunece, spuse Serafina, intrând în cameră şi închizând uşa în urma ei. Ar fi mai bine să închizi fereastra.

— Încă puţin, te rog! strigă fata întorcându-se spre ea. Am auzit că mai multe ambarcaţiuni vor acosta în port în seara asta.

Serafina se aşeză la masă, cu un maldăr de registre în faţă. Seara de iunie era caldă, şi nicio adiere de vânt nu îi răscolea filele registrelor.

— Foarte bine, încă puţin. Dar trebuie să închizi geamul când aprind lumânarea, altfel camera va fi plină de insecte.

Maria îşi sprijini din nou coatele pe pervaz, cu bărbia în mâini. Încăperea se cufundă în tăcere, întreruptă doar de scârţâitul peniţei şi de paşi ce se auzeau pe scara de dedesubt. Oraşul părea cuprins de o pace adâncă şi orice zgomot era acum parcă uşor înăbuşit; culorile apusului de soare semănau cu o adevărată sărbătoare a verii. Cu câteva zile în urmă Maria încercase să-i spună Serafmei că aici se simţea în siguranţă; aceasta o privise mirată, îmbrăţişând-o apoi pe neaşteptate. Totul ar fi fost perfect dacă William s-ar fi întors – dacă închidea ochii şi se concentra, dorul puternic o ajuta să vadă silueta lui.

— Se vor întoarce în curând, rosti Serafina, aruncându-i o privire scurtă. *Kingfisher.* Este o navă minunată şi Thomas un navigator priceput. Cel mai bun. Cred că se vor întoarce abia peste câteva săptămâni. Vezi tu, au mers în Alexandria, în vreme ce multe din ambarcaţiunile ce acostează acum au

ajuns doar până la Scanderoon.

Maria oftă adânc, încercând să nu se gândească la piraţi, furtuni sau întâmplări primejdioase.

— Ştiu, zise ea. Numai că…

Cuvintele i se pierdută în aer. Numai că trecuseră şase luni de când îşi luase rămas-bun de la William Williams în portul din Pisa. Mama ei arăta tot mai obosită şi bolnavă şi nimic din ceea ce făcea Maria nu mai părea să o ajute. Bărbatul acela îngrozitor, Galeazzo Merii, o urmărise de două ori până la docuri, vorbind cu ea şi atingând-o. Mai întâi la insistenţele Serafmei şi apoi din proprie voinţă, lua cu ea un servitor de fiecare dată când ieşea, de teama unei noi întâlniri cu domnul Merii. I-ar fi plăcut să cumpere un câine mare şi fioros, dar Serafina îi atrăsese atenţia că dorea ca locuinţa ei să rămână un cămin şi nu să se transforme într-un bestiar.

Oftând a doua oară, Maria îşi aruncă ochii către stradă. O figură bărbătească se întrupase din întunericul serii; o clipă, inima începu să-i bată nebuneşte, dar spre marea ei dezamăgire, o privire mai atentă o lămuri, astfel încât se întoarse către Serafina şi spuse:

— Avem un musafir. Credeam că e William sau domnul Marlowe. Dar are părul blond.

Serafina lăsă pana jos, apropiindu-se de fereastră. Uitându-se din nou, Maria observă că părul vizitatorului era blond închis, strălucind cu diferite reflexe în bătaia felinarelor. Purta un costum de catifea neagră şi o pălărie cu pene, o clipă crezuse că este pălăria neagră a lui Thomas.

— Îl cunoşti, Serafina? întrebă privind în jos.

După o scurtă tăcere, aceasta aprobă cu o mişcare a capului şi zise:

— Da, îl cunosc. L-am cunoscut bine cândva.

Angelo. Angelo venise neanunţat la ea. De ce?

Lăsându-se purtată de un instinct străin, Serafina o

trimise pe Maria la culcare, coborând apoi chiar ea pentru a deschide uşa, renunţând la servitorii somnoroşi. Se simţea copleşită de o mulţime de emoţii, nu şi-ar fi dorit ca întâlnirea să se petreacă în prezenţa unui martor. Doar singură ar fi putut să-l întâlnească pe Angelo Guardi, fără altcineva în preajmă, căruia să-i acorde măcar o fărâmă din puterea şi stăpânirea de sine pe care se străduise să le adune de-a lungul anilor.

Nu a avut timp să se schimbe şi nici să se privească în oglindă. El era acolo, în pragul uşii, îşi spuse alergând de-a lungul ultimelor trepte ce dădeau în hol. Deschise uşa şi Angelo o întâmpină cu o plecăciune şi scuzele potrivite într-o astfel de situaţie. Serafina descoperi că avea puterea de a răspunde, de a-l invita înăuntru şi a-l pofti în salonul de la etaj. Una dintre servitoare îşi făcu apariţia, însă o alungă cu o mişcare a degetelor.

Ritmul pe care viaţa ei îl căpătase în ultimele şase luni încetase dintr-o dată să mai existe. Nu putea respira şi se simţea ca şi cum bătăile puternice ale inimii o înecau.

Angelo părea străin într-o asemenea casă, îşi spuse, privind în jur. Nu mai aparţineau aceleiaşi lumi, el făcea parte dintr-un alt univers. Naşterea într-o familie nepotrivită îi furase dreptul cerut de o ambiţie atât de puternică, în timp ce Serafinei i se furase viaţa la care avea dreptul. Angelo arăta nefiresc printre registre, pene de papagal şi jucării. Aparţinea casei aurite din Marsilia, oraşului de acum străin ei.

Papagalul începu să ţipe şi să strige insulte, astfel încât

Serafina a fost nevoită să arunce o bucată de material peste colivie. Mişcarea îi oferi timpul de a-şi trage răsuflarea şi de a gândi: cu siguranţă, de data asta, Angelo era cel care venise să ceară.

— Doamnă Capriani, îmi cer mii de scuze pentru vizita făcută pe neaşteptate, zise el cu o mişcare graţioasă a mâinii,

şi la o oră atât de târzie. Dar mă aflam în Pisa şi amintindu-mi că suntem prieteni…

Ridicând fermecător din umeri, adăugă:

— Sunteţi cunoscută în Pisa, doamnă. Am întrebat un trecător despre casa negustorului Capriani şi am fost pe dată îndrumat.

Era adevărat, toată lumea o cunoştea în Pisa, dar Serafina începuse să bănuiască faptul că asta nu era deloc un lucru bun. Oamenii o priveau lung pe stradă cu degetele încrucişate, şoptind când trecea pe lângă ei; într-o seară, cu două săptămâni în urmă, un grup de băieţandri aruncaseră cu pietre în urma ei. Nu-i păsa, nu avea nevoie de prieteni. Îi avea pe Francesco şi Maria şi, în afară de asta, avea afacerea.

Angelo refuză invitaţia ei la masă, acceptând în schimb un pahar de vin. Bătăile inimii se mai domoliseră, astfel încât a avut puterea de a întreba pe un ton calm:

— Domnule Guardi, când ne-am întâlnit ultima oară mi-aţi spus că urma să vă logodiţi. Să vă felicit deja?

El zâmbi. Cândva, amintirea acelui surâs aproape îi frânsese inima. Acum însă, în ciuda faptului că admira buzele pline şi ochii închişi, migdalaţi, atât de asemănători cu ai ei, se simţea totuşi straniu de detaşată, ca şi cum înaintea ei se afla doar o amintire, un tablou din trecut.

Se forţă să bea un pahar de vin ca să se liniştească.

— Nu sunt logodit, doamnă, îl auzi spunând. Nu mai intenţionez să mă căsătoresc cu Fiametta Nadi.

Şi-a încleştat mâinile în poală ca să le oprească din tremurat, la auzul cuvintelor lui. O imensă fericire o cuprinse: câştigase. Ştia că instinctul ei nu fusese greşit, de data asta Angelo era cel care cerea, încetase a mai fi suveranul vieţii ei.

Ridică privirea, cu o mişcare întrebătoare a sprâncenelor, încercând să savureze momentul:

— Înseamnă că aţi dezamăgit doamna?

După o uşoară strâmbătură, Angelo răspunse pe un ton liniştit:

— Nu chiar. După cum bine ştiţi, am avut dificultăţi financiare. Din păcate, acestea au devenit tot mai urgente, iar logodna a fost ruptă de tatăl domnişoarei Nadi, cu consimţământul meu.

Inima începuse să-i bată cu putere. Ridicându-se şi forţându-şi picioarele să o asculte, Serafina închise ferestrele şi începu să aprindă lumânările. Triumful apăruse când nu se mai aştepta, degetele îi tremurau în timp ce se străduia să facă lumină.

Cu puţină vreme în urmă, toate acestea păruseră cu neputinţă. Acum şase luni, Thomas Marlowe se întorsese de la Florenţa, iar ea renunţase la a mai spera că, într-o bună zi, va recăpăta tot ceea ce pierduse. Trăise în tot acest timp învăţându-se să fie mulţumită cu munca ei, Francesco şi cu aşteptarea zilei când *Kingfisher* se va întoarce, încărcată cu comori din Levant. Dar niciodată nu fusese cu adevărat mulţumită. Şi acum, pe neaşteptate, când renunţase a mai spera, căpătase tot ceea ce dorise.

Ce i se întâmplase lui Angelo în Levant? Serafina putea doar să încerce a ghici ceea ce îi luase Fiametta Nadi, dar timpul şi vărul ei o învăţaseră să-şi ascundă bine adevăratele sentimente. Aşadar i se înfăţişă la fel cum o făcuse şi în Marsilia; ochii negri şi strălucitori ai lui Angelo Desmoines vedeau doar o tânără frumoasă, încrezătoare şi stăpână pe sine. Ştia că nu trebuia decât să strângă degetele şi să-l strivească; icoana copilăriei şi tiranul coşmarurilor ei se topea înaintea ei. Ar fi putut să-l biciuiască – Angelo i se oferea acum cu capul plecat.

Dar nu asta voia, nu va fi atât de crudă. Îi va mai oferi speranţă pentru scurt timp, aşa cum se întâmplase şi cu ea. Deveneai vulnerabil când începeai să speri, iar moartea acestui sentiment era cel mai îngrozitor lucru.

— Asta înseamnă că inima v-a fost frântă, domnule Guardi? întrebă zâmbind.

Sprijinit de spătarul scaunului, Angelo îşi odihnea o gheată pe genunchi. Arăta ceva mai relaxat, deoarece credea că ceea ce era mai rău trecuse, după ce mărturisise că era ruinat şi că de acum, totul era mai uşor. Îl făcuse să spere.

— Câtuşi de puţin. Nu a fost decât o înţelegere de afaceri. Inima mea nu a avut deloc de suferit de pe urma unei fetişcane toscane destul de comună. O altfel de femeie mă poate impresiona.

— Într-adevăr? Se simţea din nou stăpână pe ea, era cuprinsă de o încântare la fel de proaspătă şi curată ca apa unui izvor de munte. Fiametta Nadi frumoasă şi bogată în imaginaţia ei, era doar o fetişcană obişnuită, de nouăsprezece ani, pe care iubitul nu o mai dorea. După ce aşeză iasca înapoi în sertar, se întoarse spre Angelo:

— Ce fel de femeie vă poate impresiona?

— O, ar trebui să fie brunetă domnişoara Nadi era blondă. Micuţă şi voluptuoasă, nu înaltă şi slabă. Şi ar trebui să iubească cu pasiune pânza, mătasea.

Parcă cele două jumătăţi ale vieţii ei se uneau în cele din urmă. Micuţa Serafina, unica fiică a unui negustor bogat şi doamna Capriani, priceputa femeie de afaceri. Copilăria ei, Marsilia, Alger, totul o ajutaseră să devină ceea ce era acum. Angelo le voia pe amândouă.

— Domnule Guardi, ceea ce spuneţi este într-o oarecare măsură pervers. O mare parte a celorlalţi negustori consideră interesul meu pentru mătase un defect ireparabil.

— Dacă o astfel de admiraţie este perversă, zise el încet, atunci sunt pervers. Vă apreciez toate calităţile, fără niciun fel de deosebire.

Se ridică de pe scaun, luând loc lângă ea. Lumina slabă a lumânării încerca să alunge întunericul tot mai puternic, aruncând umbre violete asupra întregii camere. Chipul lui

Angelo era cufundat în umbră, un amestec de auriu şi negru ce-i evidenţia trăsăturile şi părul bogat. Mâna lui o atinse pe a Serafmei, iar degetele lui lăsau în urmă o dâră de foc, trezind la viaţă fiecare nerv. Vrea să mă seducă, îşi spuse, vrând să-şi dea capul pe spate şi să izbucnească în râs. O formă atât de cunoscută de a face afaceri. Şi ea o folosise cândva.

Angelo îi duse mâna în dreptul buzelor, sărutându-i pe rând fiecare deget. Îi simţea conturul buzelor pline şi pielea aspră a bărbiei.

— Dar dumneavoastră, doamnă? M-am interesat, desigur, eram îngrijorat, dar am aflat că nu v-aţi recăsătorit încă.

— Nu s-a oferit nimeni, domnule Guardi, răspunse ea zâmbind. Nimeni care să nu fi dorit să aleagă doar o parte a calităţilor mele, unii doreau doar înfăţişarea mea atrăgătoare, alţii banii şi, unul sau doi, m-ar fi luat de soţie pentru priceperea mea în afaceri. Dar sunt cu toţii bătrâni şi nu îmi doresc un alt soţ vârstnic.

Viaţa mea a fost marcată de oameni bătrâni, îşi zise. De tata, care era gata să mă ofere unui străin, Kara Ali, care era proprietarul meu, Jacopo, mânat de dorinţa de a fi din nou tânăr. În curând mă voi elibera de toţi, nu voi mai aparţine nimănui.

Nu-şi retrăsese mâna, voia să-l mai lase să spere încă puţin, să creadă că putea cumpăra ceea ce dorea cu înfăţişarea atrăgătoare şi farmecul lui. Cealaltă mână a lui Angelo îi atinse ceafa, mângâindu-i părul împletit. Îi scoase acele, iar cozile negre şi groase se revărsară de-a lungul spatelui. Privi în sus, către cel care în copilăria ei fusese Aucassin – părul blond înconjura un chip cu pometii înalţi, buze roşii şi ochi negri, migdalaţi.

— Ce vreţi să cumpăraţi, domnule Guardi? Şi ce vindeţi?

— Vreau să cumpăr o avere pe care să o împărţim. Viitorul pe care mi l-aţi oferit vara trecută în Marsilia; navele noastre

sub numele familiei Guardi şi agenţii noştri în fiecare port al Levantului.

O clipă, Serafina întrezări posibilităţile glorioase ale unei astfel de vieţi. Dar Angelo îi duse mâinile la buze, continuând:

— Şi vă ofer numele şi reputaţia mea. Istoria mea.

Nimic din ceea ce vinzi nu-ţi aparţine, îşi zise Serafina plină de furie. Tot ceea ce îmi oferi este deja al meu. Simţi cum o cuprinde vechea ură, ar fi vrut să-l lovească, să-i scoată ochii mari şi siguri, să-i rupă hainele scumpe de catifea şi mătase.

Îi permise însă să se apropie până când trupul cald al lui Angelo se atinse de al ei, iar mirosul pielii şi hainelor lui îi cuprinse nările. Se afla pe marginea prăpastiei, gata să se arunce într-un întuneric necunoscut şi primejdios. Ar fi putut să-l aibă, aşa cum el niciodată nu o avusese pe ea şi asta i-ar fi oferit ocazia de a răzbuna toate nedreptăţile trecutului.

— Şi dumneavoastră, domnule Guardi? îl întrebă cu un glas tremurător. Vă vindeţi o dată cu toate astea?

Strălucirea privirii şi răsuflarea ceva mai grea îi spuseră că Angelo înţelesese prea bine întrebarea.

— Dacă vreţi, îl auzi.

Nu se afla într-un târg de sclavi din Alger şi nici nu-şi dezbrăcase veşmintele ca să se culce în patul unui bătrân, dar nu exista nicio diferenţă şi Serafina îl înţelegea prea bine. Semănau atât de mult, încât era aproape mirată că Angelo nu o recunoscuse, că nu-şi văzuse imaginea reflectată în ochii ei. Acelaşi sânge le curgea în vene, împărtăşeau aceleaşi ambiţii şi pasiuni. Iubirea lui şi a ei, în acelaşi timp, erau baloturile mari de mătase colorată. Materiale purpurii, albastre, verzi, roşii, reflectând o iubire profundă încă din vremea copilăriei, pe care numai cei din familia Guardi o înţelegeau. Amândoi s-ar fi vândut în schimbul câtorva

lungimi de material.

Gura lui îi atinse fruntea, obrazul, gâtul, apoi buzele, trăgând-o uşor către el şi închizând un cerc ce începuse să se formeze cu mult timp în urmă, pe un deal din apropierea Marsiliei. Serafina răspunse îmbrăţişării, descoperind că fiorul triumfului nu se stinsese câtuşi de puţin, transformându-se în dorinţă.

— Atunci, să mergem, nu este cea mai potrivită încăpere pentru a încheia o înţelegere, se auzi şoptind.

Luminând drumul cu unica lumânare aprinsă, îl conduse în dormitor. Casa era cufundată în tăcerea serii de vară şi izolată printre amintiri. Angelo i se oferise, iar Serafina îl accepta cu aceeaşi naturaleţe cu care cândva luase o bucată de pâine dintr-o brutărie şi furase un castron cu migdale, învăţase demult să ia ceea ce i se oferă, nu fiindcă avea nevoie de asta, ci pentru că o putea face. Voia totul de la Angelo, deoarece era singura modalitate de a recompensa ceea ce pierduse.

Dincolo de toate astea era şi dorinţa, schimbând uşor ceea ce ar fi trebuit să fie ultima mutare într-un joc plănuit cu multă ură. În patul soţului ei, în braţele lui Angelo, Serafina se gândi doar câteva clipe la Thomas. O crăpătură între draperiile patului lăsa să se vadă fereastra dincolo de care era Pisa, la malul întinderii albastre a Mediteranei. Deasupra, chipul lui Angelo, conturat în întuneric, mâinile şi gura lui, lipite de trupul ei. Undeva departe, un glas cunoscut şoptea: *Erai îndrăgostită de el. Dumnezeule, încă mai eşti.* O clipă îşi spuse că se afla în pat cu un străin şi că se obişnuise cu căldura unui alt trup.

Păşea la capătul unui drum trasat cu mult timp în urmă, un drum pe care însuşi Angelo i-l arătase, atunci când îşi luase rămas-bun, în portul Marsiliei. Prinsă într-o captivitate dictată de cel de lângă ea, niciodată nu avusese de ales. Îi săruta acum pielea sărată, simţindu-i corpul. Un sentiment

dulce şi încântător o cuprinse din nou, dorinţă amestecată cu triumful învingătorului. Pentru prima oară în zece ani, strigă numele lui, închizând ochii şi lăsându-se pradă întunericului.

Spre marea ei mirare, după aceea a adormit. Când s-a trezit, camera era luminată de strălucirea limpede a zorilor.

S-a îmbrăcat repede, în tăcere, străduindu-se să nu-l trezească pe bărbatul din patul ei. Acum doar un arc argintiu, soarele parcă spăla păcatele nocturne ale oraşului. Lângă fereastră, Serafina privi către Angelo.

Ca şi în noaptea trecută, îi studia fiecare trăsătură a chipului, fară a mai simţi însă nimic. Pasiunea dispăruse, alungată de noaptea scurtă. Nici dragoste, nici ură, nici dorinţă sau dispreţ; de orice vrajă ar fi fost cuprinsă înainte, era acum eliberată.

Erai îndrăgostită de el. Nu, nu fusese dragoste, poate doar fascinaţie născută din asemănarea lui cu tânărul prinţ al poveştilor. Nu mai era demult o copilă, iar Angelo nu fusese niciodată un prinţ, era doar un om, cu mari defecte.

A venit timpul, îşi spuse, timpul să nu mai aibă secrete, să pună capăt minciunii. Trase draperiile patului şi deschise fereastra, lăsând să între lumina dimineţii.

Angelo tresări, deschizând ochii ce un moment au trădat confuzie şi încă ceva, teamă poate? Chipul i se linişti însă pe dată şi căscă, ridicându-se în capul oaselor.

— Bună dimineaţa, doamnă Capriani.

Serafina stătea sprijinită de pervaz, încadrată de lumina soarelui.

— Doamnă Capriani – e puţin cam formal, având în vedere ceea ce s-a întâmplat între noi, nu crezi, Angelo?

Tresări uşor la auzul propriului nume.

— Cunoaşteţi mai multe în privinţa asta decât mine, doamnă, zise aşezându-se pe marginea patului şi îmbrăcându-şi cămaşa şi ciorapii. Poate îmi faceţi onoarea să-mi împărtăşiţi şi numele dumneavoastră.

— Serafina, răspunse ea.

Angelo se opri o fracţiune de secundă:

— Serafina, un nume frumos.

Încă nu ştia, ezitarea fusese stârnită doar de amintiri, nu de neîncredere.

— Vreau să spun, eu sunt Serafina, repetă liniştită. Se apropie, îndepărtându-se de fereastră. Priveşte-mă, Angelo. Nu mă mai cunoşti? Sunt Serafina.

Angelo păli, ca şi când tot sângele i se scursese din trup, părul îi era încă răvăşit, iar trăsăturile tulburi de somn.

— Sunt Serafina Guardi, zise ea, fiica lui Franco Guardi.

— Nu, şopti privind-o cu ochii măriţi de spaimă. Nu. Serafina este…

— Moartă? întrebă cu un surâs. Atunci sunt doar o fantomă. Nu, Angelo. Serafina Guardi nu a murit. Ai făcut o mică greşeală.

Acum ştia că singura greşeală a lui fusese neîncrederea în iubire, cea mai de preţ salvare a ei. Renegatul medic, Kara Ali, o iubise, Kara Ali iubise toţi oamenii şi nu-l lăsase pe soldatul acela să ia viaţa unei copile de unsprezece ani. Dragostea exista, dar nu şi în lumea lui Angelo Guardi.

Rămăsese nemişcat, cu cămaşa desfăcută şi un ciorap ridicat pe jumătate, arătând ridicol.

— Franco… şopti răguşit.

A, da, Franco cel cu privire blândă şi zâmbet generos. Nu apucase să-şi ia rămas-bun de la tatăl ei, acum trebuia să o facă, lăsându-l să se odihnească în pace.

— Tata a murit în deşert, aşa cum ai ordonat, zise. Dar eu am fost luată de lângă el şi dusă sclavă într-o casă din Oran.

— Hamid te-a urmărit acolo, rosti Angelo cu ultimele puteri. A trimis un soldat care a aflat că muriseşi.

O privea fix, ca şi cum ar fi avut în faţa ochilor stafia celei de acum zece ani.

Serafina îşi scutură încet capul.

— Stăpânul meu i-a arătat mormântul fiicei lui moarte. Am rămas cu el şase ani, după aceea m-a ajutat să plec din Alger şi să mă întorc în Franţa. În Marsilia am aflat că tu erai stăpânul companiei şi proprietarul casei şi vaselor. Totul era al meu, Angelo. Totul este al meu acum.

Buzele lui schiţară un zâmbet batjocoritor.

— Ia-le, şopti. Nu a mai rămas nimic. Sunt ruinat.

— Ştiu, replică Serafina aşezându-se la măsuţa din cameră şi sprijinindu-şi braţul de suprafaţa lustruită de lemn. Am petrecut patru ani încercând să recapăt ceea ce îmi datorai, iar în cele din urmă soarta s-a hotărât să mă ajute.

— Nu, nu soarta, zâmbi, ci compania engleză Levant.

La început, nu a înţeles ceea ce voia să spună. Încruntată, îl auzi spunând:

— Acum doi ani am încercat să jefuiesc una din navele lor. O încărcătură ademenitoare de cositor, ancorată în Zakynthos. Ar fi trebuit să fie uşor…

Ştia, *Garland*, nava englezească pe care Thomas Marlowe o dusese în Zante.

— Cu toate astea, nu au privit cu ochi prea îngăduitori amestecul meu, completă Angelo cu un hohot slab de râs. Tocmai m-am întors din Scanderoon, unde vizita mi-a fost întoarsă. Numai că englezii au avut ceva mai mult succes decât mine…

După câteva clipe, întrebă:

— *Fiametta?*

— Se află pe fundul Mării Mediterane. Sau sfărâmată pe plajele Ciprului.

Instinctul îi spuse că Thomas fusese cel care provocase scufundarea *Fiamettei.* Din vasul acela aurit pe care *Kingfisher* îl urmărise la Marsilia, rămăseseră acum doar câteva bucăţi de lemn. Cu şase luni în urmă, Thomas spusese: *îl voi ucide.* Poate că nu-şi dusese ameninţarea până la capăt din cauza jurământului cerut de Serafina, dar

răzbunarea fusese la fel de cruntă.

— Cincizeci de mii de florini de aur, spuse visător Angelo. Banii lui Lorenzo Nadi, Serafina. Erau în cabina mea, iar acum sunt doar mâncare pentru peşti.

Vocea ei tăie dureros liniştea răsăritului de soare:

7 De ce? De ce ai făcut-o, Angelo?

Întotdeauna fuseseră extrem de apropiaţi şi niciodată nu fusese nevoită să formuleze prea multe cuvinte înaintea lui Angelo Desmoines, astfel încât şi acum el a înţeles.

Încheindu-şi cămaşa şi haina, răspunse:

— Franco nu putea trăi mereu, avea de gând să lase compania unui ignorant nobil florentin şi unei femei. Compania Guardi nu ar fi supravieţuit în mâinile lui Michele Corsini. Poate că familia lor avea ateliere de fabricat mătasea, dar nu ştiau nimic despre afaceri. Aveau un nume cunoscut, bani, şi tocmai de aceea Franco a vrut să te căsătoreşti cu unul dintre ei. Întotdeauna a preţuit prea mult numele vechi, aminteşte-ţi de Jehan.

Aş fi reuşit, îşi spuse. Ochii o usturau din cauza lacrimilor ce stăteau să curgă. Ştia că atunci când i s-ar fi dat ocazia să fie stăpâna companiei Guardi, nu numai că afacerea ar fi supravieţuit, dar ar fi fost înfloritoare. Cu toate acestea, nici tatăl ei, nici Angelo nu se gândiseră vreodată la asta. Un ignorant nobil florentin şi o *femeie.* Cândva ar fi vrut să-l întrebe dacă regretase măcar o dată ceea ce făcuse, acum însă nu-i mai păsa.

— Ştiu ce i-ai făcut tatălui meu şi lui Jehan. Dar ce s-a întâmplat cu *monsieur* Jacques? Şi Marthe?

Mâinile lui Angelo se opriră o clipă la auzul numelui lui Jehan; unul dintre muşchii din jurul ochilor începuse să-i zvâcnească uşor.

— Am sperat că Jacques va înţelege, zise el. Se pricepea la astfel de lucruri şi mi-ar fi fost de folos ajutorul lui. Dar după aceea mi-am dat seama că avea de gând să mă împiedice,

astfel încât – dantela dintre degetele lui se rupse brusc – m-am asigurat că nu va vorbi niciodată.

— L-ai ucis.

Glasul Serafinei era neutru, lipsit de orice emoţie. Îl văzu aprobând cu o mişcare a capului şi apoi aruncând dantela ruptă.

— Da, iar în privinţa lui Marthe… ei bine, era o femeie bătrână care s-a îmbolnăvit şi a murit. Nu am avut nimic de-a face cu asta.

Deşi îşi dădea seama că spune adevărul, îl ura şi mai mult pentru suferinţa cauzată bătrânei sale doici. O lăsase să moară crezând că cea pe care o iubise murise.

— Ce vrei să faci, Serafina? întrebă el dintr-o dată. Să chemi poliţia, să-mi iei mărturia sau să-mi tai gâtul?

Îşi recăpătase o parte din obişnuita stăpânire de sine. Buzele oglindeau un zâmbet la fel de încrezător în înfăţişarea-i atrăgătoare, farmecul şi puterea lui. Nu, nu va chema avocaţii şi nici nu va angaja un asasin. Totul se terminase, chiar şi ura dispăruse cu totul. O parte din viaţa ei se terminase şi nu o mai putea aduce niciodată înapoi.

Îşi scutură capul. Ridicându-se de pe scaun, se întoarse din nou către fereastră, cu privirea aţintită asupra oraşului de la picioarele ei. Acoperişurile şi turnurile străluceau în lumina soarelui, iar cerul senin era plin de promisiuni. Nu voia să aibă nimic de-a face cu Angelo Guardi, încetase să mai însemne ceva pentru ea – era în sfârşit liberă. Simţi cum povara trecutului dispare. Avea tot ceea ce-şi dorea; aproape printr-o întâmplare, descoperise ceea ce era mai important în viaţă.

Îl auzi pe Angelo ridicându-se, apoi uşa închizându-se în urma lui. Nu privi înapoi, rămase cu ochii aţintiţi către silueta familiară ce începea să se contureze în aglomeraţia străzilor de dedesubt.

Haine de marinar, o pălărie neagră, ponosită, îndesată

deasupra unor bucle negre şi o legătură aruncată peste un umăr. Thomas Marlowe se întorcea mai devreme în Toscana. Credea că îl va vedea abia peste o săptămână. Acum ştia că Thomas făcea parte din ceea ce-şi dorea din ceea ce găsise de-a lungul anilor de luptă îndelungată. Îşi strânse fustele în jurul ei şi o luă la goană în josul scărilor.

Uşa casei tocmai se deschidea când ajunse în hol. Îl văzu pe Angelo trecând pe lângă Thomas în vreme ce ieşea, iar pilotul englez se opri o clipă, privindu-l lung. Îşi îndreptă apoi ochii asupra Serafmei, aflată în prag. Zări şocul din privirea lui, înainte de a se întoarce şi a se depărta.

Deşi părul îi atârna despletit la spate şi în picioare avea doar papucii din catifea, o luă la fugă în urma lui. Străzile erau deja pline de oameni: ucenici ce mergeau la lucru, servitoare grăbite îndreptându-se spre brutar cu coşul în braţe, câini rătăciţi, în căutarea mâncării. Încercă să-i împingă şi să-şi croiască drum prin pietrişul dur de sub picioare, în vreme ce-l striga pe Thomas.

Nu se opri decât atunci când ea îi prinse cotul, la un colţ de stradă şi se întoarse doar când Serafina îl strigă din nou, luptându-se să-şi recapete răsuflarea:

— *Thomas!*

Avea pielea bronzată şi ochii obosiţi. A călătorit prea mult, îşi spuse.

— Am crezut că a murit, rosti Thomas. De ce nu te măriţi cu el, Serafina? întrebă, privind-o în cele din urmă. Cu Angelo. Aţi putea împărţi Mediterana, aţi putea avea nave şi case în fiecare oraş. Chiar şi sclavi.

Tremurând, îşi aminti de Ibrahim, sclavul copilăriei, şi de ea în Alger.

— A plecat, zise. Nu se mai întoarce.

— ÎI vei aduce înapoi, replică el cu o privire rece ca gheaţa. Expresia chipului lui era una necunoscută; nici măcar în timpul celor mai violente certuri, Thomas nu o

privise astfel. Cu siguranţă îl vei aduce înapoi. Am senzaţia că tu obţii întotdeauna ceea ce doreşti.

Mâna Serafmei alunecă de pe cotul lui. Presiunea mulţimii îi împingea unul către altul, dar în ciuda apropierii, rămaseră la câţiva centimetri unul de celălalt.

Încercă să-i explice ceea ce şi ea înţelesese abia de curând:

— Dar în dimineaţa asta mi-am dat seama că nu îl vreau, Thomas. S-a terminat, sunt liberă. *Asta,* continuă arătând spre oraş, este ceea ce vreau. Sunt fericită.

— Felicitări, spuse el cu răceală. Mă bucur că cel puţin unul dintre noi este.

— Te vreau *pe tine*, Thomas!

Era adevărat, îl voia pe Francesco, *Kingfisher* şi afacerea, dar mai presus de toate îl voia pe Thomas.

— Te iubesc, ştiu asta acum.

Un trecător se întoarse zâmbind, amuzat să audă cum o femeie îşi declară dragostea în mijlocul străzii. Chipul lui Thomas rămase însă aproape netulburat, poate doar puţin mai trist.

— Nu mă iubeşti măcar puţin? întrebă Serafina încet.

Rămase nemişcat, tăcut, privind-o cu ochi imposibil de descifrat.

— Cândva te iubeam mai mult decât viaţa, îl auzi rostind în cele din urmă. Acum, nu mai ştiu. Am obosit, Serafina, m-am săturat. Mă întorc în Anglia.

La început cuvintele lui i s-au părut fără noimă. Îi venea greu să creadă că-l pierduse chiar atunci când îşi dăduse seama că avea nevoie de el.

Ochii păreau ceva mai blânzi. Arăta obosit, aşa cum spusese.

— Iau nava şi mă întorc în Anglia. Mă gândesc la asta de ceva vreme. Cred că mi-am plătit datoriile faţă de tine. Am unele şi faţă de compania Levant. Marfa de pe *Kingfisher* este descărcată în depozit. Drumul a meritat, vei scoate un profit

însemnat.

Ar fi vrut să-i spună că trecuse vremea când punea preţ pe profit şi pierderi, dar nu a putut decât să repete, cu o şoaptă slabă:

— Dar te iubesc, Thomas.

Mâinile lui îi înconjurară umerii:

— Într-adevăr? Mă întreb dacă aşa este. Ai minţit atât de des în ultimii ani, încât nu cred că ai putea să recunoşti adevărul nici dacă ţi-ar bate la uşă.

Se aplecă, ridicând legătura pe care o lăsase să cadă la pământ.

— Ai grijă de Francesco, zise. Construieşte-i o navă, într-o bună zi.

— Dar Edward Whitlock? întrebă cu ultimele puteri, refuzând să creadă că avea de gând să o părăsească.

Thomas scutură încet capul:

— Îmi voi încerca norocul.

Rămase nemişcată, înţelegând că, în cele din urmă, pierduse. Se strădui să păstreze o parte din obişnuita ei mândrie şi zâmbi încet:

— Înseamnă că nu mai transporţi căciuli şi ciorapi pentru doamne?

Cu legătura aruncată pe un umăr, Thomas se întoarse din drum:

— Se spune că vor să înfiinţeze o nouă companie în Londra, menită să exploreze Indiile. Poate…

În secunda următoare se făcu nevăzut; o fluturare scurtă a pălăriei şi tăcerea în mijlocul agitaţiei. Serafina îşi simţea ochii plini de lacrimi.

Poate, îşi spuse. Poate.

În Florenţa, după o lungă convorbire cu tatăl ei, Fiametta Nadi bătu la uşa mamei sale. Deşi era aproape miezul zilei, dormitorul era cufundat încă în întuneric, cu geamurile şi obloanele trase şi câteva raze de soare strecurându-se timid

în încăpere. Patul şi ferestrele erau acoperite de draperii întunecate, în vreme ce peste tot întâlneai papuci, rochii şi lenjerie, aruncate la nimereală. Împiedicându-se prin dezordinea de aici, Fiametta trase draperiile de catifea, rupând tăcerea cu zgomotul inelelor de alamă şi fire de praf.

— Draga mea, gemu încet Giulia Nadi, frecându-şi ochii şi ridicându-se în capul oaselor. Întorcându-se, Fiametta zări o imagine mai puţin plăcută a mamei sale, cu cămaşa de noapte şifonată, părul ciufulit şi chipul umflat de somn.

— Trebuie să vorbesc cu tine, mamă. Despre viitorul meu.

Giulia îşi acoperi umerii cu un şal. Aerul din cameră era îngreunat de miresmele grele de lavandă şi parfum. Mirosul şi amintirea furiei tatălui său îi făcură greaţă Fiamettei, dar rămase nemişcată la capul patului, cu pumnii încleştaţi.

— Draga mea, viitorul tău este stabilit, zise Giulia căscând. Când scumpul de Angelo se va întoarce…

— Angelo s-a întors, dar vasul nu.

În cele din urmă, mama ei deveni brusc mai atentă. Ochii mari, albaştri, puţin şterşi în lumina dimineţii o priviră uimiţi.

— Astăzi, tata a primit o scrisoare. Nava domnului Guardi nu se va mai întoarce niciodată în Italia, o informă direct Fiametta. S-a scufundat. *Fiametta* se află acum la fundul mării.

Uluirea Giuliei era deplină. Este urâtă, îşi spuse fiica ei, are bărbia lăsată, fruntea şi chipul pline de riduri. Va fi nevoie de o mulţime de vopsele ca acel chip să poată fi prezentat în societate.

— Cu tot aurul tatei la bord, adăugă. Este foarte furios.

Tocmai asta o adusese aici, încă nesigură de ce avea să spună. Îl mai văzuse astfel doar o singură dată, dar ameninţarea unei noi izbucniri întotdeauna existase, la fel de puternică precum forţa unui vulcan. Nu-i plăcea furia tatăl său, o obosise efortul de a încerca mereu să nu-l stârnească.

Se simţea ca şi cum şi-ar fi petrecut întreaga viaţă doar în jurul acestui reper.

Giulia coborâse din pat şi îmbrăca un halat. Şi ea arăta la fel de înspăimântată.

— Ar fi mai bine să mergi la el, mamă, o sfătui cu răceală Fiametta. De obicei îi poţi distrage atenţia de la astfel de lucruri.

— Da, glasul mamei suna îngrijorat. Aşezată la micuţa masă de toaletă, începuse să-şi perie părul lung, roşcat.

— Să sperăm că tata nu va afla nimic altceva care să-l irite. Nu eşti de acord?

Giulia îşi strânse coada în vârful capului.

— Desigur, draga mea. Trebuie să fim cu toţii foarte atenţi. Iar tu nu trebuie să fii tristă, sunt sigură că îţi vom găsi un alt soţ. Întotdeauna am fost de părere că Angelo Guardi era întrucâtva un… ei bine, un parvenit, nu crezi, draga mea? adăugă cu gura plină de ace de păr.

— Nu mă voi căsători niciodată, spuse Fiametta trăgând de părul ei de culoarea nisipului.

Giulia luă lăbuţa unui iepure dintr-un vas micuţ şi începu să-şi pudreze chipul.

— Nu vorbi prostii, draga mea. Tocmai ai suferit o dezamăgire, asta e tot. Era un tânăr chipeş, dar te previn că asta nu este cel mai important lucru. Nu trebuie să plângi după el. După ce vor auzi că eşti din nou liberă, tinerii se vor îngrămădi la uşa noastră, sunt sigură.

— Nu plâng după Angelo Guardi, zise fata încleştându-şi degetele. ÎI uram. Şi nu mă voi căsători cu nimeni, niciodată, îi urăsc pe toţi.

Cu lăbuţa în mână, mama se întoarse uimită către ea.

— Draga mea…

— Trebuie să-mi dai voie să intru la o mănăstire, mamă. Şi va trebui să donezi o sumă destul de mare, ca într-o bună zi să pot deveni Maică Superioară.

Giulia o privi uluită, izbucnind apoi în râs:

— Nu fi ridicolă, draga mea! De ce ar trebui ca fiica mea să între la mănăstire? Zestrea îţi va garanta un soţ bun şi apoi, tatălui tău nu-i va plăcea asta, adăugă încruntată. Vrea să faci o partidă bună.

Fiametta îşi studie mama cu o privire rece şi dură. Deşi dispreţuia multe femei, nu întâlnise până acum vreuna de care să se teamă.

— Nu voi face asta niciodată, mamă, o contrazise cu un glas limpede. Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni, niciodată. Numai gândeşte-te, continuă aţintindu-şi ochii asupra Giuliei, cât de furios ar deveni tata dacă ar auzi despre tine şi Niccolo Frescobaldi.

Cu un icnet scurt, mama ei scăpă vasul cu pudră, un norişor de praf se ridică în aer.

— Voi fi o Maică Superioară pricepută şi o soţie îngrozitoare. Depinde de tine, mamă. Dar gândeşte-te că tata te-ar putea ucide dacă ar afla de tine şi domnul Frescobaldi.

Chipul Giuliei era alb nu numai de pudră, ci şi de teamă.

— Eşti îngrozitoare! şuieră. Pentru prima dată stângace, încercă să adune praful scăpat.

În ciuda unei vieţi petrecute dorind să lase impresia unei femei fragile, era o fire cât se poate de practică. După câteva clipe, îşi aţinti ochii asupra fiicei sale şi zise:

— Aşadar, Lorenzo nu mă va ucide dacă îi spun că vrei să devii călugăriţă?

— Nu, răspunse Fiametta apropiindu-se de uşă – o siluetă stângace într-o rochie de brocait roz. O mai are pe Nencia, iar ea va face o partidă strălucită. În afară de asta, întotdeauna l-ai putut convinge de orice, dacă ţi-o doreai cu adevărat. Cred că o mai poţi face, cel puţin încă ceva vreme, încheie cu cruzime înainte de a ieşi din cameră.

În faţa oglinzii, Giulia rămase nemişcată o vreme, apoi îşi chemă camerista.

Se întoarse în Marsilia, locul lui natal; casa lui Franco Guardi, a Serafmei Guardi, era totuşi a lui şi singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată.

Angelo călători cu o ambarcaţiune genoveză, plătind cu ceea ce mai rămăsese din numele şi reputaţia lui. Când ajunse în oraş, merse direct acasă. Cheia îi alunecase şi rămăsese ca un idiot, încercând să-şi controleze tremurai mâinilor, până când un servitor îi deschisese uşa.

Casa i se păruse străină, îi era greu să-şi amintească încăperile şi conţinutul fiecărui sertar şi dulap. Siguranţa de până atunci dispăruse, alungată de părul lung şi negru şi ochii reci ai altcuiva. Acum vedea totul prin privirea Serafmei Guardi, care îi pătrunsese parcă în vene, paralizându-l încetul cu încetul.

Îşi continuă însă viaţa; avea destulă mândrie – trăsătură de familie – să trimită scrisori, să treacă cifre în registre şi să calculeze amploarea ruinei sale. Ştia că în curând va pierde casa, servitorii, navele mai mici şi toate atributele căpătate după eforturi atât de lungi. Continua să-şi joace rolul de până acum, deoarece era singurul mod de viaţă cunoscut.

Dacă totul ar fi fost altfel, îşi spusese într-o noapte. Însă nimic nu ar fi putut fi diferit, încă din ziua naşterii, destinul fusese greşit. Originea lui umilă şi ambiţiile lui nu se potriviseră niciodată.

Nu exista niciun răspuns la problemele lui, acum era doar un şoarece prins într-un butoi, învârtindu-se disperat printre frunze moarte. Adeseori regreta că se împotrivise mării ce încercase să-l adoarmă.

Pe puntea lui *Kingfisher,* Thomas naviga cu viteză pe Mediterana, între Sardinia şi Majorca.

De cele mai multe ori nu se gândea nici la trecut, nici la viitor, ci doar la prezent. Încerca să afle cel mai scurt drum şi întindea sau strângea pânzele în căutarea celui mai bun vânt. Urmărea neîncetat apariţia altor nave, încercând să-şi dea

seama de fiecare dată dacă erau prieteni ori duşmani.

La câteva zile după plecarea din Pisa, întâlni trei ambarcaţiuni la vederea cărora încetini, deoarece le recunoscuse. *Legacy, Garland* şi *Saviour of Bristol* se întorceau în Anglia, după ce se aprovizionaseră şi făcuseră reparaţii în Livorno. Ar fi preferat să nu fie aşa de aproape unii de alţii, dar plecarea rapidă din Pisa nu-i oferise prea mult timp. Va merge prudent în urma lor, străduindu-se să nu-l provoace în vreun fel pe Edward Whitlock. ÎI va înfrunta abia la Londra, oraşul calm şi rezonabil, ferit de arşiţa înăbuşitoare a Mediteranei. Îi va lăsa pe John Keane şi pe *Kingfisher* să vorbească mult mai elocvent decât ar fi făcut-o el – va fi o ofertă de pace.

Dacă se gândea vreodată la Serafina, o făcea numai atunci când, pe neaşteptate, în minte îi reveneau clipe ale vieţii lor comune: Serafina în Pisa, muncind în casa lui Jacopo Capriani, la banchetul familiei Merii, mândră şi furioasă, însărcinată cu copilul lui. Dar mai greu de suportat era imaginea ei în braţele lui, cu chipul plin de lacrimi şi pasiune, călărind alături de el, de la Valencia la Marsilia cu capul plecat, înfruntând amândoi vântul puternic. Deşi totul se terminase, îşi spuse privind către întinderea nesfârşită a mării, chiar şi acum se lupta cu vântul potrivnic.

Din clipa când Jules Crau îşi îngropase fiica într-un cimitir, la marginea Marsiliei, viaţa păruse lipsită de sens. Parcă ar fi continuat să trăiască datorită unui motiv de mult uitat. Nu-şi putea aminti nicio clipă din cele petrecute după moartea lui Isabelle, dacă dormise, mâncase sau vorbise. Viaţa era alcătuită din momente separate, fară nicio legătură.

Într-o seară se pomeni din nou în piaţa publică. Într-o parte era casa aurită. Soarele o lumina cu putere, deosebind-o de celelalte, strălucirea apusului îi rănea ochii, aruncând raze purpurii, argintii sau roşii. Vederea clădirii îl hipnotiza parcă, iar asta îl făcea să creadă că acolo nu poate sălăşlui

decât diavolul. Casa îl atrăgea batjocoritoare. Dintr-o dată, intui că e pe punctul de a afla, că seara aceasta îi va dezvălui motivul pentru care continua să trăiască.

Câteva clipe mai târziu, auzi pe cineva de lângă el rostindu-i numele. Cu colţul ochiului, Jules văzu că era unul dintre tovarăşii lui de la Curtea Cerşetorilor, dar chiar şi atunci rămase nemişcat. Nu trebuia să vorbească. Vocile îi spuseseră să nu o facă. Chipul îi oglindi un rânjet larg, alungându-l pe cel de lângă el.

Deşi seara era îngrozitor de călduroasă şi valuri de transpiraţie îi alunecau pe spinare, Jules nu simţea nimic din toate astea. Cerşetori aduşi de prietenul său aglomerau acum piaţa. Jules rămăsese cu privirea aţintită asupra casei, hipnotizat de multitudinea de culori dezvăluite de apusul de soare. Clădirea părea că se măreşte, ocupând tot peisajul, ridicându-se până la cer.

În cele din urmă, uşa din faţă se deschise şi Jules tresări, clătinându-se. Un bărbat coborî treptele, îndreptându-se spre una dintre aleile înguste din apropierea clădirii. Bărbatul purta un costum purpuriu şi avea păr blond; culoarea veşmintelor îi spuse lui Jules că era însuşi diavolul. Vocile îl preveniseră. Începu să-l urmărească în întunericul aleii, urmat de mulţimea înfometată a Marsiliei.

La jumătatea drumului, auzind paşi în urma lui, bărbatul se întoarse. Era tânăr şi chipeş, cu părul blond strălucind în lumina apusului. La fel arăta şi Lucifer; la vederea acelui chip, Jules înţelese. Îl cunoştea pe cel care tocmai ieşise din casă. Negustorii erau vinovaţi pentru sărăcia poporului, cineva îi spusese asta, nu mai ştia dacă era Charles de Casaulx sau Regele Cerşetorilor. Vara trecută, lângă docuri, negustorul acesta îi dăruise un nasture de fildeş.

În cele din urmă Jules înţelese de ce a trebuit să rămână în viaţă, în timp ce toţi pe care-i iubea mureau. Tocmai ca să scape lumea de răul din Marsilia, care, asemeni bărbatului

dinaintea lui, emana din casa aurită.

În cele din urmă îşi regăsi vocea, dar nu şi cuvintele. Un urlet născut din disperare, foamete şi teamă se lovi de pereţii caselor din jur. În spatele lui, mulţimea de cerşetori repetă acelaşi strigăt.

Cuprins de o furie iraţională, îl lovi pe negustor înainte ca acesta să-şi fi tras spada. Spre deosebire de el, Jules nu era înarmat, dar mâinile şi picioarele lui loveau cu sălbăticie, rupând veşmintele purpurii.

Cerul începu să se întunece, în vreme ce cerşetorii umpleau aleea. Deveniseră o singură fiinţă, extrem de puternică. Urletele păreau ale lupilor ce populau încă pădurile Franţei – strigăte înfometate, disperate şi pline de ură. Mâini murdare înşfăcară spada împodobită cu bijuterii a negustorului.

După ce l-au tăiat în bucăţi, au dărâmat uşile şi ferestrele, pătrunzând în casă. Au spart tablourile şi mobilele, transformându-le în lemne şi au dat foc covoarelor şi draperiilor scumpe. Apoi s-au înfruptat din mâncăruri şi vinuri scumpe, până când trupurile slăbite nu au mai putut suporta. Au zgâriat cu degetele pereţii caselor, încercând să cureţe praful de aur.

În cele din urmă au apărut şi soldaţii, iar cerşetorii au luat-o la goană, unii dintre ei însă au fost răpuşi de armele acestora. Când liniştea s-a pogorât din nou asupra străzilor şi soarele s-a făcut nevăzut dincolo de Mediterană, razele lunii au luminat aleea din spatele casei.

Bucăţi de mătase roşie pătau zidurile şi trotuarele, suflate din când în când de un vânt cald. Semănau cu macii înfloriţi pe dealurile din apropierea oraşului, deschizându-şi petalele în bătaia soarelui şi ofilindu-se la prima adiere a iernii.

În săptămânile de după plecarea lui Thomas din Pisa, ostilitatea manifestată pe stradă faţă de Serafina a început să crească.

A început cu un singur cuvânt pictat cu vopsea neagră pe treapta casei: *târfă.* A trimis pe unul dintre servitori să-l cureţe, înfrângându-şi pornirea de a merge chiar ea şi de a-şi îneca furia şi nefericirea în muncă.

Două zile mai târziu un alt cuvânt apăru, şi era prima oară când Serafina a fost cuprinsă mai degrabă de teamă decât de furie, văzând ceea ce-i arăta timid servitorul. *Bastard* – imediat gândurile îi zburară către micuţul Francesco jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu Maria. Mâna i se încleştă pe mânerul uşii, în timp ce privea neliniştită în susul şi josul străzii pustii. Zidurile casei deveniră parcă fragile, iar acoperişul arăta nesigur, ca şi cum s-ar fi putut prăbuşi la prima bătaie mai puternică a vântului. De atunci, începu să ţină mereu lumina aprinsă în hol, cerând unui servitor să stea de pază pe timpul nopţii.

Lucrurile s-au schimbat, fară a se îmbunătăţi, însă. Venise vara şi Pisa era copleşită de căldură, muşte şi mirosuri fetide de la mlaştinile din apropiere. Într-o seară, în timp ce se înapoia de la depozit, cineva o scuipă; întorcându-se, nu văzu pe nimeni, auzind doar râsete şi paşi alergând. Ajunsă acasă, dezbrăcă rochia pătată, aruncând-o la podea şi lovind-o, în vreme ce încerca să-şi cureţe mâinile şi faţa cu apă.

Ridică privirea în sus, către Maria ce o privea îngrijorată, cu ochii în lacrimi.

— Mama spune că domnul Merii crede că ţi-ai otrăvit soţul, zise. E o minciună, nu-i aşa?

— Nu e adevărat, răspunse Serafina, oprindu-se o clipă cu prosopul pe faţă. Furase, minţise, dar nu ucisese pe nimeni. Aceasta era diferenţa dintre ea şi Angelo.

Trimise scrisori Costanzei în Lucca şi lui William Williams, ce nu plecase cu *Kingfisher*, preferind să rămână în Livorno. Se trezea adeseori noaptea, crezând că aude paşi pe hol şi voci la uşa camerei. Treptat, îşi dădea seama că, deşi îţi trebuiau ani pentru a-ţi crea un cămin, o viaţă, o familie,

totul se putea nărui într-o singură clipă. Şoaptele ce o însoţeau când trecea pe stradă, în piaţă sau la docuri, deveneau tot mai puternice. Târfa, bastard, *vrăjitoare.*

Când mâini necunoscute sugrumară pisica Mariei şi glasuri străine repetară cuvintele ameninţătoare, îi scrise a doua oară Costanzei, explicându-i că nu mai putea garanta siguranţa fiicei sale. Noaptea, Francesco dormea în camera

Serafinei, având patul lipit de al ei. Nu avea cum să lupte împotriva şoaptelor sau a posibilităţii de a pierde tot ce acumulase în ultimii ani, nu putea lupta împotriva a ceva intangibil. Deşi muncise atât de mult, se înjosise, pierduse bărbatul iubit, ştia foarte bine că le putea pierde pe toate. Lucrurile căpătaseră un curs inevitabil, pe care numai Kara Ali l-ar fi putut înţelege. Trează în mijlocul nopţii, Serafina îşi dădu seama că ţintise prea sus, prea mult timp şi că visurile ei se puteau nărui, sub presiunea şoaptelor din stradă.

Îşi adună banii strânşi în bănci sau diferite ascunzători, străduindu-se să găsească modalităţi cât mai complicate şi tainice ca să-i folosească. A vândut tot ce a putut, însă afacerile nu mergeau prea bine, bărbaţii nu doreau să cumpere de la o vrăjitoare, o ucigaşă. Servitorii ce-i stătuseră alături de la moartea lui Jacopo începură şi ei să murmure; câţiva îi înmânară demisiile, fară a o privi în ochi. Pregătise un bagaj pentru ea şi Francesco, păstrându-l mereu în apropiere. Petrecea foarte mult timp în casă, cu draperiile şi obloanele trase, simţindu-se prizonieră, ca altădată, în Alger.

Într-o noapte, când reuşi în cele din urmă să adoarmă, se trezi brusc după doar câteva ore de somn. La început a crezut că se iviseră zorile, dar privind mai bine către lumina portocalie, îşi dădu seama că nu avea cum să fie adevărat. Alergă la fereastră şi crăpă oblonul.

Cei de afară făcuseră focul în mijlocul străzii, aruncaseră în flăcări o păpuşă de lemn şi ceară, îmbrăcată în negru. Sub

privirile ei, lemnul începu să crape, iar ceara să se topească; silueta feminină căpătă contururi groteşti. Strada era plină de oameni ale căror chipuri semănau cu cele ale demonilor, în lumina neclară a flăcărilor. Păpuşa de ceară crăpă şi în aer săriră scântei.

Se îmbrăcă şi-l îmbrăcă şi pe Francesco cât mai repede cu putinţă, apoi alergă către camera Mariei pe care o trezi, încredinţându-i copilul. Coborând încet treptele către birou, deschise scrinul unde păstra banii.

Căută cu înfrigurare printre hârii, aruncându-le pe podea.

Ştia că era acolo, chiar ea o pusese aici cu un an în urmă. Când în cele din urmă o găsi, citi inscripţia de pe faţa scrisorii, ascunzând-o apoi în corset.

Urcând treptele, auzi cum pumni începeau să lovească uşa de la intrare. Bărbaţi străini scuturau zăvoarele de fier, trăgând de ele până când acestea cedară, rostind fără încetare aceleaşi cuvinte.

Târfă. Bastard. *Vrăjitoare.*

Lovitura de tun îl trezi pe Thomas încă din zori.

Adormise în cabina principală de pe *Kingfisher,* aflată undeva, în apropierea Capului Bunei Speranţe. Tresări, smulgându-se din vise complicate şi chinuitoare; când se dădu jos din pat, auzi paşii celui ce făcea de pază.

Deschise uşa înainte ca marinarul să fi avut timp să bată:

— Domnule…

— Ştiu, am auzit. Îmbrăcat deja în cămaşă şi pantaloni, Thomas se îndrepta spre punte.

Bătea un vânt tare, ridicând valurile şi colorându-le în alb. Deşi nu se iviseră încă zorii, linia orizontului era pătată pe alocuri de pete roşii, urmate imediat de acea bubuitură inconfundabilă. Thomas se simţi străbătut de un fior de gheaţă – scrută orizontul în speranţa că va descoperi ceea ce deocamdată era prea departe, ascuns de întunericul adânc.

Apropiindu-se, şeful echipajului întrebă:

— Spaniolii?

— S-ar putea, răspunse încruntat. Cu privirea aţintită asupra mării, auzea cum întreg echipajul de pe *Kingfisher* începea să se trezească bombănind şi să se adune spre punte.

Cârmaciul se îndrepta deja către timonă. Auzind cursul indicat de Thomas, şeful echipajului încercă să spună ceva:

— Domnule, am putea…

— Să schimbăm cursul şi să ne întoarcem în Mediterana? în lumina slabă, ochii albaştri ai lui Thomas păreau limpezi ca cerul şi un zâmbet slab îi apăru în colţul buzelor. Nu, mergem să vedem despre ce e vorba. Vezi tu, sunt curios.

Curiozitatea a fost întotdeauna un defect al meu.

Nu curiozitatea a fost aceea care l-a împins în direcţia de unde se auzeau loviturile de tun, ci neliniştea, nefericirea şi nevoia de a acţiona. Apropiindu-se de scena bătăliei, observă că nu erau spaniolii, ci un convoi duşman ce înconjurase cele trei nave ce-şi croiau drum prin Capul Bunei Speranţe.

Intuise deja că cei prinşi în capcană erau *Legacy, Saviour of Bristol* şi *Garland,* prinse în luptă cu o întreagă flotă de nave pirat barbare.

ÎI auzi pe Rufus înjurând şi observă teama întipărită pe câteva din chipurile celor ce-l însoţeau. În Livorno angajase oameni noi, care să-i înlocuiască pe cei ce preferaseră să rămână în Italia – unii erau greci, alţii francezi şi câţiva englezi. În timpul săptămânilor petrecute pe mare, îi antrenase până când deveniseră o parte a echipajului de pe *Kingfisher.*

Deşi chipul lui nu oglindi nicio clipă teama, câteva clipe, Thomas rămase gândind, cântărind sorţii. Putea întoarce vasul, îndepărtându-se de toate astea, aşa cum fără îndoială şeful echipajului fusese gata să-l sfătuiască. Şi-ar fi putut spune că ceea ce vedea nu era un război, ci un simplu conflict între compania engleză Levant şi piraţii păgâni. El nu

avea niciun amestec în asta.

Dar lucrurile stăteau altfel în realitate; făcea parte din ceea ce se desfăşură înaintea ochilor lui. Nava, echipajul, hainele lui fuseseră iniţial finanţate de compania Levant, de galbenii găsiţi pe epava lui *Toby.* Datora totul companiei engleze.

Alesese deja în urmă cu câteva săptămâni, în Pisa, atunci când îi spusese Serafmei *Mă întorc acasă.* În Anglia. Nu plănuise să spună asta, dar imediat ce se auzise vorbind, ştiuse că era singura opţiune ce-i mai rămăsese. Trebuia să se întoarcă în ţara lui natală, să încerce a-şi împlini visurile pe care, din cauza Serafmei, le dăduse uitării. Imaginea ei, ultima oară când o văzuse, era întipărită cu fierul înroşit în memoria lui: părul negru, în bătaia vântului cald, ochii, plini de o bucurie pe care o strivise cu satisfacţie şi gura ce se străduia să zâmbească. Furia cu neputinţă de suportat de care se simţise cuprins când şi-l imaginase pe Angelo Guardi sărutând buzele şi îmbrăţişând trupul acela.

Furia lui avea acum o altă ţintă. Steaguri cu semiluna roşie a Islamului fluturau în vânt în vreme ce de catargele companiei Levant atârnau altele, marcate cu o cruce roşie. Flota piraţilor era alcătuită din şase nave subţiri, uşoare, bine echipate; înconjuraseră ambarcaţiunile englezeşti. Thomas văzu cum unul dintre atacatori trage o nouă salvă de tun, lovind prora lui *Saviour of Bristol.* Nu auzi strigătele celor de pe vas, dar zări gaura neagră lăsată în lemnul ei şi agitaţia celor ce se străduiau să repare stricăciunile.

Ordonă ca puntea lui *Kingfisher* să fie golită. Apărându-şi ochii de lumina soarelui, îşi dădu seama că nava pirat ce ataca *Saviour* nu-i era deloc străină. Galionul uşor, cu prora împodobită de flori albastre, era acelaşi cu cel de acum şase luni, din Scanderoon. Îi aparţinea prietenului lui Angelo Guardi, Hamid.

Aşadar, aşa cum Thomas îl prevenise pe John Keane,

Hamid luase urma navelor englezeşti de-a lungul Mării Mediterane. Numai că, de data asta, nu mai era francezul Angelo Guardi, ci o flotă întreagă de vase pirat, căutând mătase, mirodenii şi echipaje pentru ambarcaţiunile lor.

Pe puntea lui *Kingfisher,* oamenii lui Thomas făceau loc tunurilor; hamace, aşternuturi, haine şi mobilă erau date la o parte. Albii cu apă erau pregătite ca să răcorească tunurile încălzite peste măsură, iar sare şi nisip erau împrăştiate pe punţi ca să împiedice alunecarea. Vasul era bine înarmat, tunul mai mare aflându-se în partea de jos şi cele mai mici în partea superioară. Pe puntea din faţă şi de la mijlocul vasului, armele mai uşoare erau aşezate în poziţia de luptă, în direcţia galioanelor pirat. Thomas auzi scârţâitul port-tunurilor ce se deschideau, apoi sunetul metalic, înăbuşit al tunurilor aduse. Deasupra lui, marinarii se străduiau să fixeze cât mai bine velatura.

Cum echipajul reuşise să repare în grabă o parte din stricăciuni, *Saviour of Bristol* reuşea să se menţină la suprafaţă. Însă o altă salvă o va scufunda cu siguranţă, îşi spuse Thomas sumbru, chiar dacă piraţii nu-şi doreau aşa ceva. Hamid şi fraţii lui preferau să pună mâna pe încărcătura şi echipajul ambarcaţiunii engleze, decât să vadă comorile acesteia răspândite pe fundul mării.

Încă nu-l văzuseră, îşi spuse pilotul, în timp ce îndruma *Kingfisher* în cea mai bună poziţie. Atât piraţii cât şi englezii erau prea absorbiţi de lupta lor pentru a mai observa o altă navă, al cărei amestec în înfruntare era puţin probabil. Zâmbind, Thomas ridică mâna să dea semnalul; tunul de pe *Kingfisher* bubui şi el deveni din spectator, participant.

La bordul lui *Legacy,* John Keane auzi bubuitura tunului. Zgomotul îi întrerupse concentrarea ce-l cuprinsese de când observaseră vasele pirat; se simţea ca trezit brusc dintr-un coşmar îngrozitor. Întregul corp păru că-i vibrează o dată cu lovitura de tun.

Piraţii îi luaseră prin surprindere în dimineaţa aceea, apărând parcă de nicăieri. Reuşiseră cu uşurinţă să rupă linia convoiului, infiltrându-se între *Garland* şi *Saviour of Bristol* şi blocând astfel ieşirea către Atlantic sau posibilitatea de a se întoarce în Marea Mediterană. Reprezentase acel soi de întâmplare de care John se temuse întotdeauna; de data asta cu atât mai mult, deoarece ştia foarte bine cât de slăbite erau navele de înfruntarea din apropierea Ciprului. La Alexandria, reparaseră structura de bază a lui *Legacy,* dar *Garland,* care oricum era mică şi veche, mersese cu greu mai departe. Şase galioane-pirat de război împotriva a două vase greoaie, englezeşti şi a unei ambarcaţiuni mai mici şi firave nu erau deloc sorţi rezonabili. De la lovitura asupra lui *Saviour,* aceştia deveniseră şi mai sumbri decât înainte. Acum nu mai trebuia decât ca spaniolii să-şi facă şi ei apariţia, îşi spusese John în dimineaţa aceea, luptându-se să se apere.

Pe punte, căpitanul englez îşi miji ochii, străduindu-se să scruteze marea din jur, fară a putea să identifice la început locul de unde se trăsese. Dedesubt, echipajul lui *Legacy,* reîncărca tunul, în vreme ce *Saviour* se lupta să se menţină la un nivel cât mai bun; John observă că avea cămaşa murdară de fum şi praf de puşcă.

— Priviţi, domnule, zise cârmaciul, apucându-i braţul.

Keane se întoarse, blestemându-şi vederea slabă şi privind intens către Mediterana luminată de soare. Putea distinge silueta unei ambarcaţiuni mari şi frumoase, conturată în razele puternice.

— *Numele* ei, şuieră furios către cârmaci, chinuindu-se să desluşească literele de pe puntea celeilalte şi culorile steagurilor arborate.

— *Kingfisher,* domnule, răspunse acesta.

Keane privi din nou, nevenindu-i să creadă ce auzea. Galionul se apropie, încadrat de lumina roz, violet şi turcoaz

a cerului. O pasăre se oglindea pe prora vasului ce arborase steaguri albastre şi aurii, alături de o cruce roşie.

— Sfinte Dumnezeule, şopti John Keane frecându-şi ochii, Thomas Marlowe. Ce naiba caută aici?

Nu avea însă prea mult timp să se gândească la asta sau la faptul că Thomas îi acceptase în cele din urmă oferta făcută în Alep şi acum naviga sub culorile Angliei. Crucea roşie mărturisea că era în serviciul companiei Levant. Îşi smulse privirea din direcţia galionului şi dădu ordinele de rearmare pentru *Legacy.* Lovitura de tun de pe vasul său a fost imediat urmată de una venită de pe *Kingfisher.* Parcă fumul înnegrise atât cerul cât şi marea, presărate din când în când de flăcări roşii.

Fără îndoială că şi Ned Whitlock recunoscuse nava lui Thomas şi, ca orice om cu puţină minte, o întâmpinase cu o mare uşurare. John niciodată nu a aflat care dintre ei a lovit primul vas pirat, deoarece toate cele patru ambarcaţiuni englezeşti trăgeau în acelaşi timp. Nava păgânilor, înconjurată de *Garland, Legacy* şi *Kingfisher,* a fost mai întâi lovită de o ghiulea de fier, apoi de una de foc. Catargul principal a crăpat ca şi cum ar fi fost doar un simplu chibrit, în vreme ce la urechile lui John ajunseră strigătele sclavilor de pe galion, prizonieri sub bucăţile de lemn. Toţi erau creştini, unii dintre ei poate chiar compatrioţi ai săi. Focul a izbucnit mai întâi de la pânza ce acoperea pupa, cuprinzând apoi structura de lemn, pânzele, velatura şi hainele sclavilor. John închise ochii o clipă, iar când îi deschise din nou, galionul începuse deja să se scufunde, cu vâslaşii încă înlănţuiţi pe punte.

După aceea, orice gânduri legate de milă, casă, Anglia sau Dorothy au dispărut, la fel ca întotdeauna. Astfel de emoţii erau rezervate unei altfel de existenţe, de care acum aproape uitase cu desăvârşire. Era concentrat doar asupra ordinelor pe care le dădea echipajului, a indicaţiilor pentru pilotul ce

trebuia să poziţioneze corect *Legacy,* a ajutorului acordat celorlalte nave atunci când aveau nevoie şi a atacului când vasele englezeşti erau în avantaj.

În timpul dimineţii ce părea nesfârşită, *Kingfisher,* ajutată de *Garland* pe post de momeală, a scufundat cea de-a doua ambarcaţiune păgână. Cel de-al doilea galion s-a scufundat încet, dar inevitabil, ca şi când ar fi fost tras la fundul apei de o forţă cu care nu puteai lupta. Echipajul de pe *Garland* a avut astfel timp să se lupte cu turcii şi să elibereze sclavii creştini. Păgânii au ripostat cu îndârjire, ucigând doi dintre oamenii lui Ned Whitlock, înainte ca ei înşişi să fie trimişi pe celălalt tărâm. Whitlock a luat sclavii la bordul navei sale, erau câteva zeci de oameni istoviţi, care abia atunci au avut parte de o masă zdravănă, fiind apoi siliţi să lupte alături de cei de aceeaşi religie.

În încercarea de a-i salva, *Garland* şi-a pierdut catargul principal, doborât de un lanţ de fier ce s-a încleştat în jurul stâlpului într-o strânsoare mortală. Lemnul s-a frânt în două, cu un zgomot asemănător cu cel al unei ghiulele. Echipajul se târa asemeni furnicilor, încercând să fixeze velatura şi aruncând în mare frânghiile şi pânzele. Sorţii erau acum egali, îşi spuse John, armând tunurile şi îndreptându-le în direcţia uneia dintre navele inamice. De fiecare parte erau acum patru, deşi *Kingfisher* şi *Legacy* echivalau fiecare cu două vase păgâne.

Abia observă că soarele se afla la amiază; nu avea timp nici măcar să mănânce, a apucat să soarbă doar puţină apă dintr-una din găleţile aflate pe punte şi să ia cele câteva sticle de alcool din cabina sa, dând fiecărui marinar să bea, asigurându-se că toţi au luat câteva guri zdravene. Unul dintre ajutoarele de pe vas, un băieţandru de doisprezece ani, primise un glonţ în genunchi şi John a fost nevoit să-l ţină în timp ce chirurgul îi dădea să bea, tăind apoi partea vătămată a piciorului. L-a luat apoi în braţe, iar medicul a

legat ciotul însângerat; băiatul plângea şi îşi striga mama. În cele din urmă, a leşinat şi John s-a îndepărtat vomitând; s-a pomenit înapoi pe punte, în mijlocul mirosului de praf de puşcă, smoală, sare şi transpiraţie.

Saviour of Bristol s-a scufundat la prânz, după ce a rezistat inevitabilului sfârşit vreme de nouă ceasuri. Lovitura finală nu a fost deloc una gravă, dar gaura făcută de prima ghiulea, pe care echipajul se străduise să o repare, a cedat din nou şi apa a început să dea năvală. John văzu cum echipajul sare în apă, chiar în clipa când nava dispărea sub valuri. Câţiva dintre marinari nu ştiau să înoate, înecându-se înainte ca John să strige răguşit către pilot, ordonându-i să-l apropie de epavă. A reuşit să culeagă o parte din cei aflaţi în mare, dar restul au fost luaţi de una dintre galerele păgâne, ce a încărcat de asemenea baloturile de mătase şi mirodenii, încărcătura lui *Saviour.*

Privi cu ochi uscaţi cum Izaac Taylor, căpitan pe *Saviour of Bristol,* era înlănţuit de o vâslă. O ură aproape imposibil de stăpânit îl cuprinse, descoperind că nici măcar el, civilizatul John Keane, pasionat de flaut şi şah, nu se putea împotrivi pornirii de a-i ucide cu plăcere pe toţi acei bărbaţi bărboşi şi cu turban cu mâinile goale, dacă ar fi avut ocazia, şi i-ar fi făcut şi plăcere.

Acum erau patru împotriva a trei. Începuseră cu toţii să obosească, chiar şi vâslaşii barbarilor trăgeau mai încet, în ciuda loviturilor de bici. Propriii lui marinari, încurcaţi de oboseală şi tensiune, au început să facă greşeli.

Temperamentul atât de calm al lui John a devenit greu de prevăzut chiar şi pentru el însuşi. Era cât pe ce să-l gâtuie pe unul dintre marinari pentru că uitase o bucată de iască în apropierea tunurilor; s-a oprit însă la timp, strângând pumnul, chiar în clipa când era gata să înşface spada, îndepărtându-se apoi de locul cu pricina.

Doar *Kingfisher* părea să rămână la fel de rece şi

imperturbabilă. În timp ce ceilalţi făceau greşeli, mişcările navei engleze erau perfecte, reci şi calculate, ca şi cum temperamentul sangvin al lui Thomas Marlowe se călise în timpul luptei, fiind acum preocupat doar de atingerea unui singur scop. De fiecare dată când John ridica privirea din dreptul tunurilor sau după ce termina de strigat ordinele către şeful echipajului, *Kingfisher* era tot acolo, cu pânzele şi velatura neatinse şi lovituri de tun ce continuau să marcheze ziua aceasta nesfârşită. Thomas scufundase încă o navă, înainte ca John, cu fruntea sprijinită de bordul vasului, să înţeleagă ce se petrecea de fapt. O ghiulea ce-şi atinsese perfect ţinta a trimis la fund galionul, de a cărui existenţă mai aminteau doar câteva valuri. Ştergându-şi murdăria şi transpiraţia de pe obraji, căpitanul englez a înţeles.

Kingfisher nu urmărea orice vas pirat, ci unul anume, galionul cel mai lung, subţire şi rapid, cel cu prora împodobită cu ghirlanda de flori albastre. Celelalte nave reprezentau doar distrageri într-un joc mortal de-a v-aţi-ascunselea, musculiţe prinse de pielea unui lup, date la o parte atunci când deveneau sâcâitoare.

Îndreptându-şi spatele şi străduindu-se să-l asculte pe tunarul-şef, ce-l prevenea că praful de puşcă se împuţina, a înţeles, de asemenea, că piratul ştia foarte bine cum stăteau lucrurile. Ştia că este urmărit, iar pentru cei doi actori principali, restul jocului devenea prea puţin important.

A intuit că aceasta era nava în legătură cu care Thomas îl prevenise în Alep. Totul căpăta sens – un joc ce dura de luni, ba chiar de ani, îşi spuse John amintindu-şi povestirile lui Thomas din Zante. Dacă lupta nu ar fi implicat viaţa lui şi a echipajului său, aproape că i-ar fi făcut plăcere să urmărească duelul celor două galioane. Nu trebuia să se lase fascinat de dansul acesta mortal, trebuia să se concentreze doar asupra a ceea ce avea de făcut.

În cele din urmă, nu el a fost cel care a făcut ultima

greşeală, ci Edward Whitlock. Sarcina lui Ned fusese cea mai grea dintre toate – deşi *Garland* era cea mai înceată şi fragilă ambarcaţiune a convoiului, căpitanul ei reuşise să o conducă minunat, folosindu-se de avantajul dat de dimensiunile ei mici pentru a se strecura între vapoarele păgânilor şi refuzând să se lase abordată.

În timp de desfăcea o parte încurcată a velaturii de pe *Legacy*, John văzu cum *Garland* face prima şi unica ei eroare. Întorcându-se, nava engleză trimise o lovitură de tun în direcţia celui mai mic dintre galioanele pirat, reuşind să-i rupă cârma. Însă Ned nu observase că celălalt galion, cel pe care Thomas îl urmărea, se apropia din direcţia vântului, cu cincizeci de vâslaşi împinşi de glasul răguşit al celui ce avea biciul. John privi cum vasul se apropie de *Garland,* gata de a o aborda.

Înţelegând situaţia, ordonă ca *Legacy* să se întoarcă, navigând în ajutorul celorlalţi. În timp ce înşfăca şi arma o archebuză, observă că Thomas sosea chiar în urma piraţilor.

Era nevoie de mâna celui mai iscusit tunar pentru ca ghiuleaua să nu lovească *Garland*, ci doar vasul duşmanilor. John îşi ţinu răsuflarea când aerul fii străpuns de o singură bubuitură.

Galionul pirat se scufundă aproape imediat, cu lanţurile lovind apa şi florile albastre dispărând sub valuri.

Îşi scoase pălăria şi începu să strige de bucurie. Strigătul îi îngheţă însă pe buze când privi în jur.

La început nu a înţeles de ce Thomas Marlowe nu observase şi el galionul pirat. Uitându-se însă în partea vestică a Atlanticului, şi-a dat seama că echipajul şi căpitanul lui *Kingfisher* nu ar fi văzut nimic altceva în afara soarelui ce apunea, discul argintiu şi portocaliu afundându-se undeva, la linia orizontului.

Încercă să strige, dar glasul i-a fost luat de vânt, înainte de a fi străbătut măcar jumătate din distanţa ce despărţea cele

două nave englezeşti. Auzi ultima lovitură de tun şi văzu gaura din carena lui *Kingfisher.* Structura de lemn a minunatului vas începu să tremure, ca şi cum şi ea ar fi fost luată prin surprindere, aplecându-se apoi către apă.

La fel ca şi marea, cerul era aproape negru.

Apucase o bucată de lemn, dar, oricum, întotdeauna fusese un înotător bun, aşa că nu-i era deloc greu să se menţină la suprafaţă. Cunoştea cele două nave care se îndreptau acum spre el – vasul pirat şi *Legacy,* comandată de John Keane. Deşi îşi dădea seama că galionul păgân înainta mai rapid, nu-i mai păsa. Nimic nu mai avea importanţă.

Sunetul lui *Kingfisher* îi frângea inima. La început doar o şoaptă, mai târziu se transformase în zgomotul inconfundabil al lemnului rupt de puterea valurilor. Uneori nava parcă striga pe măsură ce cuiele erau scoase, alteori gemea când planşeele de lemn se desprindeau din structura de rezistenţă. Toate urmate de sunetul lemnului frânt.

Înotând, Thomas rămase mereu cu privirea aţintită asupra ei. Văzu cum catargele se frâng şi marea şi cerul răsună; apoi valurile năvălind şi cuprinzând totul. Pentru întinderea nemăsurată a mării, naufragiul lui *Kingfisher* nu însemna nimic, doar dispariţia unui vis nebunesc sau flacăra stinsă a unei lumânări.

Nicio clipă care să marcheze sfârşitul lucrurilor pentru care luptase, minţise şi furase, doar dispariţia carenei, catargelor şi stâlpilor.

Pierduse totul: pe Francesco, Serafina, *Kingfisher* şi, ţinând seama de cât de obosit era, aproape şi viaţa. Cu toate acestea, continua să înoate, cu mâinile încleştate de ceea ce mai rămăsese din visul lui.

Când *Kingfisher* devenise doar câteva bule de aer, îşi spuse: *Am făcut-o pentru ea.* Pentru a egala scorul.

Când însă cei din barcă se aplecară să-l scoată din apă, nu era prea sigur despre care *ea* era vorba.

15

1599
OBOSITĂ

Obosit şi bătrân, mă mulţumesc
să mă odihnesc la adăpostul casei mele.

Călătoriile lui Anthony Jenkinson:
Richard Hakluyt

În cele din urmă, devenim ceea ce trecutul ne permite. Kara Ali avea desigur dreptate, nu avem de ales.

În acea ultimă noapte petrecută în Pisa, am părăsit casa refugiindu-ne pe uşa din dos şi alegând doar alei ascunse, împreună cu Maria, Francesco am părăsit Via S. Domenico, înainte ca cei de afară să fi dărâmat uşa. Am fugit la casa lui William Williams din Livorno. Plănuisem totul înainte – unul dintre puţinele lucruri pe care le-am învăţat din copilărie a fost importanţa planificării. Din Livorno am călătorit la Neapole, în casa lui Jacopo. După şase săptămâni, timp în care William Williams şi Maria s-au căsătorit, am pregătit totul ca eu şi Francesco să plecăm în Anglia. Thomas avea dreptate, Italia nu mai reprezenta un loc sigur, deoarece încălcasem prea multe reguli. Iar în Franţa nu mă voi mai întoarce niciodată.

— Am lăsat Costanzei casa din Neapole, deoarece mi-a salvat nu numai mie viaţa, ci şi lui Thomas şi pentru a mă răzbuna pe Galeazzo Merii – nicio fiinţă omenească nu ar trebui să fie stăpâna alteia.

Era iarnă când am sosit în Anglia, anotimp în care copacii par a fi făcuţi din dantelă neagră, pe fundalul cerului gălbui, îmi amintesc că frigul mă cuprinsese încă din ziua când am

ocolit Capul Bunei Speranţe, până când am găsit un adăpost în Londra. Camerele erau destul de bune, căci proprietarul hanului era mulţumit să accepte orice monedă, câtă vreme era din aur. Iar frumosul meu Francesco cu ochi albaştri reprezenta un paşaport demn de încredere. Încă de a doua zi a fost fermecat de bucătăria hangiţei, hrănind pisica cu cărbunii luaţi din găleată. Din prima zi a reuşit să îngaime trei cuvinte în engleză – „pisică", „nu", „mai mult". Mie mi-a trebuit o lună până am putut formula o propoziţie inteligibilă, deoarece eu şi Thomas vorbeam întotdeauna în franceză şi italiană. Deşi în copilărie mi-era foarte uşor să învăţ o limbă străină, în Londra lucrurile au stat altfel. În prima noapte petrecută aici, am izbucnit în lacrimi, deoarece neputinţa de a vorbi mă făcea să par un copil sau un idiot.

Două zile mai târziu am mers la Southwark. Hangiul mi-a găsit un ghid, un tânăr ce fusese mai demult în serviciul ambasadorului Franţei. Roland este în continuare în serviciul meu, numai că acum îmi redactează scrisorile şi se pregăteşte să devină notar. În ziua când l-am cunoscut, i-am arătat scrisoarea pe care Thomas mi-o dăruise demult, în Marsilia, şi am mers împreună în Southwark. Francesco a călătorit din nou cu mine, servindu-mi încă o dată ca paşaport. Nimeni din cei ce l-ar fi văzut nu s-ar fi putut îndoi că era fiul tatălui său.

Am găsit imediat taverna – e cea mai mare din Southwark

— Având drept emblemă o lebădă cu aripile întinse în bătaia vântului. Îmi amintesc cât de frig era atunci; mâinile îmi amorţiseră, iar Francesco începuse să plângă din cauza vântului ce-i vâjâia pe la urechi, astfel încât l-am adăpostit în mantia mea. Briza rece părea să se ridice de undeva de deasupra râului, transformând picurii de apă în ace de gheaţă. Singură, într-o ţară atât de rece, eram gata de a izbucni în lacrimi, dar gândul la Thomas m-a oprit. În timp ce Roland îl lua pe Francesco din braţele mele, iar eu

coboram de pe cal, îmi spuneam în gând că Thomas mă va încălzi.

Taverna lui Robert Marlowe era călduroasă. Pervazurile erau luminate de lumânări aprinse, în cămin ardeau buşteni zdraveni, iar în frigărui se aflau came şi şuncă sărată. Era amiază şi taverna era plină de ucenici veniţi de la magaziile învecinate şi marinari din docuri. S-au întors cu toţii să mă privească în clipa când am intrat; m-am simţi mică, unica femeie şi străină, dar mi-am ţinut capul sus şi am păşit cu aceeaşi siguranţă. Am fost cumpărată, vândută, am fost căsătorită şi am născut un copil. De ce trebuia să mă tem de o cameră plină de necunoscuţi, vorbind cu toţii o limbă străină?

Mai târziu mi-am dat seama că o parte din mine se aştepta să-l găsesc pe Thomas, aşezat la o masă, cu o halbă de bere în mână sau într-una din camerele din spate, discutând despre nave şi afaceri cu fratele său. Însă Thomas nu era nicăieri. Roland l-a găsit pe Robert Marlowe, întrebând unul dintre marinari unde-l putea găsi pe proprietar; când l-am văzut i-am înmânat scrisoarea fratelui său.

A citit-o în timp ce stăteam înaintea lui, cu Francesco în braţe. Îmi venea să râd urmărind cum pe chipul lui se puteau citi pe rând curiozitatea, confuzia, neîncrederea şi în cele din urmă, după o privire aruncată asupra lui Francesco, încrederea. Dragul de Robert, nu seamănă câtuşi de puţin cu Thomas; este cu opt ani mai mare decât el, mic de statură, îndesat şi chel. Dar este unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

A rămas tăcut după ce a terminat de citit, luându-mă de braţ şi ducându-mă într-una din camerele din spate. Bucătăria era imensă, cu tigăi şi oale atârnate peste tot, încălzită de un foc uriaş şi plină de servitori care preparau mâncarea. Acolo se mai afla Anne, soţia lui Robert, înconjurată de patru din cei şase copii ai lor. Cei mai mari

erau la şcoală şi trebuia să se întoarcă din clipă în clipă. Cel mai mic, un băieţel cu câteva luni mai mic decât Francesco, era legănat de o doică.

Abia după ce Anne Marlowe a citit scrisoarea, mi-am dat seama că ceva era în neregulă, impresie întărită de mila din ochii lor şi modul cum îl priveau pe Francesco. Străduindu-mă să-mi păstrez răbdarea de-a lungul traducerii, am aflat că Thomas nu se întorsese în Anglia, că vasul lui fusese scufundat de piraţii algerieni în dreptul Capului Bunei Speranţe. Nu erau siguri dacă Thomas trăia sau murise. Dacă era încă în viaţă, era acum prizonierul piraţilor.

În noaptea aceea am rămas la tavernă, iar în dimineaţa următoare am plecat spre casa familiei Keane din Blackfriars. Din fericire, John Keane vorbea atât italiană cât şi franceză şi am putut afla întreaga poveste de la el. Ascultându-l, am început să cred că Thomas este în viaţă, nu puteam accepta gândul că se va lăsa pradă mării şi am început din nou să fac planuri.

Chiar dacă nu l-aş fi iubit, nu îl puteam lăsa să rămână în Alger. Asta l-ar fi distrus, aşa cum pe mine nu apucase să mă distrugă. Thomas îşi trădează cu uşurinţă naţionalitatea, în vreme ce eu sunt doar ca o ţigancă sau un impostor în privinţa asta.

Robert Marlowe mi-a dat cheia de la casa fratelui său din Greenwhich. Nu este foarte mare, dar îndeajuns de aproape de docuri ca să-mi fie de folos. Am plecat acolo imediat ce m-am despărţit de John Keane. Aici, am curăţat mobila de praf, am aprins focul în cămin şi am angajat câţiva servitori şi funcţionari respectabili şi muncitori. După aceea am început să muncesc.

Oricine, chiar şi cineva atât de folositor turcilor, cum era Thomas, poate fi eliberat dacă rudele sale sunt dispuse să plătească îndeajuns. După ce am înţeles intenţiile lui Galeazzo Merii în privinţa mea în Pisa, am ascuns destul aur

în Neapole şi Livorno şi încă mai aveam câţiva prieteni în Franţa şi Italia – William Williams, Costanza şi câţiva bancheri şi negustori ce la început mă doriseră pentru timpul meu, iar apoi mă respectaseră datorită priceperii mele în afaceri. Din astfel de sentimente se pot naşte uneori prietenia şi loialitatea. Ştiam cu cine trebuia să vorbesc şi cunoşteam limba ce se vorbea în deşert şi în Islam. Cum ştiam, de asemenea, că Thomas nu va trece niciodată la religia musulmană, asemeni lui Kara Ali, şi că, în cele din urmă, captivitatea îl va distruge, am început demersurile necesare ca să-l răscumpăr.

Mai întâi am devenit protestantă, lucru ce-mi permitea să rămân în Anglia. Schimbarea religiei nu însemna mare lucru pentru mine; cu mult timp în urmă, încă de când eram o copilă, încetasem să mai cred în existenţa unui Dumnezeu îndurător. De multă vreme sunt încredinţată că omul îşi creează imaginea unui zeu care să îi îndeplinească dorinţele şi care să îl apere de teroarea întunericului. Acum nu mai am coşmaruri, nu cred că mă mai pot teme de ceva. Orice Dumnezeu impune limitele unui anumit mod de viaţă şi în realitate nu există aşa ceva, e doar o iluzie.

În ciuda acestor fapte, trebuie să recunosc că scrisoarea ce mă anunţa că Thomas trăieşte mi-a trezit sentimentul unei anumite ordini ce guvernează universul. Primisem înştiinţarea de la unul din Fraţii Mântuitori, ce îmi explica cum că Thomas era prizonier în Alger. De atunci am mai primit şi alte asemenea scrisori, toate spunându-mi acelaşi lucru: condiţiile în care trăieşte sunt bune, fiind încurajat să continue meseria la care este atât de priceput. Am trimis bani şi am răspuns cu alte scrisori, deşi nu ştiu dacă au ajuns la destinaţie. Acum şase luni am primit un bilet ce-mi spunea: *Messer Marlowe construieşte o navă…* I l-am arătat lui Edward Whitlock, iar el mi-a explicat că piraţii vor să înlocuiască ambarcaţiunile pierdute cu galioane din ţările

nordice. Captivii le vor furniza vasele necesare pentru a captura alţi sclavi creştini.

La întoarcere, Thomas nu va naviga de-a lungul Mediteranei, ci va traversa oceanul. Va merge acolo unde şi-a dorit întotdeauna şi niciun pirat, oricât de bună va fi nava lui, nu va îndrăzni să-l urmărească. Nu-l voi lega de mine, ştiu că lanţurile ce mă ţineau captivă în Alger erau cele ale nesiguranţei şi lipsei dragostei şi le-am îndepărtat pentru totdeauna.

Mi-a trebuit mai mult de un an să mă obişnuiesc cu vremea de pe această insulă, un an în care am văzut cum cerul trece de la înnorat la senin în doar câteva clipe. Apropiindu-mă de cea de-a două primăvară petrecută în Anglia, încep să întrezăresc frumuseţea anotimpului. Când am ajuns aici, închideam ochii şi mă imaginam înapoi în Marsilia sau Pisa, acolo unde cerul era albastru, străzile uscate şi apele liniştite. Dar am început să trăiesc fără astfel de iluzii şi să văd adevărata frumuseţe a acestor anotimpuri schimbătoare şi faptul că viitorul aparţine popoarelor din nord.

În ultima vreme, ţările din sudul Europei au început să îmbătrânească. Spania şi-a pierdut marele ei rege, Philip al II-lea, Italia este acum doar un ţinut fărâmiţat, fiecare ţară invidiind succesul celor nordice. Anul trecut, englezii au fost alungaţi din Toscana, iar comerţul dintre cele două ţări a fost interzis.

Sărmana mea Franţă a obosit de atâtea războaie civile, iar oamenii de foamete şi lupte. Am aflat de moartea lui Angelo printr-o întâmplare, în timp ce ascultam fragmentele unei conversaţii din port. Marinarul fusese în Marsilia, în iunie 1597, şi asistase la răscoala săracilor. La început mi-a fost greu să cred că o astfel de frumuseţe şi inteligenţă căzuseră pradă unei întâmplări neverosimile, aşa cum Angelo încercase altădată să-mi pregătească doar mie. Abia mai

târziu am văzut justeţea unui asemenea sfârşit – dorinţa unui model al vieţilor noastre mă cuprinsese şi pe mine.

Dar zilele lui Angelo şi ale celor asemeni lui au apus, la fel ca şi cele ale marilor imperii, chiar şi ale Imperiului Otoman. Sfârşitul secolului ne arată vremuri diferite, în care viitorul va aparţine nordului. Şi Anglia se va schimba; regina îmbătrâneşte şi, deşi nu a desemnat încă un succesor, va trebui să-l numească pe fiul reginei moarte a Scoţiei. Nu există nimeni altcineva în afara lui.

Poporul englez este o naţiune crudă şi energică; izolaţi pe insula aceasta, bătută mereu de ploi şi ceaţă, sunt apăraţi de nefericirea restului lumii şi de povara istoriei. Femeile sunt frumoase şi inteligente; deşi la început bărbaţii mi s-au părut prea aspri, am învăţat să-i îndrăgesc. Regăsesc multe din trăsăturile lui Thomas în ei – refuzul de a accepta ceea ce soarta îţi rezervă şi hotărârea de a-şi controla singuri viaţa.

Deşi o astfel de concepţie mi se pare greşită, îmi este potrivită. Am început să devin englezoaică, am religie engleză şi prieteni englezi, familiile Whitlock, Keane, Marlowe şi Staper. Faith Whitlock şi cei trei copii ai ei sunt prietenii mei şi ai lui Francesco – îl strigă Francis pe fiul meu; în curând nu-şi va mai aminti de cerul Toscanei sau de mirosul portocalelor şi lămâilor din grădină.

Prin intermediul lui John Keane am cumpărat acţiuni la Compania Indiilor de Est. Sunt pentru mine şi Thomas, atunci când se va întoarce. Este nevoie de bărbaţi asemeni lui şi corăbii asemeni celor pe care el le construieşte; reprezintă sângele Angliei şi modalitatea ţării de a-şi împlini visele. Aici trăieşte un popor tânăr şi puternic, astfel încât nu mi-a fost deloc greu să devin o parte din el. Piraţii englezi pot naviga de-a lungul Mediteranei şi Atlanticului, dar nu există picior de sclav aici; spre deosebire de Alger şi Livorno, fiecare om este liber.

Am acţiuni la două ambarcaţiuni ce vor pleca la toamnă

către Indii. Banii neinvestiţi sunt irosiţi şi eu am nevoie de ei pentru răscumpărarea lui Thomas şi viitorul fiului meu. Cei doi nu sunt însă singurele motive ce m-au determinat să fac din nou afaceri. Din salonul casei lui Thomas pot vedea docurile şi portul Londrei şi am început să simt nevoia de a practica meseria la care sunt pricepută. Mi-a adus nu numai fericire, ci şi regrete, dar este tot ce ştiu să fac şi am nevoie de asta. Voi avea din nou mătase, mirodenii, bijuterii, aur şi argint. Dar în cea mai mare parte mătase. Când se va întoarce acasă, Thomas îmi va construi o navă; am văzut *Kingfisher* navigând, am stat pe puntea ei, cu vântul răsfirându-mi părul şi am simţit mişcarea valurilor sub picioare. Nu voi uita niciodată aceste lucruri.

Aşa că nu am niciun regret. Nu aş schimba nimic din viaţa mea sau a lui Thomas. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Ştiu că ceilalţi sunt de altă părere, poate chiar şi Thomas, dar mai ştiu că întreaga mea viaţă a fost hotărâtă în momentul în care tatăl meu a spus: *Te vei căsători cu Michele Corsini, Serafina.*

Mi-am dat seama că şi Thomas completează cercul început acum şase ani, când şi-a părăsit ţara natală. Sper ca peste puţin timp, lucrurile să se oprească şi să se întoarcă acasă. Sper, de asemenea, ca el să fi învăţat să înţeleagă şi poate să ierte câte puţin trădarea mea a fost necesară pentru a mă elibera. Să înţeleagă că evenimentele sunt dictate de cei atraşi în joc şi de istorie. Nimic altceva nu există.

Mă aflu la fereastra salonului de la etaj, în casa lui Thomas. Soarele pătrunde în cameră, alcătuind mici oaze de lumină colorată pe podeaua de lemn. Este amiază şi străzile şi docurile sunt pline de oameni. Se aud strigătele vânzătorilor şi ale marinarilor din port, înăbuşite doar de geam şi bătaia vântului.

Cerul are acea culoare albastru deschis, pe care am învăţat să o iubesc, atât de diferită de azuriul cerului mediteranean.

Aruncă o sclipire argintie asupra străzilor încă umede după ploaia din noaptea trecută şi o lucire de gheaţă peste catargele vaselor ancorate pe Tamisa. Conturează de asemenea silueta galionului ce înaintează încet de-a lungul râului, întorcându-se din întinderea nesfârşită a mării în braţele primitoare ale portului.

Vasul este minunat – puternic, graţios, frumos, rapid. Pânzele au fost coborâte în vreme ce se străduieşte să-şi croiască drum printre bărcile ce aglomerează râul. Stăpânul ei priceput o cârmuieşte cu îndemânare, ocolind orice obstacol. Aminteşte de o altă ambarcaţiune, pe catargele căreia fluturau cândva steaguri aurii şi albastre. Seamănă cu un phoenix, cu un pescăruş renăscut.

Şterg sticla aburită, încercând să văd mai bine; ochii îmi sunt înecaţi în lacrimi, aşa că la început nu pot vedea numele înscris pe proră.

Umbrele cad însă în scurt timp şi totul devine clar. Pot citi.

Serafina.

Colecția
Romantica
21

Renumita scriitoare contemporană JUDITH LENNOX, o adevărată regină a genului *romance,* reuşeşte, în cartea de față, să construiască portretul unei femei extraordinare – Serafina Guardi – dintr-un Ev Mediu îndepărtat şi misterios .

Cititorul este introdus în lumea strălucitoare a comercianților de mătase din Marsilia secolului XVI, în ansamblul căreia Casa Guardi se evidențiază prin bogăție şi putere. Pentru frumoasa, inteligenta şi puțin înfumurata Serafina viitorul nu poate însemna altceva decît fericire. Numai că, ceea ce părea o liniştită călătorie pe mare spre Italia, la viitorul logodnic, avea să se transforme în coşmarul vieții ei. Ambarcațiunile cu care călătorea sînt atacate de piraţi, tatăl său este ucis, iar Serafina ajunge sclavă în Alger. După şase ani, reuşeşte să revină la Marsilia unde află cu stupoare că omul ce îi dominase toate visurile a pus la cale nenorocirile prin care trecuse.

Rămasă singură pe lume, hotărăşte să se răzbune pe Angelo, cel ce i-a trădat familia, însuşindu-şi averea şi faima Casei Guardi. De acum, Serafina trăieşte numai pentru a răzbuna trecutul, plănuind totul în detaliu.

În calea reuşitei sale stau, însă, perfidul Angelo şi... chiar ea însăşi. Pentru că tot ce a păstrat în inimă pentru el s-ar putea să o facă să renunțe...

Un roman de excepție, cu personaje puternic conturate şi întîmplări imposibil de anticipat, pe care nu-l poți lăsa din mînă pînă la sfîrşit.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA STAR

Lei 175000 (160550 + 14450 TVA)
Lei noi 17,5 (16,05 + 1,45 TVA)

5 948389 000349